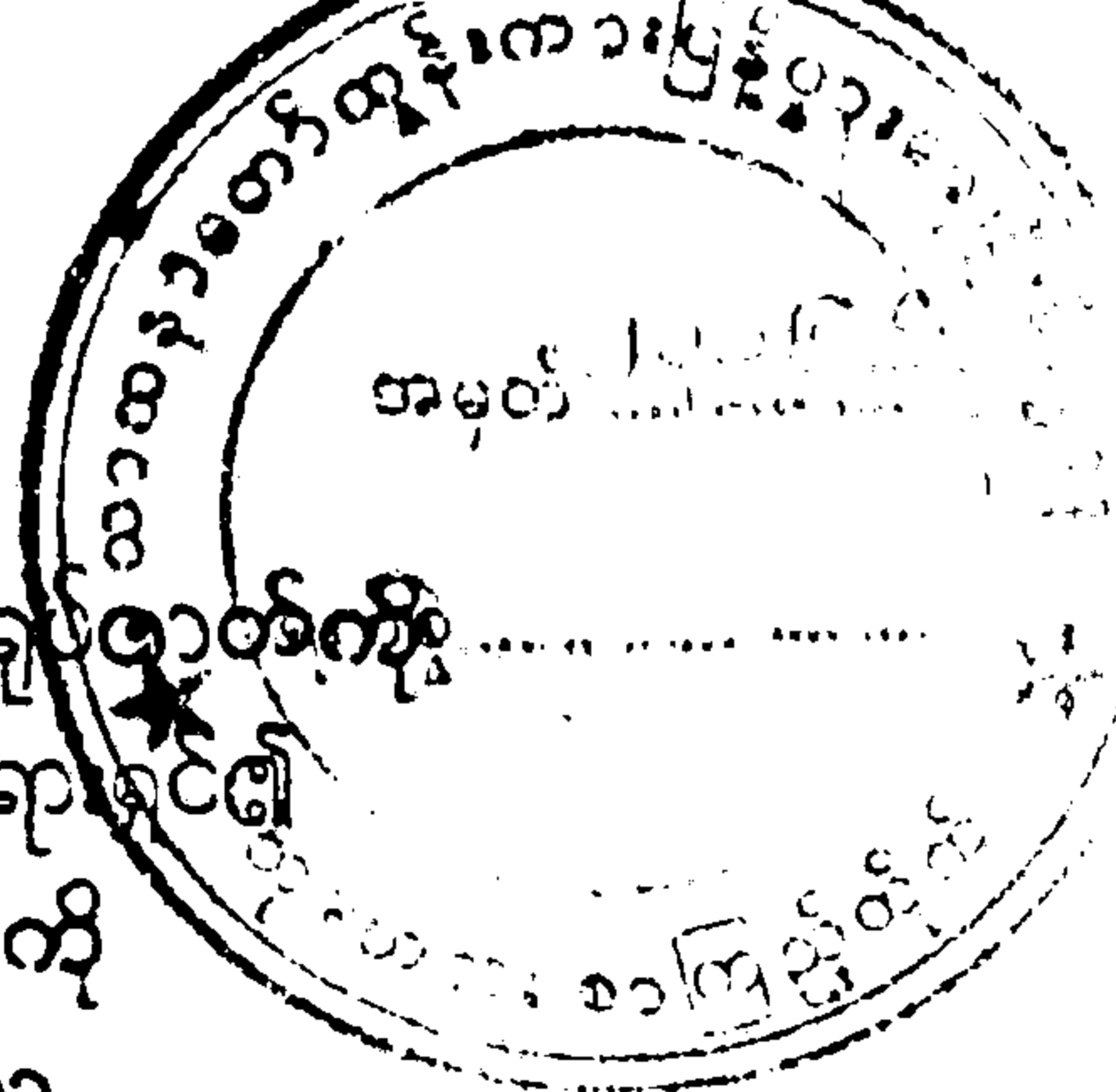

સાચા જીવન માટે સાચા ધર્મ

ကမ္ဘာလောကဓာတ်-သရုပ်ဖော်တို့
 ဆတ်ခတ်သိမြင်၊ ဘုရားရှင်၏
 စကားတော်တွေကို
 ပါဠိအဋ္ဌကထာ
 ငိုကာတို့မှ၊ လျှော်ရာ၊
 အဆီအနှစ် ထုတ်ယူညှစ်၍
 ဝင်းသစ်ပတ္တမြား၊ လက်ပေါ်တွင်ထား
 တိသကဲ့သို့၊ အထင်အရှား ထုတ်ဆောင်၍
 { သဒ္ဓမ္မသုဒ္ဓါသန } ရေးသားပြုပြင်စီရင်အပ်သော

ပိန္နဲပဟာနုလောကောဘာသဒ္ဓိပနိ။

ခေါ်

လောကအလင်းပြကျမ်း။

မြန်မာ့သိပ္ပံစာပုံနှိပ်တိုက်။
 နံပါတ်-၆၀၊ ၁၄-လမ်း-ရန်ကုန်မြို့။

အဆိုး ဒီ-ဂဗ။

နိဒါန်း။

စီရံတိဋ္ဌတုသဒ္ဓမ္မော၊ ဤကျမ်းသည်၊ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် တကွ၊ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသခင်ကို၊ သက်ဝင်ယုံကြည်ကြကုန်သော၊ နိုင်ငံအသီးသီးရှိ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်၊ ဦးရေ၊ ၁၉၃၆ ခု၊ နှစ်စာရင်းအရ၊ ၁၅,၀၁၀၀၀၀၀၊ ဆဲ ငါးကုဋေတသိန်းရှစ်သောင်းမျှလောက်ကုန်သော၊ သူတို့ကို၊ အမှားနောက်သို့ မလိုက်ဘဲ၊ မိမိတို့သက်ဝင်ယုံကြည်အပ်သာ၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ စကားတော်ကို၊ ယုံကြည်ကိုးစားသည်ကား လျော်စွာ၊ သူတပါးတို့ ပြောဆိုပြသကုန်သော၊ ကန္တာလောကဓာတ်၏၊ အကြောင်းအရာသည်၊ မဟုတ်မမှန်ကြောင်းကိုဘုရားဟော ကျမ်းဂန်ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဝိကော၊ စသည်တို့မှ၊ ထုတ်ဆောင်၍ ပြသရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ ကျိုးပမ်းတကုတ် အားထုတ်ပြီး ရေးသားတော်ပြုရခြင်းသည်လည်း၊ ယခုအခါ၌၊ ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်ကုန်သောသူတို့၏စိတ်၌၊ လောကဓာတ်၏ အကြောင်းကို၊ အမျိုးမျိုး ယုံမှားသံသယဖြစ်၍နေသည်ကို၊ ပပျောက်စေခြင်းငှါ ရေးသားရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

(မှတ်ချက်) ဤကျမ်း၌ပါသောစကားတို့ကို ဗုဒ္ဓဘာသာ၌ သက်ဝင်ယုံကြည်ခြင်းအလျဉ်းမရှိကုန်သောသူတို့အား၊ လုံးဝမရည်ညွှန်းပေ။ ။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်ကုန်သောသူတို့ကိုသာလျှင်ရည်ညွှန်း၍ ရေးသားစီစဉ်အပ်ပေသည်ထို့ကြောင့်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာကို၊ သက်ဝင်ယုံကြည်ခြင်းကင်းကုန်သောသူတို့၏ မေးမြန်းခြင်းကို၊ ၎င်းကျမ်းရေးသော ပုဂ္ဂိုလ်က၊ မည်သည့်အခါမျှ၊ ဖြေကြားခြင်းပြုလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း။

ဦးရေနံပါတ်၊	အကြောင်းအရာ၊	စာမျက်နှာ နံပါတ်။
၂၉၊	မင်းတို့ တရားမစောင့်လျှင်၊ ရာသီဥတု မမှန် ကြောင်းကိုပြခြင်းနှင့် မတရားသော ဥပဒေတို့ ကြောင့်၊ သူပုန်ထခြင်းစသည်ကိုပြခြင်း	၁၅၇
၃၀။	ဥတုသမုဋ္ဌာန်ကြောင့်မိဗားရွာခြင်း၊ မိဗားတိမ် တက်ခြင်းအကြောင်း	၁၆၆
၃၁၊	လောကဓာတ်သမားတို့က (လ)တွင်အရောင် မရှိဟုဆိုရာ၌၊ အရောင်ရှိသည်ကို ပြခြင်း အ ကြောင်း	၁၇၀
၃၂၊	(လ)ရံခါငယ်၍ ရံခါကြီးသည့်အယူ၌၊ လော ကဓာတ်သမားတို့၏အယူသည်၊ မဟုတ်မမှန် သည်ကိုပြဆိုခြင်းအကြောင်း	၁၇၂
၃၃၊	ဗေဒင်ကျမ်းနှင့် ခမ္မသတ်ကျမ်းကိုမူလက မည် သို့ပြုသနည်းဟူသော အမေး၏အဖြေ	၁၇၆
၃၄၊	တပါးသောရသေ့ များအကြောင်း	၁၈၀
၃၅။	ဩက္ကာကမင်းအကြောင်း	၁၈၅
၃၆။	မဟာသမတမင်းမှ စ၍၊ မဒ္ဒဒေဝမင်း တိုင် အောင်ပြဆိုခြင်း	၁၈၈
၃၇၊	မဟာသမတမင်းမှသည်၊ သိဒ္ဓတ္ထမင်း တိုင် အောင်ပြဆိုခြင်း	၁၈၉
၃၈၊	ဗာဟိရရသေ့ တို့၏အသုံးအဆောင်ကိုပြခြင်း	၁၉၀
၃၉၊	ရသေ့ (ဂ)မျိုးရှိခြင်းအကြောင်း	၂၀၀
၄၀၊	ဗေဒင် ၃-ပုံ- ၄-ပုံ- ၅-ပုံအကြောင်း	၂၀၃
၄၁၊	ဣရုဗေဒင်အကြောင်း	၂၀၆
၄၂၊	ယဇုဗေဒင်အကြောင်း	၂၀၇
၄၃၊	သျာမဗေဒင်အကြောင်း	၂၀၈
၄၄၊	အာထဗ္ဗဏဗေဒင်အကြောင်း	၂၀၉

နိဂုံးဂါထာ

ကျမ်းညွှန်း။

ဤကျမ်း၏အထောက်သာကောဖြစ်ကုန်သောကျမ်းတို့ကား။

- ၁။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊
- ၂။ ၎င်းအဋ္ဌကထာ၊
- ၃။ ၎င်းဋီကာ၊
- ၄။ ထေရာအပဒါန်ပါဠိတော်၊
- ၅။ ဥဒါန်းပါဠိတော်၊
- ၆။ ပါဠိဇာတ်ပါဠိတော်၏အစိတ်၊ နေမိဇာတ်ပါဠိတော်၊
- ၇။ ၎င်းအဋ္ဌကထာ၊
- ၈။ သဂါထာဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော်၏ အစိတ်၊ ဒေဝ
ပုတ္တသံယုတ်ပါဠိတော်၊
- ၉။ ၎င်းအဋ္ဌကထာ၊
- ၁၀။ ၎င်းဋီကာ၊
- ၁၁။ ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိတော်၏ အစိတ် အနုမတဂ္ဂသံ
ယုတ်ပါဠိတော်၊
- ၁၂။ သုတ်မဟာဝါပါဠိတော်၊
- ၁၃။ ၎င်းအဋ္ဌကထာ၊
- ၁၄။ ၎င်းဋီကာ၊
- ၁၅။ ဝိနည်းမဟာဝါပါဠိတော်၊
- ၁၆။ သုတ်သီလက္ခန္ဓာပါဠိတော်၊
- ၁၇။ ၎င်းအဋ္ဌကထာ၊
- ၁၈။ ၎င်းဋီကာ၊
- ၁၉။ သုတ်ပါထေယျအဋ္ဌကထာ၊
- ၂၀။ ၎င်းဋီကာ၊
- ၂၁။ ပါရာဇိကဏ်အဋ္ဌကထာ၊
- ၂၂။ ဓမ္မသင်္ဂဏီအဋ္ဌကထာ၊
- ၂၃။ ၎င်းဋီကာ၊
- ၂၄။ အဘိဓမ္မာဝိဘင်းအဋ္ဌကထာ၊

- ၂၅။ ပုဂ္ဂလပညတ်အဋ္ဌကထာ။
- ၂၆။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ။
- ၂၇။ သုတ္တနိပါတ်အဋ္ဌကထာ။
- ၂၈။ သာရတ္ထသင်္ဂဟ။
- ၂၉။ သာရတ္ထဒီပနိဋီကာ။
- ၃၀။ အဘိဓမ္မတ္ထဝိသාරိနိဋီကာ။
- ၃၁။ မဏိသာရမဂ္ဂူဋီကာ။
- ၃၂။ ဗောဓိဝိဘာဝိနိ။
- ၃၃။ မဟာဝင်။
- ၃၄။ လောကပညတ္တိ။
- ၃၅။ စန္ဒသုရိယဆဂတိဒီပနိ။
- ၃၆။ ဆုတောင်းခန်းပျို့။
- ၃၇။ နဝရတ်ပျို့။
- ၃၈။ လောကဝရဇိနိ။
- ၃၉။ လောကဝိဒူ။
- ၄၀။ မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသအဋ္ဌကထာ။
- ၄၁။ ဒီပဝင်စာကိုယ်။
- ၄၂။ ဥပရိပဏ္ဏာသအဋ္ဌကထာ။
- ၄၃။ စတုဓမ္မသာရကိုးခန်းပျို့။

မိစ္ဆာပဟာန၊

လောကောဘာသဒီပနိ

လောက အလင်း ဖြူကျမ်း ။

ပဏာမ။

တိလောကတ္တံ တိဩဿာသံ၊ တိနာဝါယ တိတာရေယျံ၊
တိဂုဏေန တိပူဇေယျံ၊ တိဝန္ဓာမိ တိဗုဒ္ဓါဟံ။ ။

{ ဝတ္တဂါထာ။ }

စုလ္လာသိတိ သဟဿာနိ၊ နမဿာမိ တာတောပရံ၊
တထေဝအာစရိယာနံ၊ ပိနဿန္တု တယာမမ။ ။

{ တတိယသကာရပိပုလပထျာဝတ္တဂါထာ။ }

ဗုဓာဇာနန္တိ ယံသဗ္ဗံ၊ နမန္ဓာနံဒုဋ္ဌဟိတံ။
မိစ္ဆာဝါဒံဝေဇ္ဇေတွာ၊ ဂဏှထဗုဒ္ဓဝါစကံ။ ။

ပရမ္မရာယထေရာနံ၊ ယံဝါစကံဒံအတ္ထိတံ။
သဗ္ဗံပဉ္စရိတွာန၊ သုဠုဂန္တံကဿမဟံ။ ။

{ ၎င်းနှစ်ဂါထာကား = သမေလောသတ္တမောဟူသည်
နှင့်အညီ ပိဂ်လုပိပုလဂါထာတည်း။ }

(၁) တိလောကတ္တံ၊ လူ့နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါ တို့ထက်။
အထူးသဖြင့် မြတ်တော်မူသည်လည်း ဖြစ်ထသော၊ ဝါ၊ သုံးဆဲ့
တသု။ ကျင်လည်ကုန်လျက်။ လူ့ထက်လူ့၊ နတ်ထက်နတ်၊ သူ
ထက်ငါ မြတ်သည်ဟု ဆိုကြကုန်သောသူတို့ထက်။ အထူးသ
ဖြင့် မြတ်တော်မူသည်လည်း ဖြစ်ထသော။ တိဂုဏေန၊ သီလ

တည်းဟူသောဂုဏ်တော်။ သမာဓိတည်းဟူသော ဂုဏ်တော်၊
 ပညာတည်းဟူသော ဂုဏ်တော်တို့ဖြင့်လည်း၊ မြတ်တော်မူထ
 သော။ တိ ဩဘာသံ၊ လ, နေ, နက္ခတ် အထပ်ထပ်သောအရောင်
 တို့ထက်၊ အထူးသဖြင့်လွန်ကဲသော၊ ရောင်ခြည်တော်လည်းရှိ
 တော်မူထသော။ ဝါ၊ လျှပ်ပန်း၊ လျှပ်ခွယ်, အသွယ်သွယ်တို့၊
 ဝဲယာရှေ့နောက်၊ ထွန်းတောက်သောအရောင်တို့ထက်အထူး
 သဖြင့်ဆန်းကြယ်၍၊ တောက်ပလွန်ကဲသော၊ ရောင်ခြည်တော်
 လည်းရှိတော်မူထသော၊ တိနာဝါယ၊ ဖွည်းယာဉ်, ဖွေယာဉ်,
 သင်္ဘောယာဉ်တို့ထက်၎င်း၊ ဝါ၊ အဲရီးပရန်း, ဇက်ပလင်တို့ဖြင့်
 အမျိုးမျိုးစက်ဆင်၍ ပြိုင်သော်လည်း၊ မပြိုင်နိုင်သော။ ဝါ၊
 အသွေးအမြန်မှာ (ဖစ်ကလပ်) အကြီးမှာ၊ ဝမ်းနံပါတ်ဟူသော
 စက်ဆင်သည့်၊ ဇက်ပလင်တို့ထက်အထူးသဖြင့်လျင်မြန်သော
 မငွင်ဖေါင်တော်ကြီးဖြင့်၊ သတ္တာ၊ လူ, နတ်, ဗြဟ္မာ, သတ္တဝါ
 တို့ကို။ တိတာရေသျှ၊ အထူးသဖြင့် ကရုဏာတော်သက်၍၊
 သံသရာဘည်ဟူသော ဝဲဩဇာကြီးမှ။ နိဗ္ဗာန် တည်းဟူသော
 ကျဉ်းကုန်းထက်သို့။ ကယ်တင်တော် မူသည်လည်း ဖြစ်ထ
 သော၊ တိပူဇေဇာန်၊ လူခင်း, နတ်မင်း, ဗြဟ္မာမင်းတို့၏ ပူဇော်
 အထူးကို ခံသော် မူအစ သည်လည်း ဖြစ်ထသော။ တိဗုဒ္ဓ၊
 တိဗုဒ္ဓေဟံ၊ ပကတိသဗ္ဗောဓိ၊ မဟာသဗ္ဗောဓိ၊ အဂ္ဂသဗ္ဗောဓိ၊
 ပဓ္စေကသဗ္ဗောဓိ၊ တို့ထက် အထူးသဖြင့် မြတ်တော် မူသော၊
 သဗ္ဗာသဗ္ဗောဓိ၊ အစစ်လည်း ဖြစ်တော် မူထသော။ တံဗုဒ္ဓံ၊
 ထိုအလုံးစုံတို့ထက် မြတ်တော် မူထသော မြတ်စွာဘုရားကို။
 အဘံ၊ သံသရာဘေး, နစ်မြုပ်ထွေး၍နေသော တပည့်တော်
 သည်။ တိန္ဒြာမိ၊ ကာယဒွါရ, ဝဇီဒွါရ, မနောဒွါရ, ဟုဆိုအပ်
 သော သုံးပါးသောဒွါရတို့ဖြင့်။ ကောင်းမွန်ရှိသေစွာ လက်စုံ
 မိုး၍ ရှိနိုးကံတော့ပါ၏အရှင်မြတ်ဘုရား။

(၂) တတော၊ ထိုသို့ဘုရားစစ်ဘုရားမှန်ကို ရှိခိုးပူဇော်
 ပြီးသည်မှ။ ပရံ၊ နောက်၌၊ စုလ္လာသီတိသဟုသာနံ၊ ပေစာအ

ပေါင်းရှစ်သောင်းလေးထောင်။ များမြောက်လှစွာခမ္မက္ခန္ဓာတို့ကို။
 နမသာမိ၊ ကာယဝစီ၊ မနောချိ၍။ သုံးသိဒ္ဓါရံ၊ ပဏာမဖြင့်။
 ကြည့်ဆွသဒ္ဓါရှိခိုးပါ၏။ အစရိယာနံ၊ အဂ္ဂသာဝက-ရှင်သာရိ
 ပုတ္တရာအစရှိကုန်သော။ အရိယာသခင် အရှင်သူမြတ်တို့အား
 ၎င်း။ ဝါ၊ ဂန္ထန္တရအစရှိသည်တို့ဖြင့် ဟောကြားညွှန်ပြဆုံးမ
 ခဲ့ကုန်သော အရိယာ နွယ်ဝင် ဆရာသခင် တို့အား၎င်း။ ဝ။
 တလုံးတပါဒဩဝါဒဖြင့်၊ ဆုံးမပေငြားဆရာမြတ်တို့အား၎င်း။
 တထေဝ၊ ထို အတူသာလျှင်။ နမသာမိ၊ အဉ္စလိညွတ်ပြောင်း
 လက်ဆယ်ချောင်းထိပ်မှာမိုးပြီးရှိခိုးကံတော့ပါ၏။ တသ္မာ၊
 ထိုသို့ တရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ဆရာသခင် အရှင်သူမြတ် တို့အား
 ရှိခိုးကံတော့ရသော-ကောင်းမှု ကံကြောင့်။ မမ၊ တပည့်တော်
 အား။ တယာ၊ ဇေ=ဖြာ။ တေးတကာ အပေါင်း တို့သည်။
 ဝိနဿန္တု၊ ဝိန်းကြာဘက်တွင် ရေမတင်လျှောကျဘိသကဲ့သို့
 ဖြစ်ပါစေသတည်း ဝိနဿန္တု။ ကိုယ်ဝယ်မရောက်၊ ဝေးက
 ပျောက်ပါစေ သတည်း။

(၃) ယံ၊ အကြင်ပိရုကာတ်သုံးပုံခမ္မက္ခန္ဓာတို့၌ရှိသော သဗ္ဗံ၊
 အလုံးစုံသော စကားတော်ကို။ ဗုဓာ၊ တရား အစရှိကုန်သော
 ပညာရှိ တို့သည်။ ဇာနန္တိ၊ ထိုးထွင်း၍ သိတော် မူကုန်၏။
 တံသဗ္ဗံ၊ ထိုခမ္မက္ခန္ဓာ ပေစာအပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၌
 ရှိသော စကားတော်တို့ကို။ မန္ဓာနံ၊ ပညာနည်းကုန်သောသူတို့
 အား။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ နဇာနန္တိ၊ အကျိုးအကြောင်းကို
 ရှေ့နောက်တိုင်းထွာ၍ မသိကုန်။ တသ္မာ၊ ထိုသို့ ရှေ့နောက်
 တိုင်းထွာ၍ အကျိုးအကြောင်းကို မသိခြင်းကြောင့်။ ဒုဂ္ဂဟိတံ၊
 အယူဝါဒ၌စွဲလမ်း၍ တထစ်ချ မကောင်းသဖြင့် ယူအပ်သည်။
 ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ မိစ္ဆာဝါဒံ၊ ထိုထိုသို့သောသာသာခြား
 သောကဓာတ်သွားတို့၊ ပြောကြားအပ်ကုန်သောမှားသော အယူ
 ဝါဒတို့ကို။ ဝိသေဇ္ဇေတွာ၊ မစင်တုန်း၊ တံထွေး ပေါက်ကဲ့သို့
 စွန့်လွှတ်၍။ ဗုဒ္ဓဝါစကံ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ၌သက်ဝင်ယုံကြည်ကြကုန်

သောသုတို့သည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို၊ ဂဏှထ၊ အဟုတ်ဆုံး၊ အမှန်ဆုံး၊ ဟူ၍ နှစ်လုံးထားလျက် ယူကြကုန်လော့။

(၄) ပရမ္မရာယထေရာနံ၊ အဂ္ဂသာဝက၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ အစရှိကုန်သော အဆက်ဆက်ဖြစ်ကုန်သော အဋ္ဌကထာ ငိုကာ ရှင်မထေရ်တို့၏၊ ယံဝါစကံပိ၊ အကြင်မိန့်မှာ ဟောကြားအပ်သော စကားတော်သည်လည်း၊ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံသဗ္ဗမ္ဘိ၊ ထိုအလုံးစုံသော စကားတော်ကို မူလည်း၊ ဥဒ္ဓရိတ္တာနု၊ ထိုထိုသို့သော ကျမ်းဂန်တို့မှ ထုတ်နှုတ်၍၊ သုဠု၊ အယူဝါဒမှန်၍ ကောင်းသော၊ ဂန္တံ၊ မိစ္ဆာပဟာနု၊ လောကောဘာသဒိပနီ အမည်ရှိသော လောကအလင်းပြုကျမ်းကို၊ ကသံ၊ ကရိသာမိ ရေးသားပြုပြင်စီရင်ပေတော့အံ့သတည်း။

ကျမ်းပြုခြင်းအင်္ဂါ၊ ခြောက်ပါးတို့တွင်။ ပဋ္ဌမ၊ ဒုတိယ နှစ်ဂါထာဖြင့်၊ ပဏာမေ၊ ကိုပြပေ၏။ စတုတ္ထဂါထာ၌။ ဂန္တံ၊ မိစ္ဆာပဟာနုလောကောဘာသဒိပနီ။ အမည်ရှိသော ကျမ်းဟု ဆိုရာ၌၊ သညာဏံ၊ ပြ၏။ ။ တတိယဂါထာ၌၊ ဇုဓာဟူသော ပါဠိဖြင့် နိမိတ်ကိုပြ၏။ စတုတ္ထဂါထာ၌၊ ကသံ၊ ဟူသော ပါဠိဖြင့်၊ ကတ္တာ၊ ကြံယာကိုပြ၏။ သုဠု-ဟူသော ပါဠိဖြင့်၊ ပရိမာဏကိုပြ၏။ တတိယဂါထာ၌၊ ဂဏှထ-ဟူသော ပါဠိဖြင့်။ ပယောဇဉ်ကို ပြ၏။ သုဠုဟူသော ပါဠိ၌၊ သုသဒ္ဓါသည်။ ပရိမာနကို ပြကြောင်းကို၊ သဒ္ဓပါရဂူတို့ မိန့်မှာကုန်၏။ ။ ဤကျမ်းသည် မှားသော အယူတို့ကို ပယ်ဖျောက်တတ်သောကြောင့်၊ မိစ္ဆာပဟာနုကျမ်းလည်းမည်ပေ၏။ လောက၏အကြောင်းအရာကို ပြကြောင်းဖြင့် သောကြောင့်လည်း။ လောကုပ္ပတ္တိလည်းမည်ပေ၏။ လောက၌ ဖြစ်ပျက်ပုံကို အဟုတ်အမှန် ပြသောကြောင့်၊ လောကယထာဘူတဒိပနီ လည်းမည်ပေ၏။

ပဏာမပရိညာဉ်ပြီး၏။

ကျမ်းရေးသောပုဂ္ဂိုလ်၏အမည်ကို၅၇၇၇၇၇အပ်သော
နာမဂုဏ္ဍပမောဋ္ဌိ။

နာမဂုဏ္ဍာ၊၅၇၇၇၇၇အပ်ရာသား။ ပညာရိန္ဒာ၊ ဥာဏ်စကြာ
ဖြင့်။ပဏာသရ၊ စိန်ကောင်းသသို့၊သူတမဟေသိ၊မေဓာပိတို့။
၇၇၇၇၇၇ရုဏ်၊စဉ်သွားခုတ်လော။ ။နဂုဏ္ဍိ၊ ဟတ္ထုဗ္ဗေဒေါ၊ဗုဒ္ဓေါ
မြတ်စွာ၊ထိုနာမာ၏၊အစအာဒိ၊အလိုရှိသား၊နောက်ကားပရာ၊
ရေးရန်မှာကား၊ ဂန္ဓာဒုတ္တောဒယ၊ ဆရာပြုဘိ၊ဒုတိယပါဒေါ၊
သံယုတ်နှောက၊ လဟုချဟု၊ ဥဒါဟရုဏ်၊ နာမဂုဏ်ကို၊ရေး
ထုတ်ဆို၏။ဆိုဥဒါဟရုဏ်၊နောက်ရေးကလျှင်၊ခေါ်တွင်နာမ အ
မည်ရသည်။ ။များစွာမခက်မခဲတည်း။

ဗုဒ္ဓသာသာကို ကောင်းစွာသက်ဝင်ယုံကြည်ခြင်း၊ ရှိကုန်
သောတိုင်းရင်းသားများနှင့်တကွ၊ လူမျိုးခြား နိုင်ငံခြား သာ
သာခြားတို့သည်။ ကမ္ဘာမြေကြီးကိုလုံးသည်ဟူ၍ဆိုကြပြော
ကြကုန်၏။ ပထဝီမြေပုံအချိုးမျိုးနှင့်ပြကြကုန်၏။ ဤကဲ့သို့
ရေးပြ ဆွဲပြခြင်းကိုမူလည်း။တိုင်းရင်းသားများသည်။ ကမ္ဘာ
မြေကြီးလုံးသည်ဟူ၍ပင် စွဲလမ်းယူဆကြကုန်၏။ စင်စစ်မှာ
ထိုကမ္ဘာမြေကြီးလုံး၏ဟုယုံကြည်ကြခြင်းသည်။ဘုရားစစ်-တ
ရားစစ်ကို။ တကယ်အဟုတ်အမှန်မသိကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေ
၏။ အချို့သောသူများလည်း။ သိကာမတ္တ-အပရိကမ္ပသာသိ
၍ ပြောဆိုခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ငါတို့ကား၊ ဘုရားစစ်-တရားစစ်ကိုယုံကြည်၏။ ယုံကြည်
သည်အတိုင်းလည်း။ ဘုရားစစ် ဟောတော်မူသော တရား
တော်အစစ်တို့ကို ကောင်းစွာ ယုံကြည်၏။ ။ထို့ကြောင့်။
ကမ္ဘာမြေကြီးလုံးသည်ဟူသောအယူသည် မှားခြင်းကြီးမက
အလွန်များ၏။

မှားကြောင်းကိုကား။ ထိုကမ္ဘာမြေကြီးလုံးသည် ဟူသော စကားသည်။ ပုဒ်အားဖြင့် ၂-ပုဒ်ရှိ၏။ (၁) ကမ္ဘာမြေကြီးတပုဒ်။ (၂) လုံးသည်ဟူသောတပုဒ်အားဖြင့် ၂-ပုဒ်ရှိ၏။

ထို ၂-ပုဒ်တို့တွင်လည်း၊ ကမ္ဘာဟူသောစကားသည်၊ မြေကြီးတည်းဟူသောခြွင်ပေါ်၌၊ ခေါ်ဝေါ်အင်သော အန္တတ္ထသညာပင်တည်း။ ဥပမာကား မြေတည်းဟူသော အဝန်းအဝိုင်းအဝိုင်းအခြား-စသည်တို့ကို မြန်မာပြည်၊ အိန္ဒိယပြည်၊ ဂျပန်ပြည် ဟုခေါ်ဝေါ်ခြင်းတို့ကဲ့သို့တည်း။

၎င်းကမ္ဘာဟူသောစကားသည်။ နည်း ၄၀-တို့တွင်၊ နာနန္ဒရိကနည်းမည်၏။ ကမ္ဘာတည်းဟူသော၊ မကင်းရာကိုဆိုသဖြင့် ရေ၊ မြေ၊ တော၊ တောင် အစရှိသော၊ မကင်းတတ်သည်ကိုလည်း ရသောကြောင့်၊ နာနန္ဒရိကနည်းမည်၏။

(၁) ထိုကမ္ဘာမြေကြီးဟူသော စကားသည်၊ ဘာသာခြားတို့အယူဝါဒ၌၊ သာမညကသေးထင်၍ ရေးဟန်တူသည်။ ကမ္ဘာဟူသောစကားသည်။ မည်မျှကို ကမ္ဘာဟု ခေါ်သနည်း။ မိမိတို့ဗျေ-သဘောနှင့်သွား၍ ရောက်သောနေရာမျှကို ကမ္ဘာဆိုမည်လော။

(၂) မိမိတို့သွား၍ရောက်သောနေရာ၌။ ကမ္ဘာကိုမဆိုထားနှင့်။ ဤ-သရငါတို့နေသောစကြာဝဠာတခုကိုပင်၊ ဆုံးခန်းသည်တိုင်အောင်မသွားနိုင်၊ ဤကဲ့သို့မသွားနိုင်ဘဲ ကမ္ဘာလုံးသည်ဟူ၍အတယ် ကြောင့်ဆိုနိုင်သနည်း။

(၃) ဤ-ငါတို့နေသော တောင်ကျွန်းမှ တောင်ဘက်စူးစူးသို့ဆုံးခန်းသည်တိုင်အောင် သွားဘူးပါသလော။

သွားဘူးလျှင် စကြာဝဠာတံတိုင်းဆိုတာ တွေဘူးသလား။

ထိုစကြာဝဠာတံတိုင်းသို့တိုင်အောင်မှ မသွားနိုင်ဘဲ၊ အတယ် ကြောင့် ကမ္ဘာလုံးသည်ဟုဆိုနိုင်သနည်း။

.. (၄) ထိုစကြာဝဠာတံတိုင်းကိုတွေ့ဘူးလျှင်၊ အမြင့်၊ အလျားခု၊ မည်မျှရှိသနည်း။ မြောက်စူးစူးသို့လည်း၊ ဆုံးခန်းသည်

တိုင်အောင်ရောက်ဘူးပါသလော။ ။ရောက်ဘူးလျှင်သာကို
တွေ့သနည်း။

(၅) မြောက်ဘက်တွင် မြင်းမိုရ်တောင်ရှိ၏။ ထိုမြင်းမိုရ်
တောင်အနီးသို့ရောက်ဘူးပါသလား။

(၆) ရောက်ဘူးလျှင် မြင်းမိုရ်တောင်၏ အရံ ဖြစ်ကုန်
သောတောင်တို့သည်၊ အမြင့်မည်မျှ၊ ဒု မည်မျှရှိသနည်း။

(၇) တောင်ထိပ်အပေါ်၌ဘာများရှိသနည်း။

(၈) လူများကော- ရှိသေးသလား။

(၉) မြင်းမိုရ်တောင်မှ မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ရောက်ဘူး
ပါသလော။ ရောက်ဘူးလျှင် မြောက်ကျွန်းသည်။ ဘယ်လိုပုံ
သဏ္ဍာန်ရှိသနည်း။

(၁၀) လူမျိုးကော- ယခုရှိသောလူများနှင့်၊ ဝတ်ပုံစားပုံ
ထူသလော။

ဤစကားရပ်မျှနှင့်ပင်။ ထိုကမ္ဘာ လုံးသည်ဟူသောအယူ
သည်။ မဟုတ်ကြောင်းအလွန်ထင်ရှားလေပြီ။

(၁၁) ထိုမြောက်ကျွန်းမှ မြောက်စူးစူးသို့လည်း သွားဘူး
သေးသလော။ သွားဘူးလျှင်- စကြာဝဠာတံတိုင်းကို တွေ့ရ
မည်။ စကြာဝဠာတံတိုင်းကိုတွေ့လျှင် အလျား၊ အနံ့၊ ဒု၊ အမြင့်
မည်မျှရှိသနည်း။ တောင်ဘက် စကြာဝဠာတံတိုင်းထက်မြင့်
သလော။ သို့မဟုတ်- နိမ့်သလော။ ဤစကြာဝဠာတံကိုမျှကုန်
စင်အောင်မသွားနိုင်ဘဲ။ အဘယ်ကြောင့် ကမ္ဘာလုံးသည်ဆိုနိုင်
သနည်း။

ယခုနာတသောင်းကျယ်သော တောင်ကျွန်း။ ၎င်းတောင်
ကျွန်းတွင်ပင်၊ အရံကျွန်းငယ် ၅၀၀-ရှိ၏။ ဤကျွန်းကလေး
တွေကြားထဲတွင်။ သူတို့၏သင်္ဘော လေယာဉ်ပျံများ ဝဲဘလည်
လည် ချာလပတ်လည်နေ၍သာ။ မူလထွက်သောနေရာမှတဖန်
ပဋ္ဌမနေရာသို့ပြန်ရောက်၏။ ဤလိုကျွန်းကလေးတွေ ကြားထဲ
တွင်၊ တစ်ခုလည်လည်နေ၍။ မူလထွက်သောနေရာမှ ၎င်းနေရာ

သို့ပြန်ရောက်ခြင်းကြောင့်၊ ကမ္ဘာလုံးသည်ဟု ဆိုသောစကား
မှာ၊ အလွန်ယုတ္တိမရှိသောစကားပင်ဖြစ်ပေ၏။

(၁၂) တနည်းမှာလည်း။ ထိုကမ္ဘာကိုဆွည့်သောသူတို့
သည်၊ ရောက်သင့်သမျှသာရောက်၍၊ ထိုရောက်သော နေရာမှ
အမေရိကံ၊ ဂျာမနီ၊ အင်္ဂလန် စသောတိုင်းပြည်တို့မှဖြစ်သော၊
အကောင်းဆုံးအညွန့်ဆုံးမှန်ပြောင်းဖြင့်ကြည့်၍ကော။ ထိုဆိုခဲ့
သောစကြာဝဠာတစ်ခု၏အဆုံးဖြစ်သောတံတိုင်းတို့ကို မြင်ရသ
လော။ မြင်ရလျှင် ထိုတံတိုင်းတွင်-ဆိုခဲ့သော အခြင်းအရာတို့
သည်။ အသို့ရှိသနည်း။

(၁၃) မြောက်ဘက်၌ရှိသောမြင်းမိုရ်တောင်ကိုကော၊ ၎င်း
မှန်ပြောင်းဖြင့်မြင်ရသလော။

(၁၄) မြင်ရလျှင်-ထိုမြင်းမိုရ်တောင် စသည်တို့၏အပေါ်
၌၊ မည်ကဲ့သို့ရှိသနည်း။

ဤစကြာဝဠာတံတိုင်းနှင့်- မြင်းမိုရ်တောင်တို့ကို မြင်သည်
ဟူ၍ပင်ထားလိုက်ပါဦးတော့။

(၁၅) စကြာဝဠာ တံတိုင်းပြင်ဘက်ကိုကော မြင်ရသ
လော။ မြင်ရလျှင်ဘာများရှိသနည်း။

ဤကဲ့သို့ စကြာဝဠာပြင်ဘက်သို့ မမြင်နိုင်ဘဲနှင့်၊ အသယ်
ကြောင့်ကမ္ဘာလုံးသည်ဟုဆိုနိုင်သနည်း။

ယခုလောက၌ရှိသော နှစ်ပြောင်းတို့သည်၊ ဒု၊ တပေရှိသော
သစ်သားသံပြားစသည်တို့ကို၊ ထုတ်ခြင်းဖောက်၍ မြင်နိုင်မည်
လော။ ဤမျှ ဒု၊ ကလေးကိုပင်ထုတ်ခြင်းဖောက်၍ မမြင်နိုင်လျှင်၊
စကြာဝဠာတံတိုင်းကိုထုတ်ခြင်းဖောက်၍ မြင်နိုင်ရန်ကား ဝေး
လှ၏။ ဤကဲ့သို့စကြာဝဠာတံတိုင်းအသပ်ထပ်တွေကို ဖောက်
ထွင်း၍ မမြင်နိုင်ဘဲ၊ အသယ် ကြောင့်ကမ္ဘာလုံးသည်ဟု ဆိုနိုင်
သနည်း။

(၁၆) ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို၊ မိမိတို့နေထိုင်သော အ
ရပ်ဒေသမှကြည့်ရှုလျှင်၊ ဆက်စပ်နေဘိသကဲ့သို့မြင်ရ၏။ စင်

စင်စစ်သော်ကားမဆက်စပ်ပေ။ ထို့ကြောင့်ယခုဆိုခဲ့ပြီးသော စကားတို့ဖြင့်ကောင်းစွာသိအပ်၏။ မိုးနှင့်မြေကြီး တွေ့ဆုံဟန် ရှိနေသောနေရာဌာနကို မြင်သောအားဖြင့်။ ကမ္ဘာလုံးသည်ဟု ဆိုသလော.....။

ဤကဲ့သို့မိုးနှင့်မြေကြီးတွေ့ဆုံဟန်ရှိခြင်းကြောင့်။ ကမ္ဘာလုံး သည်ဟုဆိုလျှင်။ ယခု ငါတို့နေသော တောင်ကျွန်း တကျွန်း တည်း၌ပင်လျှင်။ ကမ္ဘာတွေ များစွာ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့။ လူတို့ ပြုစုကေသော ပသာဒ စက္ခုဖြင့်ကား။ မိုးတိမ်တိုက်တို့ကို အဝေးဆုံး အားဖြင့်။ သုံးယူဇနာကနေ၍ မြင်နိုင်၏ဟု ကေ နိပါတ်၊ အပဏ္ဏကဇာတ်၌ဘုရားဟောတော်မူ၏။ ကုလား မိုင်နှင့်ကား ၃၉-မိုင်ကွာ၏။ ဤလိုအမြင်အားဖြင့် ၃၉-မိုင် ၌မိုးနှင့်မြေကြီး တွေ့ဆုံဟန်ရှိသည်ကို မြင်ရသော အားဖြင့်။ ကမ္ဘာလုံးသည် မဆိုနိုင်။ ဝါ၊ မဆိုသင့် ,မဆိုထိုက်, မဆို အပ်ပေ။

ငါတို့လောကုတ္တရာတရားတော်၌ကား။ ကိလေသာအာသ ဝေါတရားမကင်းသေးသော။ အဘိညာဉ်များရသောပုဂ္ဂိုလ် များပင်လျှင်။ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့်၊ စကြာဓဇာထုတ်ခြင်းထွင်း၍ မြင်နိုင်သေး၏။

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ၊ အတုလအစစ်ဖြစ်တော်မူသော၊ မြတ်စွာဘု ရား၏တပည့်သားတော်များ ဖြစ်ကုန်သော၊ ကိလေသာ၊ အာသ ဝေါကင်းပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား။ ထိုလောကီ များရသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ထက်များစွာမြင်နိုင်၊ သိနိုင်၏။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓအစစ်ဖြစ် တော်မူသော ဘုရားရှင် မှာကား။ အဘယ်သို့ဆိုသွယ်ရာ ရှိချေ တော့အံ့နည်း။

ထိုသို့သော လောကကြီးကို။ ဘုရားရှင်သည် ကောင်းစွာ ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏။ ထိုကြောင့်- အင်္ဂုတ္တရ ပါဠိတော် စတုက္ကနိပါတ် (၈) နိပါတ် (၂၃၀)၌ (လောကော ဘိက္ခဝေ၊ တထာဂတေန-အဘိသမ္ဗုဒ္ဓံ) ဟူ၍ဟောတော်မူ၏။

ထိုအပြင်လည်း အင်္ဂုတ္တရပါဠိတော် (၈) နံပါတ် (၂၅၅) နှင့်။ ပါရာဇိကဏ်အဋ္ဌကထာတို့၌လည်း။ တသ္မာဟဝေလောက ဝိဒ္ဓုသုမေခော၊ လောကန္တဂ္ဂ၊ ဝုသိတဗြဟ္မစရိယော၊ ဟူ၍လာ လေသည်။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်၊ ဟဝေ၊ ကေန္တေန၊ စင်စစ် အားဖြင့်၊ လောကဝိဒ္ဓု၊ ခင်သိမ်းသောလောကကို သိတော်မူပြီး သော၊ သုမေခော၊ ကောင်းသောပညာလည်းရှိတော်မူထသော၊ လောကန္တဂ္ဂ၊ လူ၏အဆုံးသို့လည်းရောက်တော်မူပြီးထသော။ ဝုသိတဗြဟ္မစရိယော။ သုံးပြီးသော မဂ် တည်းဟူသော သ တင်းလည်းရှိတော်မူပြီးထသော.....။

ဤစကားတော်တွင်လည်း။ လောကကို ဘုရား ကိုယ်တော် မြတ်သိတော်မူကြောင်းကိုပင်လာလေသည်။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ကို အဋ္ဌကထာ ဆရာများစွာ ဖွင့်ပြတော်မူ ၏။ ၎င်းဂုဏ်တော်ကိုးပါးအရလည်း။ မြတ်စွာဘုရား၌ အလွန် ကြည်ညိုယုံကြည်လောက်သောသာဓကတရပင်ဖြစ်လေ၏။

ထိုပြင်လည်းမြတ်စွာဘုရား၌ အစ္ဆရိယ အတ္တုတဓမ္မတွေ များစွာရှိကုန်၏။ ဘုရားတဆူသည်၊ ဘုရားတဆူ၏ ချီးမွမ်း အံ့ဩဘွယ် အသွယ်သွယ် တို့ကို၊ ဘယ်တရားတော် ကိုမျှ မဟော၊ ဘယ်စကားတော်ကိုမျှ မိန့်တော်မမူဘဲ။ ကပ်ကန္တာ ပတ်လုံး။ ဘုရားတဆူ၏ ချီးမွမ်းဘွယ်၊ အံ့ဩဘွယ် အကြောင်း တို့ကိုသာ ဟောပြောပြီး နေသော်လည်း။ ကပ်ကန္တာ သံလျှင် ကုန်ဆုံးဘွယ်ရာ ရှိ၏။ ဘုရားတဆူ၏ ချီးမွမ်း အံ့ဩဘွယ်တို့ ကားမကုန်နိုင်ရာ။

ထို့ကြောင့်- သုတ်ပါထေယျ အဋ္ဌကထာ သမ္ပသာဒနိယ သုတ်အဖွင့် (၈) နံပါတ် (၅၃) အင်္ဂုတ္တရဓိကာစသည်တို့၌၊ ဗုဒ္ဓေါပိ ဗုဒ္ဓဿ- ဘဏောယျ ဝဏ္ဏိကပ္ပမ္ပိစေ အညမဘာသမာ နော- ဝိယေထကပေါစိရံ ဒိဗာမန္တမေ ဝဏ္ဏောဒုဝိယေထ တထာဂတဿ။ ၊ ဟုလာလေသည်။

ဗုဒ္ဓေါပိ၊ ဘုရားတဆူသည်လည်း။ အညံ့၊ ဘုရားတဆူ၏။
 ချီးမွမ်းအံ့ဩဘွယ်မှတပါးသော စကားကို၊ အတာသမာနော၊
 မပြောမဆို မဟောကြားမှု၍။ ဗုဒ္ဓဿ၊ ဘုရားတဆူ၏။ ဝဇ္ဇာံ၊
 ချီးမွမ်းအံ့ဩဘွယ်ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်စပ်သောစကားကို။ ကပ္ပတ္တိ၊
 အာယုကပ် ပတ်လုံးလည်း။ စေတဏေယျ၊ အကယ်၍ပြောဆို
 ငြားအံ့။ စိရံ၊ ကြာမြင့်စွာ။ ဒီဃံ၊ ဒီဃဿ၊ ရှည်သောကာလ၏။
 အန္တရေ၊ အကြား၌။ ကပ္ပေါ၊ အာယုကပ်သည်။ ဝိယေထ၊ ကုန်
 ရာ၏။ တထာဂတဿ၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ ဝဇ္ဇော၊ ချီးမွမ်းအံ့ဩ
 ဘွယ်သည်။ နဝိယေထ၊ မကုန်နိုင်သည်သာတည်း။

ဤကဲ့သို့ချီးမွမ်း၍ မကုန် အံ့ဩ၍ မကုန် နိုင်သော၊ ဂုဏ်
 တော်အနန္တ၊ ဥာဏ်တော်အနန္တရှိတော်မူခြင်းကြောင့်။ အလုံး
 စုံသော စကြာဝဠာ ရေ၊ မြေ၊ တော၊ တောင်ကို သိတော်မူသည်
 ဟုမှတ်။

ထိုမှတပါးလည်း၊ သတ္တလောက၊ သင်္ခါရလောက၊ ဩကာ
 သလောကဟု ဆိုအပ်သော လောက သုံးခွင်။ ဘုံအပြင်ကို
 အကြွင်းမရှိ။ ဘီလော၊ ထုတ်ခြင်း၊ ထိုးထွင်း၍ သိတော် မူ၏။
 ဤကဲ့သို့ လောကသုံးခွင်ဘုံအပြင်နှင့်တကွ။ အထက်အောက်
 ဘီလောထုတ်ခြင်းသိတော်မူသောကြောင့်။ စကြာဝဠာအနန္တကို
 လည်း သိတော်မူ၏ဟုမှတ်လေ။

ဤစကားရပ်၌လည်း။ စကြာဝဠာတံတိုင်းတို့ကို မဆိုထား
 နှင့်။ အောက်အင်္ဂါ အထက် နေဝသညာ နာသညာ ဘုံတိုင်
 အောင်သိတော်မူ၏။ ယခုရှိသောမှန်ပြောင်းစသည်တို့ကား
 နေဝသညာနာသညာ ဘုံကို အပထား၍။ ဆိုခဲ့သော အတား
 အဆီးမရှိသော မြင်းမိုရ် တောင်ကိုမျှ မမြင်နိုင်။ နှစ်သိန်းလေး
 သောင်းအထုရှိသောမြေကြီးကိုကား။ ထုတ်ခြင်းထွင်း၍ မြင်နိုင်
 တို့ရာခဲယဉ်းသေး၏။

ထိုနှစ်သိန်းလေးသောင်း အထုရှိသော မြေကြီးကိုမျှ ထုတ်
 ခြင်းထွင်း၍မမြင်နိုင်လျှင်။ မြေအောက် အထပ်ထပ် ရှိသော အ

ခြင်းအရာတို့ကိုမည်ကဲ့သို့ သိနိုင်မည်နည်း။ ဤလိုအထက်
အောက် ဘီလာ ထုတ်ခြင်း မသိနိုင်ဘဲနှင့်။ အသယ် ကြောင့်
ကမ္ဘာလုံးသည်ဟုဆိုနိုင်သနည်း။

ဤကမ္ဘာလောက စကြာဝဠာအနန္တတို့ထက်၊ ဘုရားကိုယ်
တော်မြတ်၏ဥာဏ်တော်ကသာလွန်၏။

သလ္လုနုကြောင်းကိုကား။ ထိုထိုသို့သောပါဠိတော် အဋ္ဌ
ကထာဒိကာစကားတို့ဖြင့် ကောင်းစွာသိနိုင်၏။

ကောင်းကင်သည်လည်းအနန္တ စကြာဝဠာလည်း အနန္တ။
သတ္တဝါတို့၏နေရာသည်လည်း အနန္တ။ ဘုရား၏ဥာဏ်တော်
သည်လည်းအနန္တ ဟူ၍ အနန္တလေးပါးရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ဓမ္မသင်္ဂဏီအဋ္ဌကထာ။ ကာမဝစရအဖွင့်။ (၈)
နံပါတ် ၁၀၁-၅။ «စတ္တာရိဟိအနန္တာနိ၊ အာကာသော အ
နန္တော၊ စက္ကဝါဠာနိအနန္တာနိ၊ သတ္တနိကာယော အနန္တော၊
ဗုဒ္ဓဥာဏံအနန္တံ။ «ဟူ၍လောလေသည်

ဤစကားဖြင့်လည်း၊ စကြာဝဠာ ကောင်းကင်သတ္တဝါတို့၏
နေရာသည်အနန္တရှိ၏ဟုသိအင်၏။

ထို့ပြင်လည်း ၎င်းဓမ္မသင်္ဂဏီအဋ္ဌကထာ၌ပင်။ «အာ
ကာသဿဟိ ပုရတ္ထိမာယဒိသယဝါ၊ ပန္နိမုတ္တရ ဒက္ခိဏာ
သုဝ၊ ဧတ္တကာနိဝါယောဇနသတာနိ၊ ဧတ္တကာနိဝါယောဇန
သဟဿာနိတိပရိစ္ဆေဒေါနုတ္ထိ။ ၊ ဟုလောလေသည်။

ဟိသတ္တံ၊ ထိုအနန္တောအနန္တဟု ဆိုအပ်သောစကားသည်
မှန်၏။ အကာသဿ၊ ကောင်းကင်၏။ ပုရတ္ထိမာယဒိသယဝါ၊
အရှေ့အရပ်၌၎င်း။ ပန္နိမုတ္တရဒက္ခိနာသုဝါ၊ အနောက်အရပ်၊
မြောက်အရပ်၊ တောင်အရပ်တို့၌၎င်း။ ဧတ္တကာနိ၊ ဤမျှအတိုင်း
အရှည်ရှိကုန်သော။ ယောဇနသတာနိတိဝါ၊ ယူဇနာတရာတို့
ဟူ၍၎င်း။ ဧတ္တကာနိ၊ ဤမျှလောက်ကုန်သော။ ယောဇနသ
ဟဿာနိတိဝါ၊ ယူဇနာတထောင်တို့ဟူ၍၎င်း။ ပရိစ္ဆေဒေါ၊ အ
ပိုင်းအခြားသည်။ နုတ္ထိ၊ မရှိ။

ဤစကားဖြင့်လည်း။ ကောင်းကင်သည် အနန္တော အနန္တံ
 ရှိကြောင်းကို သိအပ်၏။ ။နတ်ပြည် ခြောက်ထပ် ဗြဟ္မာ
 နှစ်ဆယ်သည်လည်း။ဤအနန္တောအနန္တံ။ကောင်းကင်အတွင်း၌
 ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုကောင်းကင်အတွင်းအထက်ဆုံးဖြစ်သော၊နေဝ
 သညာ နာသညာတုံမှ၊ လူ့ပြည်သို့ ယူဇနာ အကွာ အဝေး
 ၇၀၈၅၆၀၀၀။ရနှစ်ကုဋေတသန်းရှစ်သိန်းငါးသောင်းခြောက်
 ထောင်ရှိ၏။ ။ဤကဲ့သို့သော အခြင်းအရာ အကွာအဝေးကို
 တုရားကိုယ်တော်မြတ်ပိုင်းခြား၍ သိတော်မူ၏။ ဤလူ့ပြည်မှ
 နေ၍။အထက်သို့ကြည့်လတ်သည်ရှိသော်။ကောင်းကင်တို့သည်
 ပိတ်ဖုံး၍ နေသကဲ့သို့ထင်ရ၏။ ။အမှန်စင်စင်မှာကားမပိတ်
 ဖုံး၊လဟာပြင်ကြီးပင်ဖြစ်ပေ၏။

၎င်းပြင်လည်းဓမ္မသင်္ဂါဟိအဋ္ဌကထာ(၆)နံပါတ်(၃၂၃)စာ
 ကြောင်းရေ(၆)၌။ ။အာကာသဓာတုနိဒ္ဒေသေနကဿတိ နနိ
 ကဿတိ။ကဿိတု ဝါ ဆိန္ဒိတု ဝါ၊ ဘိန္ဒိတု ဝါ နသက္ကာတိ
 အာကာသော၊အာကာသောဝ အာကာသဂတံ။ ခေဋ္ဌဂတာဒိ
 ဝိယ အာကာသောတိဝါဂတန္တိအာကာသဂတံ။ နဟညတိတိ
 အဃံ။အဃန္တနိယန္တိ အတ္ထော၊အဃမေဝ၊ အဃဂတံ၊ဆိန္ဒုဋ္ဌေ
 နဝိဝရော၊ဝိဝရောဝ-ဝိာရဂတံ။ အသမ္ပုဋ္ဌံစတူဟိမဟာဘူတေ
 ဟိတိ။ဇေတဟိ။ အသမ္ပုဋ္ဌံနိဇ္ဇနာကာသံဝ၊ ကထိတံ။ ။ဟူ၍
 ပြန်ပြန်။

အနက်ကား။ ။အာကာသဓာတုနိဒ္ဒေသေန။ဝိနိစ္ဆယော
 အဆုံးအဖြတ်ကို၊ ဝေံ။ဤသို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော၊သိအပ်၏။ ယောသ
 သာဝေါ၊အကြင်သဘောတရားကို။နကဿတိနနိကဿတိ။မ
 ရေးဖြစ်အပ်။ ကဿိတု ဝါ၊ ရေးဖြစ်ခြင်းငှါ၎င်း၊ ဆိန္ဒိတု ဝါ၊
 ဖြတ်ခြင်းငှါ၎င်း၊ဘိန္ဒိတု ဝါ၊ ခွဲဖျက်ဆီးခြင်းငှါ၎င်း။ နသက္ကာ၊
 မတတ်ကောင်း။ ဣတိတသ္မာ၊ထိုကြောင့်။ သောသဘာဝေါ၊
 ထိုတရားသဘောသည်၊ အာကာသော၊ အာကာသမည်၏။
 အာကာသောဝ၊အာကာသသည်ပင်လျှင်။အာကာသဂတံ၊အာ

ကာသဂတ မည်၏။ ခေဋ္ဌဂတာဒိဝိယ၊ ခေဋ္ဌဂတစသည်တို့ကဲ့
သို့တည်း။ ဝါ၊ တနည်းကား။ အာကာသောတိ၊ မရေးခြစ်အပ်
သောအရပ်ဟူ၍။ ဂတံဥာတံ၊ သိအင်၏။ ဣတိဟသ္မာ၊ ထို
ကြောင့်အာကာသဂတံ၊ အာကာသဂတမည်၏။ နဟညတိ၊
ထေရ်အပ်၊ ဣတိဟသ္မာ၊ ထိုကြောင့်အာဇာ၊ အာဇာမည်၏။
အာဇာနိယံ၊ မထိရိုက်အပ်။ ဣတိအယံ၊ ဤသည်ကား၊ အတ္ထော၊
အနက်တည်း။ အာဇာမေဝ၊ အာဇာသည်ပင်လျှင်၊ အာဇာတံ၊
အာဇာတမည်၏။ သိဒ္ဓဋ္ဌေန၊ အပေါက်အခေါင်း၊ ဟူသော အနက်
ကြောင့်၊ ဝိဝရော၊ ဝိဝရမည်၏။ ဝိဝရောဝ၊ ဝိဝရသည်ပင်လျှင်၊
ဝိဝရဂတံ၊ ဝိဝရဂတမည်၏။ အသန္နုဋ္ဌံ စတုဟိမဟာဘူတေ
ဟိတိ ဟူသောပါဌ်ဖြင့်၊ ဇေတဟိ၊ ဤမဟာဘုတ်လေးပါးတို့
သည်။ အသန္နုဋ္ဌံ၊ မတွေ့မထိအင်သော၊ နိဇ္ဇဒ္ဓာကာသံဝ၊ မပြု
မတွယ်ကင်းစင်သောအကာသဝါတ်ကိုပင်လျှင်၊ ကထိတံ၊ ဆို
အပ်၏။

ဤစကားဖြင့် ကောင်းကင်ဟူသောအာကာသသည်။ ဘာမျှ
မရှိ- ဟာလာဟင်းလင်းကြီးသာရှိ၍- တစုံတခုသော မဟာ
ဘုတ်တို့နှင့် မထိရိုက်အပ်သည်ကိုကောင်းစွာသိအပ်၏။ ဤသို့
ကောင်းကင်းနှင့်မဟာဘုတ်တို့သည်မထိရိုက်အပ်သောကြောင့်၊
ပထဝီမြေကြီးနှင့် ကောင်းကင်းတို့သည်၊ မထိရိုက်အပ် မတွေ့
အပ်၊ မဆုံအပ်သည်ကို ကောင်းစွာသိအပ်၏။

၎င်းပြင်လည်းအဆီးအတားမရှိ။ ဟာလာဟင်းဖြစ်ကြောင်း
ကိုကား။ ဓမ္မသင်္ဂဏီအဋ္ဌကထာ ဒေဝတာသံယုတ်အဋ္ဌကထာ။
သုတ်မဟာဝါအဋ္ဌကထာ။ မဟာသမယသုတ်အပွင့်(၈) နံ
ပါတ် ၂၄၃ နှ့်။ ပါသဏောဗြဟ္မလောကေ။ ဌတှာ အဝေ
ခိတ္တော၊ စတုဟိမာသေဟိပထဝီ ပါပုဏာတိ၊ ဟူ၍လာ၏။ ။

ပါသဏော၊ ကျောက်ဖြာကို။ ဗြဟ္မလောကေ၊ ဗြဟ္မာပြည်နှ့်၊
ဌတှာ၊ ရပ်၍။ အဝေ၊ အောက်သို့၊ ခိတ္တော၊ ပစ်ချအပ်သည်ရှိ
သော်။ စတုဟိမာသေဟိ။ လေးလကြောမှ၊ ပထဝီ၊ မြေသို့၊ ပါပု

ဏာဘိ ရောက်၏။ ။ဤစကားအရ။ အကာအဆီးမရှိထုတ်
ခြင်းပေါက်ဟာလာဟင်းကြီးဟူ၍။ ကောင်းစွာ သိအပ် မှတ်
အပ်၏။

(မှတ်ချက်။) ဤ၌ကျောက်တူးကြီးသည်။ သိဟိုဠိကျွန်း
ကလျာဏီမြစ်နား၌ တုခနစ်ဆင့်ရှိသော ကြေးပြဲသား၏ အ
ထက်ဆုံးတု ဆင့်ပမာဏရှိသောကျော့တု ။ကြီးဟူမှတ်လေ။

ထိုဆိုခဲ့သော နေဝသညာ နာသညာတုမှ။ အထက်ကို
လည်းအာကာသော အနန္တော ဆိုသည့်အတိုင်းပင် အနန္တော
အနန္တအဆုံးအဆ မရှိဖြစ်လေ၏။ ပိဋကတ်ဓရ။ သဒ္ဒပါရ
ဂူဖြစ်ကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကလည်း။ အန္တလိက္ခေ။ ရေးခြစ်မ
ထင်ထက် ကောင်းကင်း၌။ ဟူသောဇနာကြကုန်၏။ဤစကား
ဖြင့်လည်းသိအပ်၏။ (အာကာသပရိစ္ဆေဒ) ဟူသော စကား
သည်လည်း။ တရုဏ်တရုမဆက်မစပ်။ မထိဘဲ ဟာလာဟင်း
ကိုဆို၏ဟူမှတ်လေ။ ။

အာကာသအနန္တပြီး၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း စကြာဝဠာသည် အနန္တောအနန္တ
အဆုံးအဆမရှိ။ ။အဆုံးအဆမရှိကြောင်းကိုကား။ အင်္ဂုတ္တ
ရပါဠိတော်-စတုတ္ထနိပါတ်။ လောဟိတသဝဂ် (၈) နိပါတ်
၂၅၄။ သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၏အစိတ်ဖြစ်သော။ ဒေ
ဝပုတ္တသံယုတ်။ (၈)နိပါတ် ၃၂-၌။

ဂမနေနုပတ္တဗ္ဗော၊ လောကဿန္တောကုဒါစနံ။
နစအပတွာလောကန္တံ၊ ဒုက္ခာပတ္တိပမောစနံ။ ။

ဟူ၍တုရားဟောတော်မူ၏။ ။အာဇာသော၊ ရောဟိတသ၊
နာမည်ဟော၊ အိုရသေ၊ ဂမနေနု၊ ဈာန်အဘိညာဏ်ကို အားကိုး၍
ပြေးသွားသဖြင့်။ လောကဿန္တော၊ အနန္တစကြာဝဠာလောက
ဓာတ်၏အဆုံးသို့။ ကုဒါစနံ၊ တရုတခါမျှ။ နပတ္တဗ္ဗော၊ မရောက်

အပ်။ လောကန္တံ၊ လောကဏီအဆုံးသို့။ အပတွာ၊ မရောက်ဘဲ
နှင့်။ ဒုက္ခာ၊ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိမရဏဟု၍ဆို နှစ်သော ဆင်းရဲ၌။
ပမောစနံ၊ လွတ်ခြင်းမည်သည်။ နစအတ္ထိ၊ ရှိလည်းမရှိ။

ဤစကားတော်၌သည်။ ဈာန်အသိဥာဏ်ကိုးအားကိုးပြီး။
တယ်လိုပင် ပြေးသွားငြားသော်လည်း။ အနန္တစကြာဝဠာအ
ဆုံးသို့ မရောက် နိုင်ခြင်းသည်။ စကြာဝဠာ အနန္တ ရှိခြင်း
ကြောင့် မရောက်နိုင်ဟုမှတ်လေ။ ထိုရောဟိတသရသေ့၏
ဈာန်တန်ခိုးသည်။ ပိုနှစ်ထောင်ငန်ကိုဆောင်နိုင်သော၊ ကြမ်း
သောလေးဖြင့်ပစ်အပ်သောမြှားသည်။ ထန်းပင်တပင်၏အရိပ်
ကိုဘိလာဖြတ်၍လွန်သောခံ့ကန္တံ၊ စကြာဝဠာတသိန်းကိုရောက်
နိုင်သောတန်ခိုးရှိ၏။ ဤမျှလေသံသျှင်မြန်သောဈာန်အဟုန်ဖြင့်။ နှစ်
ပေါင်းတရာထိတိပြေးသွားလေရာ။ လေးကျွန်းတမြင်းမိရ်၊ လေး
ကျွန်းတမြင်းမိရ်၊ စကြာဝဠာတွေမဆုံးနိုင်ဘဲ။ ထိုရောဟိတသ
ရသေ့သာလျှင် အသက်ကုန်ဆုံး သွားကြောင်းကို။ ဆိုခဲ့သော
ပါဠိတော်တို့၌လာ၏။

ဓမ္မသင်္ဂဏီအဋ္ဌကထာ။ (စ)နံပါတ် ၁၀၂-၌လည်း။ ။
စက္ကဝါဠာနတ္ထိ၊ သတေဟိဝါ၊ သဟာသေဟိဝါ၊ ပရိစ္ဆေဒေါ
နတ္ထိ၊ ဟုလောဏီ၊ အနက်ကား။ နောက်က သောဇ
နာခဲ့သော။ အာကာသပရိစ္ဆေဒအတူယေ ဇနာလေ။

ထို့ပြင်လည်း။ သစေဗ်ဟိအကနိဋ္ဌဘဝနေနိဗ္ဗတ္တာဒဋ္ဌထာ
မဇနုတ္တဟာသလလုကောနသရေနတိရိယံတာလစ္ဆာယံ အတိက္က
မနမတ္တေနကာလေနစက္ကဝါဠသတသဟာသံအတ္တိက္ကမနမတ္တ
နဇေဝန သမ္ပန္နာဂတာစတ္တာရော မဟာဗြဟ္မာနောစက္ကဝါဠ ပရိ
ယန္တံ ပသိဿာမာတိ။ တေန၊ ဇေဝေန၊ ဇေဝေယျ။ စက္ကဝါဠ
ပရိယန္တံ အဒိသွာဝံပရိနိဗ္ဗာယေယျ။ ဧဝံစက္ကဝါဠာနံ အ
နန္တာနိနာမ။ ဟုမိန့်ပြီ။

ဟိသစ္စံ၊ ထိုစကားသည်မှန်၏။ အကနိဋ္ဌဘဝနေ၊ အကနိဋ္ဌ
တု၌၊ နိဗ္ဗတ္တာ၊ ဖြစ်ကုန်သော၊ မဟာဗြဟ္မာနော၊ ဗြဟ္မာကြီးလေ

ယောက်တို့သည်။ ဒဋ္ဌထာမနေ့ဂ္ဂဟဿ၊ ပိန္နဲထောင် ဝန်ကို
 ဆောင်နိုင်သော။ ကြမ်းသောလေးကိုစွဲကိုင်သော လေးသမား၏။
 လဟုကောနု၊ ပေါ့သော။ သရေနု၊ မြှားသည်။ တိရိယံ၊ တိလာ၊
 တာလန္တယ၊ ထန်းရိပ်ကို။ အတိက္ကမနမတ္တေန၊ လွန်ခြင်း အ
 တိုင်းအရှည်ရှိသော၊ ကာလေနု၊ ကာလဖြင့်။ စက္ကဝါဠသတသ
 ဟဿ၊ စကြာဝဠာတသိန်းကို။ အတိက္ကနမတ္တေန၊ လွန်ခြင်း
 ဌာစွမ်းနိုင်သော။ ဇဝနေနု၊ လျင်ခြင်းနှင့်၊ သမ္ပန္နာဂတာ၊ ပြည့်စုံ
 ကုန်သော။ စက္ကရော လေးဦးကုန်သော။ မဟာဗြဟ္မာနော၊ ဗြဟ္မာ
 ကြီးတို့သည်။ စက္ကဝါဠပရိယန္တံ၊ စကြာဝဠာ အဆုံးကို။
 ပဿိဿာမ၊ ရှုကုန်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တေနဇဝနေနု၊ ထိုသို့ လျင်
 မြန်ခြင်းဖြင့်။ သစေပိ၊ ဓာဝေယျ၊ အကယ်၍ကား ပြေသွားကုန်
 ငြားအံ့။ စက္ကဝါဠပရိယန္တံ၊ စကြာဝဠာအဆုံးကို အဒိသ္မာဝ၊ မ
 မြင်မူ၍သာလျှင်၊ ပရိနိဗ္ဗာယေယျ၊ စရီးအကြား၌။ ပရိနိဗ္ဗာနံ
 ကုန်ရာ၏။ ဤစကားဖြင့်လည်း။ စကြာဝဠာသည် အနန္တော၊
 အနန္တဖြစ်ကြောင်းကို။ သောင်ပြင်မှာဆင်သွားဘိသကဲ့သို့။ အ
 လွန်ထင်ရှားပေ၏။

ထိုမှတပါးလည်း။ အငန်းအရိုင်းအားဖြင့်။ စကြာဝဠာကုဋေ
 တသိန်းမျှလောက် အကျယ်အဝန်းရှိ၍။ အထက်သို့အမြင့်အား
 ဖြင့်။ ဗြဟ္မာပြည်ဘိုင်အောင်မုညှင်းစေ့တို့ကို စုပုံထားပြီးလျှင်။
 တစုံတယောက်သောသူသည်။ အရှေ့စကြာဝဠာ အစရှိသည်
 တို့၌။ စကြာဝဠာတခုလျှင် မုညှင်းစေ့တစေ့စီ ပစ်ချသွားလျှင်
 အကြင်မုညှင်းစေ့သာလျှင် ကုန်ဘွယ်ရာရှိ၏။ အရှေ့ဘက်၌
 ရှိသော စကြာဝဠာတို့ကားမကုန်နိုင်ရာ။ တောင်ဘက်စသည်
 တို့တွင်လည်း။ ဤနည်းအားဖြင့်မှတ်လေ။ ထို့ကြောင့်။ အင်္ဂုတ္တရ
 အဋ္ဌကထာ တိကနိပါတ်၊ အာနန္ဒဝဂ်အဖွင့်၌။ ။ ကောဋိသ
 တ၊ သဟဿစက္ကဝါဠေဟိ၊ နိယာဝဗြဟ္မာလောကာ၊ သာသပေ
 ဟိပူရေတွာ၊ သစေကောစိ၊ ပုရတ္ထိမာယ ဒိသာယံ ဇေစက္ကဝါ
 ဠေ၊ ဇေသာသပံပက္ခိပန္နော၊ ဂစ္ဆေယျ၊ သဗ္ဗေပိ၊ တေသာသပါ

ပရိက္ခယံ၊ ဂစ္ဆေယျ၊ နုတွေစ၊ ပုရတ္ထိမာယံ၊ ဒိသာယ၊ စက္ကဝါဠာ
နိ၊ ဒက္ခိဏာဒီသုပိ ဝေသဝနယော။ ။ ဟု ချိမိနိပြီ၊
စက္ကဝါဠာအနန္တပြီး၏။

ထိုဆိုကဲ့သောစကြာဝဠာအနန္တ၌၊ ရေနေကြဉ်းနေသတ္တဝါတို့
သည်လည်းအတိုင်းအရှည်မရှိ၊ အနန္တော၊ အနန္တပင်ဖြစ်ကုန်၏။
ထို့ကြောင့်၊ ဓမ္မသင်္ဂဏီအဋ္ဌကထာ(၈)နိပါတ်(၁၈၂)၌၊ ဧတ္ထ
ကေသုပန၊ စက္ကဝါဠေသု၊ ဥဒကဋ္ဌက၊ ထလဋ္ဌက၊ သတ္တာနံ၊ ပမာ
ဏံနတ္ထိ၊ ဝေံသတ္တနိကာယော၊ အနန္တောနာမ၊ ။ ဟု မိနိလေ
သည်။

ပန၊ ထိုစကြာဝဠာ အနန္တမှတပါး၊ ဧတ္ထကေသု၊ ဤမျှအ
တိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော၊ စက္ကဝါဠေသု၊ စကြာဝဠာတို့၌၊ ဥဒက
ဋ္ဌကထလဋ္ဌကသတ္တာနံ၊ ရေ၌နေသောသတ္တဝါ၊ ကျင်း၌နေ
သော သတ္တဝါတို့၏။ ပမာဏံ၊ အတိုင်းအရှည်၊ ပမာဏသည်။
နတ္ထိ၊ မရှိ၊ ဝေံ-ဤသို့၊ သတ္တနိကာယော၊ သတ္တဝါတို့၏နေရာသည်
အနန္တောနာမ၊ အနန္တမည်သည်၊ ဟောကိ၊ ဖြစ်၏။

ဤစကားဖြင့်လည်း၊ စကြာဝဠာအနန္တ၌၊ သတ္တဝါအနန္တ
ရှိ၏ဟု မှတ်လေ။

၎င်းပြင်လည်း စတုမဟာရာဇိ နတ်ဘုံတို့သည်၊ စကြာဝဠာ
အများ၌ ရှိကြောင်းကို ဒ၊ ဂိတ္ထုရိအဋ္ဌကထာ၊ တိကနိပါတ်၊
အာနန္ဒာဝဂ်အဖွင့်၌၊ ။ တသ္မိံသဟဿဓာ၊ လောကောတိ၊
တသ္မိံသဟဿ စက္ကဝါဠေ သဟဿံ၊ စတုမဟာ ရာဇိကာ
နန္တိ၊ သဟဿ စတုမဟာ ရာဇိကာနံ ဒေဝါနံ ယသ္မာပန
ကေသ္မိံ စက္ကဝါဠေ စတ္တာရော စတ္တာရော ဟောရာဇာနော၊
တသ္မာစတ္တာရိမဟာရာဇသဟဿာနိတိဝုတ္တံ။ ။ ဟု မိနိပြီ၊

တသ္မိံသဟဿဓာလောကောတိ၊ ။ ဟူသည်ကား၊ တသ္မိံ
သဟဿစက္ကဝါဠေ၊ ထိုတထောင်သောစကြာဝဠာတို့၌၊ သဟ
ဿံ စတုမဟာရာဇိကာနန္တိ၊ ။ ဟူသည်ကား၊ သဟဿ စတု

မဟာရာဇိကာနံ၊ တထောင်သော စတုမဟာရာဇ်ဟု ဆိုအပ်
 ကုန်သော၊ ဒေဝါနံ၊ နတ်မင်းကြီးတို့၏။ ဧကသ္မိံ၊ စက္ကဝါဠေ၊ တခု
 သော စကြာဝဠာ၌။ စတ္တာရေ-စတ္တာရေ လေးယောက်လေး
 ယောက်ကုန်သော၊ မဟာရာဇာနော၊ နတ်မင်းကြီး တို့သည်။
 ယသ္မာပန၊ အကြင်ကြောင့်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို
 ကြောင့်။ စတ္တာရိ မဟာရာဇသဟဿာနိ၊ လေးထောင်သော
 နတ်မင်းကြီးတို့ဟူ၍။ ဘဂဝတာ၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်။
 ဝုတ္တံ၊ ဟောတော်မူအပ်၏။ စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုမ္မာတပါးကြွင်း
 သော အထက်နတ်ဘုမ္မာတို့လည်း။ ထိုထိုသို့သော စကြာ
 ဝဠာတို့၌ရှိကုန်၏။ ထိုကြောင့်၊ အဂ္ဂိတ္တရဋီကာ (က)နံပါတ်
 (၃၁၆) သမဝိတ္တဝဂ်အဖွင့်၌။ ယသ္မာပန သေသစက္ကဝါ
 ဠေသုပိ၊ ဆကာမာဝစရဒေဝလောကာအတ္ထိ၊ ဟု မိန့်ပြီး။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်အဋ္ဌကထာ။ နန္ဒနဝဂ်အဖွင့်၊ (မြန်)
 (၃၂)၌လည်း။ ယသ္မာပန၊ သေသစက္ကဝါဠေသုပိ၊ ဆကာ
 မာဝစရဒေဝလောကာအတ္ထိ၊ ဟူ၍ပင်။ အလုံးစုံသော စကြာ
 ဝဠာတို့၌ နတ်ပြည်ရှိကြောင်းကိုလာ၏။ ထိုမှဘာပါးလည်း ဓမ္မ
 ပဒအဋ္ဌကထာ။ သုတ်မဟာဝါအဋ္ဌကထာ တို့၌လည်း။ ၎င်း
 အတိုင်းပင်လာ၏။

စကြာဝဠာ ဟူသည်ကား။ အဝန်းညီသော တွင်းကြီးသ
 ဘွယ်ဖြစ်၍၊ စကြာဝဠာဟူသတည်း။ ထိုကြောင့် သဒ္ဒပါရ
 ဝုတို့သည်။ စက္ကန္တ၊ တံအာဝါဠုံ ဝိယာတိ၊ စက္ကာဝါဠုံ၊
 ဟုဝိဂ္ဂဟ၊ ပြုကြကုန်၏။ ၎င်းတွင် (က)၏ အစိတ်(အာ)ကို
 (ရဿ)ပြု၊ ရ-ကို ဠ-ပြု၍၊ စက္ကဝါဠ-ဟု၊ ပဒသိဒ္ဓိပြီးသတည်း။

ဤစကားဖြင့်လည်း။ ထိုအလုံးစုံဆိုခဲ့ပြီးသော၊ အနန္တော
 အနန္တတို့ထက် မြတ်စွာဘုရား၏သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်က
 သာလွန်၍။ အနန္တောအနန္တကြီးမားလွန်ကဲပေ၏။ ထိုကြောင့်
 ၎င်းဓမ္မသင်္ဂဏီအဋ္ဌကထာ၌ပင်။ တတောပိ၊ ဗုဒ္ဓဉာဏံ။
 အနန္တမေဝ။ ဟုလာလေသည်။

ဤကဲ့သို့သောသတ္တဝါ ခြစ်တွေကိုမဆိုထားနှင့်။ သတ္တဝါ တို့၏အတ္တတ္တိကန္တဖြစ်သော အတွင်း၌ရှိသည့်စိတ်တို့ကိုလည်း။ မည်၍မည်မျှရှိ၏ဟု။ ဘုရားသခင်သည်။ ထိုးထွင်းပိုင်းခြား၍ သိတော်မူနိုင်သော။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် (ဓမ္မသင်္ဂဏီအဋ္ဌကထာ) ကာမာဝစရကုသလအဖွင့်၌။ ။ ဧဝံသဗ္ဗာနိပိအပရိမာဏေသု၊ စက္ကဝါဠေသု၊ အပရိမာဏာနံ သတ္တာနံ၊ ဥပ္ပဇ္ဇမာနာနိ၊ ကာမာဝစရကုသလစိတ္တာနိသမ္မာ သမ္မုဒ္ဓေါမဟာတုလာယတုလယမာနောဝိယတုဓမ္မပက္ခိပိတ္တာ မိနမာနောဝိယ၊ သဗ္ဗညုတညာဏေန ပရိစ္ဆိန္ဒိတ္တာအဋ္ဌေဝ တာနိတိသရိက္ခဋ္ဌေန၊အဋ္ဌေဝကောဋ္ဌာသေကတွာဒသေတိ။

ဧဝံ၊ ဤသို့။ သဗ္ဗာနိပိ၊ အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော။ အပရိမာဏေသု၊ မနှိုင်းမယှဉ် နိုင်ကုန်သော။ စက္ကဝါဠေသု၊ စကြာဝဠာတို့၌။ အပရိမာဏာနံ၊ မနှိုင်းယှဉ်နိုင်ကုန်သော။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့အား။ ဥပ္ပဇ္ဇမာနာနိ၊ ဖြစ်ကုန်သော။ ကာမာဝစရကုသလစိတ္တာနိ၊ ကာမာဝစရကုသိုလ်စိတ်တို့ကို။ ပရိစ္ဆိန္ဒိတ္တာ၊ပိုင်းခြား၍၊ဒသေတိ၊ပြတော်မူ၏။သမ္မာသမ္မုဒ္ဓေါ ဖြတ်စွာဘုရားသခင်သည်။မဟာတုလာယ၊ချိန်ကြီးဖြင့်။ တုလ ယမာနောဝိယ၊ချိန်တိသကဲ့သို့၎င်း။သဗ္ဗညုတညာဏေန၊သဗ္ဗ ညုတညာဏ်တော်ဖြင့် ပရိစ္ဆိန္ဒိတ္တာ၊ပိုင်းခြား၍။ တာနိကာမာ ဝါစရကုသလစိတ္တာနိ၊ထိုကာမာဝါစရကုသိုလ်စိတ်တို့သည်။ အဋ္ဌေဝ၊ရှစ်ပါးတို့သည်သာလျှင်။ ဟောန္တိ၊ဖြစ်ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။သရိက္ခဋ္ဌေန၊သတ္တဝါတို့၏ စိတ်အချင်းချင်းအရတုသည် ၏အဖြစ်ဖြင့်။ အဋ္ဌေဝ၊ရှစ်ပါးသာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော။ ကောဋ္ဌာ သေ၊ကောဋ္ဌာသတို့ကို။ ကတွာ၊ပြု၍။ ဒသေ၊ပြတော်မူ၏ဟု လာလေသည်။

မူလဋီကာ၌လည်း။ ။အဋ္ဌေဝကောဋ္ဌာသေကတွာတိ- ကေသာသတ္တဿ၊ ကေသို့ခဏေဥပ္ပန္နမေကံပဋ္ဌမစိတ္တ ဒသေ တွာ၊ အညာနိတာဒိသာနိအဒသေဇ္ဇေန။ သဗ္ဗာနိတာနိ၊သ

ရိက္ခဋ္ဌေ၊ ဧကိကတာနိဟောန္တိ၊ တထာသေသာနိဝါတိဧဝံအဋ္ဌကတ္တာ။ ။ ဟူ၍ပင်လာ၏။

ဤဆိုခဲ့ပြီးသော စကားတို့ဖြင့်လည်း၊ မြတ်စွာဘုရား၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည်။ အလုံးစုံသော ရေ မြေ တော တောင်၊ ပင်လယ်၊ သမုဒ္ဒရာ၊ စကြာဝဠာအနန္တ။ ထိုစကြာဝဠာ အနန္တ၌နေကုန်သော၊ သတ္တဝါအနန္တ၊ ထိုသတ္တဝါအနန္တတို့၏ စိတ်စေတသိက်ရုပ်တို့ကို ကောင်းစွာထိုးထွင်း၍သိတော်မူ၏။ ထိုဆိုခဲ့ပြီးသောစကားတို့ထက်လည်း။ မြတ်စွာဘုရား၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်က။ များစွာသာလွန်ကြီးမားတော်မူ၏။ ။ ဤကဲ့သို့ သာလွန်ခြင်းကြောင့်လည်း။ ၃၁-ဘုံကို ကျော်လွန်၍၊ နိဗ္ဗာန်သို့တိုင်အောင် ထိုးထွင်း၍သိနိုင်မြင်နိုင်တော်မူ၏။ ထိုကြောင့်လည်း။

နမေအစရိယောအတ္ထိ၊ သဒိသောမေနုဝိဇ္ဇတိ။
သဒေဝသ္မိလောကသ္မိ၊ နုတ္ထိမေပဋိပုဂ္ဂလော။ ။

အဟံဟိအရဟာလောကေ၊ အဟံသတ္တာအနုတ္တရေ။
ဧကောဒ္ဓိသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ သိတိဘူတေသ္မိနိဗ္ဗူတော။ ။
ဟူ၍ပိုနည်းမဟာဝါပါဠိတော်၌ဟောတော်မူ၏။

ဥပက၊ ကိလသာမေး-ညစ်ကြေးမကင်း။ အင်္ဂုဇ္ဇာ၏အတွင်း၌ဖြစ်သောအချင်းဥပက။ မေ၊ ငါအား။ အာစရိယော၊ နိဗ္ဗာန်သည်။ နည်းနာအဖြာဖြာကို၊ ဆုမ္မလိဒ္ဓာပေးတတ်စွာသော မြတ်စွာဘုရားသည်။ နုတ္ထိ၊ လူ့နတ်၊ ဗြဟ္မာသုံးဘုံရွာ၌မရှိ။ မေ၊ ငါနှင့်။ သဒိသော၊ ဘုန်းကံပညာတူသောသူသည်လည်း။ နုဝိဇ္ဇတိ၊ ထက်အောက်ရပ်ရွာ။ ဝိယာ ရှေ့နောက် ထုတ်ခြင်း ဖောက်၍။ စုံထောက်ဖွေရှာ၊ မတွေ့ရာ။ သဒေဝသ္မိ၊ နတ်ဗြဟ္မာနှင့်တကွဖြစ်သော။ လောကသ္မိ၊ လောက၌။ မေ၊ ငါနှင့်။ ပဋိပုဂ္ဂလော၊ ဘုန်းကံတူမြိုင်မည့်သူသည် နုတ္ထိ၊ မရှိသည်သာလျှင်ကတည်း။

ဥပက၊ ဥပက။ လောကေ၊ လောက၌။ အဟံဟိ၊ အဟံဧဝ၊ ငါသာလျှင်၊ အရဟာ၊ ကိလေသာမေး ညစ်ကြေးကင်းစင်ရဟန္တာ

ပင်တည်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ အနုတ္တရော၊ ငါထက်သာလွန်
ပုဂ္ဂိုလ်မွန်မရှိ။ ငါသာလျှင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော၊ သတ္တဝါနတ်
လူတို့ဆရာ-ငါတည်း။ လောကော၊ လောကကြီး၌၊ ဧကော၊ နှစ်
ယောက်မရှိငါတယောက်ထည်းသာဖြစ်သော၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ
ခပ်သိမ်းသောတရားတို့ကို၊ ဆရာမရှိမိမိအလိုလို ကောင်းမွန်
စွာထိုးထွင်း၍သိတော်မူသော သဗ္ဗညုတဘုရားသည်၊ အမှီ၊
ဖြစ်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ နိဗ္ဗူတော၊ ကံလေသာမီး ချုပ်ငြိမ်းပြီး
သည်။ သီတိဘူတော၊ ချမ်းမြင်းသို့ရောက်သည်။ အသ္မိ၊ ကောင်း
စွာမသွေဖြစ်ခဲ့ ပေပြီ။

ဤဆိုအပ်သောစကားတို့ဖြင့်၊ ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်
ဟောတော်မူအပ်သော စကား၊ ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်ကို
သိတော်မူသော။ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့၏ စကားတော်တွေကို
ကောင်းစွာယုံကြည်အပ်။ မှတ်အပ်၏။

ယုံကြည် အပ်ကြောင်းကိုကား။ ဘုရားလက်ထက်တော်မူ
စ၍၊ သီဟိုဠ်ကျွန်းတိုင်အောင်၊ ရဟန္တာ အဆက်ဆက်တို့နှုတ်
ရအာရုံဆောင်လျက်ပို ချကြကုန်၏။

ထိုသို့ အဆက်ဆက် ဆောင်ခြင်းကိုကား။ ဤပြဆိုလထံ
သောဂါထာတို့ဖြင့်သိအပ်၏။

ဥပါလိဒါသကောစေဝ။ သောဏကော သိဂ္ဂဝေါတထာ။
တိသော မောဂ္ဂလိပုတ္တောစ၊ ပဉ္စေတဝိဇိတာဝိနော။ ။
ပရမ္ပရာယ ဝိနယံ၊ ဒိပေဇ္ဇုသိရိဂ္ဂယေ။ ။
အသိဇ္ဇမာနမာနေသံ၊ တတိယောယာဝ သင်္ဂဟော။ ။
တတောမဟိန္ဒာဣဋ္ဌိယော၊ ဥဋ္ဌိယောသမ္ဗလောတထာ။
ပဏ္ဍိတောဘဒ္ဒနာမောစ၊ ဧတေနာဂါမဟာပညာ။
ဇမ္ဗုဒိပါဏ္ဍဓာဂတာတိ။ ။

ဥပါလိ-ဥပါလိထေရ်၎င်း။ ဒါသကောစေဝ၊ ဒါတကထေရ်
၎င်း။ တထာ-ထိုမှတပါး။ သောဏကော-သောဏကထေရ်
၎င်း။ သိဂ္ဂဝေါ၊ သိဂ္ဂဝထေရ်၎င်း။ မောဂ္ဂလိပုတ္တောတိသောစ၊

မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿထေရ်ဌာနံ။ ဝိဇိတာဝိနော၊ အောင်အပ်ပြီး
 သော ကိလေသာရှိကုန်သော။ ဇေတပဉ္စမဟာရာထေရာ၊ ထို
 ငါးပါးသောထေရ်တို့သည်။ ဇမ္ဗုသိရိဝ္ဗယေ၊ ဇမ္ဗုသိရိအမည်
 ရှိသောဒီပေ၊ ဇမ္ဗုဒိပ်ကျွန်း၌။ ပရိပရာယ၊ အဆက်ဆက်ဖြင့်။
 ယာဝ၊ အကြင်မျှလောက်။ တတိယသင်္ဂဟော၊ တတိယ သင်္ဂ
 ယနာတင်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တာ၊ ထိုမျှလောက်။ အသိန္ဒ
 မာနံ၊ မပြတ်စေမူ၍။ ဝိနယံ၊ ဝိနည်းကို။ အာနေသံ၊ ဆောင်ကြ
 ကုန်၏။ တတော၊ ထိုမထေရ်တို့နောက်မှ။ မဟိန္ဒော၊ မဟိန္ဒ
 မထေရ်ဌာနံ။ ဣဋ္ဌိယော၊ ဣဋ္ဌိယမထေရ်ဌာနံ။ ဥဋ္ဌိယော၊ ဥဋ္ဌိယ
 မထေရ်ဌာနံ။ သမ္ဗလော၊ သမ္ဗလမထေရ်ဌာနံ။ တထာ၊ ထိုမထေရ်
 တို့အတူ။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသော။ ဘဒ္ဒနာမောစ၊ ဘဒ္ဒနာမ
 မထေရ်ဌာနံ။ မဟာပညာ ကြီးသောပညာရှိကုန်သော။ ဇေတ
 နာဂ၊ ဤရဟန္တာကြီးတို့သည်။ ဇမ္ဗုဒိပ၊ ဇမ္ဗုဒိပ်ကျွန်းမှ။
 ဣဝံ၊ ထိုဟုဋ္ဌဟုနာမခေါ်ဆို။ ကျွန်းသိဟိန္ဒသို့။ အာဂတာ၊ ဆောင်
 လာကြကုန်၏။

မှတ်ချက်။ ဤရဟန္တာ မထေရ်မြတ်တို့အတူ။ အခြား
 သောရဟန္တာမထေရ်မြတ်တို့လည်း။ သုတ္တန်အဘိဓမ္မာတို့
 ကို ဆောင်ကုန်၏ဟုမှတ်။

ထိုသိဟိန္ဒကျွန်း၌ပင်။ သုတ္တရာ၌ [၄၅၀] ပြည့်နှစ်သို့ ရောက်
 သောအခါ၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ သည်။ မလျ၊ ဇနပုဒ်အာလော
 ကသိုဏ်၌။ ပေထက်အက္ခရာတင်ကြကုန်၏။ ထိုပေထက် အက္ခ
 ရာမှ။ ဇမ္ဗုဒိပ်သို့ရှင်မဟာဗုဒ္ဓဗောဓိကူးယူလာသော ကျမ်းတို့
 ဖြစ်ပေသည်။ ထိုကြောင့် ဘုရားရှင်စကားတော်၊ ရဟန္တာအရှင်
 မြတ်တို့၏ စကားတော်ဟူ၍ ကောင်းစွာယုံကြည်အပ်။ မှတ်
 အပ်၏။

ဤအလုံးစုံဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောစကားရှင်တို့ဖြင့်၊ ကောင်းကင်
 အနန္တစကြာဝဠာအနန္တ၊ သတ္တနိကာယ အနန္တ ဗုဒ္ဓဉာဏအ
 နန္တတို့ကိုသိအပ်၏။

ဤသို့အနုန္တော အနုန္တဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊ အမေးပုစ္ဆာ ၁၆
၏၊ ဝိသဇ္ဇနာသည် အကျုံးဝင်ခဲ့လေပြီ၊

စကားတရပ်အပြီးသတ်သတည်း။

အမေးပုစ္ဆာ ၁၆ နံပါတ် (၁) ၏ ဝိသဇ္ဇနာကား။ ကမ္ဘာဟူသော
အပိုင်းအခြားသည်။ ဇာတိခေတ်၊ အာဏာခေတ်၊ ဝိသယခေတ်
ဟူ၍။ သုံးပါးရှိ၏။ ထိုသုံးပါးတို့တွင်။ ဇာတိခေတ်ဟူသည်။ မြတ်
စွာဘုရားအလောင်းတော်သည်။ မယ်တော်ဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေ
နေသောအခါ။ မွေးဘွားသောအခါ။ ဘုရားဖြစ်သောအခါ။ ဓမ္မ
စကြာ ဟောတော်မူသောအခါ။ အာယုသင်္ခါရ လွှတ်တော် မူ
သောအခါ၌။ စကြာဝဠာတသောင်း မြေကြီးလှုပ်ရှား၏။ ထိုလှုပ်
ရှားသောစကြာဝဠာတသောင်းသည်။ ဇာတိခေတ်မည်၏။

အာဏာခေတ် ဟူသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် တရသော
စကြာဝဠာ၌ ရပ်တည်တော်မူ၍။ အာဇာနည်ဗုဒ္ဓိယ ပရိတ် မောရ
ပရိတ် ဇေတုပရိတ် ရတန သုတ်ပရိတ် အစရှိသည်တို့ကို ဟော
တော်မူသောအခါ၌။ စကြာဝဠာ ကုဋေတသိန်းတိုင်အောင်။ အာ
ဏာယျံ နန္ဒတော်မူ၏။ အာဏာယျံ နန္ဒရာ။ ထိုစကြာဝဠာကုဋေ
တသိန်းသည်။ အာဏာခေတ်မည်၏။

ဝိသယခေတ်ဟူသည်ကား။ စကြာဝဠာ အဆုံးအဆမရှိ
ခြင်းပင်တည်း။ ထိုဝိသယခေတ်ကိုရည်၍။ မြတ်စွာဘုရားသခင်
သည်။ ယာဝတကံဥာဏံ၊ တာဝကံဥေယျံ၊ ယာဝတကံဥေ
ယျံ၊ တာဝတကံဥာဏံ၊ ဥာဏပရိယန္တိကံဥေယျံ၊ ဥေယျံပရိ
ယန္တိကံဥာဏံ။ ။ ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

ယာဝတကံ၊ အခြင်မျှလောက်သော။ ဥာဏံ၊ ဥာဏံသည်။
ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တာဝတကံ၊ ထိုမျှလောက်သော။ ဥေယျံ၊ သိအပ်
သော။ တရားသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တာဝတကံ၊ ထိုမျှလောက်
သော။ ဥာဏံ၊ ဥာဏံသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဥေယျံ၊ သိခြင်းသည်
ဥာဏပရိယန္တိကံ၊ ဥာဏံလျှင်အဆုံးရှိ၏။ ဥာဏံ၊ ဥာဏံသည်။

ဥပယုပရိယန္တိကံ၊ သိခြင်းလျှင်အဆုံးရှိ၏။ ဟူ၍ဟောတော်မူ
၏။ «တတ္ထ၊ ဗုဒ္ဓါနံအဝိသယောနာမနတ္ထိ၊ ဟူသော အဋ္ဌက
ထာစကားဖြင့်လည်း ဘုရားသခင်တို့ဥာဏ်အရာမဟုတ်သော
နေရာသည် မရှိသည်သာတည်း။

သုတ်ပါထေယျဇီကာ၌လည်း။ «ဗုဒ္ဓဥာဏဿ၊ ဝိသယ
ဘူတံဋ္ဌာနံ၊ ဝိသယခေတ္တံ။ «ဟုပင်ဖွင့်ဆို၏။

ထိုဆိုခဲ့ပြီးသော ခေတ်သုံးပါး အကြောင်းကို၊ အင်္ဂုတ္တိုရ်
အဋ္ဌကထာအဋ္ဌာနသုတ်အဖွင့်၊ တိကနိပါတ်အာနန္ဒာဝဂ်အဖွင့်
သုတ္တနိပါတ် (၁၀) ကြောင်းပေ။ ရတနသုတ်အဖွင့်၊ ဒိဗ္ဗာနိ
ကာယံ သမ္ပဿဒနိယသုတ်အဖွင့်၊ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်စသည်တို့၌လော
၏။ «ထိုသုံးပါးသောခေတ်တို့တွင် စကြာဝဠာကုဋေတသိန်း
ဟုဆိုအပ်သော အာဏာခေတ်သည်။ ဤငါတို့နေသော စကြာ
ဝဠာနှင့် ပျက်တော်ပျက်ဘက်၊ ဖြစ်တော်-ဖြစ်ဘက် ဖြစ်ခြင်း
ကြောင့်ကမ္ဘာမည်၏။ ထိုအာဏာခေတ် ပျက်လျှင်လည်း။ အာ
ဏာခေတ်၏အတွင်း၌ဖြစ်သော ဇာတိခေတ်သည်လည်း။ ပျက်
သည်သာတည်း။ ထိုကြောင့်-အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိ-တော်သတ္တနိပါတ်
ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ။ နိပါတ်(၃၆) တို့၌။ «ဝေမေတေသု
တီသုဗုဒ္ဓခေတ္တေသု၊ ဧကံအာဏာခေတ္တံ ဝိနုဿတိ၊ တသ္မိံပန
ဝိနုဿန္တေ ဇာတိခေတ္တမ္ပိ ဝိနုဋ္ဌမေဝ ဟောတိ၊ ဝိနုဿန္တေ
ဧကေတောဝ ဝိနုဿတိ၊ သဏ္ဍဟန္တမ္ပိ ဧကေတောဝ၊ သဏ္ဍဟ
တိ။ «ဟုမိန့်ပြီ။ ဓမ္မသင်္ဂဏီ အဋ္ဌကထာ။ ရူပကဏ္ဍအဖွင့်၌
လည်းပါသည်။ ပါဠိအနည်းငယ်ကွဲ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာအတူတူ
ပင်တည်း။ ။

ဝေ။ ဤသို့။ ဧတေသုတီသုဗုဒ္ဓခေတ္တေသု၊ ထိုသုံးပါးသော
ဗုဒ္ဓခေတ်တို့တွင်၊ ဧကံ၊ တခုသော။ အာဏာခေတ္တံ၊ အာဏာ
ခေတ်သည်။ ဝိနုဿတိ၊ ပျက်၏။ တသ္မိံပန၊ ထိုအာဏာခေတ်
သည်ကား။ ဝိနုဿန္တေ၊ ပျက်သည်ရှိသော်။ ဇာတိခေတ္တမ္ပိ၊ ဇာတိ
ခေတ်သည်လည်း။ ဝိနုဋ္ဌမေဝ၊ ပျက်စီးသည်သာလျှင်။ ဟောတိ၊

ဖြစ်၏။ ဝိနုဿန္တဉ္စ၊ ပျက်စီးသောအခါ၌လည်း။ ဧကတောဝ၊ တပေါင်းတည်းသာလျှင်၊ ဝိနုဿတိ၊ ပျက်စီး၏။ သဏ္ဍဟန္တိ၊ ကမ္ဘာတည်သောအခါ၌လည်း။ ဧကတောဝ၊ တပေါင်းတည်းသာလျှင်၊ သဏ္ဍဟတိ၊ တည်၏။

ထိုကြောင့်=စကြာဝဠာကုဋေတသိန်းသည်။ ကမ္ဘာမည်၏ ဟုမှတ်လေ။

ပုစ္ဆာနံပါတ်(၁)အဖြေပြီး၏။

ပုစ္ဆာနံပါတ်[၂]အဖြေကား။

စကြာဝဠာတရု၏ အဝန်းအဝိုင်း လုံးပတ်သည်။ ယူဇနာ သုံးသန်းခြောက်သိန်းတသောင်းသုံးရာငါးဆယ်- ၃၆၁၀၃၅၀ ရှိ၏။ အဘယ်ပါဠိကိုထောက်၍ သိရသနည်းဟူမူကား။

သဗ္ဗသတသဟဿာနိ၊ ဆတ္တိံ သပရိမဏ္ဍလံ။

ဒသဉ္စေဝသဟဿာနိ၊ အဗျုဗ္ဗာနိသတာနိစ။ ။

ဟူသော ပါရာဇိကဏ် အဋ္ဌကထာ။ ဝေရဉ္စကဏ္ဍအဖွင့်၊ ဓမ္မသင်္ဂဏီအဋ္ဌကထာ၊ နူပကဏ္ဍအဖွင့်၊ သုတ္တနံပါတ် အဋ္ဌကထာ(၁၀)ကြောင်းပေ(ခေတ်)ချပ်အစရှိသည်တို့၌လာ၏။

သဗ္ဗပရိမဏ္ဍလံ၊ အလုံးစုံသော စကြာဝဠာကြီး၏ အဝန်းအဝိုင်း လုံးပတ်သည်။ ဆတ္တိံ သ၊ သတသဟဿာနိ၊ ယူဇနာ သုံးသန်းခြောက်သိန်း တို့သည်၎င်း။ ဒသဉ္စေဝ သဟဿာနိ။ ယူဇနာတသောင်းတို့သည်၎င်း။ အဗျုဗ္ဗာနိသတာနိစ၊ ယူဇနာ သုံးရာငါးဆယ်တို့သည်၎င်း။ ဟောန္တိ။ ဖြစ်ကုန်၏။

ဤဆိုခဲ့ပြီးသောယူဇနာ= ၃၆၁၀၃၅၀ သုံးသန်း ခြောက် သိန်းတသောင်းသုံးရာငါးဆယ်တို့သည်၊ စကြာဝဠာတံတိုင်း ၏ပြင်ဘက်ဟုမှတ်လေ။ ။ အဘယ်ပါဠိကို ထောက်၍ သိသနည်းဟူမူကား။ ။ သာဟိနေမိ၊ မဏ္ဍလ သဒိသေနစက္ကဝါဠ ပဗ္ဗတေနသမန္တတော ပရိက္ခိတ္တတ္တာ စက္ကာဝါဠဗိ ဝုပ္ပတိ။ ။

ဟူသောဝိနည်းသာရတ္ထ ဒီပနိဒီကာဖြင့် သိအပ်၏။ ဤဒီကာ စကားရပ်တွင်။ နေမိသဒ္ဓါသည် အကွပ်ဟောဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် အပြင်ဘက်ဟူ၍ သိရ၏။ ၎င်းပြင် ပရိက္ခိတ္တသဒ္ဓါဖြင့်လည်း သိနိုင်၏။ ဥပမာ=မိမိတို့ပိုင်ဆိုင်သော ခြံစည်းရိုးတခုသည်။ ထိုခြံ၏ အပြင်ဘက် အစွန်း တိုင်အောင် ပိုင်ဆိုင်ဘိ သကဲ့သို့မှတ်။ ၎င်းပြင်=မိမိတို့ပိုင်ဆိုင်သော နေအိမ် အဆောက်အဦး တခု၏ နံရံ-ထရံ အပြင်ဘက်စွန်းသည်။ အိမ်ဟူသော ဝေါဟာရအား ဖြင့်ခေါ်ဝေါ်ခြင်း၌ပါဝင်ထို သကဲ့သို့မှတ်လေ။

ဤဆိုခဲ့ပြီးသော စကားတို့ဖြင့်။ စကြာဝဠာ၏ တံတိုင်းကြီး သည်၊ ပတ်ချာလည်ဝန်းဝိုင်းလျက်နေ၏ဟုမှတ်လေ။ ။

ထိုယူဇနာ (၃၆၁၀၃၅၀) သုံးသန်းခြောက်သိန်းတသောင်း သုံးရာငါးဆယ်ကို တယူဇနာလျှင် ၁၃-မိုင်နှုန်းထားပြီး မြောက် ပွားလျှင် (၄၆၆၃၄၅၅၀) လေးကျနေ့ ခြောက်သန်း ကိုးသိန်း သုံးသောင်းလေးထောင် ငါးရာငါးဆယ်မိုင်ရှိ၏။ ဤဆိုခဲ့သော ယူဇနာမိုင်တို့သည်။ စကြာဝဠာ လောကဓာတ် တခု၏ သင်္ချာ ဖြစ်၏။ ထိုစကြာဝဠာတခု၏ အနံအလျား ပမာဏ အချင်းကား ယူဇနာ (၁၂၀၃၄၅၀) တသန်း နှစ်သိန်း သုံးထောင် လေးရာ ငါးဆယ်ရှိ၏။ အဘယ်ပါဠိကို ထောက်၍ သိရသနည်း ဟူမူ ကား။ ။

ဧဒသ-သတသဟဿာနိ၊ စတုတိံ သ-သတာနိစ၊
ပညာသဉ္စယောဇနာနိ၊ အာယာ မောယံစက္ကဝါဠံ။ ။

ဟူသောဆိုခဲ့ ပြီးသော ကျမ်းတို့မှလာသောပါဠိကိုထောက် ၍ သိရ၏။ ။

အယံဣဒံ=စက္ကဝါဠံ ။ ဤစကြာဝဠာသည်။ အာယာမော- အာယာမတော၊ အနံအလျားအားဖြင့်။ ဧဒသသတသဟဿာ နိ၊ ယူဇနာတသန်းနှစ်သိန်းဘို့သည် ၎င်း။ စတုတိံ သ-သတာနိစ၊ ယူဇနာသုံးထောင်လေးရာတို့သည် ၎င်း။ ပညာသဉ္စယောဇနာနိ ယူဇနာငါးဆယ်တို့သည် ၎င်း။ ဟောန္တိ။ ဖြစ်ကုန်၏။ ။ ယခု

ကာလပိုင်နှင့်ကား(၁၅၆၄၄၈၅၀)တကုဋေငါးသန်းခြောက်
သိန်းလေးသောင်းလေးထောင်ရှစ်ရာငါးဆယ်ပိုင်ရှိ၏။

ပုစ္ဆာနံပါတ်(၂)ဝိသဇ္ဇနာပြီး၏။

[ပုစ္ဆာနံပါတ် ၃=၏ဝိသဇ္ဇနာလည်း ဤတွင်အကျုံးဝင်ပြီး]

ပုစ္ဆာနံပါတ်[၄]ဝိသဇ္ဇနာကား။

စကြာဝဠာ တံတိုင်းသည်။ အမြင့် အားဖြင့် ရှစ်သောင်း
နှစ်ထောင်(၈၂၀၀၀)မြင့်၏။ ဒုလည်း ရှစ်သောင်း နှစ်ထောင်ပင်
ရှိ၏။ ရေထဲသို့လည်း ရှစ်သောင်း နှစ်ထောင် (၈၂၀၀၀) ပင်နှစ်
၏။ ။ အဘယ်ပါဌ်ကိုထောက်၍သိရသနည်းဟူမူကား။ ။

ဒွေအသိတိသဟဿာနိ၊ အဇ္ဈောဂါဠောမဟဏ္ဏဝေ၊

အဗ္ဗုဂ္ဂတောတာဝဒေဝ၊ စက္ကဝါဠသိလုစ္စယော၊

ပရိက္ခိပိတ္တာ တံသဗ္ဗံ။

လောကောဓာတုမယံဋ္ဌိတော၊ မွေသင်္ဂဏီ။

ဟုပါရာဇိကဏ် အဋ္ဌကထာ မွေသင်္ဂဏီကျမ်း တို့မှလာ
သောပါဌ်ကိုထောက်၍သိရ၏။

စက္ကဝါဠသိလုစ္စယော၊ စကြာဝဠာ တောင်တန်းဟူသောထံ
တိုင်းသည်ကား။ မဟဏ္ဏဝေ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌။ အဇ္ဈောဂါဠော၊
နှစ်မြုပ်လေသည်ကား။ ဒွေအသိတိသဟဿာနိ၊ ရှစ်သောင်းနှစ်
ထောင်တို့သည်၎င်း။ အဗ္ဗုဂ္ဂတော၊ အထက်ကောင်းကင်သို့တက်
သည်လည်း။ တာဝဒေဝ၊ ထိုမျှသည်၎င်း။ တံသဗ္ဗံ၊ ထိုမြင်းမိုရ်
သတ္တရ နှစ်စသော အလုံးစုံတို့ကို။ ပရိက္ခိပိတ္တာ၊ ရံ၍။ အယံ
လောကဓာတု၊ ဤစကြာဝဠာတံတိုင်းတည်းဟူသော၊ လောက
ဓာတ်သည်။ ဋ္ဌိတော၊ တည်၏။ ။ အလျားအနံ၊ ပမာဏကား။
ပုစ္ဆာနံပါတ်(၂)၌ ပါဝင်ခဲ့ပြီ။

ပုစ္ဆာနံပါတ် ၄ ဝိသဇ္ဇနာပြီး၏။

နံပါတ် ၅ ဝိသန္ဓနာကား။

ယခုငါတို့နေသောကျွန်းသည်။ ယူဇနာ တသောင်းကျယ်
 သော တောင်ကျွန်းဖြစ်၏။ ကျွန်းကြီး လေးကျွန်းရှိကြောင်းကို
 ကျမ်းဂန်တို့၌ များစွာလာကုန်၏။ ထိုကျွန်းကြီးလေးကျွန်းတို့၏
 အလည်တည့်တည့်၌ မြင်းမိုရ်တောင်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ငါတို့နေ
 သောကျွန်းသည်။ တောင်ကျွန်းဖြစ်ရကား။ မြောက်ဘက်၌မြင့်
 မိုရ်တောင်ရှိ၏။ ထိုမြင့်မိုရ်တောင်၏ အမြင့် ပမာဏကား။ ယူဇ
 နာရှစ်သောင်းလေးထောင်။ ၈၄၀၀၀ အမြင့်ရှိ၏။ ရေထဲသို့နှစ်
 သည်လည်း ထိုမျှပင်နှစ်ကုန်၏။ ထိပ်၀ အကျယ်အပြန့်လည်း။
 ထိုမျှလောက်ပင်ရှိကုန်၏။ အဘယ်ပါဌ်ကိုထောက်၍ သိရသ
 နည်းဟူမူကား။ သိန္ဓေရု ဘိက္ခဝေပဗ္ဗတရာဇာ၊ စတုရာသီ
 တိယောဇန သဟဿာနိမဟာ သမုဒ္ဒေအဇ္ဈောဂါဠော၊ စတု
 ရာသီတိယောဇနသဟဿာနိမဟာသမုဒ္ဒါ၊ အဇ္ဈဂ္ဂတော။ ။
 ဟူသော အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ သတ္တသုရိယသုတ် (ဟံ)နံပါတ်
 (၄၀၅)ထေရာအပဒါနပါဠိတော် (ဟံ) နံပါတ် ၁၃ ပါရာဇိ
 ကဏ်အဋ္ဌကထာ၊ ဓမ္မသင်္ဂဟိအဋ္ဌကထာ၊ အင်္ဂုတ္တိုရ်ဋီကာ၊
 ကေနိပါတ်အဖွင့်သရတ္ထဒီပနီဋီကာတို့၌ လာ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့၊ သိန္ဓေရုပဗ္ဗတ ရာဇာ၊ မြင့်မိုရ်တောင်
 မင်းသည်၊ ဝိတ္ထာရေ၊ ထိပ်၀ အကျယ်အပြန့်အားဖြင့်၊ စတုရာ
 သီတိယောဇနသဟဿာနိ၊ ယူဇနာ ရှစ်သောင်းလေးထောင်ရှိ
 ကုန်၏။ စတုရာသီတိယောဇနာသဟဿာနိ၊ ရှစ်သောင်းလေး
 ထောင်တိုင်တိုင်။ မဟာသမုဒ္ဒေ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌။ အဇ္ဈောဂါ
 ဠော၊ နှစ်မြုတ်၏။ စတုရာသီတိယောဇနသဟဿာနိ၊ ယူဇနာရှစ်
 သောင်းလေးထောင်တိုင်တိုင်။ မဟာသမုဒ္ဒါ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာမှ။
 အဇ္ဈဂ္ဂတော၊ အပေါ်သို့မြင့်၏။

သည်ကိုရည်၍ (ဆုတောင်း ခန်းတွင်) ရှစ်သောင်း လေး
 ထောင်ဆုံးတိုင်အောင်လျှင်၊ နှစ်ချောင်ငုတ်လေ။ လှိုင်းမရေ၌၊ မြေ

ထုတ်ခြင်းလျှို့။ တောင်မြင့်မိရိဟု-ဗဟိုတည်ထွန်း။ လေးကျွန်း
ဦးကိုင်၊ နိမိတ်တိုင်သို့ဟူ၍ စပ်ဆိုလေသည်။
နံပါတ် ၅ ဝိသဇ္ဇနာပြီ၏။

နံပါတ် ၆ ဝိသဇ္ဇနာကာဓး။

မြင့်မိရိတောင်မင်း၏အရံဖြစ်ကုန်သောတောင်တို့သည်၊ ခု
နှစ်လုံးရှိကုန်၏။ ။ ထိုကြောင့်။

ယုဂန္ဓရောဗြာဓန္ဓရော၊ ကရပိကောသုဒဿနော။
နေမိန္ဒရောဝိနတကော၊ အဿကဏ္ဍောဂိရိဗြဟာ။
ဧတေ သတ္တ မဟာသေလာ၊ သိနေရုဿသမန္တတော။

ဟု ဝိနည်းအဋ္ဌကထာ ။ ဓမ္မသင်္ဂဏီ အဋ္ဌကထာ သုတ္တ
နိပါတ်အဋ္ဌကထာ ၁၀ ကြောင်းပေ။ သေလသုတ်အဖွင့်၊ သာ
ရတ္ထသင်္ဂဟဇိနလင်္ကာရဋီကာ။ သာရတ္ထ ဒိပနီ ဇူကာ တို့၌
လာ၏။

ယုဂန္ဓရော၊ ယုဂန္ဓြရတောင်၎င်း။ ဗြာဓန္ဓရော၊ ဗြာဓန္ဓရ
တောင်၎င်း။ ကရပိကော၊ ကရပိကတောင်၎င်း။ သုဒဿနော၊ သု
ဒဿနတောင်၎င်း။ နေမိန္ဒရော၊ နေမိန္ဒရတောင်၎င်း။ ဝိနတကော။
ဝိနတကတောင်၎င်း။ ဗြဟာ၊ ကျယ်စွာသော။ အဿကဏ္ဍော ဂိ
ရိ၊ အဿကဏ္ဍတောင်၎င်း။ သိနေရုဿ၊ မြင့်မိရိတောင်၏။ သ
မန္တတော၊ ထက်ဝန်းကြွေမှ ။ ဋီတာ၊ တည်ကုန်၏။ ။ သည်ကို
ရည်၍ နဝရတ်ပျို့တွင်။ (ရဘာနာမဏ္ဍိုင် ပင်ရင်းခိုင်၍။ ရောင်
ဆိုင်ဖြူးဖြူး လေဖြာမြူးလျက် (အပေါင်းရန်မြောက်)ဟုစပ်ဆို
လေသည်။

ပါဠိဇာတ် ပါဠိတော်နံပါတ်(၂၃၆)စာကြောင်းရေ (၃၀)
နေ မိဇာတ်တော်၌ကား။

သုဒဿနောကရပိကော၊ ဗြာဓန္ဓရော ယုဂန္ဓရော၊
နေမိန္ဒရော ဝိနတကော၊ အဿကဏ္ဍော ဂိရိဗြဟာ။ ။
ဟူ၍လာ၏။ ။ ဗြာဓိယုမဟာလိ နတ်သား၊ နေမိမင်းကြီးကို

လျှောက်ထားသောအခါ၌၊ခေါ်တွင်သော၊အမည်မျှသာဖြစ်လေသည်။(တောင်ကားမပြောင်း အမည်သာပြောင်းသည်။)အခြားသောသုတ်ဝိနည်း အဘိဓမ္မာတို့၌လာသောနည်းကား။ ။မူလကမ္ဘာဦးကခေါ်တွင်သောအမည်ဖြစ်သည်ဟု- သာရတ္ထဒီပနီ နှိုကာ၌၊မိန့်၏။

ထို့ကြောင့်။ တဒါ သတ္တန္တံ၊ ပရိပဗ္ဗပဗ္ဗတာနံ၊ ပရိဝတ္တနနာမတ္တာတဒါဟိသဗ္ဗဗာဟိရဿ။ သုဒဿနောတိနာမံဇာတံ။ ဝိနယအဋ္ဌကထာယံပန။မူလနာမဝသေန။

ယုဂန္ဓရောဤသန္ဓရော။ ကရဝိကောသုဒ္ဓဿနော။

နေမိန္ဒရော၊ ဝိနတကော၊ အဿကဗ္ဗောဂိရိဗြဟာတိ။

အညောယေဝ၊ အနုက္ကမောအာဂတော၊ အာဒိကပ္ပကာလေဟိ၊ သိနေရအန္တရဿ။ ပဗ္ဗတဿယုဂန္ဓရောတိနာမံဇာတံ။ ။ ဟုလာသည်။

တဒါ၊ ထိုနေမိမင်းကြီးမေးသောအခါ၌။ သတ္တန္တံ၊ ခုနစ်လုံးကုန်သော။ဝါ။ သတ္တရတ္တန်တောင်ဟုဆိုအပ်ကုန်သော။ ပရိပဗ္ဗတာနံ၊ ရှစ်သောင်းလေးထောင် အမြင့်ဆောင်သော၊ မြင့်မီရိတောင်မင်းကိုရံကုန်သောတောင်တို့၏။ ပရိဝတ္တနနာမတ္တာ၊ အမည်ပြန်လည်၍ တည်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ပုတ္တံ၊ ဆိုအပ်၏။ ဟိသဗ္ဗံ၊ ထိုစကားသည်မှန်၏။ တဒါ၊ ထိုအခါကာလ၌။ သဗ္ဗဗာဟိရဿ၊ အပြင်အပဖြစ်သော အလုံးစုံသော တောင်စဉ် ၆-ထပ်တို့၏။ အန္တရေ၊ အတွင်း၌။ ပဗ္ဗတဿ၊ တောင်၏ နာမ်၊ အမည်သည်။ သုဒဿနောတိ၊ သုဒဿနဟူသော အမည်သည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်၏။ ဝိနယအဋ္ဌကထာယံပန။ ဝိနည်းအဋ္ဌကထာ၌ ကား။ မူလနာမဝသေန၊ ကမ္ဘာဦးအစ အရင်းမူလဖြစ်သော အမည်၏အစွမ်းအားဖြင့်၊ ယုဂန္ဓရော၊ လ။ ဂိရိဗြဟာတိ၊ ယုဂန္ဓရော ဂိရိဗြဟာဟူ၍။ အညောယေဝ၊ တပါးသာလျှင်ဖြစ်သော။ အနုက္ကမော၊ အစဉ်အတိုင်းသည်။ အာဂတော၊ လာ၏။ ဟိသဗ္ဗံ။ ထိုဝိနည်းအဋ္ဌကထာဆရာဆိုသောစကားမှန်၏။ အာဒိကပ္ပကာ

လေ၊ ရှေးဦးကာလ ကမ္ဘာတည်စဉ်၊ သိနေရူအန္တရဿ၊ ရှပ်
သောင်းလေးထောင် အမြင့်ဆောင်သော၊ မြင်းမိုရ်တောင်၏အနီး
၌ဖြစ်သော၊ ပဗ္ဗတဿ၊ လေးသောင်းနှစ်ထောင် အမြင့်ဆောင်
သောတောင်၏အမည်သည်။ ယုဂန္ဓရောနာမံ၊ ယုဂန္ဓရော ဟူ
သောအမည်နာမသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်၏။

ဤဆိုခဲ့သောပါဠိကား။ ယခုကာလစာအုပ်တို့၌မပါမရှိ၊ ၊
ပါရှိသည်ကား။ ။ ၎င်းငိုကာနံပါတ် ၂၄၀-၌၊ သိနေရူဿ
သမန္တတောတိ။ ပရိက္ခိပနဝသေန၊ သိနေရူဿသမန္တတော၊
ဋ္ဌိတာ သိနေရုံ တာဝပရိက္ခိပိတွာ ဋ္ဌိတောယုဂန္ဓရော တံပရိက္ခိ
ပိတွာ၊ ဋ္ဌိတာသိနေရူဿ၊ သမန္တတောတိဂုတ္တာ၊ ။ ဟူသော
မူကတမျိုးရှိ၏။

၎င်းပြင်လည်း။ ၎င်းငိုကာဆရာသည်။ အခြားတပါးသော
ကာလများ၌ခေါ်ဝေါ်ပုံတရကိုထုတ်ဆောင်၍ပြုလေသည်ကား။
ကတ္ထစိပန၊ သိနေရုံပရိက္ခိပိတွာ၊ အဿကဏ္ဍောနာမပဗ္ဗတော၊
ပတိဋ္ဌိတော တံပရိက္ခိပိတွာ၊ ဝိနတကောနာမ ပဗ္ဗတောတိ၊ ဇေ
အညောယေဝ အနုက္ကမော အာဂတော။ ။ ဟူ၍ ထုတ်ဆောင်
ပြု၏။ ရန်ကုန်မြို့-အစိုးရ(ဘားနဒ်ပိဋကတ်တိုက်တွင် ရှိသော
သာရတ္ထဒီပနီငိုကာ ၁၀-ကြောင်း ပေ ၄ ချပ် ဝင်းဘက်တွင်
လည်း၊ ၎င်းအတိုင်းပင်ရှိ၏။

ထို ၃-မျိုးတို့တွင်၊ ပဌမနည်းနှင့် ဒုတိယနည်းကို နှစ်သက်
အပ်၏။ ။ တတိယနည်းကား၊ တခါတရံဝေါဟာရအားဖြင့်
အမည်ဖောက်ပြန်၍ ခေါ်ခြင်းကို ပြသောစကားဖြစ်၏။ ။ အ
ခေါ်ဖောက်ပြန်သော်လည်း။ တောင်ကားမဖောက်ပြန်ပေ။ နေမိ
ဇာတ်တော်မှာလည်းထို အတူပင်တည်း။

ဥပမာအားဖြင့်၊ လက်ညှိုးကိုလက်သူကြွယ်၊ လက်သူ
ကြွယ်ကိုလက်ညှိုးခေါ်သကဲ့သို့၊ အခေါ်မှာဘယ်လိုပင်ပြောင်းထွဲ
ပြီးခေါ်ငြားသော်လည်း။ လက်ညှိုးကားလက်ညှိုးနေရာ၊ လက်
သူကြွယ်ကား လက်သူကြွယ်နေရာ၌ပင်ရှိ၏။ ထို-ဆိုခဲ့သော

စကားကိုလည်း ၎င်းအတိုင်းမှတ်လေ။

ထိုတောင်တို့၏ တလုံးနှင့်တလုံးကြား၌။ သီတာ သမုဒ္ဒရာ
ခြားလျက် ခြားလျက် တလုံးထက် တလုံး မြင့်ကျန်၏။ ထို
ကြောင့် နေမိဇာတ်ပါဠိတော်၌။ ။

ဧတေသိဒန္တရေနဂါ။ အနုပုဗ္ဗသမုဂ္ဂတာ။

မဟာရာဇာ နမာဝါသာ။ ယာနိတွ ရာဇပဿသိဘိ။ ။

ဟုလာ၏။ ။မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီးတွံ။ သင်
မင်းကြီးသည်။ ယာနိ။ အကြင်သတ္တရတ္တာနိ။ တောင်စဉ်ချနစ်
ထပ်ကို။ ပဿသိ။ မြင်တော်မူသည်မဟုတ်ပါလော။ ဧတေန
ဂါ။ ထိုသတ္တရတ္တာနိတောင်စဉ်ချနစ်ထပ်တို့သည်။ သိဒန္တရေ။
သီတာခြားလျက်။ အနုပုဗ္ဗသမုဂ္ဂတာ။ အစဉ်အတိုင်းမြင့်ကျန်
၏။ မဟာရာဇာနံ။ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးတို့၏။ အာဝါ
သာ။ စံပျော်ရာဖြစ်သောနေရာဖြစ်ကျန်၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မာတ
လိဒေဝပုတ္တော။ သိကြားမင်း၏ဘမန်ဖြစ်သော မာတလိနတ်
သားသည်။ အာဟာနားဘော်လျှောက်၏။ ဝါ။ ဆို၏။ ။မဟာ
နိဒ္ဒေသပါဠိတော် နံပါတ် (၂၄၄) ၌လည်း။ ၎င်းအတိုင်းပင်
လာ၏။

ထိုသီတာရေတို့သည်။ အလွန်နူးညံ့ သိမ်မွေ့ ကျန်၏။ ငွေ၊
သင်္ဘောတို့ဖြင့်ကူးခတ်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်ကျန်။ အယုတ်သဖြင့်
ဥဒေါင်းမွှေးတပင်မျှလည်း။ ထိုရေထဲ၌ ပေါ်မျှောခြင်း- တည်
တန့်၍နေခြင်းငှါမစွမ်းနိုင်။ ထိုကြောင့် ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌။ ။
နာဝါဟိဝိဒုရ တိက္ကမာဟောတိကိ ကာရဏာ သာပင်အတိ
သုရမောဒကော။ သုရမတ္တာ ဥဒကဿ အန္တမသော မောရ
ဝိဋ္ဌံပိ။ တတ္ထပတိတ နသဏ္ဍတိ။ ဩဝိဒိတွာ ဟေဋ္ဌာတလ
မေဝဂစ္ဆတိ။ တေနဝ သိဒါနာမ။ ။ဟုလာလေသည်။

ထိုတောင်တို့သည်။ တလုံးထက်တလုံး မြင့်ကျန်သည်ဟူ
၍သာ။ နေမိဇာတ်ပါဠိတော်၌လာ၏။ ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌လည်း။
တလုံးထက်တလုံးမြင့်ကြောင်းကိုပင်လာ၏။ မည်၍မည်မျှ မြင့်

သည်ဟုမလာ၊ထိုသို့ပင်မလာသော်လည်း။ဝိနည်းအဋ္ဌကထာ အဘိဓမ္မာအဋ္ဌကထာ ၎င်းတို့ကားတို့၌ကား။ ထက်ဝက်စီနိဗ္ဗ မြင့်ကြောင်းကိုလာ၏။ထို့ကြောင့်။ ။

တသောဥပဗ္ဗပဗ္ဗေပမာဏေန၊ ယထာက္ကမံယုဂန္ဓရော၊ ဤ သန္ဓရော၊ပ၊သိနေရုဿသမန္တတော၊ ။ဟူသော ပါဠိဖြင့်။ ထက်ဝက်စီ နိဗ္ဗကြောင်း၊ ထက်ဝက်စီ မြင့်ကြောင်းကို သိ အပ်၏။

ထိုမြင့်ရိရဲတောင်မှ အစဉ်အတိုင်း နိဗ္ဗ၍ ဆင်းသွားပုံကို အောက်၌ပြုထားသောဂဏန်းဖြင့်သိအပ်၏။

သုတ္တန်-ဝိနည်း အဘိဓမ္မာ၌ ပါသော တောင်အမည်နှင့် အမြင့်၊		နေဝိဇာတ်တော်၌လာသော အမည်ဖြင့် တောင်မှန်၊	
မြင့်ရိရဲတောင်	၈၄၀၀၀	မြင့်ရိရဲတောင်	၈၄၀၀
	ယူဇနာ	သုဒဿန	
ယုဂန္ဓရ	၄၂၀၀၀	ကရဝိက	
ဤသန္ဓရ	၂၁၀၀၀	ဤသန္ဓရ	
ကရဝိက	၁၀၅၀၀	ယုဂန္ဓရ	
သုဒဿန	၅၂၅၀	နေမိန္ဒရ	
နေမိန္ဒရ	၂၆၂၅	ဝိနဟက	
ဝိနဟက	၁၃၁၂	အဿကဏ္ဍ	
	၂၈၁၀၀		
အဿကဏ္ဍ	၆၅၆		
	၁၈၁၀၀		
တောင်မှန်အမည်မှန်။		တောင်မှန်အမည်ပြန်။	

ဤကား ရေမှကောင်းကင်သို့အမြင့်တည်း။ ။ရေထဲသို့ လည်း ထိုမျှလောက်ပင် နှစ်မြုပ်သေ၏ဟုမှတ်လေ။ ။သည်

ကိုရည်၍ (လောကရဝဇိန်ကျမ်း၌) ၊စကြာဝဠာတိုက်မြတ်
လောကခတ်မဇ္ဈိ၊မြေစုံပထဝီ၊နာဘိမဏ္ဍလ၊ လယ်ချက်မဋ္ဌ၊
ဝရကဏကမသေ။ ရွှေငွေငါးဆင့် မြှင်းမြိုင်းစွင့်သျက်။ အမြင့်
သင်္ချာ။ယူဇနာတွက်ကိန်း။ တသိန်းခြောက်သောင်း။ အပေါင်း
ရှစ်ထောင်၊ဆောင်သည်တဝ။ အာယာမနှင့်။ ဝိဏ္ဏာရနှစ်ပါး။
နံလျားသင်္ချာ။ယူဇနာပေါင်း။ ရှစ်သောင်းလေးထောင်။ အပြော
ဆောင်သည်၊တောင်မိပတိ၊သီရိအာကာ၊ မြေများအစ်ကို။ မြေ
ဗဟိုရိဟု မြင့်မိုရ်တောင်ကြီးတည်လေသည်ဟု စပ်ဆို၏။

ပုစ္ဆာနံပါတ် ၆-တွင် အမြင့်မည်မျှ ဒုမည်မျှ ရှိသနည်းဟု
မေးထားရာ၌။ယခုပြဆိုခဲ့သော အမြင့်အားဖြင့်။ဒုလည်း ဤမျှ
ပင်ရှိသည်ဟု မှတ်လေ။ ၊(ပုစ္ဆာနံပါတ်(၅)ဝိသဇ္ဇနာတွင်။တု
ရားကိုယ်တော်တိုင်ဟောတော်မူအပ်သောပါဠိဖြင့်။ယထာဏ္ဏ
မယု၍သိအင်၏။ဗိုကာတို့၌လည်း ၎င်းအတိုင်းပင်လား၏။ ။
ထိုမြင့်မိုရ်ဘောင်မှ အရှေ့အနောက်၊ တောင်မြောက် အရပ်
လေးမျက်နှာသို့။ ရှစ်သောင်းလေးထောင် (၈၄၀၀၀) ကျယ်
သော သီဒါသမုဒ္ဒရာပင်လယ်ကြီးခြားလျက်ရှိ၏။ အောက်သို့
အနစ်လည်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်(၈၄၀၀၀) ပင် နစ်လေ
သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ယုဂန္ဓုရ်တောင်၊၎-လေးသောင်းနှစ်ထောင်
(၄၂၀၀၀)ရှိ၏။ ၎င်းမှ လေးသောင်းနှစ်ထောင် (၄၂၀၀၀)
ကျယ်သော သီဒါပင်လယ်ရှိ၏။ အနစ်လည်း လေးသောင်းနှစ်
ထောင်(၄၂၀၀၀)ပင် နစ်၏။ ထိုမှတစ်ဖန် ဤသန္ဓရတောင်။ ဒု-
နှစ်သောင်းတထောင်(၂၁၀၀၀)ရှိ၏။ ၎င်းမှနှစ်သောင်းတ
ထောင်(၂၁၀၀၀)ကျယ်သောသီဒါသမုဒ္ဒရာရှိ၏။ အနစ်လည်း
နှစ်သောင်းတထောင်ပင်နစ်၏။ဤသို့အားဖြင့်ယထာဏ္ဏမယု၍သိ
လေ။အသကာဏ်တောင်ခြေရင်းနှင့်ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းကျား။မဟာသ
မုဒ္ဒရာကြီးခြားလျက်ရှိ၏။ ၊၎င်းပင်လယ်အကျယ်ပမာဏ
ကိုကားပုစ္ဆာနံပါတ်(၆)ဝိသဇ္ဇနာ၌ထင်ရှားသတံ့။ ။

သည့်ကိုရည်၍၊ လောကဏိဒူမော်ကွန်း၌။ ။ ပဗ္ဗတုတ္တ
 မ။ ဣတ်မျှဖြိုးဝေ။ မိုးညွှန်ပွေဝယ်။ ခုနစ်ခွေမြို့။ တောင်ရေရုံသား
 အောင်ပုံကေတု။ သိန္ဓေရူကာား။ ကြီးထုနံလျား။ လုံးရပ်အားဖြင့်။
 ရှစ်ပါးသောင်းလောက်။ လေးထောင်မြောက်လျက် ဟု စပ်ဆို
 ၏။ ။ လောကဏိဒူမော်ကွန်း၌။ နေရုံမေရုံ။ သိန္ဓေရုံဟု။ ဝသုန္ဒရ
 ကပ္ပမဏ္ဍိုင်။ ကျွန်ခိုင်ဗဟံရ။ တောင်မြင့်မိရိမှ။ ထိုဒက္ခိဏါ၊ တောင်
 လကျောတွင်။ ယုဇနာအထု။ စတုရသီတိ။ သဟဿပမာဏ။
 ဥဗ္ဗေမိက။ ဝိတ္တာရဖြင့်။ သီဒန္တရ၊ သမုဒ္ဒရာ။ လဲဝါဒေါင်းပွေး။ နှစ်
 ဆွေးမွန်းတီး။ ထွေထွေစီးသည့်။ မြစ်ကြီးတစင်းတည်လေသည်။
 သီဒန္တရာဇ်၊ ဒေါင်းပွေးနှစ်သည်။ မြစ်သမုဒ္ဒရာ၊ ကမ်းလကျောတွင်
 ယုဇနာချင့်ပေါင်း။ ရှစ်သောင်းလေးထောင်။ ဆောင်သည်ဥဗ္ဗေမိက။
 ပမာဏဖြင့်။ ရဇတမယေ။ ရွှန်းရွှန်းဝေသည်။ ငွေအတိပြီး၊ ရောင်
 ခြည်စီး၍၊ နတ်ကြီးလေးပါး။ သိကြားတံခွန်ဝန်ကြီးလေးမျိုး။ အုပ်
 စိုးနေရာ ပျော်ဘွယ်သာသား။ မဟာယုဇနရ၊ မှဲ့ထူးရ၍၊ လော
 ကတန်ဆောင်။ ထိန်ထိန်ပြောင်သည်။ တောင်ကြီးတလုံးတည်
 လေသည် ဟုစပ်ဆို၏။

အဿကဏ်တောင်နှင့်။ ဇမ္ဗုဒိပါတောင်ကျွန်းနှစ်ခုတို့၏အ
 ကြား၌ရှိသောပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကိုကား၊ ဤသို့စပ်ဆို၏။ ။ မျက်
 စည်းကျောက်ညို။ မိတ်မိတ်ယိုသည်။ ထိုအဿကဏ်တောင်ရန်
 ပြွန်နို့ပ်၊ ဖွင့်ဖွင့်ထုတ်သား။ သမုဒ္ဒရာသန်း၊ ရေနတန်းလည်း။ တင်း
 ကျန်းသိန်သိန်၊ တောင်ကြီးလှိုင့်သို့။ နိမ့်မြင့်ကော့ရှိုင်း၊ ယှိုင်းတ
 အိအိ၊ ထန်းတိုးတိ၍။ အတိအတန်၊ အခွန်အထောင်။ အမြောင့်အ
 စိတ်၊ အလိပ်အလိပ်၊ ကျိတ်၍ကျိတ်၍။ ဝဲကြီးပွေ့သော်၊ အရှေ့အ
 နေ့၊ တောင်မြောံဂရက်။ ရေပန်းတက်၍၊ ပွက်ပွက်ကျိက်ကျိက်။
 ဆူအိုက်ဖြက်ဖြက်။ ကြက်ခွပ်ခေါင်းဖြူ။ အသူတရာ၊ အသူနှစ်ရာ
 ရေလွှာပေါက်ချပ်။ ဇလုပ်ဇအိုး၊ ဗလုံထိုးလျက်။ မိဗန်းသံလေ
 သံ၊ ကျားအော်သံနှင့်။ တောသံပြင်းခတ်၊ မရပ်မစဲ၊ သဲသဲချိန်ချိန်။

အလိမ့်အလိမ့်၊ ဖိန့်ဖိန့်တူခေါက်၊ ရေတောင်မြောက်၍၊ ကြောက်
မန်းလိ။ လှိုင်းအိဒီပွက်၊ အကွက်အကွင်း။ ရုံးရင်းဖြောင်းဆန်း၊
အသံမညိမ်၊ တိမ်လေဗွေခတ်၊ ဖြတ်တဖြုန်းဖြုန်း၊ တကပ်လုံး
လျှင်၊ မဆုံးမခြင်း၊ စီးကျပြင်းသည်၊ မြစ်မင်းအဏ္ဏဝါ၊ ကျယ်ဝန်း
စွာသား၊ ဟုစပ်ဆို၏။ ။

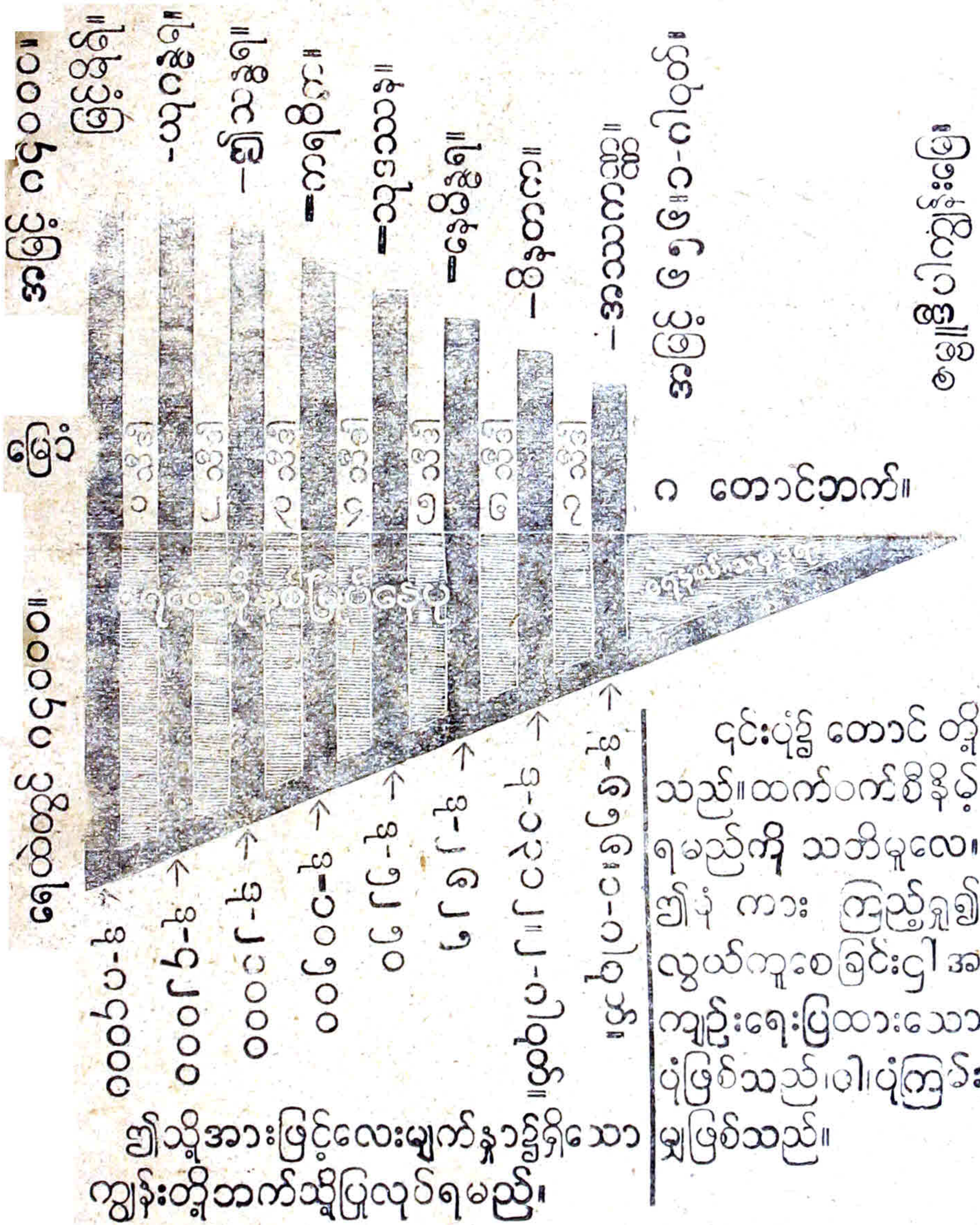
ထိုသမုဒ္ဒရာ၌၊ မဟိန္ဒမည်သောလှိုင်းကြီးသည်၊ အမြင့်ယူဇ
နာမြောက်ဆယ်ရှိ၏။ ဂင်္ဂါမည်သောလှိုင်းကြီးသည်၊ အမြင့်ယူ
ဇနာငါးဆယ်ရှိ၏။ ရောဟဏီမည်သောလှိုင်းကြီးသည်၊ အ
မြင့်ယူဇနာလေးဆယ်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်၊ အဘိဓမ္မာဝိတင်းအဋ္ဌ
ကထာ နံပါတ် (၄၃၄) ၌၊ မဟာသမုဒ္ဒေကိရ မဟိန္ဒဝိစိ
နာမ၊ သဗ္ဗိယောဇနာနိဥဂ္ဂန္တိ။ ဂင်္ဂါဝိစိနာမ၊ ပဏ္ဏာသံ။ ရော
ဟဏီဝိစိနာမစတ္တာလိသယောဇနာနိဥဂ္ဂန္တိ။ ။ ဟု လာ၏။

၎င်းသမုဒ္ဒရာ၌၊ အာဝဇ္ဇမုဒ္ဒမည်သော ဝဲကြီးရှိကြောင်းကို
ကား။ သုတ်မဟာဝါ၊ အဋ္ဌကထာ၊ မဟာပဒါနုသုတ်အဖွင့်၌
လာ၏။ ဤပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးသည်၊ ယခုငါတို့နေသောဇမ္ဗူ
ဒီပါတောင်ကျွန်းကိုဝိုင်းလျက် အရှေ့အနောက်တောင်မြောက်
ဆက်စပ်လျက်ရှိ၏။ ကြွင်းသောကျွန်းတို့ကိုလည်း၎င်းအတိုင်း
မှတ်လေ။ ထို့ကြောင့်ကျွန်းတကျွန်းတွင်အရှေ့အနောက်တောင်
မြောက်ကိုရည်၍သမုဒ္ဒရာကြီး-လေးစင်းရှိ၏ဟု ဟောတော်မူ
၏။ ထို့ကြောင့် အနုမဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၌။ ရောဒန္တာနံ
အဿုပသန္တံ ပဋ္ဌရိတံ- ယံဝါစတုသု-မဟာသမုဒ္ဒေသု ဥဒ
ကန္တိ။ ။ ဟူ၍ လာ၏။

ထိုသမုဒ္ဒရာကြီးတို့၌၊ နေသောငါးကြီးတို့ကား။ တိမိရ
မည်သော ငါးကြီးသည်၊ ယူဇနာ ၂၀၀-ရှိ၏။ တိမင်္ဂလအမည်
ရှိသော ငါးကြီးသည်၊ ယူဇနာ ၃၀၀-ရှိ၏။ တိမိရပိင်္ဂလအ

မည်ရှိသောငါးကြီးသည်။ ယူဇနာ ၅၀၀-အလျားရှိ၏။ အာနန္ဒာ
 တိမိနန္ဒာအတ္ထာရောဟ။ မဟာတိမိ။ အမည်ရှိသောငါးကြီးလေး
 ကောင်တို့သည်။ ယူဇနာ ၁၀၀-အလျားအတိုင်းအရှည်ရှိကုန်
 ၏။ ထိုကြောင့် သုတ်မဟာဝါအဋ္ဌကထာ။ မဟာနိဒါနသုတ်
 အဖွင့်။ (၈)နံပါတ် ၇၀-၌ မဟာသမုဒ္ဒေစတိမိနာမ။ မစ္ဆောဒ္ဓိ
 ယောဇနသတိကာ။ တိမိဂ်လော တိယောဇန သတိကာ။ တိ
 မိဂ်လောစတုယောဇနသတိကာ။ တိမိရပိဂ်လောပဉ္စယော
 ဇနသတိကာအာနန္ဒော၊ တိမိနန္ဒော၊ အတ္ထာရောဟော၊ မဟာတိ
 မိတိ။ ဣမေစတ္တရောယောဇနသဟသိကာ။ ဟုလာ၏-
 ၎င်းပြင်လည်း။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိ။ မဟာဝဂ် (၈) နံပါတ် ၃၀။
 ဥဒါနိးပါဠိတော်။ (၈) နံပါတ် (၇၆) အစရှိသည်တို့၌လင်၏။
 သည်ကိုရည်၍၊ လောကဝိဒူ၌။ ပြိုင်လှတ်ညှင်းပြန်၊ အတန်အ
 စား ဆိုဟု ယ်မျိုးကို၊ ဝတ္တမြားလုံးညီ။ ကုန်းသီသွယ်ညှင်း၊ ကြွယ်
 မျို သွင်းပိတ်၊ မြင်မင်းအဏ္ဍဝါ၊ သမုဒ္ဒရာထက်။ မဟာန္တဝိပိ၊ လှိုင်း
 ကြီးစသား။ ဂင်္ဂါယောဟနု၊ မိုးမျှမောက်ကယ်၊ ခြောက်ဆယ်ငါး
 ဆယ်၊ လေးဆယ်၊ ယူဇနာ။ အိကာအိကာ။ သမုဒ္ဒရာဖြင့်နိမ့်၊ တ
 လှိုင့်တလှိုင့်။ ဆဲဆဲသိမ့်မျှ။ အငြိမ့်အတွား။ လွန်ရိုက်ပြား၏။
 ငါးတိမိလ။ ပေါက်ပြကျော်ရှိန်၊ တိမိဂ်လ၊ တိမိရပိဂ်လ၊ နှစ်ရာ
 သုံးရာ၊ လေးရာ ယူဇနာ၊ မဟာတိမိ။ တိမိနန္ဒာ၊ အာရောဟတို့။ ထို
 မှ ဤမှ၊ ကွန်ကစုန်ဆန်။ ဘယ်ညာကန်လျက်။ အာနန္ဒငါးမင်းစိုး
 မိုးနင်းသား။ လေးစင်းကြီးစွာ၊ ထောင်သင်္ချာဖြင့်၊ သမုဒ္ဒရာမှန်ဝေ။
 ကျိုက်ကျိုက်မွှေသည်။ မီးရေးအိုးသို့ပုံနှိုင်းတည်း။ ဟူ၍စပ်
 ဆို၏။

(တောင်ဘက်သို့ထွက်လာပုံ။)

တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်တို့ကြား၌ရှိသော သီဒါတို့ကို၊ နံပါတ် ၁-၂ စသည်တို့ဖြင့်၊ အစဉ်အတိုင်း တောင်တလုံးနှင့်တလုံး အကွာအဝေးကို၊ အောက်၌ပြထားသောဂဏန်းဖြင့်သိလေ။

- ၁ = ယူဇနာ-၈၄၀၀၀။
- ၂ = ယူဇနာ-၄၂ ၀၀၀။
- ၃ = ယူဇနာ-၂၀၀၀၀။
- ၄ = ယူဇနာ-၁၀၅၀၀။
- ၅ = ယူဇနာ-၅၂၅၀။
- ၆ = ယူဇနာ-၂၆၂၅။
- ၇ = ယူဇနာ-၁၃၁၂။ ၂-ဂါဂုတ်။

၆၅၆၁-ဂါဂုတ်

ဆားသမုဒ္ဒရာ။

ဤကဲ့သို့ အဿကဏ် တောင်
 တောင်ဘက် နား တွင် ရှိသော ပုံ
 သည်။ ယခု ငါတို့နေသော ကျွန်း
 မြောက်ဘက် နှင့် အဿကဏ်
 တောင်နှစ်ခု ကြားတွင် ရှိသော သ
 မုဒ္ဒရာပင်တည်း။ အဿကဏ်တောင်ခြေရင်း၌ ကား။ ၆၅၆-ယူ
 ဇနာ ၁-ဂါဂုတ် ရေအနစ်ရှိ၏ ၎င်းရေအနစ်မိုင်ကား။ ရှစ်ထောင်
 ငါးရာနှစ်သင်္ချာရှစ်၈၅၂၈-မိုင်ကျော်ကျော်ရှိ။ ဤသို့အားဖြင့်
 ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတို့သည် အစဉ်အတိုင်း ကျွန်းမြေမှ နိမ့်၍
 နိမ့်၍ ဝါးနိမ့်ကျန်ရှင်းကျန်၏ ဟု ဆရာပေးဟောတော်မူ၏။

ထိုကြောင့်။ «မဟာသမုဒ္ဒေါဘိက္ခဝေ၊ အနုပုဗ္ဗနိန္ဒော၊
 အနုပုဗ္ဗပေ၊ ဇော၊ အနုပုဗ္ဗပတ္တာရောဘိ၊ ဟူ၍ ဧကံတ္ထိရိ
 ပါဠိတော်အဋ္ဌနိပါတ်(ဟံ)နံပါတ် ၂၆။ ဥဒါန်းပါဠိတော်(ဇ)
 နံပါတ် ၇၆။ မဟာနိဒ္ဒေသပါဠိတော်နံပါတ် ၂၄၄-၌ ဟော
 တော်မူ၏။

ထိုဆိုခဲ့သော မြင်ရိရဲတောင်တို့သည်၊ ဦးတိုက် အဝေးမှအ
 မြင်အားဖြင့်၊ စောင်းဘန်းလှေကားပုံသဏ္ဍန်လိုမြင်ရ၏။ ဝါးရှိ၏
 ထိုကြောင့်၊ ဇေတဝိဒန္တရသမုဒ္ဒေ၊ သတ္တာပဗ္ဗတာအနုပဋိပါဠိ
 ယာသမုဂ္ဂတာ၊ (သောပ'နသဒိသာ ဟုတွာဋ္ဌိတာတိ၊ ဟု
 နေမိဇာတ်အဋ္ဌကထာ။ သာရတ္ထဒီပနီဇီကာတို့၌ လာ၏။

တောသီဒန္တရသမုဒ္ဒေ။ ထိုသီဒါသမုဒ္ဒရာတို့အတွင်းမှ။ သတ္တ
ပဗ္ဗတာ၊ ခုနစ်လုံးသောတောင်တို့သည်။ အနုပဋိပါဒိုယာ၊ အစဉ်
အတိုင်း၊ သမုဂ္ဂတာ၊ မြင့်ကုန်မြင့်ကုန်လျက်၊ သောပါနုသဒိသာ၊
စောင်းတန်းလှေကားအတူ၊ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ ဋ္ဌိတာ၊ တည်ကုန်
သည်။ ဟေန္တိဖြစ်ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ၊ မှတ်အပ်၏။

ပဗ္ဗတမည်သည်ကား။ အလ္လ္လာအလ္လ္လာ။ အထပ်အထပ်ကို
ဆို၏။ ထို့ကြောင့် သဒ္ဓါဆရာတို့သည်။ ။ပဗ္ဗံအဿအတ္ထိတိ
ပဗ္ဗတောဟု။ ဝစနတ္ထပြုကြကုန်၏။ ။ဒဿ၊ ထိုတောင်စဉ်
တောင်ဝန်းအား၊ ပဗ္ဗံ။ အလာအလ္လ္လာ။ အထပ်ထပ်သည်။ အတ္ထိ။
ရှိ၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ သော။ ထိုတောင်စဉ်တောင်ဝန်း
သည်။ ပဗ္ဗတော၊ ပဗ္ဗတမည်၏ဟု မိန့်ကုန်၏။

ထိုတောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်အစရှိသည်တို့ကိုရည်၍။ လောက
ဝိဒ္ဓန္တိ။ ။ယုဂန္ဓရ။ ဣသိန္ဒုနှင့်။ ကရဗိက။ သုဒဿတို့လျှောက်
စဉ်သင့်။ အဆင့်အဆင့်။ အနှိုင်းချင့်သည်း။ သခင့်ရှေးတီး။ နည်း
နာဋိုး၍။ တွင်းနည်းပြင်ဘက်။ ထက်ဝက်ထက်ဝက်။ ကျယ်နက်
သိန္ဓု။ တောင်ထုမြစ်ပြော၊ တည်မေတင်ငြိမ်။ အကြိမ်အကြိမ်
ရွေရွေ တိမ်လျက်။ သိမ်နိမိတ်၌။ စိတ်၍ကန်လော့။ သတ္တန္တိန္တိ
ရ။ ချက်မဗဟိုရိ။ ထုတ်ခြင်းလျှိုသည်။ မြင်းမိုရ်မြေနှင့်။ စောင်း
တန်းဆင့်တည့်။ သုံးဆက်တသွန်၊ ပြင်လက်စွန်ဝယ်။ အဿ
ကဏ်မြစ်နား။ ဆားသမုဒ္ဒရာ။ နက်စွာစလောက်။ ငါးဆယ်
ခြောက်တည့်၊ ခြောက်ရာရှိ၏။ ။ဟုစပ်ဆို၏။

ထိုမြင့်မိုရ်တောင်၏အောက်၌။ ယူဇနာ တသောင်းကျယ်
သောသုရာတုရှိ၏။ ။ ထို့ကြောင့် အထနေသံကမ္မပစ္စယ
ဥတုသမုဋ္ဌာနံ။ သိနေရုဿ ဟေဋ္ဌိမတလေ။ ဒဿယောစန
သဟဿံသုရာဘဝနံ နိဗ္ဗန္တိ။ ။ဟုမိန့်ပြီ။ ။ထိုသုရာသည်
လည်း။ နတ်သုရာ၊ ဝိနိပါတိကအသုရာ၊ ပြိတ္တာအသုရာ။ ဟူ၍
သုံးပါးရှိ၏။ ထိုသုံးပါးတို့တွင်။ မြင့်မိုရ်တောင်အောက်၌နေသော

သုရာကားဝေပစိတ္တသုရာ၊ ပဟာရာဒသုရာ၊ သမ္မရသုရာ၊ ဗလိ
သုရာ အစရှိသော သုရာကို သည်ကား။ နတ်သုရာမည်ကုန်၏။
၎င်းသုရာတို့ကို။ တာဝတိံသာဘုံ၌ ရေတွက် အပ်၏။ ဟုဆရာ
ဖြင့်သော၊ ဓမ္မပါလမထေရ်မိန့်ကြောင်းကို။ အဘိဓမ္မတ္ထဝိဘာဝိ
နိဒ္ဒိကာ အရှင်သုမင်္ဂလသာမိအမိန့်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်၎င်းဒိကာ
၌၊ တထာဟိဂုတ္တံ အာစရိယေန။ တာဝတိံသေသု ဒေဝေသု ဝေပ
စိတ္တသုရာဂတာ။ ဟုမိန့်ပြီ။ တထာဟိ။ တတောဝေ။ ထို့
ကြောင့်သာလျှင်။ တာဝတိံသေသု ဒေဝေသု။ တာဝတိံ သာ
နတ်တို့၌။ ဝေပစိတ္တသုရာ၊ ဝေပစိတ္တသုရာတို့ကို။ ဂတာ၊ ရေ
တွက်သဖြိုဟ်အပ်ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အာစရိယေန ဆရာဓမ္မ
ပါလ၊ ထေရ်သည်။ ဂုတ္တံ၊ မိန့်အပ်၏။

မဏိသာရမဉ္ဇူ။ သာပါဌ်နံပါတ်(၃၈၉)ဘုံ အဖွင့်၌ကား(၁)
ဣတရေတိ။ ပေတာသုရေဟိအညေ သိနေရုဿဟောဋ္ဌာဘာဂ
ဝါသိနော ဒေဝါသုရာ ဟူ၍၎င်း (၂) ဣတရေသံဒေဝါသုရာနံ။
တာဝတိံသေသု ဒေဝေသု တာဝတိံသဒေဝဘာဝေန။ ဂဟ
ဏဿဂဟာဏာယ အာစရိယေန ဣန္ဒြိတတ္တာ။ ။ဟု
လာ၏။

၁။ ဣတရေတိ၊ ဣတရေဟူသည်ကား။ ပေတာသုရေဟိ
(ပြိတ္တာအသုရာတို့မှ။) အညေ၊ တပါးကုန်သော၊ သိနေရုဿ၊
မြင့်မိုရ်တောင်မင်း၏။ ဟောဋ္ဌဘာဂ၊ ဝါသိနော၊ အောက်အတို့၌
နေကုန်သော သုရာတို့သည်။ ဒေဝသုရာ၊ နတ်သုရာတို့တည်း။

၂။ ဣတရေသံ၊ ဤပြိတ္တာအသုရာမှ တပါးကုန်သော၊ ဒေဝ
သုရာနံ၊ နတ်သုရာတို့ ကား။ တာဝတိံသေသုဒေဝေသု၊ တာဝ
တိံသာနတ်တို့၌။ တာဝတိံသဒေဝဘာဝေန၊ တာဝတိံသာဘုံ
သားအဖြစ်ဖြင့်။ ဂဟဏဿ၊ ရေတွက်ခြင်း၏။ ဂဟဏာယ၊ ရေ
တွက်ခြင်း၌။ အာစရိယေန၊ ဆရာအရှင်ဓမ္မပါလမထေရ်သည်။
ဣန္ဒြိတတ္တာ၊ အလိုရှိအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။

ဤတွင်သူရာဟူ၍ရေးရာ၌၊ နတ်သူရာကိုဆိုလို၏။ ပြိတ္တာ ဖြစ်လျှင် အသူရာဟုရေးရမည်။ ၎င်း(အ)အက္ခရာသည် နတ် သူရာနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ကိုပြသောပဋိသေစတည်း ထို့ကြောင့် ဝါဒဗျူဟာ၊ နတ်သူရာ၊ အသူရာ၊ ပေတာသူရာ၊ ဧတ္ထစ(အ)ကာ ရောပဋိသေစတ္ထော။ ။ဟုလော၏။

၂။ သူရာ၊ သူရာသည် (န) မဟုတ်။ အသူရာ၊ သူရာမဟုတ်။ တပျုရသမာသံ၊ ပေတသူရာ၊ ပြိတ္တာအသူရာကို။ လတ္တံ၊ ရ အပ်၏။ ။ဧတ္ထစ၊ ဤအသူရာဟူသောပုဒ်၌လည်း။ (အ)ကာရော၊ (အ) အက္ခရာသည်၊ ပဋိသေစတ္ထော၊ နတ်သူရာ မဟုတ်သည် ထိုဖြစ်အပ်သောအနက်တည်း။

ပဋိသေဒနှစ်ပါးရှိသည်အနက်။ ဤနေရာ၌ ပထမပဋိသေစ ဟူ၍မှတ်အပ်၏။

၃။ ထိုမြင့်မိုရ်တော်၌၏ အပေါ်၌ကား။ ယူဇနာ တသောင်း ကျယ်သော၊ သုဒဿနအမည်ရှိသော၊ သိကြားမင်းစံနေသော တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကြီးရှိ၏။ ထို့ကြောင့်။ ။တာဝတိံသာ ဘဝနံ ဒဿဟဿယောဇနန္တိ ဧတ္ထတေတ္ထိံသံ သဟယည ကာရိနေဇတ္ထနိဗ္ဗတ္တာတိ တံသဟစရိတဋ္ဌာနံတေတ္ထိံသံ။ ။ ဟုမိန့်ပြီ။

တာဝတိံသာဘဝနံ ဒဿဟဿယောဇနန္တိ ဧတ္ထ ပါဠေ၊ ဤပါဠိ၌၊ တေတ္ထိံသံ၊ သုံးကျိပ်သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့ သည်၊ သဟယညကာရိနေ၊ အတူတကွ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိကုန်သောသူတို့သည်။ ဧတ္ထ၊ ဤမြင့်မိုရ်ထိပ်ဧကန်တို့ မြေ၌၊ နိဗ္ဗတ္တာ၊ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဣတိသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်၊ တံသဟ စရိတဋ္ဌာနံ၊ ထိုသုံးကျိပ်သုံးယောက်ကုန်သောသူတို့၏၊ တက္ခ ဖြစ်ရာအရပ်သည်၊ တေတ္ထိံသံ၊ တေတ္ထိံသမည်၏။ ။

၁။ တဒေတာတာတိံသံ ဟူ၍၎င်း။ ၂။ တံနဝါသော ဇေတ သန္တိတာဝတိံသာ ဟူ၍၎င်း။ ၃။ တေသံ သဝနံတာဝ တိံသာဘဝနံဟူ၍၎င်း။ သာရတ္ထဒိပနိဋီကာ၊ အင်္ဂုတ္တရဋီကာ နံ

ပါတ် ၃၁၆-သမဓိတ္တဝဂ်အဖွင့်၊ သက္ကသံယုတ် အဋ္ဌကထာ နံပါက် ၃၇၀-တို့၌လာ၏။ ။ ၁။ တဒေငါ ဘံဝေ။ သို သုံး ကျိပ်သုံးသောက် ကုန်သောသူတို့၏ ဖြစ်ရာ အရပ် သည် ပင် လျှင်။ တာဝတိံသာ၊ တာဝတိံသာမည်၏။

၂။ တေသံ၊ ထိုသုံးကျိပ် သုံးသောက်ကုန်သော သူတို့ အား၊ တံနဝါသော၊ ထိုနေရာအရပ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဣတိ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်၊ တာဝတိံသာ၊ တာဝတိံသာမည်၏။ ဒေ ဝါ၊ နတ်ကို။ လတ္တတိ၊ ရအင်၏။

(၃) တေသံဘဝနံ၊ ထိုသုံးကျိပ် သုံးသောက် ကုန်သော သူတို့၏ဖြစ်ရာအရပ်သည်။ ဝါ၊ ဘုံသည်။ တာဝတိံသဘဝနံ၊ တာဝတိံသာဘုံမည်၏။ ဤ၌ (၃၃)ယောက်ကား။ မာဃလုင် နှင့်တကွ။ ၃၃-ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌ လာ၏။ ။ သဗ္ဗေတေတ္ထိံ သဇနာဇာတာ-ဟု မိန့်ပြီး သုရာနှင့် မာဃ စစ်ထိုးခြင်း ကိုကား။ ကျယ်လွန်း၍ မရေးလိုက် သ တည်း။ ။

.. ထိုတာဝတိံသာမှ အထက်သို့မြေကြီးမရှိပြီ။ နတ်ဘုံတွေ သည် ကောင်းကင်ယံ၌။ မိမိတို့ကာမဝစရ ကုသိုလ်ကံအား လျှော့စွာ ဖြစ်ကုန်၏။ ။ ဆိုခဲ့သော အာကာသ ပရိစ္ဆေဒ၌ ကျောက်တုံး ဥပမာကိုသိလေ။

ထိုတာဝတိံသာဘုံ နှင့် မြင့်မိုရ်တောင်အောက်တွင်ရှိသော သုရာဘုံကြား မြင့်မိုရ်ခဲ တွင် ရှိသော အာလိန် ငါးဆင့်ကို အယုတ္တုပြည်ခေါ်၏။ ။ အယုတ္တုပြည်ခေါ်တွင်ခြင်း၏အကြောင်း ကား။ ။ သုရာနှင့်တာဝတိံသာ နတ်တို့စစ်ဖြစ်ရာ၌။ သုရာ ဟိုကိုစစ်မဖြစ်စေရန် တားမြစ်သောကြောင့်။ အယုတ္တုပုရမည် ၏။ ။ ဟနည်းလည်း သုရာတို့သည်။ တာဝတိံသာသို့ စစ် တိုက်ရန်မလာနိုင်အောင်အစောင့်အရှောက်တို့ကိုသိကြားမင်း သည်၊ နေရာကန့်သတ်၍ပေးထားသော အာလိန်ငါးဆင့်တည်း။ ထိုအာလိန်ငါးဆင့်ကို။ အာယုတ္တုပုရပြည်ဟုခေါ်၏။ ။ ထို

ကြောင့်။ ။ ခွဲကိရနဂရာနိ ယုဒ္ဓေန။ ဂဟေတု အသက္က၊
 ဣယျတာယ အယုတ္တပုရာနိ နာမဇာတာနိ ဟု။ လာဇီ။ ။
 ထိုအာလိန်ငါးဆင့်တို့တွင်။ ပဋ္ဌမဆင့်၌ နဂါးတို့နေ၏။ ဒုတိယ
 အဆင့်၌ ကား ဂဠုတို့နေ၏။ ၎င်း၌ ဂဠုမင်း၏ကိုယ်သည် ယူ
 ဇနာ ၂၅၀ ရှိ၏။ လက်ဝဲလက်ျာအတောင်နှစ်ဘက်တို့တွင်။
 တဘက်တဘက်ကို ယူဇနာ ၅၀-ရှိ၏။ အမြီးဆံ အမြီးစည်း
 ကား ယူဇနာ ၆၀ ရှိ၏။ လည်ဘင်း အရှည်ကား ယူဇနာ ၃၀
 ရှိ၏။ နှုတ်သီး အရှည်ကား ၆-ယူဇနာရှိ၏။ ခြေတို့သည် ၁၂
 ယူဇနာရှိကုန်၏။ ထိုဂဠုမင်းသည်။ အတောင်ခတ်သဖြင့် ဖြစ်
 စေအပ်သောလေကိုပြုခြင်းငှာ။ အားထုတ်အပ်သည်ရှိသော်။ ယူ
 ဇနာခုနစ်ရာ ရှစ်ရာမျှလောက်သော အရပ်သည် မလော့က်ပေ။
 ဝါ။ မဆန်ပေ။ ထို့ကြောင့်။ ။ သုပဏ္ဏရာဇာဒိယဗုယောဇန
 သတိကော။ တဿဒက္ခိဏပက္ခော၊ ပညာသယော ဇနိကော၊
 ဟောတိ။ တထာဝါမပက္ခော။ ပိဉ္စဝဠိသဋ္ဌိယောဇနိကာ။ ဂိဝါ
 တိံသယောဇနိကာ။ မုခံနာယောဇနံ။ ပါဒါ ခွါဒသယော
 ဇနိကာ။ တသ္မိံ သုပဏ္ဏဝါတံ ဒသေသံတု အာရဒ္ဓေ သတ္တဋ္ဌ
 ယောဇနသတံ ဋ္ဌာနံနပ္ပဟောတိ။ ။ ဟူ၍ မဟာနိဒါနသုတ်
 အဖွင့်၌လာ၏။ ။ သုပဏ္ဏရာဇာ၊ ဂဠုမင်းသည်။ ဒိယဗုယော
 ဇနသတိကော၊ အခွဲနှင့်တကွ။ ယူဇနာနှစ်ရာရှိ၏။ တဿ၊ ထို
 ဂဠုမင်း၏။ ဒက္ခိဏပက္ခော၊ လက်ျာအတောင်သည်။ ပညာသ
 ယောဇနိကော၊ ယူဇနာ ငါးဆယ်ရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
 တထာ၊ ထို အတူ။ ဝါမပက္ခော၊ လက်ဝဲအတောင်သည်။ ပညာ
 သယောဇနိကော၊ ယူဇနာငါးဆယ်ရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
 ပိဉ္စဝဠိ၊ အမြီးစည်းသည်။ တိံသယောဇနိကာ၊ ယူဇနာ သုံး
 ဆယ်ရှိ၏။ မုခံ၊ နှုတ်သီးသည်။ နာယောဇနံ၊ ကိုးယူဇနာရှိ၏။
 ပါဒါ၊ ခြေတို့သည်။ ခွါဒသယောဇနိကာ၊ ဆွဲနှစ်ယူဇနာ ရှိကုန်
 ၏။ တသ္မိံ၊ ထိုဂဠုမင်းသည်။ သုပဏ္ဏဝါတံ၊ ဂဠုတို့သည်
 အတောင် ခတ်သဖြင့် ဖြစ်စေအပ်သော လေကို၊ ဒသေတု။

ပြခြင်းငှာ၊ အာရဇ္ဈေ၊ အားထုတ်အပ်သည်ရှိသော်၊ သတ္တဋ္ဌ
ယောဇနသတံ၊ ယူဇနာ-ခုနစ်ရာရှစ်ရာရှိသော၊ ဌာနံ၊ အရပ်
သည်၊ နပ္ပဟောတိ၊ မလောက်၊ ဝါ၊ မဆန်ပေ၊ တတိယ
အဆင့်အာလိနိန္ဒကား၊ ကုန္တနိတို့နေ၏၊ ထိုသူတို့၏ဝမ်းသည်အိုး
နှင့်တူရကား၊ ကုန္တနိမည်၏ဟုတ်နည်းအဋ္ဌကထာ၌လာ၏။
စတုတ္ထ အဆင့်၌ကား-ဘီလူးတို့နေ၏။ ပဉ္စမ အဆင့်ကိုကား
စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးတို့ အစိုးရ၏ဟု သာရတ္ထဒီပနီ
ဋီကာသက္ကသံယုတ်အဋ္ဌကထာတို့၌လာ၏။

ထိုစတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးတို့တွင် တောင်ဟူသ၍၌
နေကုန်သောနတ်၊ ကောင်းကင်၌ နေကုန်သောနတ်၊ မောဟ
ကြောင့် အဟာရပြတ်၍ သေတတ်သော ဝိဇ္ဇာပဒေါသိက မည်
သောနတ်၊ ဒေါသကြောင့်သေတတ်သော မနောပဒေါသိကမည်
သောနတ်၊ သိဘဝလာဟက-အင်္ဂါဖြစ်စေတတ်သောနတ်၊
လနတ်သား၊ နေနတ်သားတို့သည်၊ စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်၌-နေ
သောနတ်တို့မည် ကုန်၏၊ ထိုကြောင့်၊ စတုမဟာရာဇ်ကာနာမ
သိနေရူပဗ္ဗတဿဝေမဇ္ဈေဟောန္တိ၊ ပဗ္ဗတဋ္ဌာပိတေသံပရမ္မရာ
စက္ကာ၊ ဋ္ဌာပဗ္ဗတံပတ္တာ၊ ဝိဇ္ဇာပဒေါသိကာ- မနောပဒေါသိကာ
သိကာပလာဟကာစန္ဒိမဒေဝပုတ္တော သူရိသဒေဝပုတ္တော ဘိ၊
ဇေတသဗ္ဗပိ-စတုမဟာရာဇ်က-ဒေဝလောကဋ္ဌာပ၊ ဟူ
၍အဘိဓမ္မာပိဘင်းအဋ္ဌကထာ=ဓမ္မဟဒယပိဘင်းအဖွင့်(ဇ)နံ
ပါတ်-၄၄၉ အင်္ဂုတ္တရဋီကာသမဓိတ္တဝဂ်အဖွင့်(က) နံပါတ်
၃၁၆ တို့၌လာ၏။

စတုမဟာရာဇ်ကာနာမ ၂ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းတို့နေရာ
မည်သည်ကား၊ သိနေရူပဗ္ဗတဿ၊ မြင့်မိုရ်တောင်မင်း၏ ဝေ
မဇ္ဈေ၊ အလယ်အချက်၌၊ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏၊ ပဗ္ဗတဋ္ဌာပိ၊
တောင်ဟူသ၍၌တည်သောနတ်တို့သည်၎င်း၊ အာကာသဋ္ဌာပိ၊
ကောင်းကင်ပြင်၌တည်သောနတ်တို့သည်၎င်း၊ ဟောန္တိ၊ ရှိသည့်

ဖြစ်ကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုနတ်တို့၏။ ပရမ္မရာ အဆင့်အဆင့်အားဖြင့် စက္ကဝါဠံ ပဗ္ဗတံ၊ စကြာဝဠာတောင်တိုင်အောင်၊ ပတ္တာ၊ ရောက် ကုန်သော၊ ဝိဇ္ဇာပဒေါသိကာ၊ မောဟကြောင့်အဟာရပြတ်၍ သေတတ်သောနတ်တို့၎င်း။ မနောပဒေါသိကာ၊ ဒေါသကြောင့် သေတတ်သောနတ်တို့၎င်း။ သိတဝလာဟကာ။ အင်္ဂေါဖြစ်စေ တတ်သော ဝလာဟကနတ်တို့သည်၎င်း။ စန္ဒိမဒေဝပုတ္တော၊ လနတ်သား၎င်း။ သူရိယဒေဝပုတ္တော၊ နေနတ်သား၎င်း။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ဝေမာဒိတေ၊ ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ ဒေတသဗ္ဗေဝိ၊ ထိုအ လုံးစုံသောနတ်တို့သည်လည်း။ စတုမဟာရာဇိကဒေဝ လော ကဋ္ဌာဝ၊ စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်၌ တည်သည်ဖြစ်သောနတ် တို့သည်သာလျှင်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုကြောင့်၊ ဘုမ္မဋ္ဌနတ်၊ ရုက္ခဋ္ဌနတ်၊ အာကာသဋ္ဌနတ်၊ ပဗ္ဗတဋ္ဌစသောနတ်တို့သည်။ စ တုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံတို့၌ပါဝင်သည်ဟုမှတ်ရာ၏။

ထိုဝိဇ္ဇာပဒေါသိတမနောပဒေါသိတအမည်ရှိသောနတ်တို့၏ အကြောင်းကို အင်္ဂုတ္တရအဋ္ဌကထာစတုက္ကနိပါတ်သဋ္ဌေတနိယ ဝဂ်အပွင့်(က)နံပါတ် ၃၄၃၌ကား။ ဤသို့လာ၏။ ဝိဇ္ဇာပဒေါသိ ကာဒေဝါ၊ အတ္တသဋ္ဌေတနာ ဟေတု စဝန္တိ၊ တေသဉ္စိ၊ နန္ဒန၊ ဝန စိတ္တလတာ ဝန ဗာရုသကဝနာဒိသု ဒိဗ္ဗရတိ သမပ္ပိတာနံ ကိဋ္ဌန္တာနံပါနု ဘောဇနေ သတိသံမုဿတိ တေအာဟာရ ပစ္စေဒေန အာတာပေ ဝိတ္တမာလာဝိယ မိယန္တိ၊ မနောပဒေါ သိကာ ဒေဝါပရသဋ္ဌေတနာ၊ ဟေတု၊ စဝန္တိ၊ ဒေတံ၊ စတုမဟာ ရာဇိကာဒေဝါ။ ။ ဟူ၍လာ၏။ ဝိဇ္ဇာပဒေါသိကာဒေဝါ၊ ဝိဇ္ဇာပဒေါသိကမည်ကုန်သောနတ်တို့သည်။ အတ္တသဋ္ဌေတနာ ဟေတု၊ ။ မိမိတို့စိတ်စေတနာ တည်းဟူသော အကြောင်း တို့ ကြောင့်၊ စဝန္တိ၊ ရွှေ့လျှော့စုတေကုန်၏။ ဟိသစ္စံ၊ ထိုစကား သည်မှန်၏။ တေသံ၊ ထိုဝိဇ္ဇာပဒေါသိကမည်ကုန်သော နတ်တို့ သည်။ နန္ဒနဝန စိတ္တလတာဝနံ ဗာရုသက၊ ဝနာဒိသု၊ နန္ဒနမည်

သောဥယျာဉ်၊ စိတ္တလတာမည်သောဥယျာဉ်၊ ဗာရသကမည်
သောဥယျာဉ် စသည်တို့၌။ ကိဋ္ဌန္တာနံ၊ ကစားခြင်းတို့၏။ ဒိဗ္ဗ
ရတိ သမပ္ပိတာနံ၊ နတ်တို့မွေ့လျော်ခြင်းဖြင့် မွေ့လျော်ကုန်
သည်ရှိသော်။ ပါနဘောဇနော၊ တမင်းအဖျော်၌။ သတိသံမုဿ
တိ၊ သတိမေ့လျော့၍နေ၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ တေ၊ ထိုနတ်တို့
သည်။ အာဟာရပစ္စေဒေန၊ အဟာရပြတ်သဖြင့်။ အာတာပေ၊
နေပူ၌။ ဝိတ္တမာလာဝိယ၊ ပစ်အပ်သောပန်းကဲ့သို့။ ဝိယန္တိ၊ ညှိုး
ကုန်၏။ မနောပဒေါသိကာဒေဝါ၊ မနောပဒေါသိကမည်ကုန်
သောနတ်တို့သည်။ ပရသဉ္ဇေတနာဟေတု၊ သူတပါးတို့၏ စေ
တနာတည်းဟူသောအကြောင်းတို့ကြောင့်။ စဝန္တိ၊ ရွေ့လျော
စုတေကုန်၏။ ဧထေ၊ ဤဝိဇ္ဇပဒေါသိကာ၊ မနောပဒေါသိကနတ်
တို့သည်။ စတုမဟာရာဇိကာဒေဝါ၊ စတုမဟာရာဇိကနတ်တို့
မည်ကုန်၏။

ထိုအာလိန်ငါးဆင့်တို့တွင်၊ တဆင့်တဆင့်၌ ယူဇနာငါး
ထောင် (၅၀၀၀) စီပိုင်ဆိုင်အစိုးရ၍နေကုန်၏။ ထိုကြောင့်။ ။
သိနေရုဿကိရသမန္တတော၊ ဗဟလတော၊ ပုထုသတောစ၊ မဉ္ဇ
ယောဇနာဗဟသပရိမာဏာဏိ။ ။ ဟုဋီကာ၌လာ၏။

မော်ကွန်း၌ကား။ အာလိန်တဆင့်လျှင် ယူဇနာငါးရာစီရှိ
ကြောင်းကိုလာ၏။ ။ လယ်မဇ္ဈေချာ၊ သီတာကမ်းထက်၊
မြင့်မီရိချက်မှ၊ တက်ခဲ့ချိန်သော်။ အာလိန်ယူဇနာ၊ (ငါးရာစီခန့်)
တပြန်တပြန်၊ တန့်၍ထက်အောင်၊ ထောင့်ခြောက်ရာပြား၊ ရှစ်ဆယ်
ခြားသား၊ နဂါးတသုံ၊ ဂဠုတတန်၊ ကုမ္ဘန်ယက္ခိက်၊ မဟာ
ရိုက်တို့၊ တလိုက်တလိုက်၊ ငါးတိုက်စိုးဆင့်၊ စောင့်တန်လင့်၏။
ရွှေပွင့်မြပွင့်၊ ငွေပွင့်ဖလ်ရောင်၊ ပြောင်တပြောင်လျှင်၊ မြောက်
တောင်ရှေ့နောက်၊ လင်းပြောက်ဝန်းလည်၊ ထွန်းလျက်တည်
၏၊ ခုနစ်မည်ရစ်၊ တောင်နှင့်မြစ်ကို၊ ထွက်စစ်သိလို၊ ညှိ၍ဆိုမှ၊
မြင့်မီရိယုဂန်၊ နှစ်တန်အလယ်၊ အကျယ်တရ၊ မေရူအနီး၊ မြစ်

ကြီးနက်ညောင်း၊ တူတကြောင်းဖြင့်၊ ရှစ်သောင်းခန့်၊ လေး
ထောင်လွန်၏။ ယုဂန္ဓရ၊ သမိပဋ္ဌ၊ ဥပမုဖြောင့်၊ လေးသောင်း
အခြေ၊ နှစ်ထောင်နေသည်။ ။ ဇွေးချေချိုးဖြတ် ဂဏန်းဘည်း။

ဤစကားနှစ်ရပ်တို့တွင်၊ ငိုကာလွှဲလာသော ငါးထောင်ဟူ
သောစကားကိုနှစ်သက်အပ်၏။

ငိုကာလာသောစကားအတိုင်းဆိုလျှင်၊ အာလိနိတခုနှင့်
တခုအကြား။ ယူဇနာ ၁၆၀၊ ၃-ဂါဂုတ်၊ ၀-ကောသ၊ ၁-ဥဿ
တ။ ၁၂-တာခြား၏။ ။ အာလိနိတခုနှင့်တခု အကြားကို သိ
လိုလျှင်။ မြင့်မိုရ်တောင်အမြင့် ၈၄၀၀၀-ကိုဘည်း။ ယူဇနာ
၅၀၀၀-နှင့်စား။ လာဘ်ကား၎င်းအတိုင်းရ၏။ မော်ကွန်း၌
လာသောစကားကိုလည်း ၎င်းအတိုင်းစား။ လာဘ်ကား မော်
ကွန်း၌လာသော။ ၁၆၀၀-ရ၏။ ထိုမော်ကွန်းအဆုံး၌၊ ဇွေးချေ
ချိုးဖြတ် ဟူရာ၌။ ၈၄၀၀၀-ကို ၂ခုစားလျှင်။ အဿကဏ်
ဘောင်အထိ။ တောင်စဉ်ခုနှစ်ထပ်။ ဒု၊ ရေခြားပုံ စသည်တို့ ရ
လိမ့်မည်ဟုဆိုလိုသည်။

ပုစ္ဆာနံပါတ် ၆-ဝိသန္ဓနာပြီး၏။

ပုစ္ဆာနံပါတ် ၇-ဂ-ဝိသန္ဓနာကား။ ။ ထိုတောင်တို့၏
အပေါ် ခံစားစသည်တို့၌။ ရတနာတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်လျက်
ရှိကုန်၏။ အသယ်ပါဌ်ကိုထောက်၍ သိရသနည်းဟူမူကား။ ။
အဇ္ဈောဂါဠုဂ္ဂတ္တာဒိဗ္ဗာ၊ နာနာရတနပိစိတ္တာ။ ။ ဟူသော
ပါဌ်ကိုထောက်၍ သိရ၏။ ။ အဇ္ဈောဂါဠု၊ သမုဒ္ဒရာရေ၌
နှစ်ကုန်ထသော၊ ဥဂ္ဂတာ၊ အထက်ကောင်းကင်သို့ တက်လေ
ကုန်သော တောင်စဉ်ခုနှစ်ထပ်တို့သည်။ ဒိဗ္ဗာ၊ နတ်၌ဖြစ်ကုန်
သော။ နာနာရတနပိစိတ္တာ၊ အထူးထူးသောရတနာတို့ဖြင့် ဆန်း
ကြယ်ကုန်သော၊ မဟာသေ့လာ၊ တောင်ကြီးတို့သည်။ ဟောန္တိ၊
ဖြစ်ကုန်၏။ ။ ထိုတောင်တို့သည်၊ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်း
ကြီးတို့မိုးမိုးပိုင်သနေကြကုန်သောအရပ်တို့တည်း။ ၎င်းတောင်

တို့၌ မြို့သူမြို့သားနှင့်တူကုန်သော နတ်ဘီလူးတို့လည်း ရှိကုန်၏။ ။ ထို့ကြောင့် ။ မဟာရာဇာနု မာဝါသာ ဒေဝယက္ခိနိ သေဝိတာ၊ ။ ဟု ငြိမ်းစေ၏။ ။ တေသတ္တမဟာသေလာ၊ ထိုတောင်ကြီးရုနစ်လုံးတို့သည်။ မဟာရာဇာနု၊ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးတို့၏။ အာဝါသာ၊ နေရာတို့တည်း။ (ဝါ) နေရာပြင် ကုန်လျက်၊ ဒေဝယက္ခိနိ၊ နတ်ဘီလူးတို့သည်။ သေဝိတာ၊ ငြိမ်အပ်ကုန်၏။

ထိုစတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးတို့သည်။ တခါတရံလည်း တောင်ပေါ်၌ နေကုန်လျက်။ တခါတရံလည်း ကောင်းကင်ပေါ်၌ နေကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ။ အင်္ဂုတ္တရဓိကာသမဗိတ္တဝဂ်အဖွင့် (က)နံပါတ် ၃၁၆-၌။ ။ တေရဋ္ဌ ဝိနုဋ္ဌက ဝိရူပက္ခ ကုဝေရ၊ သင်္ခါတာ၊ စတ္တာရောမဟာရာဇာနော၊ တေသန္တိ စတုမဟာရာဇိကာ-ပ=တေသု ပဗ္ဗတဋ္ဌ ကာပိ အတ္ထိ၊ အာကာ သဋ္ဌကာပိ၊ ။ ဟူ၍လာ၏။

တေသံ ထိုနတ်တို့အား။ တေရဋ္ဌ ဝိနုဋ္ဌက ဝိရူပက္ခ ကုဝေရသင်္ခါတာ၊ တေရဋ္ဌ ဝိနုဋ္ဌက ဝိရူပက္ခ ကုဝေရ ဟု ရေတွက်အပ်ကုန်သော။ စတ္တာရော၊ လေးယောက်ကုန်သော။ မဟာရာဇာနော၊ နတ်မင်းကြီးတို့သည်။ အတ္ထိသန္တိ ရှိကုန်၏။ ဣတိ တာဋ္ဌာ၊ ထို့ကြောင့်။ စတုမဟာရာဇိကာ၊ စတုမဟာရာဇ်မည်ကုန်၏။ -ပ=တေသု၊ ထိုနတ်မင်းကြီးတို့သည်။ ပဗ္ဗတဋ္ဌကာပိ၊ တောင်ပေါ်၌ နေကုန်သည်လည်း။ အတ္ထိ၊ ရှိကုန်၏။ အာကာ သဋ္ဌကာပိ၊ ကောင်းကင်၌ နေကုန် သည်လည်း။ အတ္ထိ၊ ရှိကုန်၏။ ။

ထိုတောင်တို့၌ အနှစ်ဩဇာရှိသော နတ်ဆေး စသည်တို့ကို ဖြစ်စေသဖြင့်၊ အနုတတ်သည်နှင့်တူရကား။ (ဂိရိ)မည်၏ ဟုဆိုကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သဒ္ဓပါရဂူတို့သည်။ ။ သာရဘူတာနံ၊ တေသန္တာဒိနံ။ ဝတ္ထုနံ၊ ဂိရတိ၊ ဥပ္ပိရတိတိ ဝိရိ၊ ။ ဟု ဝစနတ္ထပြုကြကုန်၏။ ။ ယေ၊ အကြင်တောင်တို့သည်။ သာရ

တူတာနံ၊ အနှစ်ဩဇာအရသာနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော။ တေသန္တာ
ဒိနံ၊ ဆေးအစရှိကုန်သော။ ဝတ္ထုနံ၊ ဝတ္ထုတို့ကို။ ဂိရိတိဥဒ္ဓိရတိ
အနံထွက်တတ်၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်၊ တေ၊ ထိုတောင်တို့
သည်။ ဂိရိ၊ ဂိရိမည်၏။

ဤဆိုခဲ့သောစကားတို့ဖြင့်၊ ထိုတောင်တို့၌၊ လူမရှိသည်ကို
သိအပ်၏။

ပုစ္ဆာနံပါတ် ၇-ဂ-ဝိသန္ဓနာပြီး၏။

ပုစ္ဆာနံပါတ် ၉-ဝိသန္ဓနာကား။

ထိုမြောက်ကျွန်း၏ပုံသဏ္ဍန်ကား၊ အင်းပျဉ်ပုံသဏ္ဍန်ကဲ့သို့
လေးထောင့်ယားယားကလေးရှိ၏။ ထို့ကြောင့်၊ ဥတ္တရ၊
ကျရပ်ဥသဏ္ဍာနော။ ။ ဟုဒိကာ၌လာ၏။ ။ ယူဇနာ ရှစ်
ထောင်ကျယ်၏။ ထို့ကြောင့် “ဥတ္တရကျရပ်အဋ္ဌသဟဿ ယော
ဇနော” ဟု။ ။ ဝိနည်းအဋ္ဌကထာ၌မိန့်၏။ ။ ဤကား- ပုစ္ဆာ
နံပါတ် ၉-၏။ ဝိသန္ဓနာတည်း။ ။ အထူးကား။ ။ ကြီးနေန၊
သကဋမုခံဟူ၍။ သုတ်မဟာဘိ၊ မဟာဂေါဝိန္ဒသုတ်(၉)နံပါတ်
၁၆၉-၌ ဟောတော်မူအပ်သောစကားတော်၊ ၎င်းပြင်-တက္က
ဇမ္ဗူဒီပေါသကဋသဏ္ဍာနော၊ ဟု သာရတ္ထဒီပနီဇီကာ၊ (ပြည်)
နံပါတ် ၂၅၉-၌လာ၏။ ထို့ကြောင့်၊ ငါတို့နေသော တောင်ကျွန်း
သည်၊ လှည်းဦးသဏ္ဍန်ရှိ၏။ အနည်းငယ်သုံးထောင့်ပုံသဏ္ဍန်
ရှိ၏ဟုလို၊ ။ အကျယ်အပြန့် ယူဇနာတသောင်းရှိ၏။ ထို့
ကြောင့်။ ။ ဇမ္ဗူဒီပေါ၊ ပန၊ အာယာမဘောစ၊ ဝိတ္ထာရတောစ
ဒသဟဿသောဇနပရိမာဏော။ ။ ဟုမိန့်ပြီ။ ။ အရှေ့ကျွန်း
သည် လထက်ဝက်သဏ္ဍန်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်။ ။ “ပုပ္ဖဝိဒေ
ဟော။ အဗုစန္ဒသဏ္ဍာနော” ။ ။ ဟု မိန့်ပြီ။ အနောက်ကျွန်းကား
ကြေးမျှသဏ္ဍန်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်။ ။ “အပရဂေါယာနော၊ အာ

ဒါသသဏ္ဍာနော”။ ။ဟု မိန့်ပြီ။ ၎င်း အနောက်ကျွန်းကို။
ပုံသဏ္ဍန်ပြုရာ၌၊ ကြေးမြုံကဲ့သို့ရှိ၏ဟု ဥပမာ ပြစ်။ ထိုသို့ ပြခြင်း
ကြောင့်၊ ဆိုခဲ့ပြီးသော ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းတို့၏ သဏ္ဍန်နှင့်
ဗျာဏိရကအားဖြင့် ပြန်၍ယူလျှင်၊ စိုင်းသောပုံသဏ္ဍန်ရှိ၏ဟု
မှတ်ရမည်။ ထိုအရှေ့ကျွန်းနှင့် အနောက်ကျွန်းကား။ အကျယ်
အပြန့်ယူဇနာခုနစ်ထောင်စီရှိကုန်၏။ ။အပရဂေါယာနံ သတ္တ
ဟဿယောဇနံ-တထာပုဗ္ဗင်ဒေဟော။ ။ဟု၍မိန့်ပြီ။ ထို
ကျွန်းကြီးတကျွန်း တကျွန်းတို့တွင်။ အရံ ကျွန်းငယ်ငါးရာစီ
ရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဝိနည်းအဋ္ဌကထာ၌။ ။ကောမေကော
စေတ္ထမဟာဒိပေါ-ပဉ္စသတ ပရိတ္တဒိပဝါရော။ ။ဟု မိန့်ပြီ။

ယခုရှိသော အင်္ဂလန်၊ အမေရိကန်၊ ဂျာမနီ၊ ဂျပန်အစရှိ
သောကျွန်းတို့သည်။ ၎င်းကျွန်းငယ်ငါးရာတို့၌ ပါဝင်ကုန်၏။
အချို့ကား အင်္ဂလန်စသောကျွန်းများကို အနောက်ကျွန်းဟု၍
ပြောကြကုန်၏။ စင်စစ်ကား အနောက်ကျွန်း မဟုတ်ပေ။ ငါတို့
နေသောနေရာမှ အောက်ဘက်ကျ၍။ အနောက်ကျွန်းဟု ခေါ်
မည်ဆိုလျှင်ခေါ် နိုင်၏။ အကယ်၍ အနေခံကျွန်းအစစ်ဖြစ်လျှင်။
၎င်းတို့ကျွန်းဦး၌ ကပ္ပဋိကမည်သော ထိန်ပင်ကြီးကို ကျွန်းဦး၌
တွေ့ရ၏။ ၎င်းထိန်ပင်ကြီးသည် ယူဇနာ(၁၀၀) အမြင့်ရှိ၏ဟု
ဝိနည်းအဋ္ဌကထာ ၎င်းဋီကာတို့၌ လာ၏။ ၎င်းထိန်ပင်ကြီးကို
မည်သည့် နေရာကမဆို တွေ့မြင်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့
ကျွန်းသည် အနောက်ကျွန်းအစစ်မဟုတ်။

တနည်းလည်း ၎င်းအင်္ဂလန်စသောကျွန်းသို့၊ ငါတို့နေရာမှ
ရိုင်းပေါင်း ၇၂၀၀-မျှသာဝေး၏။ အကယ်၍ အနောက်ကျွန်း
အစစ်ဖြစ်လျှင်၊ ၎င်းတို့ကျွန်းနှင့် ငါတို့ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအကြား၌
ဆိုခဲ့သော ပင်လယ်ကြီးသည်၊ ယူဇနာ (၆၁၃၆၅၅)သည်
အနောက်ကျွန်းအစစ်နှင့်အကွာအဝေးဖြစ်၏။ ၎င်းအကွာအဝေး
ယူဇနာသည်။ မြို့မဒေသ၊ မဟာဗေဒိမေဇ္ဇိုင်မှ အနောက်

ဘက်တည့်တည့်။ ကျွန်းမြေအဆုံးမှ။ အနောက် ကျွန်းဦးသို့
 အဝေးဟုမှတ်လေ။ မိုင်နှင့်ကား ၇၆၀၁၄၁၅-မိုင်ကျော်ကျော်
 ရှိ၏။ ယခု ထိုအင်္ဂလန်-အမေရိကန် စသော ကျွန်းတို့ကိုကား။
 ဤမျှမဝေးချေ။ ထို့ကြောင့်-အနောက်ကျွန်းမဟုတ်။ ငါတို့၏
 ကျွန်း၌ အရံကျွန်းငယ်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ယခုဆိုခဲ့သော
 မိုင်သည်။ တောင်ကျွန်းနှင့် အနောက်ကျွန်းကြားတွင်ရှိသော
 သမုဒ္ဒရာပင်လယ်ကြီးတည်း။ ၎င်းသမုဒ္ဒရာ ပင်လယ်ကြီးကို
 လှေသင်္ဘောတို့ဖြင့် မသွားနိုင်။ ယှိုင်းကြီးတွေ ယူစနာ ၆၀၊
 ၅၀၊ ၄၀ ရှိကြောင်းကို အသေအချာနောက်၌ပြခဲ့ပြီ။ ၎င်းယှိုင်း
 ကြီးတွေမဝင်ရအောင်-သင်္ဘောပြုလုပ်လျှင်လည်း။ ရေမှအထက်
 သို့အပေါ်၊ မိုင်ပေါင်း ၇၀၀-၇၆၀-လောက်ပေါ်မှ။ ၎င်းယှိုင်း
 တို့ကိုလွတ်နိုင်မည်။ ထို့ကြောင့် အနောက်ကျွန်းမဟုတ်။ အရံ
 ကျွန်းငယ်တွေမျှသာဖြစ်လေသည်။

တနည်းလည်း။ ကမ္ဘာမြေပုံတွင်နေထွက်ခြင်းကိုပြရာ၌။ အိန္ဒိယ
 ယပြည်တွင်။ ညနေ ၅ နာရီ မိနစ်-၂၀ ဖြစ်၍။ အင်္ဂလန်တွင်
 နေ့လယ် ၁၂-နာရီ၊ ရှိ၏ဟု ပြထား၏။ အမေရိကန် နယူးယောက်
 မြို့တော်၌ကား။ နံနက် ၀-နာရီ ရှိ၏ ဟု ပြထား ခြင်းသည်။
 အစဉ်အတိုင်းဖြစ်၍ဟုတ်၏။ သို့သော်။ နာရီကား။ မမှန်ပေ။ အ
 ဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ အိန္ဒိယပြည်နှင့် ၆-နာရီ မိနစ်
 ၄၀ ကွာခြားကြောင့်တည်း။ အမှန်စင်စစ်ကား။ အိန္ဒိယပြည်။
 နေထွက်အချိန်နှင့် အနောက်ကျွန်းအစစ် နေထွက်အချိန်ကား။
 မြန်မာ ၁၅ နာရီကွာ၏။ စက်နာရီ။ ၆-- နာရီကွာ၏။ ကျွန်းကြီး
 လေးကျွန်းဆိုလျှင်။ မြန်မာနာရီ ၆၀-စက်နာရီ-၂၄ နာရီ။ တ
 နေ့နှင့်တည့်ဖြစ်၏။ ဤလိုယူဆမှ။ လောကီလောကုတ္တရာ
 ကျမ်းဂန်တို့နှင့် ညီညွတ်၏။ ထိုဆိုခဲ့သောအနောက်ကျွန်းနှင့်အ
 ကွာအဝေးမိုင်ကို။ ၆-နှင့်စားလျှင် ၁- နာရီတွင်နေသွားသော
 မိုင်ကား။ တသန်းကျော်ရှိ၏။ ယခုဆိုခဲ့သောအင်္ဂလန်ကိုကား

ဤမျှမဝေးချေ၊ ထိုကြောင့် အနောက်ကျွန်းလည်း မဟုတ်၊ နေထွက်အချိန်ထားရာ၌လည်း၊ နာရီများလွန်း၍၊ မဟုတ် မမှန်ပေ။

ဤဆိုခဲ့သော စကားတို့ကြောင့်လည်း၊ ၎င်းတို့ကျွန်းသည် အနောက်ကျွန်းမဟုတ်၊ တောင်ကျွန်း၏ အရံကျွန်းမျှသာဖြစ်လေသည်။ ဤစကားရပ်တွင်၊ ၁-နာရီတွင် နေသည်၊ တသန်းကျော်သွားသည်ဟုဆိုရာ၌၊ သာရတ္ထဒီပနီဋီကာဆရာအလိုအတိုင်း ဇမ္ဗူဒိပ်-အလယ်နှင့်၊ တွက်ယူထားသော နည်းဖြစ်လေသည်။ မဇ္ဈေဝီထိ၏ စက်ဝန်းနှင့်မဟုတ်၊ ။ ရာသီစက်ဝန်းနှင့်လည်း၊ တနာရီတွင် တသန်းကျော်ပင် နေမင်းသွား၏။

တနည်းလည်း ငါတို့တောင်ကျွန်းသည်၊ အရံကျွန်းငယ်တွေမပါဘဲ ယူစနာတသောင်းကျယ်၏။ မိုင်နှင့်ကား တသိန်းသုံးသောင်းရှိ၏။ ကမ္ဘာမြေပုံ၌ကား မိုင်ပေါင်းဤမျှကို ကျော်လွန်စေကာမူ၊ ပြင်ဘက်အရံကျွန်းငယ်တွေသာရှိသေးသည်ကို မှတ်လေ။ ယခုပြသောမိုင်ကား၊ အဖြောင့်တိုင်းထားသော မိုင်တို့တည်း။ ပင်လယ်တွေ ကျွန်းစွယ်တွေကို၊ ကွေ့ကောက်၍ တိုင်းထားသည်မဟုတ်။ ။

ထိုမြေပုံကိုကြည့်ရသောအားဖြင့်၊ ငါတို့တောင်ကျွန်းတခုကို၊ ဝန်းဝိုင်းပြုထားသောပုံမျှသာဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာလုံးမဟုတ် ကျွန်းတခုမျှသာရှိသေး၏။ ။ ထိုကြောင့် အနောက်ကျွန်းလည်း မဟုတ်၊ ကမ္ဘာလုံးသည်လည်း မဟုတ်။ ထိုမြေပုံသည် တောင်ကျွန်းတကျွန်းမျှကို သးပြုထားသောပုံဖြစ်၏။

ဤစကားရပ်တွင်ပင် ကမ္ဘာမလုံးဘဲ-ကျွန်းအပိုင်းသည် ထင်ရှားပြီ။ ၎င်းတောင်ကျွန်း၏ ပုံသဏ္ဍန်ကား အရှေ့ဘက်ကျွန်းဦး၌၊ အနည်းငယ်ချွန်၍၊ အနောက်ဘက်၌ကား ပိုင်းပိုင်းရှိ၏။ ၎င်းကိုသာမညခေါ်ဝေါ်လျှင်၊ အပြားအပိုင်းဟု မှတ်လေ။ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၆၂၇-၂၈ ခုလောက်က အမေရိကန်၌ တချို့လောကဓာတ်ဆရာတွေက၊ အပြားအပိုင်း၊ အချို့က အ

လုံးဟု ငြင်းခုံကြကုန်၏။ အပြား အရိုင်းဟု သာမညဆိုသောစကားသည်။ လောကုတ္တရာကျမ်းဝန်နှင့်ညီညွတ်၏။

ဤကျွန်းကြီးလေးကျွန်းတို့သည်။ မြင့်မိုရ်တောင်ကို ဗဟိုရိမဏ္ဍိုင်ထွား၍၊ အရှေ့ အနောက် တောင်မြောက် ပင်လယ်ကြီးတွေခြားလျက် တည်ကုန်၏။ နောက်၌ဆိုခဲ့ပြီ။ ။

ဤကျွန်းကြီးလေးကျွန်းတို့တွင်။ ငါတို့ဇမ္ဗူဒီပါတောင်ကျွန်းမဏ္ဍိမဒေသ၊ မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်၏။ တည်ရာ မာန်ငါးပါးကို အောင်ရာဖြစ်သော မြေးထူးမြေမြတ် အောင်မြေသည်။ ကမ္ဘာပျက်သောအခါ၌ နောက်ဆုံးပျက်၍၊ ကမ္ဘာတည်သောအခါ၌လည်း၊ ရှေးဦးစွာပဋ္ဌမတည်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဧတ္ထပနမဟာဗောဓိပလ္လင်္ဂဌာနံ၊ ဝိနဿမာနေလောကေပစ္ဆာဝိနဿတိ၊ သဏ္ဍဟမာနေ ပဋ္ဌမသဏ္ဍဟတိတိဝေဒိတဗ္ဗံ ။ ။ ဟုလော၏။ ။

ပန၊ အထူးကိုဆိုဦးအံ။ ဧတ္ထ။ ဤဇမ္ဗူဒီပါ လက်ျာတောင်ကျွန်း၌၊ မဟာဗောဓိပလ္လင်္ဂဌာနံ။ မဟာဗောဓိပင်နှင့်ရှေ့ပလ္လင်ပေါက်ရာအရပ်ဌာနသည်။ ဝိနဿမာနေ၊ ကမ္ဘာပျက်သည်ရှိသော်၊ လောကေ။ လောက၌။ ပစ္ဆာ၊ နောက်ဆုံးမှ၊ ဝိနဿတိ၊ ပျက်ရ၏။ လောကေ၊ လောကကြီးသည်။ သဏ္ဍဟမာနေ။ တည်လတ်သည်ရှိသော် ပဋ္ဌမတရား။ ရှေးဦးစွာ၊ သဏ္ဍ ဘတိ။ တည်ရ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗံ ။ သိအပ်၏။ ။

သည်ကိုရည်၍ လောကဝိဒူ၌ (ပေါ်ဦးကမ္ဘာ၊ လက်မှန်စွာသား။ မင်္ဂလာဖြစ်အာဏာခေတ်ကို ထစ်ထစ်ရိုက်ကျူး၊ မိုဗ်းလုံးဖြူးသော်။ ၎်မှူးညွှန်ကိုက်။ မဇ္ဈေတိုက်ထက်။ သမိုက်အပြင်။ ပလ္လင်ရတနာ။ တည်ရာတော်ချက်။ ဘုမ္မိနက်ကား။ အပျက်နောက်ဆေး။ အဖြစ်ရှေးတည်း။) ဟုစပ်ဆို၏။ ။

အဝန်းယူစာ ၉၀၀- ရှိသောမဏ္ဍိမဒေသ မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်ပေါက်ရာအရပ်သည်။ ငါတို့ဇမ္ဗူဒီပါ၊ လက်ျာတောင်ကျွန်း၏။ အလည်ဗဟိုတည့်တည့်ဟူ၍မှတ်လေ။ ၎င်းမဟာ

ဗောဓိမဏ္ဍိုင်မှ၊ မြင်မိရ်တောင်သို့ ယူဇနာ ၃၇၂၆၇၀ ရှိ၏
မိုင်နှစ်ကား။ ၄၈၄၈.၆၁၀။ မိုင်ရှိ၏။ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်မှ မြောက်
ဘက်အသကဏ်တောင်သို့ကား။ ယူဇနာ ၁၂၂၇၆၃၈ ယူဇ
နာ၊ ၃-ဂါဂုတ်အက္ခာအဝေးရှိ၏။ ။ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်မှ မြောက်
စူးစူးကျွန်းမြေအဆုံးသို့ ယူဇနာ ၅၀၀၀-ရှိ၏။ ။ ၎င်းကျွန်းမြေအ
ဆုံးမှမြောက်အသကဏ်တောင်ခြေသို့ ယူဇနာ ၁၁၃၆၃၀
ယူဇနာ ၃-ဂါဂုတ်ရှိ၏။ ၎င်းကျွန်းမြေအဆုံးမှ အသကဏ်
သို့ ယူဇနာသည်။ မြောက်ဘက် သမုဒ္ဒရာ အကျယ်ပမာဏ
ဖြစ်၏။ ။

မဟာဗောဓိမှ၊ တောင်ဘက်စကြာဝဠာအတွင်းနမ်းသို့၊
ယူဇနာ ၁၀၄၂၅၅ အက္ခာအဝေးရှိ၏။ ။ ဤကား မဟာ
ဗောဓိမဏ္ဍိုင်မှ တွက်ပြသော နည်းတည်း။ မိုင်ကိုသိလိုလျှင်
၎င်းသင်္ချာတို့ကို ၁၃-မြောက်ပွားလေ။

သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ မြင်မိရ်တောင်သို့ အက္ခာအဝေးကိုသိလို
လျှင် ယူဇနာ ၁၈၀-ကို၊ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်မှမြင့်မိရ်သို့အက္ခာအ
ဝေး ယူဇနာတွင်နှော။ ။ သီဟိုဠ်မှ စကြာဝဠာအတွင်းနမ်း
သို့အက္ခာအဝေးကိုသိလိုလျှင်လည်း၊ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်မှ၊ တောင်
ဘက် စကြာဝဠာအတွင်းနမ်းသင်္ချာတွင် ၁၈၀-နုတ် သီ
ဟိုဠ်မှ၊ စကြာဝဠာတံတိုင်းအတွင်း နမ်းသို့ အက္ခာအဝေး
သင်္ချာရလိမ့်မည်။ ။

အသယံကြောင့် ၁၈၀-နှုတ်ရသနည်းဟူမူကား၊ သီဟိုဠ်
မှ မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ ယူဇနာ ၁၈၀ ဝေးကြောင်းကို ဗော
ဓိဝိဘာဝိနိ စသည်တို့၌လာ၏။

သာရတ္ထဒီပနီဦးကာဋ္ဌကား၊ မေဇ္ဈဝိထိသည်၊ သီဟိုဠ်ကျွန်း
နှင့်တည့်နေကြောင်းကိုလာ၏။ ထို့ကြောင့်၊ အသဒီပဿမဇ္ဈ
ဂေါ၊ တသ္မာသီဟဇ္ဇဒီပဿမဇ္ဈတော၊ မေရုအန္တရံ၊ ဒုဝေသတ
သဟဿာနိဒ္ဓိသတေနာဝိကာနတု၊ တေတ္ထိံ သဗ္ဗသဟဿာ
နိ၊ အဠာရသထံဂါဂုတံ၊ ။ ဟုမိန့်ပြီ။ ။

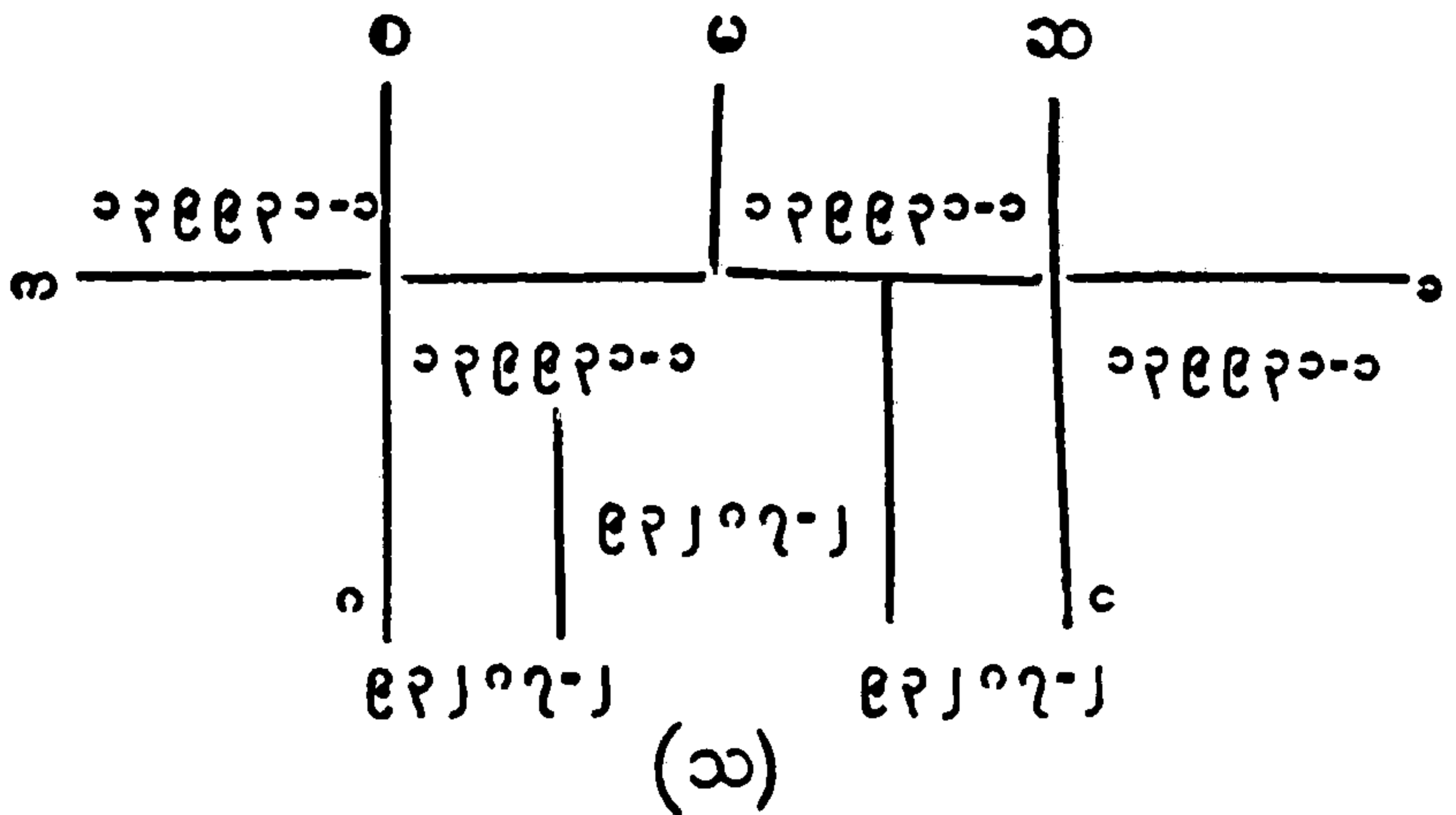
၎င်းပါဠိသည်။ မန္တရီထိမ္မ မြင့်မိုရ်တောင်ကြား အန္တော
 ဝိထိသို့ အကွာကိုပြသောပါဠိတည်း။ ။ မြင့်မိုရ်တောင်နှင့်
 အကွာဟူ၍မမှတ်လင့်၊ ၎င်းပါဠိ၏သင်္ချာကား။ ၂၃၃၂၀၈။
 ၃-ဂါဝုတ်တည်း။ ။ ဤကားအရ မြင့်မိုရ်မှ စကြာဝဠာ တံ
 တိုင်းရှိသင်္ချာကို ၄-ပုံ-ပုံ ထားကြောင်းကို သိရ၏။ ပရမတ္ထ
 မဇ္ဈိမသာရကျမ်း၌လည်း ၄-ပုံ-ပုံ ရည်ဟူ၍ပင်လေ့၏။ ။
 ၎င်းတွက်နည်းကား၊ ဆိုကဲ့သောစကြာဝဠာတခု၏အချင်းပမာ
 ၈၀၀၀၃၄၅၀-ယူစနာသည်၊ မြင့်မိုရ်တောင်၏ အနံပမာ
 ၈၀၀၀၃၄၅၀-ယူစနာသည်၊ အထယ်ကြောင့် နည်းဟူမူကား။
 စကြာဝဠာ၏အချင်းယူစနာပဟ်ရ်ချဉ်းသည်။ မြင့်မိုရ်တောင်
 ၏အချင်းအလည်၊ ပဟ်ရ်တည့်တည့်ကိုပါ သိမ်းကြိုးပြီး ယူ
 ထားကြောင့်တည်း။

ထိုးကြောင့်ဆိုကဲ့သောစကြာဝဠာရှိအချင်းအလည်ပဟ်ရ်ကို
 တည့်ကန်းထား၍၊ မြင့်မိုရ်၏အထယ်ပဟ်ရ်နှင့်နှိုက်။ ၁၂၀၃၄
 ၅၀၊ ၈၄၀၀၀-ရလတ် ယူစနာ ၁၁၁၉၄၅၀ ရ၏။ ၎င်းရ
 လတ်သည် မြင့်မိုရ်တောင် ကို ချန်ထိုင်၍ မြင့်မိုရ်တောင်မှ
 တောင်မြောက်နှစ်ဘက် အချင်းယူစနာဖြစ်၏။ ။ တောင်
 ဘက်တခုတည် ကို တုတ်ယူ လိုသောကြောင့်၊ ၎င်း သင်္ချာ
 ၁၁၁၉၄၅၀ ကိုသည်။ ခွဲယ ၂-ခုစား။ လတ်ကား ၅၅၉၇
 ၂၅ ယူစနာသည်၊ မြင့်မိုရ်တောင်မှ စကြာဝဠာတံတိုင်းအပြင်
 ဘက်နာနဲသို့ ယူစနာသင်္ချာ ဖြစ်၏။ ထို ၅၅၉၇၂၅-ယူစ
 နာကိုသည်။ ၄-ခုစား၊ ရလတ်ကား ၁၃၉၉၃၁-ယူစနာ။ ၁ ဂါ
 ဝုတ်ရ၏။ အလယ် ၂-ပုံ၌သာ နေသွားရကား။ ၎င်း
 ၁-ပုံသင်္ချာကို ၂-ခု မြောက်၊ ရလတ် ၂၇၉၀၆၂-၂ ဂါ
 ဝုတ်ရ၏။ ၎င်းကို ငယ် ၃-ပါး၌၍ ၃ ခုနှင့်စားလျှင် ၉၃၂
 ၀၇-၂ ဂါဝုတ်ဖြစ်၏။ ၎င်းရသောသင်္ချာနှင့် ၁၃၉၉၃၁-၁
 ဂါဝုတ် တပုံအတွက်တွင်ပြန်နှောက။ သာရတ္ထနိပဒီကိန်း

လာသော ၂၃၂၂၁၀-၂-ဂါဝတ်ရ၏။ ၎င်းတွင် တပုံထပ်
 နှော့က။ ၃၇၃၀၅၀ ရ၏။ ၎င်းသည် မြင့်မိုရ်မှ ဝေဠဝီထိနှင့်
 တည်သော သီဟိုဠ်ကျားသို့ အက္ခရာအဝေးသင်္ချာဖြစ်၏။ ၎င်း
 တွင် ၁၀၁-နှုတ်က။ ဗောဓိဇ္ဈိင်မှ မြင့်မိုရ်သို့၊ ယူဇနာ ၃၇
 ၂၉၇၀-ဖြစ်၏။ သီတာ ခုနစ်တန်တောင်ရေ အချင်း ပေါင်းရ
 ကိန်းကား၊ ၂၅၀၀၃၁-ယူဇနာ ၁-ဂါဝတ်ရှိ၏။ ၎င်းတောင်
 ရေပေါင်းရကိန်းကို၊ ဗောဓိဇ္ဈိင်မှ မြင့်မိုရ်သို့ အက္ခရာအဝေး
 သင်္ချာတွင်နှုတ်က။ ၁၂၂၉၃၀-၃ ဂါဝတ်ရ၏။ ၎င်းတွင်
 ၅၀၀၀ နှုတ်၊ ကျွန်းမြေအဆုံးမှ အသကဏ်တောင်မြေအထိ
 သားငံသမုဒ္ဒရာကြီးဖြစ်၏။

မြောက်ဘက်၊

တောင်ဘက်၊

(က)အမှတ်သည်၊ မြင့်မိုရ်တောင်မှတောင်ဘက်သို့၊ (ခ)
 သည်၊ စကြာဝဠာတံတိုင်း၊ (က)အမှတ်မှ(စ)အမှတ်သို့ ယူဇနာ
 ၅၅၃၇၂၅-ရှိ၏။ ၎င်းကို ၄-ပုံ ပုံ၍ရလာဘ်၊ ၁၃၉၉၃၁
 ၁ ဂါဝတ်ကိုပြုထားသည်၊ စ-ဆ=သည်၊ ပီထိ ၃ ပါးသွား
 သော အနံအချင်း ဖြစ်၏။ စ-နှင့် ဆ- အက္ခရာအဝေးသည်၊
 ၂၇၉၀၆၂-၂ ဂါဝတ်ရှိ၏။ ဂ-၆-အတူတူပင်၊ ၎င်းဂ-၆ နှင့်

ငိထိ ၃ ပါး ရှိ၍၊ ၃ ပုံပုံ တပုံ၊ ၆၃၂၀၇-၂ ဂါရုတ် ရှိ၏။
၈-သ-ရှိသောသင်္ချာနှင့်၊က-စ ရှိသော သင်္ချာကိုပေါင်းလျှင်၊
သာရတ္ထဒိပနိဒီကန္တလောသော၊(၂၃၃၂၀၈) ၃ ဂါရုတ်ဖြစ်
၏၊(သ)သည်၊သိဟိန္ဒုကျွန်းနှင့်တည်သော၊ အန္တေငိထိ ပြင်
ဘက်နန်း၊မဇ္ဈေဝိထိ၊အတွင်းနန်းဖြစ်၏။

(မှတ်ချက်)။ ၊နောက်၌ ဝိထိအဝန်းတွက်ပြဦးမည်၊ထိုသို့
တွက်ပြသောအခါ၌၊ ယခုအတိုင်း။ စ-အန္တော(မ)မဇ္ဈေ(သ)
ဗဟိရဟူ၍ တွက်ပြလိမ့်မည်။

ဆိုခဲ့သောဗောဓိမဏ္ဍိုင်မှစကြာဝဠာအတွင်းနန်းသင်္ချာ၌
စကြာဝဠာ ၃ ၈၂၀၀၀-နှုတ်ပြီး တွက်ထားသည်ကို သတိမှ
လေ၊ထိုကြောင့် အကျဉ်းသက်သေ ပြန်နည်းကား။

၃၇၂၆၇၀-ဗောဓိမဏ္ဍိုင်မှမြင့်မီရိသို့။
 ၁၀၄၇၅၅-ဗောဓိမဏ္ဍိုင်မှတောင်ဘက်စကြာဝဠာအတွင်းနန်းသို့
 ၄၇၇၇၅၅-အသကဏ်တောင်မှ စကြာဝဠာအတွင်းနန်းသို့။
 ၈၂၀၀၀-စကြာဝဠာမှ။
 ၅၅၆၇၅၅-တဖက်။
 ×၂
 ၁၁၁၆၄၅၀-နှစ်ဖက်။
 ၈၄၀၀၀-မြင့်မီရိတောင်။
 ၁၂၀၃၄၅၀-မူလတည်တွက်သောအချင်းဖြစ်၏။

ဤကား-ဗောဓိမဏ္ဍိုင်မှ တွက်ယူသောနည်းတည်း။ မဇ္ဈေ
ဝိထိနှင့် တည်တည်ဖြစ်သော သိဟိန္ဒုကျွန်းမှ တွက်ယူနည်း
သက်သေကား။

၃၇၃၁၅၀-သိဟိန္ဒုမှ မြင့်မိုရ်သို့။

၁၀၄၅၇၅-သိဟိန္ဒုမှ စကြာဝဠာအတွင်းနန်းသို့။

၄၇၇၇၅

၈၂၀၀၀-စကြာဝဠာမှ။

၅၅၆၇၅

x၂

၁၁၁၆၄၅၀

၈၄၀၀၀-မြင့်မိုရ်းတာင်။

၁၂၀၃၄၅၀-မူလတည်သောအချင်းဖြစ်၏။

ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းတို့၏ အကွာအဝေးကိုသိလိုလျှင်၊ ဆိုခဲ့သောပေမိမိဇ္ဈိန်မှ မြင့်မိုရ်သို့ အကွာအဝေး ယူဇနာကို တည်း၊ ၂-ခုနှင့် မြောက်။ ၈၄၀၀၀-ပေါင်း ရလောက်ကား။ ၈၂၆၆၄၀-သည် အချင်းယူဇနာဖြစ်၏။ ၎င်းကို ၃-မြောက် ရလောက်ကား ၂၄၈၆၈၂၀-သည်။ အဝန်းယူဇနာဖြစ်၏။ ၎င်းကို ကျွန်းကြီး ၄ ကျွန်း ရှိရကား။ ၄ နှင့်စား။ ရလောက် ၆၂၂၄၅၅-သည်။ ၄-ပုံ ၁-ပုံဖြစ်၏။ ၎င်းတွင် ငါတို့ ဇမ္ဗူဒိပါ တောင်ကျွန်းဘဝက် ၅၀၀၀ နှုတ်။ ၎င်း ရလောက်တွင် အနောက်ကျွန်းဘဝက် ၃၅၀၀ နှုတ်။ ရလောက်ကား ၆၁၃၆၅၅ ယူဇနာသည်။ ဟူ၍ နှင့်တူ ကျွန်းအကြားတွင်ရှိသော သားငါး သမုဒ္ဒရာပင်လယ် သင်္ချာပမာဏဖြစ်၏။ မိုင်ကိုလိုလျှင် ၁၃ မြောက် ရလောက်မိုင်ဖြစ်၏။

ပုစ္ဆာနံပါတ် ၆-ဝိသန္ဓေနားပြီး၏။

ပုစ္ဆာနံပါတ် ၁၀ ဝိသန္ဓေနားကား။

ထိုမြောက်ကျွန်းသူ မြောက်ကျွန်းသာတို့သည်၊ သီလလွန် ကဲသောကြောင့် တပါးသောကျွန်းသူ ကျွန်းသားတို့ထက် ပို

မိ၍ ရုပ်ရည်လှပချောမွတ်ကုန်၏။ ။ ထို့ကြောင့်၊ ။ အဝိစေတ္တ
 ဥတ္တရကုရုကာနံ ပုညနူဘာဝေန သိဒ္ဓါအယုတ္တိဝိသေသော ဝေ
 ဒိတဗ္ဗောဟုမိနိဗြိ ၎င်းကျွန်းတွင် ထိုထိုသို့သော အရင်တို့၌၊ တ
 ခဲနက် ဆန်းကြယ်သော သစ်ရွက်ကိုဖြင် ဖုံးလွှမ်းသော သစ်
 ခက်တို့သည် ၎င်း၊ ကော့၍ ကောက်ကွေးကုန်သော ငှက်တောင်
 ကဲ့သို့ ဆန်းကြယ်သော အထွဋ်ရှိကုန်သော သစ်ပင်တို့သည်၊
 နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဘွယ်ရာ ရှိကုန်၏။ ၎င်းသစ်ပင်တို့သည်
 ထိုကျွန်းသူကျွန်းသားတို့အား နေခြင်းကိစ္စကို ပြီးစေကုန်၏။ အ
 ကြင်အရင်၌ နှလို့၏။ ထိုအရင်၌ ဆန်းကြယ်သော သစ်ပင်တို့
 သည် စုရုံးပေါက်ရောက်ကုန်လျက် အချင်းခပ်သိမ်း ဆန်းကြယ်
 သော ပန်းတို့သည် ပွင့်ကုန်၏။ သစ်သီးတို့သည် လည်း သီး
 ကုန်၏။ ။ ရေ၌လည်း ကြာဖြူ ကြာနီ ကြာညို ကြာပဒုမ္မာ ကြာ
 ပုဏ္ဏရိပ်တို့သည် ပေါက်ကုန်လျက် အ မြေရှေ့နောက် ဝဲယာ ရနံ
 တို့သည် ကြိုင်ယှိုင်ကုန်၏။ ထိုကျွန်းသူကျွန်းသားတို့သည် နိမ့်
 မြင့်ကြံဆုမဲဖြူသန့်ရှင်း ခြောက်ပြင်ကင်းသော လုံးရစ်သဏ္ဍာန်
 ကြန်အင်္ဂါ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် သီလအ
 ဟုန်ကြောင့်၊ အရွယ်သည် မယုတ်လျော့ဘဲ အသက်တ
 ထောင်တည်မြဲကုန်၏။ ထကြွလုံ့လ ဝိရိယ ဖြင့် အားထုတ်ပြု
 လုပ်ရသော လယ်လုပ်ခြင်း- ကုန်သွယ်ခြင်း စသည်ဖြင့် အ
 ဟာရအတွက် ရှာဖွေချခြင်းလည်း မရှိကုန်။ ပနည် ဥစ္စာကို သိမ်း
 ဆည်းရသော ဒုက္ခလည်း မရှိကုန်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မိဒ္ဓ ကျွန်
 ယောက်ျား အမှုလုပ်သော သူတို့လည်း မရှိကုန်။ အချမ်းအပူ
 မှက်ခြင်၊ ယင်လေ၊ နေပူကင်းသန်းတို့၏။ ကိုက်ခဲနှိပ်စက်ခြင်းတို့
 မှလည်း ကင်းကုန်၏။ ။ ထိုမြောက်ကျွန်း၌ အချင်းခပ်သိမ်း အ
 ချမ်းအပူမျှတသော ဥတုရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့အား တစုံ တ
 ထောက်သော သူသည်၊ သတ်ဖြတ်ညှင်းဆဲခြင်း မရှိကုန်။ ထင်း
 မပါဘဲ ကျက်သော သလေးဆံတို့သည် ဆံကျိုးဆံပိုင်း ဖွဲများ
 သော ဆံတို့မဟုတ်ကုန် စင်ကြယ်သန့်ရှင်း၍ ကောင်းသော အ

နံ အရသာရှိကုန်သောသလေးဆံတို့တည်း။ ၊ ထိုဆံတို့ကို အ
 ခိုးကင်းသောမီးတို့သည် ကျက်စေအပ်ကုန်၏။ ထိုမြောက်
 ကျွန်း၌ဇောတိကမည်သောကျော့ခံတို့သည်ရှိကုန်၏။ ၊ ထိုဇော
 တိကကျောက်သုံးလုံးကို ဖိခနောက်ပြုပြီး ထမင်းအိုးကို တင်
 ထားထွင်အလိုလို ထိုကြောက်ဘို့မှ မီးတို့သည် ထကုန်သော
 ကြောင့် သလေးဆံတို့သည်ကျက်ခြင်းသို့ရောက်ကုန်၏။ ၊ တ
 ပါးသော ဟင်းလျာလက်သုတ် စသည်တို့မရှိကုန်။ ၊ ထမင်း
 စားသောအခါ၌ မိမိတို့စိတ်ဆန္ဒအားဖြင့် တောင့်တကုန်သော
 ဟင်းလျာစသောအရသာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ငါတို့တောင်
 ကျွန်း၌ကား၊ ဟင်းလျာလက်သုတ် အကျော်အထွေ အမျိုးမျိုး
 ကိုစားကုန်၏။ ထိုကြောင့် ကုဋ္ဌနုနာ၊ သမင်ဖြူ၊ သမင်ရက်၊ ပွေး
 ညှင်းတင်းတိင်၊ ချောင်းဆိုးကုတ်ဟီး ပန်းနာ၊ ရှူးသွတ်သော အ
 နာ ဖျားသောအနာစသည်တို့ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုမြေခံကျွန်းသူးမြေခံ
 ကျွန်းသီးတို့၌ကားဆိုခဲ့သောဟင်းလျာစသည်တို့ကိုမစားကုန်။
 အရသာမျှသာလျှင် နတ်ဩဇာကဲ့သို့ ခံစားကုန်သောကြောင့်၊
 ၎င်းကုဋ္ဌနုနာစသည်တို့မှ ကင်းကုန်၏။ ထိုကျွန်းသူကျွန်းသား
 တို့သည် ရောက်လာကုန်သော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုပေးကမ်း
 စွန့်ကြဲကုန်၏။ ဣဿမစ္ဆရိယမရှိကုန် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည်
 လည်းတံခိုးဖြင့်ကြွ၍ ဆွမ်းခံကုန်၏။ ထိုမြောက်ကျွန်း၌ ကုန်း
 သောသူ ကောက်သောသူ ခွင်သောသူ ကန်းသောသူ ဆွံ
 သောသူအစရှိသည်တို့ မရှိကုန်။ မိမိတို့သည်လည်း ခြောက်
 ပါးသောအပြစ်တို့မှကင်းကုန်၏။ ထိုမိမိတို့၌ ရှည်၍သေးသွယ်
 သောလက်ချောင်းတို့၌ နီဖြန်းသော လက်သီးတို့ရှိကုန်၏။ ၊
 မရှည်မတိုသောသားဖြတ်လည်းရှိကုန်၏။ ခါးသေး၍ ရင်
 ချိုသောကိုယ်လည်းရှိကုန်၏။ လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ ဝန် စိုင်းလျက်
 ကြည့်လင်ရှင်ပြသောမျက်နှာလည်းရှိကုန်၏။ ၊ သမင်မျက်
 စိကဲ့သို့ညို၍ကြည့်လင်တောက်ပသောမျက်လုံး၌ ရှည်၍ကော့
 သောမျက်တောင်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ ၊ နူးညံ့သော

ကိုယ်လည်းရှိကုန်၏။ မကြံသောသွားလည်းရှိကုန်၏။ ၊
 နက်သောချက်လည်းရှိ၏။ ၊ ငယ်သောမြင်းခေါင်းလည်းရှိ
 ကုန်၏။ ၊ နက်၍ ရှည်လျက် အဖျားကော့သော ဆံပင်တို့
 လည်းရှိကုန်၏။ ၊ အလွန်မထူလွန်းသော ညီညွတ်သော အ
 မွေးတို့လည်းရှိကုန်၏။ ၊ ထိုအမွေးတို့သည်၊ ဥတုသဗ္ဗာယ
 ညီမျှခြင်းကြောင့်၊ နူးညံ့ သိမ်မွေ့ လျက် ချောမွတ်၍ အညစ်အ
 ကြေးတို့မှကင်းစင်ကုန်၏။ ၊ ထိုကျွန်းသူကျွန်းသားတို့သည်
 အထူးထူးအပြားပြားသော အရပ်တို့သို့ လှည့်လည်လျက် သွား
 လာနေကြကုန်၏။ ၊ ထိုမြောက်ကျွန်းသူတို့သည်၊ အနှစ်တ
 ထောင်အသက်အတိုင်းအရှည်တိုင်အောင်၊ တဆယ် မြောက်
 နှစ်အရွယ်ပင်ရှိကုန်၏။ ၊ ယောက်ျားတို့ကား အသက် နှစ်
 ဆယ် ငါးနှစ်အရွယ်ရှိကုန်၏။ သားတို့သည် အမိ၊ မိဒွေး၊ မိ
 ကြီး စသည်တို့၌ တဏှာဖြင့် တပ်ခြင်းမှကင်းကုန်၏။ ဤကား
 ထိုသူတို့၏ ဓမ္မတာတည်း။ ၊ ထိုကျွန်းသူကျွန်းသားယောက်ျား
 မိန်းမတို့သည်၊ လူ့ပြည်-နတ်ပြည် တို့၌ ကျင်လည်၍ သာလျှင်
 ကာမဂု ကိုခံစားလျက် နေကြကုန်၏။ အချို့သောသူတို့သည်
 လည်း၊ ရာဂကင်းကုန်သကဲ့ သို့ ချင်းသာစွာ နေလေ့ ရှိကုန်၏။ ၊
 ထိုမြောက်ကျွန်းသူတို့သည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရခြင်း။ မွေးဖွားရ
 ခြင်းအားဖြင့်၊ ဤတောင်ကျွန်း၌ရှိသော မိန်းမများကဲ့ သို့ ဒုက္ခမ
 များကုန်၊ မွေးဖွားသော အခါ၌ ရက်တက်ရည်ပင်မှ ရက်တက်
 ရည်ယိုသကဲ့သို့ ၎င်း။ ရေခရားမှ ရေကို သွန်လိုက်သကဲ့သို့ ၎င်း။
 အလွန်လွယ်ကူ၏။ မွေးဖွားသော ကလေး၌ အမိ၏ ဝမ်းတွင်းမှ
 ကြေးညှော်တို့သည် မကင်ညီကုန်၊ ဤကား ထိုသူတို့၏ ဓမ္မတာ
 တည်း။ ၊ အမိသည် သားသမီးတို့ကို မွေးဖွားပြီး၊ ထိုမွေးဖွား
 သော အရပ်၌ ပင်လျှင် ထားခဲ့၍၊ သားသမီးအပေါ်၌ ငွေ့ကွက်ခြင်း
 မရှိဘဲ၊ အခြားတပါးသို့ ဖဲသွားလေ၏။ ၊ ထိုကျွန်းသူကျွန်း
 သားတို့သည်၊ ထိုမွေးခါစကလေးအိပ်နေသည်ကို မြင်လျှင်၊ မိမိ
 တို့၏ လက်ချောင်းကို စုတ်စေကုန်၏။ ထိုလက်ချောင်းတို့မှ က

လေးတို့၏ကံအဟုံကြောင့်၊ နို့ရည်တို့သည်ထွက်ကုန်၏။
 ဤသို့သောနည်းဖြင့် သူငယ်တို့အား မျှတစေကုန်သျှက်၊ ကြီး
 ပွားခြင်းသို့ ပြုစုစေကုန်၏။ သို့ကြီးပွားလာသောအခါ၌၊ မိန်းမ
 ဖြစ်လျှင် မိန်းမအဖော် ရှိရာသို့၊ သောကျားဖြစ်လျှင်သောကျား
 အဖော် ရှိရာသို့ကပ်ကြကုန်၏။ ။ ထိုကျွန်းသူ ကျွန်းသားတို့
 သည်၊ ပဒေသာပင်မှဖြစ်သော အဝတ်အနုဆာတို့ကို ဝတ်ဆင်
 ကြကုန်၏။ ။ ထိုပဒေသာပင်၌ ဖြစ်သော အဝတ်တို့သည်
 ကား၊ အထူးထူးအပြားပြားဆန်းကြယ်ကုန်လျက်၊ နူးညံ့သပ်
 မွေ့ကုန်၏။ ။ ဝတ်ရုံအနုလည်း သုခသပ္ပဿရှိကုန်၏။ ။
 ထိုအဝတ်တို့ သည် ထိုထိုသို့သော ပဒေသာပင်တို့၌ တွေ
 လျှောင်းကျသျှက်ရှိကုန်၏။ ။ အထူးထူးအပြားပြားသော အ
 နောင်အဆင်းတို့နှင့်ပြည့်စုံ ကုန်သောရတနာတို့သည်၊ မြွေရှက်
 အပ်ကုန်၏ သည်ဖြစ်၍၊ ခြူးပန်းခြူးနွယ်တို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်စွာ
 သော၊ ခေါင်း၌ဆင်မင်သော အနုဆာ၊ လည်၌ ဆင်အပ်သော
 တနုဆာတို့သည်၊ အသွယ်အကုန်းတို့ဖြင့် ပြီးကုန်၏။ လက်၌
 ဆင်သော တနုဆာ၊ နား၌ဆင်သော တနုဆာတို့သည် ၎င်း၊
 ခြေ၌ဆင်သော ခြေကျင်းဘိနပ် အစရှိသည်တို့လည်း။ အလုံးစုံ
 ရှေ့ဖြင့် ပြီးကုန်လျက်၊ ထိုပဒေသာပင်၌ တွေလျှောင်းရှိကုန်၏။
 ။ ထိုအဘူ စောင်း၊ ညှင်း၊ မုဒိန်းစညစသော တူရိယာငါးပါး
 တို့သည်လည်း။ တွေလျှောင်းရှိ ကုန်၏။ ထိုမြောက်ကျား၌ သစ်သီး
 တို့သည်၊ အရိုးလုံးခန့်မျှ ကြီးကုန်၏။ အလွန်ချိုပြီကုန်၏။ တခါစား
 လျှင် ခုနစ်ရက်မျှသာလောငိမွတ်သိင်ခြင်းကဲ့တားဖြစ်နိုင်၍၊ အာ
 ဟာရသိဒ္ဓိပြီးကုန်၏။ မြစ်ချောင်းတို့၌ ရေတို့သည် အလွန်ကြည်
 လင်ကုန်၏။ ရွှံ့ညွှန်တို့မရှိကုန်။ သလဲတို့ဖြင့် ပြီးကုန်၍ အလွန်
 ပျော်မွေ့တွယ်ရှိ ကုန်၏။ ထိုမြစ်ရေချောင်းရေတို့သည်၊ အလွန်
 လည်းမဝ၊ အလွန်လည်းပူ ကုန်၊ ရေ၌ပေါက်ပွားကုန်သော ပန်း
 စသည်တို့သည်၊ အစဉ် ပြတ် မွှေးကြိုင်သင်းပြန့် ကောင်းမြတ်
 သောရနံ့တို့သည်၊ ကြိုင်လှိုင်ကုန်၏။ ထိုရေတို့သည်၊ အစဉ်မ

ပြတ်စီးလျက်ရှိကုန်၏။ ၎င်းရေတို့သည် ရွှေရောင်ရှိကုန်၏။ ငါ
 တို့တောင်ကျွန်း၌ ရှိသောရေကား မြအရောင်ရှိကုန်၏။ အရှေ့
 ကျွန်း၌ကား ငွေအရောင်ရှိကုန်၏။ အနောက်ကျွန်း၌ကား ဖယ်
 အရောင်ရှိကုန်၏။ ဤကား-မြင့်မိုရ်တောင်မှ ထွက်သောအရောင်
 တို့ကိုလိုက်၍။ သစ်ပင်၊ တောတောင်၊ ပင်လယ်ရေတို့၏ အ
 ရောင်သည်ဖြစ်ကုန်၏။ မြင့်မိုရ်တောင်မှ အရောင်လေးပါးထွက်
 ကြောင်းကိုကား။ ၂၀ ရကနကသယေတိ။ သုဝဏ္ဏရတတ
 ဣန္ဒနိလ။ ဖလိကနိဗ္ဗတ္တေ။ မေရုရာဇသဟိ။ စတ္တာရော ဝဏ္ဏာ
 ဟောန္တိပါဗိရဇတံ။ ဒက္ခိဏံ ဣန္ဒနိလံ။ ပန္နိမံဖလိကံ။ ဥတ္တရံ
 သုဝဏ္ဏန္တိ။ ။ ဟူ၍ ပါထေယျအဋ္ဌကထာ အာဇာနည်ဦး
 သုတ်အဖွင့်၊ သာရတ္ထဒီပနီဋီကာ သာရတ္ထသင်္ဂဟ(၁၀)ကြောင်း
 လောကသာဒီပနီပရိတ်ကြီးဋီကာတို့၌လာ၏။

ထိုမြောက်ကျွန်း၌ ဆူးရှိ၍ ကြမ်းထန်းသောနွယ် စသည်
 ကား။ မရှိကုန်။ သစ်သီးသစ်ပွင့်များလည်း။ ဆူးမရှိသောအသီး
 အနှံတို့သာလျှင်ဖြစ်ကုန်၏။ စန္ဒကူးတို့သည်လည်း။ မိမိအလို
 လိုအပင်မှ ဆီအမွှေးတို့သည် ယိုစီးကုန်၏။ ။ ထိုသူတို့ ရေ
 ချိုးသောအခါ၊ မြစ်ကမ်းပါးရေချိုးဆိပ်၌ ရေချိုးကြ ကုန်၏။
 မြစ်ကမ်းပါးရေချိုးဆိပ်တွင် သင့်လျော်သောအရပ်၌၊ အဝတ်
 တို့ကိုထားကုန်၏။ ဤနည်းအားဖြင့် လာတိုင်းလာတိုင်းသောသူ
 တို့သည်၊ ထိုအဝတ်ထားရာအရပ်၌သာလျှင်။ အဝတ်တို့ကို
 တပုံတည်းဆင့်၍ဆင့်၍ထားကုန်၏။ ပဌမရေချိုးသောသူတို့
 ရေချိုးပြီး၍တက်လာလျှင်၊ မိမိတို့အဝတ် မဟုတ်ကုန်သော။
 အထက်ဆုံးသောအဝတ်တို့ကိုယူ၍ဝတ်ကုန်၏။ မြောက်ကျွန်း
 သူမြောက်ကျွန်းသားတို့၌၊ ဤသည်ကား ငါ၏အဝတ်တည်း။
 ဤသည်ကား သူတပါးတို့၏ အဝတ်ဥစ္စာတည်းဟု မရှိကုန်။
 ထိုသူတို့အား တစုံတခုသော အကြောင်းကြောင့် တယောက်
 နှင့်တယောက်အငြင်းအခုံ ခိုက်ရန်ဒေါသ၊ ဝိဝါဒ ဖြစ်ခြင်းတို့
 လည်းမရှိကုန်။ ထိုသူတို့တွင် အချို့ကား ခုနစ်ရက်မျှလောက်

ကာမဂုဋ်မွေ့လျော်လျက် ကစားဖြူးတူးကုန်၏။ ထိုနောက်မှ ရာဂကင်းကုန်သကဲ့သို့နေကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် အကြင်သစ်ပင်ရင်း၌ အိပ်လို၏။ ထိုသစ်ပင်ရင်း၌ အိပ်ရာကိုရ၏။ သေသောအခါ၌လည်း ထိုသူတို့သည် ငိုကြွေးခြင်း၊ ပိုးရိမ်ခြင်း မရှိကုန်။ ထိုသေသောသူကို တန်းဆာဆင်၍ ပစ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌ လူသေကို ချီပစ်သောဌာနကြီးသည် လာ၍ သေသောသူကိုချီသျက် ကျွန်း၏အဆုံး သမုဒ္ဒရာသို့ ဆောင်၍ ပစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမြောက်ကျွန်း၌ သုဿာန်သင်းချိုင်းမရှိပေ။ မစင်ကျယ်မသန့်ရှင်းသောအရပ်သည်လည်းမရှိပေ။ ထိုမြောက်ကျွန်းမှသေသောသူတို့သည်၊ ငရဲတိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကသံတုံတို့၌မဖြစ်ကုန်။ ပိမ်ဘိုဓမ္မတာအားလျော်စွာ သီလ၏အာနုဘော်ကြောင့်။ နတ်ပြည်၌သာလျှင်ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုကျွန်းသူကျွန်းသားတို့သည် သီလ၌ မြဲခြင်းကြောင့်။ သီလ၏အာနုဘော်အားဖြင့် အသက်တထောင်နေကြရကုန်၏။ ဝိနည်းမဟာဝါ အဋ္ဌကထာ စိဝရက္ခန္ဓက(၆)နံပါတ် ၃၅၇-၌ကား မုဆိုးဘယောက်သည်။ ဟိမဝန္တာတောင်ပေါ်၌။ မြောက်ကျွန်းသူတို့၏အဝတ်ကိုရ၍ ဘုရင်အားဆက်သကြောင်းကိုလာ၏။

ဤကား သာရတ္ထဒီပနီဒီကာ၊ သာရတ္ထသင်္ဂဟ အင်္ဂုတ္တရဒီကာ နံနိပါတ် သတ္တဝါသဝင်တို့၌လာသောစကားအတိုင်းပေတည်း။

နံပါတ် ၁၀-ဝိသန္ဓနာပြီး၏။

နံပါတ် ၁၁- ၁၂- ၁၃-၁၄-၁၆ ဝိသန္ဓနာတို့ကား။ နောက်၌ ဖြေဆိုခဲ့သည်နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်၏။

နံပါတ် ၁၅-ဝိသန္ဓနာကား။ စကြာဝဠာတတိုင်း အပြင်ဘက်၌၊ လောကန္တရိက်ငရဲဟင်းလင်းကြီးရှိ၏။ ၎င်း ငရဲသည် စကြာဝဠာသုံးခုတို့၏အကြားအကြား၌ဖြစ်ကုန်၏။ ဖွည်းဘီးသုံးခု သပိတ်သုံးလုံးနှင့် ခွက်သုံးခုကို ဆက်စပ်ထားဘိသကဲ့

သို့တည်း။ ထိုလည်းဘီး အစရှိသည်တို့ကို ဆက်စပ်ထားသော အခါ၊ လည်းဘီးသုံးခုတို့၏ ဆုံရာ အလည်ဗဟိုရှိ၍ ဟာ၍နေသောနေရာသည်။ လောကန္တရိက်ငရဲနှင့်တူ၏။ ၎င်းလောကန္တရိက်ငရဲ၏ အကျယ်ပမာဏသည်။ ယူဇနာ ရှစ်ထောင်ကျယ်၏။ ထို့ကြောင့်။ ။ လောကန္တရိကာတိ တိဏ္ဍံ တိဏ္ဍံ စက္ကဝါဠာနံ အန္တရာ ကော လောကန္တရိကာဟောတိ တိဏ္ဍံ သကဋစက္ကာနံ ပတ္တာနံဝါ အညမညံ အာဟာရ ထပိတာနံ မဇ္ဈေ ဩကာသောဝိယ သောပန လောကန္တရိ က နိရယော ပရိမာဏတော အဋ္ဌယောဇနသဟဿပ္ပမာဏောဟောတိ ဟူ၍။ အင်္ဂုတ္တရ အဋ္ဌကထာ စတုတ္ထနိပါတ်ထယဝဂ်အဖွင့်(က) နံပါတ် ၃၂၈။ ခန္ဓဝိသင်းအဋ္ဌကထာ (ဇ) နံပါတ် ၃-ဥပရိ ပဏ္ဍာသအဋ္ဌကထာ။ (ပြည်) နံပါတ် ၁၁၀-သုတ်မဟာဝါ မဟာပဒါနသုတ် အဖွင့်(ဇ)နံပါတ် ၂၃-သာရတ္ထဒီပနီဒီကာ တို့၌လာ၏။

လောကန္တရိကာတိ၊ လောကန္တရိကာ ဟူသည်ကား။ တိဏ္ဍံ တိဏ္ဍံ စက္ကဝါဠာနံ၊ သုံးခုသုံးခုကုန်သောကြောင့် ဟူ၍။ အန္တရာ အကြား၌။ ကော။ တခုသော။ လောကန္တရိကာ၊ လောကန္တရိက်ငရဲသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ယထာ၊ ဥပမာ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ အညမညံ၊ အချင်းချင်း။ အာဟာရ၊ ထိ၍။ ထပိတာနံ၊ ထားအပ်ကုန်သော။ တိဏ္ဍံ၊ သုံးချပ်ကုန်သော။ သကဋစက္ကာနံဝါ၊ လည်းဘီးစက်တို့၏ ၎င်း။ တိဏ္ဍံ၊ သုံးလုံးကုန်သော။ ပတ္တာနံဝါ၊ သပိတ်တို့၏ ၎င်း။ ဝါ၊ ခွက်တို့၏ ၎င်း။ မဇ္ဈေ၊ အလယ်၌။ ဩကာသောဝိယ၊ ဟင်းလင်းအရပ်ကဲ့သို့တည်း။ ပန၊ တည်သောအခြင်းအရာမှတစ်ပါး။ ပမာဏ အကျယ်ကိုဆိုဦးအံ့။ လောကန္တရိက နိရယော၊ ထိုသောကန္တရိက်ငရဲသည်။ ပရိမာဏတော၊ အတိုင်းအရှည်အားဖြင့်။ အဋ္ဌယောဇနသဟဿသော၊ ယူဇနာရှစ်ထောင်ရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၎င်းငဲ့၌ အမြဲဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်၍ အရိက်မှောင်ကြီးပင်
 တည်း။ ထိုငဲ့၏ အောက်၌ ပံသုပထဝီ သိလာပထဝီမရှိ၊ ထို့
 ကြောင့်အဋ္ဌကထာ၌ အဃာတိ နိစ္စဝိဝဋ္ဌာအသံဝုတာတိ ဟေ
 ဋ္ဌာပိအပ္ပတိဋ္ဌာ။ ၊ ဟု၎င်းပြီး။ ၊ အဃာတိ အဃာ ဟူသည်
 ကား နိစ္စဝိဝဋ္ဌာ အမြဲဖြစ်သော ဟင်းလင်းရှိ၏။ အသံဝုတာ
 တိ အသံဝုတာဟူသည်ကား ဟေဋ္ဌာပိ လောကန္တရိက် ငဲ့၏
 အေခံ၌လည်းအပတိဋ္ဌာတည်ရာဖြစ်သော ပံသုပထဝီသိလာပ
 ထဝီတို့မရှိကုန်ထိုသိလာ ပထဝီအောက်၌ကား။ ရေထုရှိ၏။ ထို
 ရေထုနှင့်လောကန္တရိက်ရေသည်။ တစ်တည်းတဆက်တည်း
 ဟုမှတ်လေ။ ၎င်းရေခံကြောင်းကို ဝါရာဇိကဏ်အဋ္ဌကထာအ
 ဋ္ဌသာ လိနိအဋ္ဌကဋ္ဌထာ သုတ္တနိပါတ် အဋ္ဌကထာ တို့၌လာ
 သောဇလံဝါတေ ငတ္ထိဘံဟူသောပါဌ်ဖြင့် ကောင်းစွာသိလေ။
 ၎င်းအဋ္ဌကထာ ကြီးတို့၌ လာသောစကားအရ ပံသု ပထဝီ
 သည် တသိန်းနှစ်သောင်း။ သိလာ ပထဝီသည် တသိန်းနှစ်
 သောင်း။ ၎င်းနှစ်ရပ်ပေါင်း နှစ်သိန်းလေးသောင်း။ ၎င်းကိုခံ
 သောရေထုသည်။ လေးသိန်းရှစ်သောင်း။ ၎င်းတို့ကို ပေါင်းရ
 ကိန်းသည်ကား။ ခုနှစ်သိန်းနှစ်သောင်းဖြစ်၏။ ထိုခုနှစ်သိန်း
 နှစ်သောင်းသည်။ လောကန္တရိက်ငဲ့၏ ရေအနက်ဖြစ်၏။ ၊
 ဤစကားအရ စကြာဝဠာတစ်ခုတွင် လောကန္တရိက် ငဲ့
 ခြောက်ခုရှိမည်။

ထိုစကြာဝဠာ၏အကြား၌ အလင်းရောင်ကိုမရ။ စက္ခု
 ဝိညာဉ်၏ အဖြစ်ကိုလည်း တားမြစ်တတ်သောကြောင့်။ အ
 ရိက်တိုက်ကြီးနှင့်တူ၏ စက္ခုဝိညာဉ်လည်းမဖြစ်ကုန်။ နေလ
 တို့၏အရောင်တို့သည်လည်း။ မလင်းကုန် ထိုနေလတို့သည်
 စကြာဝဠာတံတိုင်း၏ အတွင်း၌အောက် နိမ့်၍သွားကုန်၏။ ထို့
 ကြောင့်လောကန္တရိက်ငဲ့တို့၌ အချင်းခပ်သိမ်းအရိက်အတိ
 သာဖြစ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့်အင်္ဂုတ္တရ အဋ္ဌကထာ စသည်တို့၌

အန္ဓကာရာတိ တမဘူတာ အန္ဓကာရတိ၊ မိသာတိ စက္ခု
 ဝိညာဏုပ္ပတ္တိနိဝါရဏတော။ အန္ဓဘာဝကရဏတိမိသာယ။
 သမန္နာဂတာ။ တတ္ထကိရစက္ခုဝိညာဏံ နဇာယာတိ ဝေမ
 ဟိဒ္ဓိကာနန္တိ။ စန္ဒိမသုရိယာ ကိရ ဧကပ္ပဟာရေနေဝ တီသု
 ဒိပေသု ပညာယန္တိ ဝေမဟိဒ္ဓိကာ ဧကောကာယဒိသာယ
 နဝ-နဝ-ယောဇန သတသဟဿာနိ အန္ဓကာရံ ဝိမိတ္တာ
 အာလောကံ-ဒဿန္တိ ဝေမဟာနုဘာဝါ အာဘာနာ နဲ့
 ဘောန္တိတိ ပဘာနုပ္ပဟောန္တိ တေကိရ စက္ခုဝိညာဏံ ပဗ္ဗတဿ
 ဝေမဇ္ဈေန စရန္တိ-စက္ခုဝိညာဏံ ပဗ္ဗတဿ အဏိတ္တမိတ္တာ လော
 ကန္တရနိရယာ တသ္မာတေသံတတ္ထအာဘာနုပ္ပဟောန္တိ။ ။

အန္ဓကာရာတိ- အန္ဓကာရာဟူသည်ကား တမဘူတာ-
 အဓိကတိုက်ဖြစ်၏။ အန္ဓကာရတိ မိသာတိ အန္ဓကာရမိသာ
 ဟူသည်ကား စက္ခုဝိညာဉ်နုပ္ပတ္တိနိဝါရဏတောစက္ခုဝိညာဉ်
 ၏။ ဖြစ်ခြင်းကိုဖြစ်တတ်တို့သောကြောင့် အန္ဓဘာဝကရဏ တိ
 မိသာယ အဓိကတိုက်ကိုပြုတတ်သော လွန်စွာသောအဓိက
 တိုက်နှင့် သမန္နာဂတာ ပြည့်စုံ၏။ တတ္ထာ ထိုလောကန္တရိက
 ဇရန္တိ စက္ခုဝိညာဏံစက္ခုဝိညာဉ်သည်။ နဇာယာတိ မဖြစ်သ
 တတ် ဝေမဟိဒ္ဓိကာနန္တိ ဝေမဟိဒ္ဓိကနံ ဟူသည်ကား စန္ဒိမ
 သုရိယာ လနေတို့သည်-ဧကပ္ပဟာရေနေဝ တပြိုင်နက်သော
 စက္ခုလျှင် တီသု ဒိပေသု ကျန်းကြီးသုံးကျန်းတို့၌ ပညာ
 ယန္တိ ထင်ကုန်၏။ ဝေမဟိဒ္ဓိကာ ဤသို့ကြီးသောတံခိုးရှိကုန်
 ၏။ ဧကောကာယဒိသာယတရ-တရသောအရပ်၌နဝ-နဝယော
 ဇနသတသဟဿာနိ-ယူဇနာကိုးသိန်း ကိုးသိန်းသော အရပ်
 တိုင်တိုင်အန္ဓကာရံအဓိကအတိုက်ကိုဝိမိတ္တာပယ်ဖျောက်၍
 အာလောကံအလင်းကို ဒဿန္တိ ပြနိုင်ကုန်၏။ ဝေမဟာနုဘာ
 ဝါ ဤသို့ကြီးသော အာနုဘော်ရှိကုန်၏။ အာဘာနာ နဲ့ဘောန္တိ
 တိ-ဟူသည်ကား အတ္တနော၊ မိမိ၏ ပဘာအရောင်တို့သည်

နပ္ပဟောန္တိ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်၊ တော၊ ထို လ၊ နေတို့သည်။ စက္ကဝါဠ
 ပဗ္ဗတဿ၊ စကြာဝဠာတောင်၏၊ ဝေမန္တေန၊ အလယ်ဖြင့်စရန္တိ
 ကိရ၊ လှည့်လည်ကုန်သတတ်။ စက္ကဝါဠပဗ္ဗတဉ္စ၊ စကြာဝဠာ
 တောင်ကိုလည်း။ အတိက္ကမိတွာ၊ လွန်၍၊ လောကန္တနိရယာ၊
 လောကန္တရိက်ငဲ့တို့သည်။ ဌိတာ၊ တည်ကုန်၏။ တသ္မာ၊
 ထို့ကြောင့်။ တေသံ၊ ထိုနေ့၊ လတို့သည်။ တတ္ထ၊ ထိုလောကန္တ
 ရိက်ငဲ့၌၊ အာဘာ၊ အရောင်တို့သည်။ နပ္ပဟောန္တိ၊ လင်းခြင်း
 ဌာ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ ထိုလောကန္တရိက်ငဲ့၌ကျကုန်သော သတ္တ
 ဝါတို့သည်။ အဘယ်ကဲ့သို့သော မကောင်းမှုကံကိုပြု၍ ကျ
 ရောက်ပါသနည်းဟူမူကား အလွန် ဝန်လေးသော မိခင်ဘခင်
 ကျေးဇူးရှင်တို့အား ပြစ်မှားခြင်းကြောင့်၎င်း။ တရားကို စောင့်
 ကုန်သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များ- သူတော်ကောင်းတို့အား ပြစ်မှား
 ခြင်းကြောင့်၎င်း။ နေ့စဉ် နေ့စဉ် သတ္တဝါတို့ကို သတ်ဖြတ်
 နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ- နှိပ်စက်ကလု ပြုသေးသူတို့အား၎င်း။ ထို
 မကောင်းမှု ကံတို့ကြောင့်၊ လောကန္တရိက်ငဲ့သို့ ကျရောက်
 ကုန်၏။ သီဟိုဠ်ကျွန်းတွင် အဘယစောရ မည်သော ခိုးသူ
 နာဂရစောရမည်သော ခိုးသူ စသည်တို့သည်။ ထိုလောကန္တ
 ရိက်ငဲ့၌ ကျရောက်ကြကုန်၏။ ထိုခိုးသူကြီးတို့ ငဲ့၌ခံရသော
 ကိုယ်ကား၊ သုံးဂါဝတ်ပမာဏရှိ၏။ ။ ထို့ကြောင့်၊ ဥပရိ
 ပဏ္ဏာသအဋ္ဌကထာ အစ္စရိယဓမ္မသုတ္တအဖွင့်။ ။ အင်္ဂုတ္တရ
 အဋ္ဌကထာ- စတုတ္ထနိပါတ် သယဝဂ်အဖွင့်၌။ ။ ကိပ်နု
 ကမ္ပ ကတွာတတ္ထဥပဇ္ဇန္တိတိ၊ ဘာဇိယံ ဒါရုဏံ မာတာပိတုနံ
 ဓမ္မိကသမဏ ဗြဟ္မနာနုဉ္စ၊ ဥပရိအပရာဓံ၊ အညဉ္စဒိဝသေဒိဝ
 သေ၊ ပါဏဇောဒိသာဟာသိကကမ္ပ ကတွာ ဥပဇ္ဇန္တိ၊ တမ္ပဇ္ဇန္တိ
 ဒိပေ၊ အဘယစောရ နာဂစောရာဒယောဝိယ၊ တေသံအတ္တ
 ဘာဝေါ တိဂါဝတိကောဟောတိ၊ ။ ဟူ၍လာ၏။

ကိပ်နုကမ္ပ၊ အဘယ်သို့သောကံကို၊ ကတွာ၊ ပြု၍၊ တတ္ထ
 ထိုလောကန္တရိက်ငဲ့၌၊ ဥပဇ္ဇန္တိ၊ ရောက်ကုန်သနည်း။ ဣတိ

အယံ၊ ဤသည်ကား ပုစ္ဆာအမေးတည်း။ ဘာရိယံ၊ ဝန်လေး
 သော။ ဒါရုဏံ၊ ကြမ်းကြုတ်သော။ မာတာပိတုနုဉ္စ၊ မိခင်ဘဝင်
 ကျေးဇူးရှင်တို့၏၎င်း။ ဓမ္မိကာသမဏာဗြဟ္မနာနုဉ္စ၊ တရားကိုစောင့်
 ကုန်သောရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၏၎င်း၊ ဥပရိ၊ အထက်၌။ အပရာဇ္ဈေ၊
 အပြစ်ကို၎င်း၊ အညံ့၊ တပါးသော။ ဒိဝသေဒိဝသေ၊ နေ့တိုင်း
 နေ့တိုင်း။ ပါဏဝဓာဒိသာဟသိကကမ္မဉ္စ၊ သတ္တဝါကို သတ်
 ခြင်းစသောနိုင်ထက်ကလူပြုမှုခြင်းကို။ ကတ္တာ၊ ပြု၍။ (ဝါ) ပြုခြင်း
 ကြောင့်။ ဥပ္ပန္နန္တိ၊ လောကန္တရိက်ကင်္ဂေ၌ဖြစ်ကုန်၏။ ဣတိ
 အယံ၊ ဤသည်ကား ဝိသဇ္ဇနာအဖြေတည်း။ ကေဝိယ၊ အဘယ်
 သူတို့ကဲ့သို့ နည်းဟူမူကား။ တမ္မပဏ္ဏိဒိပေ၊ သိတိုင်းကျွန်း၌။
 အဘယစောရ၊ နာဂစောရာဒယောဝိယ၊ အဘယခိုးသူ-နာဂ
 ခိုးသူတို့ကဲ့သို့တည်း။ တေသံ၊ ထိုငရဲသူတို့၏။ အတ္တဘာဝေါ၊
 ကိုယ်သည်။ တိဂါဝုတိကော၊ သုံးဂါဝုတ် ပမာဏ ရှိသည်။
 ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဤ၌ အဘယစောရတယောဝိယံ။ နာဂရ
 စောရဘယောဝိယံဟူ၍ နှစ်ယောက်လာ၏။ ။

မဟာဝင်္ဂုကား။ အဘယစောရ-နာဂမည်သောမင်းဟူ၍။
 အမည်တရ-လူတရသာလာ၏။ ၎င်းမင်းသည် ထိုခိုးသူ နှစ်
 သောက်ကို၊ ဆုံးမကွပ်မြစ်ခြင်းကြောင့်၊ ဤကဲ့သို့ အမည်တွင်
 ဟန်ရှိသည်။ ။ ၎င်းမင်းကို၎င်း၏မိဖုရားက အဆိပ်ခပ်၍ သေ
 ကြောင်းကို လာ၏။ ထို့ကြောင့်။ ။ အတ္တနောထရိယာဒိန္နံ၊
 ဝိသံဘက္ခော မတောက်ရ လောကန္တရိကနိရယံ၊ ပါပေါ
 သောဥပပန္တထ။ ။ ပါပေါ၊ သဘာမဟုတ်၊ မနောယုတ်
 သော။ သော၊ ထိုအဘယစောရနာဂမင်းသည်။ အတ္တနော၊
 မိမိ၏။ တရိယာ၊ ချစ်ကြည်သက်ထား မိဖုရားသည်။ ဒိန္နံ၊ လော
 လောလတ်လတ်-ပေးဆက်အပ်သော။ ဝိသံ၊ ကဒေါကရိက်-
 သေဇောဆိုက်လာ-အဆိပ်စာကို။ ဘက္ခော၊ စားရ၍၊ မတော
 မကြာမနေ-သေရသည်ရှိသော်။ လောကန္တရိကနိရယံ၊ လော
 ကန္တရိက်ငရဲ၌၊ ဥပပန္တထကိရ၊ ဖြစ်သတတ်။ ။

ထိုလောကန္တရိက် ငရဲသူငရဲသားတို့သည်၊ လင်းနို့ ကဲ့သို့ ရှည်သော ခြေသည်းလက်သည်းရှိကုန်၏။ သစ်ပင်၌ လင်းနို့ တို့သည်၊ တွဲလျောင်းဆွဲကုန်သကဲ့သို့၊ ထိုငရဲသားတို့သည်၊ စကြာဝဠာတံတိုင်း၌ တွဲလျောင်းဆွဲ၍နေကုန်၏။ အကြင်အခါ၌ တရွေ့ရွေ့ တွားလျက်သွားကုန်၏။ ထိုအခါ၌ တယောက်နှင့် တယောက်။ ဟတ္ထပါတ်သို့ ရောက်ကုန်လျှင်၊ အချင်းချင်း အဘယ်ကဲ့သို့ ထင်ကုန်သနည်းဟူမူကား၊ ယခုအခါ၌ ငါတို့ သည် အစာကို ရအပ်ပြီဟူ၍ အောက်မေ့မှတ်ထင်ပြီး အစာ ဟူ၍ ယူခြင်းငှာ အားထုတ်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ ထို စကြာဝဠာတံတိုင်းမှ ကွာကျ၍၊ လောကန္တရိက်ငရဲ။ အလွန် ရှေ့ထက်ထွေသော ဆားငံရေထဲသို့ ကျကုန်၏။ ။ ဥပမာ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား၊ သစ်မည်စည်သီးမှည့်တို့ကို၊ လေ တို့သည်တိုက်ခတ်ကုန်သည်ရှိသော်၊ ထိုသစ်မည်စည်သီးမှည့် တို့သည်၊ အညွှာမှပြတ်၍၊ ရေထဲသို့ကျကုန်သကဲ့သို့တည်း။

ထိုသို့ငရဲသားတို့သည်၊ မိန်းမောခြင်းသို့၊ ရောက်ကုန်သည် ဖြစ်၍၊ ရေသို့ကျသောအခါ၌၊ ခြေသက်အင်္ဂါကြီးငယ်တို့သည်၊ ကျခါမတ္တ၊ အလွန်အေး၊ အလွန်ငံ့ကုန်သော ရေတို့သည်။ မုန့်ညက်စိုင်း၊ မုန့်ညက်ခဲ၊ မုန့်ညက်တူးတို့သည်။ ရေ၌ကျ၍၊ ကြေပွ ကုန်သကဲ့သို့၊ ထိုငရဲသားတို့သည်လည်း ကြေပွပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ ထိုအခါတပါးသောငရဲသားတို့သည်၊ တယောက်နှင့်တယောက်၊ အိုအချင်းတို့။ ငါတို့ကားကြီးစွာသော၊ ဆင်းရဲဒုက္ခကိုခံစားကြရကုန်၏။ ငါတို့အတူ၊ မကောင်းမှုကံကို ပြုကုန်သောသူတို့သည်၊ ဤ ရဲ၌ ကြီးစွာသောဆင်းရဲဒုက္ခကို၊ ခံစားကြရကုန်လေတံ့ဟူ၍၊ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုလောကန္တရိက် ငရဲသည် ဘုရားအလောင်း ပဋိသန္ဓေနေသောစဏ၌ အလင်း ရောင်ကိုမြင်ကြရကုန်၏။ ထိုအရောင်သည် ယာဂုတဇွန်းသောက် ရုံမျှမကြာ လက်ဖျစ်တထွက်မျှလောက်သော ကာလ၌၊ လျှပ်စစ်ပြက်သော အရောင်ကဲ့သို့ ခဏမျှလင်း၍လာ၏။ ထိုအခါ

ငရဲသားတို့သည်။ ဤအရောင်ကား အဘယ်အရောင်နည်းဟု ဆိုကာမျှ၌ပင်လျှင်။ အလင်းရောင်ကွယ်ခဲ့လေ၏။ ဤကား ဘာ ဣကသောင် ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့၏အလိုတည်း။ ထို့ကြောင့် ဥပရိပဏ္ဏာသဒ္ဓကထာ-အစ္ဆရိယမေဓသုတ်အဖွင့်၊ အင်္ဂုတ္တရ ဒဒ္ဓကထာဘယဝဂ်အဖွင့်၊ သုတ်မဟာဝါ ဟောပဒါနသုတ် အဖွင့်၊ အဘိဓမ္မာဝိဘင်းဒဒ္ဓကထာ ခန္ဓဝိထင်းအဖွင့်၊ သာရတ္ထ ဒီပနီစသည်တို့၌။ ။ ဝဂ္ဂုလိနိဝိယဒိဗ္ဗာနခါဟောန္တိ။ တေ ရုက္ခေဝဂ္ဂုလိယောဝိယနုခေဟိ စက္ကဝါဠပဗ္ဗတပါဒေ-လဂ္ဂန္တိ။ ယဒါသံသပ္ပန္တာ အညမညဿ ဟတ္ထပါသဂတာဟောန္တိ။ အထဘက္ခော နောလဒ္ဓေါတိမညမာနာ တတ္ထဗျာဝဇာဝိမရိ ဝတ္တိတွာ။ လောကသန္တာ ရကေ ဥဒကေပတန္တိ ဝါတေပဟ ရန္တဝိမရပက္ကမလာနိဝိယသိဇ္ဇိတွာ-ဥဒကေပတန္တိ ပတိတ မတ္တာဝ အစ္ဆန္တခါရေ ဥဒကေ ပိဋ္ဌပိဋ္ဌိဝိယဝိလီယန္တိ။ အညေ ပိကံရဘေါသန္တိ သတ္တာတိ။ ဘောယထာမယံမဟာဒုက္ခံ အနု ဘဝါမ ဇေံအညေပိကံရသတ္တာ ဣမံဒုက္ခံ အနုဘဝနတ္တာယ ဣရူပပန္နာတိ။ ဘံဒိဝသံပဿန္တိ အယံပနဩဘာသော။ ဇက ယာဂုပါနမတ္တဇိနတိဋ္ဌတိ။ ယာဝတာနိဒ္ဓါယံဘူပဗုဒ္ဓေါ အေ ရမ္မဏံဝိဘာဝေတိ။ တတ္ထကံကာလံဟောတိ။ ဒိဗ္ဗာဘဏကာ ပန အစ္ဆရုသဗ်ာတမတ္တမေဝ။ ဝိဇ္ဇောသာသော ဝိယနိစ္ဆရိ တွာကံ ဣဒန္တိ ဘဏန္တာနံယေဝအန္တရော သတိတိဝဒန္တိ။ ။ ဟု လာ၏။

အနက်ကား။ ။ ဝဂ္ဂုလိနိ၊ လင်းနို့ တို့၏။ (ဝါ)လင်းနို့ တို့ အား။ နခါ၊ ခြေသည်း လက်သည်းတို့သည်။ ဒိဗ္ဗာ၊ ရှည်ကျန် သည်။ ဟောန္တိဝိယ၊ ဖြစ်ကျန်သကဲ့သို့။ တေသံ၊ ထိုငရဲသူငရဲ သားတို့၏။ (ဝါ) ငရဲသူငရဲသားတို့အား။ နခါ၊ ခြေသည်း လက် သည်းတို့သည်။ ဒိဗ္ဗာ၊ ရှည်ကျန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကျန်၏။ တေ၊ ထိုငရဲသူငရဲသားတို့သည်။ ရုက္ခေ၊ သစ်ပင်၌။ ဝဂ္ဂုလိယော ဝိယ၊ လင်းနို့ တို့ကဲ့သို့။ နုခေဟိ၊ ခြေသည်းလက်သည်းတို့ဖြင့်။

စက္ကဝါဠပဗ္ဗတပါဒေ၊ စကြာဝဠာတောင်ခြေရင်း၌။ (ဝါ) တံ
တိုင်းခြေရင်း၌၊ လဂ္ဂန္တိ၊ ဆွေကုန်၏။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌၊
သံသယဉာဏ၊ တရွေ့ရွေ့ တွားကုန်လျက်၊ အညမညဿ၊ အချင်း
ချင်း။ ဟတ္ထပါသံ၊ ဟတ္ထပါတ်သို့။ ဂတာ၊ ရောက်ကုန်သည်။
ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ အထ၊ ထိုအခါ၌၊ နော၊ ငါတို့အား။ ဘက္ခော၊
အစာကိုးလဒ္ဓေါတိ၊ ရလေပြီဟူ၍၊ မညမာနာ၊ အောက်မေ့ မှတ်
ထင်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ တတ္ထ၊ ထိုသတ္တဝါတို့၌၊ ဗျာဝဋ္ဌာ၊ အား
ထုတ်ကုန်သည်ရှိသော်။ ပရိတ္တိတွာ၊ လိမ့်၍။ (ဝါ) လန့်၍။
လောကသန္ဓာရကော၊ လောကသန္ဓာရက အမည် ရှိသော၊
ဥဒကော၊ ရေ၌၊ ပတန္တိ၊ ကျကုန်၏။ ဝါတော၊ လေတို့သည်။ ပဟ
ရန္တေ၊ ပုတ်ခတ်ရာ၌၊ (ဝါ) ပုတ်ခတ်သည်ရှိသော်။ (ဝိသဒ္ဓါကြေ)
မရပက္ကဗလာနိ၊ သစ်မည်စည်ထီးမှည့်တို့သည်။ ဆိန္ဒိတွာ၊
အညာမှပြတ်၍၊ ဥဒကော၊ ရေ၌။ ပတန္တိ ဝိယ၊ ကျကုန်သကဲ့သို့။
ဆိန္ဒိတွာ၊ မိန်းမောခြင်းသို့ ရောက်သဖြင့်။ မိမိတို့ တည်ရာမှ
လွတ်ကျကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဝါ၊ ခြေလက်အင်္ဂါကြီးငယ်ပြတ်၍။
ဥဒကော၊ ရေ၌၊ ပတန္တိ၊ ကျကုန်၏။ ပတိတမတ္တာဝ၊ ကျကာမျှ
ဖြစ်ကုန်၍သာလျှင်၊ အစ္စန္တခါရေ၊ စင်စင်အေးသော။ ဝါ၊ စင်
စင်ငံသော။ ဝါ၊ အလွန်အေး၍ အလွန်ငံသော။ ဥဒကော၊ ဆားငံ
ရေ၌၊ ပိဋ္ဌပိဏ္ဍိဝိယ၊ မုန့်ညက်စိုင်း-မုန့်ညက်တူးတို့ကဲ့သို့။ ဝိလိ
ယန္တိ၊ ကြေပွပျက်စီးကုန်၏။ အညေပိကိရဘောသန္တိ သတ္တာ
တိ၊ ဟူသည်ကား၊ သော၊ အိုအချင်းတို့၊ မယံ၊ ငါတို့သည်။ မဟာ
ဒုက္ခံ၊ ကြီးစွာသောဆင်းရဲကို၊ အနုသာဝါမယထာ၊ ခံရကုန်
သကဲ့သို့။ ဝေပိ၊ ဤအတူလည်း။ အညေ၊ တပါးကုန်သော၊
သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ ဣဝံဒုက္ခံ၊ ဤဆင်းရဲကို၊ အနုဘာဝ
နတ္ထာယ၊ ခံစားခြင်းငှာ။ ဣဓ၊ ဤမြေသောဆားငံရေ၌၊ ဥပပန္နာ
ကရ၊ ဖြစ်ကုန်သတတ်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တံဒိဝသံ၊ ထိုဘုရား
အလောင်းပရိသန္ဓေနေသောနေ၌။ ပဿန္တိ၊ မြင်ကုန်၏။ အယံ
ပနုဩဘာသော၊ ဤအရောင်သည်ကား။ ဧကယာဂုပါနမတ္တိ၊

ယာဂုတဇွန်းသောက်ရုံမျှလည်း။ နုတ်ဋ္ဌတိ၊ မတည်၊ တာယာဝ၊
 အကြင်ရွှေလောက်။ နိဒ္ဒါယိတ္တာ၊ အိပ်၍၊ ပဗုဒ္ဓေ၊ နိုးလာသော
 သူသည်၊ အာရမ္မဏံ၊ အာရုံကို။ ဘဝေတိ၊ ဖြစ်စေ၏။ တတ္ထကံ၊
 ထိုမျှလောက်သော။ ကလံ၊ ကာလသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
 ဒိဗာသဏကာပန၊ ဒိဗာနိကာယကိုဆောင်ကုန်သောရဟန္တာ
 အရှင်မြတ်တို့သည်ကား။ အစ္ဆရာသဗ္ဗာတမတ္တမေဝ၊ လက်
 ဖျစ်တထွက်မျှလောက်သောကာလသာလျှင်။ ဝိဇ္ဇောဗာသော
 ဝိယ၊ လျှပ်စစ်ပြသောရောင်ကဲ့သို့။ နိန္ဒရိတ္တာ၊ ပြက်၍၊ ဣမံ၊
 ဤအရောင်သည်။ ကိံ၊ အဘယ်အရောင်နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့၊
 ဘန္တာနံယေဝ၊ ဆိုကုန်စဉ်လျှင်၊ အန္တရဓာယတိ၊ ကွယ်ခဲ့၏။
 ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒန္တိ၊ ဆိုကြကုန်၏။

ပုစ္ဆာနံပါတ် ၁၅-ဝိသဇ္ဇနာပြီး၏။

ဤလောကန္တရိက်ငရဲမှ တပါးသော ငရဲကြီး ၈-ထပ်တို့
 သည်ကား၊ ဇမ္ဗုဒိပါလကျာတောင်ကျွန်းအောက်၊ သိလာ
 ပထဝီအထက်၊ ပံသုပထဝီအတွင်း၌တည်ရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့်
 အယဉ္ဇမဟာနိရယော ဇမ္ဗုဒိပဿ ဟေဋ္ဌာပတိဋ္ဌိတောတိ
 ဟူ၍ သာရတ္ထဒိပနိဋီကာ၌လာ၏။

မဇ္ဈိမတိုင်းတွင်၊ ဝေသာရ၊ ဝေပုလ္လ၊ ပဏ္ဍဝ၊ ဣသိဂိရိ၊ ဂိဇ္ဇ
 ကုဋ် ဟု တောင်ငါးလုံးပိတ်ဖုံးကာသော၊ ရှေ့ဇာဂြိုဟ်ပြည်၏
 အနည်း၌ တပေါဒါဖြစ်သည်။ ဝေသာရ တောင်မှစီးဆင်းလာ
 သောမြစ်တည်း။ ထိုတပေါဒါဖြစ်သည်။ လောဟကုန္တိ ငရဲကြီး
 နှစ်ခုတို့၏ အကြားမှစီးလာသောမြစ်ဟူ၍။ ။ ပါရာဇိကဏ်
 အဋ္ဌကထာ စတုတ္ထပါရာဇိကသိက္ခာပုဒ်အဖွင့်၊ (ပြည်)နံပါတ်
 ၈၇-ဥပရိပဏ္ဍာသအဋ္ဌကထာ၊ (ပြည်)နံပါတ် ၁၄၉-အင်္ဂုတ္တရ
 အဋ္ဌကထာ၊ စတုတ္ထနိပါတ်၊ စက္ကဝင်အဖွင့် (က)နံပါတ် ၂၉၅
 ဒေဝတာသံယုတ်အဋ္ဌကထာ၊ နန္ဒနဝင်အဖွင့်၊ (မြန်)နံပါတ် ၄၃

တို့၌။ သောဒဟောတိ သောရဟဒေါ ကုတောပနယံသန္ဓ
တိတိဝေတာရပဗ္ဗတသကိရ ဟေဋ္ဌာဘူမဋ္ဌက နာဂါနံ ပဉ္စ
ယောဇနသတိကံ နာဂဘာနံ။ ဒေဝလောကသဒိသံ၊ ရမဏီ
ယေနတလေန အာရာမုယျာနေဟိစ သမန္ဓာဂတံ တတ္ထနာ
ဂါနံ ကိဋ္ဌနဋ္ဌာနေ၊ သောဥဒကဒဟောတတော၊ အယံတပေါဒါ
သန္ဓတိ၊ ဋီန္ဒု မဟာနိရယာနံ အန္တရိကာယအာဂစ္ဆတိတိ ရာဇ
ဂဟာနဂရံ ကိရအာဝိဇ္ဈိတွာ၊ မဟာပေတလောကော။ တတ္ထ
ဋီန္ဒု မဟာလောဟ ကုန္တိနိရယာနံ အန္တရေန အယံတပေါဒါ
အာဂစ္ဆတိ၊ တသ္မာကုမိတာသန္ဓတိတိ၊ ဟူ၍လာ၏။ အနက်
ကား။ သောဒဟောတိ၊ သောဒဟောဟူသည်ကား။ သောရဟ
ဒေါ၊ ထိုအိုင်သည်၊ ပန။ အထူးကိုဆိုပြီးအံ့၊ အယံ။ ဤတပေါဒမြစ်
သည်၊ ကုတော၊ အတယ်မှ၊ သန္ဓတိ။ စီးသနည်း၊ ဣတိစေ၊ ဤသို့
မေးငြားအံ့။ ကိရ၊ တပေါဒမြစ်စီးရာအရပ်ကား။ ဝေတာရပဗ္ဗ
တသ၊ ဝေတာရတောင်၏။ ဟေဋ္ဌာ၊ အောက်၌။ ဘူမဋ္ဌကနာ
ဂါနံ။ မြေအပြင်၌တည်သောနဂါးတို့၏။ ပဉ္စယောဇနသတိကံ။
ယူဇနာငါးရာရှိသော၊ နာဂဘာနံ၊ နဂါးပြည်သည်၊ ဒေဝလော
ကသဒိသံ၊ နတ်ပြည်နှင့်တူသည်ဖြစ်၍။ မရဏီယေန၊ နှလုံး
မွေ့လျော် ပျော်ဘွယ်ရာရှိသော၊ တလေန။ မြေအပြင်နှင့်၎င်း။
အာရာမုယျာနေဟိစ၊ အရာဥယျာဉ်ဘို့နှင့်၎င်း။ သမန္ဓာဂတံ၊
ပြည့်စုံ၏။ တတ္ထ၊ ထိုနဂါးပြည်၌၊ နဂါနံ၊ နာဂါးတို့၏။ ကိဋ္ဌနဋ္ဌာ
နေ၊ မြူးထူးပျော်ပါးရာအရပ်၌။ သောဥဒကဟော၊ ထိုရေအိုင်
သည်၊ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တတော၊ ထိုနဂါးပြည်ရေအိုင်မှ။ အယံတပေါ
ဒါ၊ ဤတပေါဒါမြစ်သည်။ သန္ဓတိ၊ စီး၏။ ဋီန္ဒု မဟာနိရယာနံ
အန္တရိကာယအာဂစ္ဆတိ၊ အာဂစ္ဆတိ ဟူသည်ကား။ ရာ
ဇဂဟာနဂရံ၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို။ အာဝိဇ္ဈိတွာ၊ ထုတ်ခြင်းထွင်း၍
မဟာပေတလောကော။ ကြီးစွာသောပြိတ္တာဘုံသည်။ အတ္ထိ၊
ရှိ၏။ တတ္ထ၊ ထိုပြိတ္တာဘုံ၌၊ ဋီန္ဒု မဟာလောဟကုန္တိနိရယာနံ၊
လောဟကုန္တိ ငရဲကြီးနှစ်ခုတို့၏။ အန္တရေန၊ အကြားအားဖြင့်။

အယံတပေါဒါ။ ဤတပေါဒါဖြစ်သည်။ အာဂစ္ဆတိကိရ။ လာသတတ်။ တသ္မာ။ ထိုသို့ ဝါးပြည်ရေအိုင်မှစီးသော်လည်း။ လောဟကုန္တိ။ ငရဲကြီးနှစ်ခုတို့၏။ အကြားဖြင့် လာသောကြောင့်။ ကုမိတာ။ ကျိုက်ကျိုက်ဆူသည်ဖြစ်၍။ သန္ဓတိ။ စီး၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ သိအပ်၏။

၎င်းလောဟကုန္တိ ငရဲအိုးကြီးသည်။ ယူဇနာလေးသောင်းနှစ်ထောင်အနက်ရှိကုန်၍။ ရဲရဲတောက်ပသော ကြေးရည်တို့ဖြင့်ပြည့်လျက်ရှိကုန်၏။ ထိုကြောင့် သုတ္တနိပါတ် အဋ္ဌကထာ ကောကလိကသုတ်အဖွင့် ဆယ်ကြောင်းပေ(နှော်) ချပ်ကြောဘက်တွင်။ အယံပနုလောဟကုန္တိယန္တိကာ စတုကနဟုတာမိကာနိ ဧဒေသသဟဿနိ ဂန္တိရာ။ သမတိတ္ထိကာ တတ္ထာလောဟသေပူရဟောတိ။

ဤ၌-ရာဇဂြိုဟ် ဟူသောအမည်သည် မန္ဒာတုမဟာဂေါဝိန္ဒမင်းတို့ထိမ်းဆည်းအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်ရာဇဂြိုဟ်ဟူသောအမည်ဖြစ်ကြောင်းကို ပါရာဇိကဏ်အဋ္ဌကထာ ဒုတိယ- သိက္ခာပုဒ်အဖွင့်- သုဘိသီလက္ခန္ဓံ အဋ္ဌကထာ။ သာမည ဗလသုတ်အဖွင့် သုတ္တ နိပါတ်-အဋ္ဌကထာ မာဃသုတ်အဖွင့် ဆယ်ကြောင်းပေ(ခ)ချပ် ဝမ်းဘက်တွင်။

တတ္ထရာဇဂဟေတိ ဝေံနာမကေ။ နုဇရေတဉ္စိမန္ဒာတုမဟာဂေါဝိန္ဒာဒိဟိ ပရိတ္တဟိတတ္ထာ-ရာဇ ဂဟန္တိ ဝုစ္စတိ ဟူ၍လာ၏။ ကောသလသံယုတ်အဋ္ဌကထာ ပဋ္ဌမဝဂ်အဖွင့် (မြန်) နံပါတ် ၁၅၇ ၌ကား။ သူဇဠးသား လေးယောက်တို့သည် ပရဒါရကံထိုက်၍ နန္ဒောပနန္ဒမည်သောလောဟကုန္တိ။ ငရဲ၌ဖြစ်ကြောင်းကိုလာ၏။ စတ္တာရောသဋ္ဌိပုတ္တာပရဒါရိကကမ္ပိကတွာ နန္ဒောပနန္ဒာယနာမလောဟကုန္တိယာနိဗ္ဗတ္တိံ သု။ ဟု လာ၏။ မဟာအင်ဇိငရဲသားတို့သည်။ တဂါဂုတ်မျှသော ကိုယ်ရှိ၏ အချို့ကား ယူဇနာခွဲ ၀၂ နှစ်ဂါဂုတ် အချို့ကား တယူဇနာ မျှသောကိုယ်ရှိ၏။ ဘုရားကိုပြစ်မှားသော ဒေဝဒတ်

ကိုယ်ကား ယူဇနာတရာမျှရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သုတ်မဟာဝါအဋ္ဌကထာ (၆)နံပါတ် ၉၁ ဥပရိပဏ္ဍာသအဋ္ဌကထာ ဒေဝနုတသုတ်အဖွင့် (ပြည့်)နံပါတ် ၁၄၅ တို့၌၊ နိရယေသုကေသဉ္စိ ဂါဂုထံ ကေသဉ္စိအဗုယောဇနံ ကေသဉ္စိ ယောဇနံအတ္တတာဝေါ ဟောတိ။ ဒေဝဒတ္တဿပနယောဇနာသတိကောဇာတော။ ဟုလာ၏။ ထိုဒေဝဒတ်ကိုယ်ကို မိုင်နှင့်တွက်လျှင်ကား မိုင်ပေါင်းတထောင်သုံးရာမျှရှိ၏။ ။ ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌ပင် ပြိတ္တာဘုံ၌ အချို့သောပြိတ္တာတို့၏ကိုယ်သည် အတောင်ခြောက်ဆယ်မျှရှိ၏။ အချို့ကား အတောင် ခုနစ်ဆယ်မျှရှိ၏။ အချို့ကားအတောင်ရှစ်ဆယ်ရှိ၏။ ထိုအတောင်ခြောက်ဆယ်မျှလောက်ပင် ကာလကဉ္စိကအသုရာတို့၏ ကိုယ်သည်ရှိ၏။ ဒီဃာဝိဋ္ဌက အမည်ရှိသောပြိတ္တာတို့ကားယူဇနာ ခြောက်ဆယ်မျှရှိကြောင်းကိုလာ၏။ ထို့ကြောင့် ပေက္ခိဝိသယေဝိကေစိသဋ္ဌိဟတ္တာ ကေစိ သတ္တတိ ဟတ္တာ ကေစိ အသိတိဟတ္တာ ဟောန္တိ။ (ပ)တထာ ကာလကဉ္စိကအသုရာ။ အပိစေတ္တဒီဃာဝိဋ္ဌကပေတာနာမ။ သဋ္ဌိယောဇနိကာပိ ဟောန္တိ။ ဟုမိန့်ပြီ။ -

၎င်းသုတ်မဟာဝါသက္ကပညသုတ်အဖွင့်၌၊ ကျောင်းကန်အာဝါသ တို့၌မစ္ဆရိယ ဖြစ်သောသူတို့သည် ရဲရဲတောက်သောကြေးအိမ်အတွင်း ငရဲ၌ ခံရကြောင်းကိုလာ၏။ ဓမ္မသင်္ဂဏီအဋ္ဌကထာ၌လည်း ၎င်းအတိုင်းပင်လာ၏။ ထို့ကြောင့် အဝိစအာဝါသမစ္ဆရိယေန၊ သောဟဂေဟေပစ္စတိ ဟုမိန့်ပြီ။ ။ ဓမ္မမစ္ဆရိယဖြစ်သော သူတို့ကား။ ပြာပူငရဲ၌ ခံရကြောင်းကိုလာ၏။ ထို့ကြောင့် ဓမ္မမစ္ဆရိယေန ကုတ္တုဇ္ဇနိရယေနိဗ္ဗတ္တတိ ဟုမိန့်ပြီ။ ပြိတ္တာဖြစ်ပုံအကျယ်ကိုလိုက ၎င်းတွင်ကြည့်လေ။

သုတ္တနံပါတ်အဋ္ဌကထာ ဥရဂဝင် အဖွင့် (ပြည့်)နံပါတ် ၅၉ ၌။ ။ ကဿပမြတ်စွာဘုရားသခင်လက်ထက်၊ သာသနာတော်အတွင်း၌၊ တယောက်သောယောက်ျားသည်၊ ရဟန်း

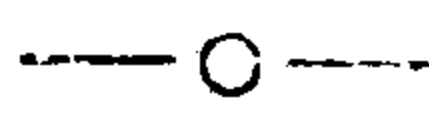
ပြု၍ တရားကိုအားထုတ်လေ၏။ ထိုသို့တရားအားထုတ်စဉ်။
 ဇိဝိန္ဒြေချုပ်ကြွသောလွန်သည်ရှိသော်။ ဗာရာဏသီပြည် သူဌေး
 မျိုး၌ဖြစ်၍။ ပစ္စည်းဥစ္စာ များစွာကြွယ်ဝချမ်းသာသောသူဌေး
 ဖြစ်၏။ ဤသို့ပစ္စည်းဥစ္စာများစွာကြွယ်ဝချမ်းသာရကား။ လင်
 ကြီးအထင်အရှား ရှိသောမိန်းမကို ကာမဂုဏ်ဖြင့် ဖြောက်ဖွား။
 ဖောက်ပြား ကြူးလွန် ဖြစ်မှားမိသောကြောင့်။ စုတိမနေ၊ သေ
 လွန်သောအခါ။ လောဟကုန္တိ ငရဲ၌ခံရပြီးလျှင်။ ထိုငရဲမှတဖန်
 လွတ်လာသောအခါ။ ထိုသူတပါး၏မယားကို လွန်ကြူးဖြစ်မှား
 မိသောမကောင်းမှုကံကြောင့်။ လူဖြစ်လာသော်လည်း ယောက်
 ကျားမဖြစ်ဘဲ မိန်းမ ဖြစ်ရလေ၏။ သို့သော်လည်း ကံသံပ
 တရားလက်ထက် ရဟန်းပြု၍ တရားကိုအားထုတ်ခဲ့ဘူးသော
 ကြောင့်။ သူဌေးမျိုး၌ပင်ဖြစ်ရလေ၏။ ။ အကျယ်ကိုလိုက။
 ၎င်းမှာကြည့်လေ။

တနည်းလည်း။ ၎င်းသူတ္တနိပါတ်အဋ္ဌကထာဆယ်ကြောင်း
 ပေ ကော ချပ် ဝမ်း တက်၊ သုစိလောမသုတ် အဖွင့်၌။ ။ ရှေး
 လွန်လေပြီးသောအခါ။ ရဟန်းတပါးသည်။ သံဃာအားဣ
 သော ဆီကို မိမိကိုယ်၌ လိမ်းကျံမိ၍။ ထိုမကောင်းမှုကံ
 ကြောင့် ငရဲ၌ခံရလေ၏။ ငရဲမှတဖန်လွတ်ပြန်သော်လည်း။ ရေ
 ကန်တစ်ခု၏ ကမ်းပါး၌ အလွန်ကြောက်မက်သွယ် ကောင်း
 သောဘီလူးမျိုး၌ဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့်။ ။ ကောအတိတေ သံဃာဿ တေလံနာဂ
 ဟေတွာ အတ္တနော သရီရံမက္ခေသိ၊ သောတေန ကမ္မေန၊ နိရ
 ယေပစိတွာ ဂယာ ပေက္ခာဘိတိရေ ယက္ခယောနိယံ၊
 နိဗ္ဗတ္တော၊ တသေဝစ ကမ္မဿပိပါကဝသေန။ ။ အစရှိသ
 ဖြင့်လာ၏။

၎င်းငရဲ၌ခံရပုံ ရေတွက်ပုံ အစရှိသည်တို့ကို။ အကျယ်သိ
 ရှိလိုက၊ စူဠနိဒ္ဒေသ ပါဠိတော်။ ခုပ္ပိသာဏသုတ် အဖွင့်
 ၁၆၄၊ ၁၆၅၊ ပါဠိဇာတ်ပါဠိတော်။ ၎င်းအဋ္ဌကထာ နေမိ

ဇာတ်ပါဠိတော် ၎င်းအဋ္ဌကထာ၊ အင်္ဂုတ္တရအဋ္ဌကထာ ဒေဝဒူ
တသုတ်အဖွင့်။ ၎င်းဒီကာသာရတ္ထဒိပနီဋီကာ၊ လောကပညတ္တိ
ကျမ်း စသည်တို့၌ ဩဠာရူကုန်ရာသတည်း။

ဤကျန်းအောက်၌ ငရဲပြည်ရှိကြောင်း သက်သေသာဒက
ဝတ္ထုကား၊ ရောဟနုစနုပုဒ်၊ ဂါဓေဏ္ဍဝါဠ ကျောင်းတိုက်ကြီး၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူသော ရဟန်းတို့၏ ဆွမ်းခရာအရပ်၌ ကား
တယောက်သော မုဆိုးသည်၊ ပါဏာတိပါတကံစသော သူ၏
အသက်ကို သတ်ဖြတ်လိုသည် ဖြစ်၍။ စူးတရာတို့ကို ၎င်း၊
ကြော့ကွင်းတရာတို့ကို ၎င်း၊ နှောင်အိမ်တရာတို့ကို ၎င်း၊ တော၌
ထောင်လျက်။ တာနုတနေ၌ များစွာကုန်သော မကောင်းမှုတို့
ကိုဖြစ်စေလျက်၊ မီးကျိုးစု၌ ကျက်သော အသားတို့ကို စား
လျက်၊ ကျော့ကွင်းထောင်သော နေရာတို့သို့ လှည့်လည်သော အ
ခါ၌၊ အလွန်တရာရေငတ်သည် ဖြစ်၍။ ထိုတောအရပ်တွင်၊ တ
ပါးတည်း အရညဝါသီ တောမြှင့်နေသော မထေရ် တပါး၏
ကျောင်းသို့ သွားလေ၏။ မထေရ်သည်လည်း စကြိုသွားရာမှ။
မနိုးမဝေးသော အရပ်၌ သောက်ရေအိုးကို ထားလေ၏။ မုဆိုး
သည် နေသောက်အံ့ဟု သောက်ရေအိုးကို ဖွင့်လေလျှင်။ လက်
ညှိုးတချောင်းကို လောက်ရုံသော ရေကို မှုလည်း မတွေ့မမြင်ပေ။
မုဆိုးသည် အမျက်ထွက်လက်၍၊ မထေရ်အား ဤသို့ဆို၏။
ရဟန်း သင်သည်။ ဒါ သကာတို့အိမ်မှ လှူသော ဆွမ်းကို စားပြီး
အိပ်နေပါသလော။ ဤရေအိုး၌ လက်ညှိုးတချောင်း မှုစိုးလောက်
သော ရေကိုလည်း မထည့်နိုင်ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ မထေရ်သည်
ဤအမှုကား ငါနှင့်စပ်၏။ ငါသည် ရေအိုး၌ ရေအပြည့်ထား၏
ဟု ဆို၏။ မုဆိုးသည် ဤအမှုကား အဘယ်သို့ဖြစ်ပါသနည်း
ဟု တဖန်ပြန်၍ ဩဠာသော အခါ၊ ရေအိုး၌ ရေပြည့်နေသည်ကို
မြင်၍၊ မုဆိုးသည် ချေကိုသောက်ပြီးလျှင် ဤသို့ကြံ၏။ ဤပြည့်
သော ရေအိုးသည်လည်း။ ငါ၏ မကောင်းမှုကံကို အကြောင်း

ပြု၍။ အချည်းနှီးဖြစ်ခဲ့ပေ၏။ ငါသည် နောင်သောအခါကာလ
 အထယ်သို့ ဖြစ်လတ် နည်းဟု အကြံဖြစ်ပြီး သတိသံဝေဂ
 ရသည်ဖြစ်၍။ လက်၌စွဲကိုင်လာသောလေးကို စွန့်ပစ်လျက်။
 မထေရ်အား အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ကို ရဟန်းပြုတော်မူ
 ပါဟုလျှောက်ထားတောင်းပန်လေ၏။ မထေရ်သည်။ တစပဉ္စ
 ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပြောဟောလေ၏။ ။ ဤ၌တစပဉ္စကမ္မဋ္ဌာန်းကား။
 ကေသာ၊ လောမာ၊ နုခါ၊ ဒန္တာ၊ တစော-ငါးပါးတို့တည်း။ ဤ
 တစပဉ္စကမ္မဋ္ဌာန်းမည်သည်ကား။ ဂင်္ဂါဝါဠုသဲစုနှင့်အမျှပွင့်
 တော်မူကြကုန်သောဘုရားရှင်တို့သည်။ မစွန့်လွှတ်အပ်သော
 ကမ္မဋ္ဌာန်းပေတည်း။ ထိုစကားသည်သင့်လျော်ထိုက်တန်မှန်လှ
 ပေ၏ ခင်သိမ်းသောဘုရားရှင်တို့သည်။ ဗောဓိပင်နှင့် ရှေ့ပလ္လင်
 နန်း၌ စံနေတော်မူသောအခါ။ ဤတစပဉ္စကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်း
 ၍ အနိစ္စ စသည် သုံးမည်သောလက္ခဏာတို့ဖြင့် တင်ပြီးလျှင်။
 ဉာဏ်တော်သို့ သက်ဝင်စေ၍။ အဂ္ဂဟတ္ထမဂ်ဖိုလ်ကို မငြို
 ငြင်ဘဲ ရှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာ မျက်နှောက်ပြုတော်မူကြကုန်
 ၍။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည်။

တစပဉ္စကမ္မဋ္ဌာန်နာမ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဒေသိတံ။
 တစကမ္မဋ္ဌအာဂမ္မ၊ သဗ္ဗဒုက္ခာပမုစ္စတိ။
 တသ္မာကရေယျတာဝနံ၊ ပဇရံသာဓုသမ္ပတံ။
 တစကမ္မဋ္ဌတာဝဒန္တာ၊ နိဗ္ဗာနမဂ်ဂစ္ဆတိ။ ။

ဟူ၍ဟောကြားတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ တစပဉ္စကမ္မဋ္ဌာန်နာမ၊ ကေသာအစ။
 တစောအဆုံးရှိသော တစပဉ္စကမ္မဋ္ဌာန်းသည်။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ
 ဒေသိတံ၊ သင်္ခါရ ဝိကာရ လက္ခဏာ-နိဗ္ဗာန် ပညတ်ဟု ဆို
 အပ်သော ညေယျခံတရားငါးပါး။ ခပ်သိမ်းဥဿု အလုံးစုံ
 ကုန်သောတရားတို့ကိုဘောက်ပြန်ချွတ်ယွင်း။ အကြွင်းမရှိ၊ သိ
 တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဒိကဿာဏ-အစ အ
 ဆုံး တလုံးမကျန် ဝေဘန်ပိုင်းခြား၍ ဟောတော်မူအပ်ပေ၏။

တစကမ္မဋ္ဌ၊ တစကမ္မဋ္ဌာန်းကိုလည်း၊ အာဂမ္မ၊ အကြောင်းပြု၍၊
 ဝါ၊ အကြောင်းမလွှဲပေါင်းယူစွဲ၍၊ သဗ္ဗဒုက္ခာ၊ အလုံးစုံသော
 သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ၊ ယသ္မာ အကြင်ကြောင့်၊ ပမုစ္စတိ၊ လွတ်
 မြောက်ရပေ၏၊ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်၊ ပဝရံ၊ ဆင်းရဲဝဋ်မှ လွတ်
 မြောက်ကင်းရာကောင်းမြတ်သုစွာသောသာရသမ္ပတံ၊ ဘုရားအ
 စရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည်။ ကောင်း၏ဟူ၍ သမုတ်အပ်
 သော၊ ဘာဝနံ၊ ကေသာအစ-တစောအဆုံးရှိသော တစပဉ္စ
 ကမ္မဋ္ဌာန်းကို။ ကရေယျ၊ အထပ်ထပ် အခါခါ စီးဖြန်းရာ၏၊
 တစကမ္မဋ္ဌ၊ တစပဉ္စကမ္မဋ္ဌာန်းကိုလည်း၊ ဘာဝန္တော၊ ပွားများ
 စီးဖြန်းသောပုဂ္ဂိုလ်သည်။ နိဗ္ဗာနံ၊ အလုံးစုံသော ဘေးတကာ
 ရန်တကာတို့၏ အောင်ရာအောင်ကြောင်းဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကို။
 (ဝါ) တဏှာမှထွက်မြောက်ရာဖြစ်သော၊ ဝါနမည်သော နိဗ္ဗာန်
 ကို။ အဓိဂစ္ဆတိ၊ သာမန်လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ မရအပ်၊ မရထိုက်သော
 တရားထူးတရားမြတ်ကို ရရှိပေသည်သာလျှင်ကတည်း။

မထေရ်သည်။ ဤတရားကိုဆုံးမပဲ ပြင်သွန်သင်ပြီးလျှင်၊ သာ
 မဏောပြုပေးလေ၏။ ထိုမုဆိုးဘဝမှ သာမဏဖြစ်လာသော
 သူသည်။ တရားအားထုတ်တိုင်း မိမိသတ်ဖြတ်ခဲ့ဘူးသော။ များ
 စွာ ဘုန်သော သမင်၊ ဝက်စသည်တို့ကိုပင်လျှင်။ နိဒိတ်ထင်
 လေ၏။ ထိုသို့မုဆိုးဘဝကသတ်ဖြတ်ခဲ့ ဘူးသည်တို့ကို သတိ
 ရမိတိုင်း။ သာမဏေသည်။ ချွေးတဒီးဒီးကျကုန်၏။ ထိုသာမ
 ဏေ၏ ကမ္မဋ္ဌာန်း အာရုံတို့သည်။ «စိတ်ကောက်သော နွား
 သည်။ လိုရာခရီးသို့လှည်းကို မဆွဲဆောင်ဘဲ သကဲ့သို့။ သာမဏေ
 သည်လည်း။ ကမ္မဋ္ဌာန်း၏ အာရုံ၌ဖြောင့်စွာမသွားနိုင်ဘဲရှိလေ
 ၏။ ထိုအခါသာမဏေသည်။ ငါးကား သာသနာတောင်၌နေ၍
 အထပ် အကျိုးရှိချေတော့အံ့နည်း ဟု မပျော်ပိုက်ဘဲ ပြီးငွေ့
 မြင်းသည် ဖြစ်သတ်၍၊ ဆရာမထေရ်ထံသို့သွားပြီးလျှင်၊ ရှိခိုး
 လျက် ဆရာသခင်အရှင်သူမြတ်ဘုရား။ တပည့်တော်သည်။

တရားကို အားထုတ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါဘုရား ဟု လျှောက်
 ထားလေ၏။ မထေရ်သည် တပည့်ဖြစ်သောသာမဏေအား
 လက်အမှုကိုပြုလောဟုဆို၏။ သာမဏေလည်း ကောင်းပါပြီ
 ဘုရားဟုဝန်ခံပြီးလျှင်။ သဖန်းပင် စသောသစ်ပင်စိမ်းတို့ကို။
 ပိုင်းဖြတ်၏။ ကြီးစွာသောအစုအပုံကြီးကိုပြုပြီးလျှင်။ ဆရာ
 မထေရ်အား အသို့ပြုပါရအံ့နည်းဟု လျှောက်ထားလေ၏။ မ
 ထေရ်လည်း မီးတိုက်လောဟုဆို၏။ တပည့်သာမဏေသည်
 အရပ်ရှစ်မျက်နှာပတ်ပိုင်း၍ မီးတိုက်လေ၏။ ဤသို့ အကြိမ်
 ကြိမ်မီးတိုက်ပါသော်လည်း။ မီးလောင်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရ
 ကား။ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည်။ ဤစိမ်းစိုသောထင်း
 ပုံကြီးကို မီးလောင်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါဘုရားဟု လျှောက်
 ကြားလေ၏။ မထေရ်သည် ထိုသို့တပြားကားငါ့ရှင် ဗေလောဟု
 ဆိုပြီးလျှင်။ ဤပထဝီမြေကြီးကို နှစ်စိတ်နှစ်မွှားခွဲခြမ်း၍။ အဝီစိမှ
 ငရဲမီးလျှံကိုထုတ်လျက် ထင်းပုံကိုမီးလောင်စေ၏။ ထိုအခါ၌
 မီးသည် စိုသောထင်းကိုခြောက်စေ၍။ ထိုထင်းခြောက်ပုံကိုမီး
 လောင်သကဲ့သို့ မီးတို့သည်လောင်ကုန်၏။ မထေရ်သည် မီးလျှံ
 နှင့်တကွသော အဝီစိငရဲကိုပြုလေ၏။ သင်သည် ဤငရဲ၌ဖြစ်ရ
 လတံ့။ ထို့ကြောင့် သင်သည် သံဝေဂကိုဖြစ်စေပါလော ဟု
 ဆို၏။ ။ တပည့်သာမဏေသည် အဝီစိမီးလျှံကိုမြင်ရ၍။ အ
 လွန်ကြောက်ရွံ့တုယှပ်ရကား။ ငရဲမီးလျှံကိုမြင်သည့်နေ့မှစ
 ၍။ ထိုငရဲဘေးဒုက္ခမှလွတ်မြောက်လိုသောဆန္ဒ ရှိသည်ဖြစ်၍။
 ဆရာမထေရ်အား ဤသို့လျှောက်၏။ အရှင်ဘုရား။ သာသနာ
 တော်ကြီးကိုချီးမြှင့်ထောက်ပံ့သောသူ။ မြတ်စွာဘုရား၏ အ
 ဆုံးအမ ဩဝါဒကိုနာခံသောသူ။ ကျင့်သောသူတို့သည်။ ဤ
 ကဲ့သို့သောငရဲဘေးမှလွတ်မြောက်ပါအံ့လောဟု လျှောက်ထား
 လေ၏။ ။ မထေရ်လည်း အော်-ဟုတ်၏ဟုဆို၏။ အရှင် ဘု
 ရား ဤငရဲဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့လို့ ရှိလျှင်။ တပည့်တော်
 သည်လည်း။ တပည့်တော်၏ကိုယ်ကို လွတ်မြောက်အောင်ပြု

တော့မည်ထုရားဟု လျှောက်ထားပြီးလျှင်၊ ထိုနေ့မှစ၍ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကိုဖြည့်လျက်၊ တရားကိုအားထုတ်လေ၏။ သာမဏေသည် တရား အားထုတ်ရာ၌။ အိပ်ချင်မှူးတူး ဖြစ်လာသောအခါ၊ ကောက်ရိုးကိုရေသွတ်ပြီးလျှင် ခေါင်းပေါ်၌တင်လျက်။ တရားအားထုတ်သောတင်းကုတ်၌ ခြေကိုတွဲလောင်းချ၍ထိုင်လေ၏။ တနေ့သောနေ့၌။ သာမဏေသည်၊ သောက်ရေကို ရေစစ်ဖြင့်စစ်၍။ ရေအိုးကိုပေါင်ပေါ်သို့တင်ပြီးနေခိုက်။ ရေ၌နေသောဘားသူငယ်သည်။ ခုံ၍ခုံ၍လာလျက်၊ အနီး၌တည်သည်ကိုမြင်လေ၏။ ထိုနောက် မထေရ်သည်။ သာမဏေအား ဤသို့သင်ပေးလေ၏။

ဥဋ္ဌာနတောသတိမတော။ သုစိကမ္မဿ ကမ္မကာရိနော။ သညတဿစမ္မဇိဝိနော။ အပ္ပမတ္တဿယသေဝါတိဝဇုတိ။ ဟူ၍ သင်ပေးလေ၏။ ။ အနက်ကား။ ဥဋ္ဌာနတောစ၊ ထကြွလုံးလက်ရိယရှိသောသူအား၎င်း၊ သတိမတောစ၊ သတိတရားနှင့်ပြည့်စုံသောသူအား၎င်း၊ သုစိကမ္မဿ၊ အပ်အမှုအား၊ သမ္မာကာရိနောစ၊ ကောင်းစွာပြုလုပ်သောသူအား၎င်း။ (ဝါ) ကောင်းစွာချုပ်လုပ်သောသူအား၎င်း။ သညဘဿစ၊ အမှတ်သင်္ကေတရှိသောသူအား၎င်း။ စမ္မဇိဝိနော။ တရား၏အောင်းခြင်းသည်(ဝါ) မိမိလိုရာကိုအောင်နိုင်သည်၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အပ္ပမတ္တဿ၊ မမေ့မလျော့သောသူအား၊ ယသော၊ အခြံအရံသည်၊ ဝဇုတိ၊ တိုးပွားလေ၏။ ။ သာမဏေသည် ဤဂါထာကိုနှုတ်ရအာရုံကျင့်၍၊ ထကြွလုံးလက်ကို ငါသည်ဖြစ်စေအပ်၏။ သတိနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို ငါသည်ဖြစ်စေအပ်၏။ မမေ့မလျော့သည်ကို ငါသည်ဖြစ်စေအပ်၏။ ဟုဂါထာကိုမိမိ၌ဆောင်လျက်။ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ခြေလှမ်း၍ရပ်သည်ရှိသော်။ အနာဂါမိဖိုလ်သို့ရောက်လေ၏။ ။ ထို့ကြောင့်အဋ္ဌကထာ၌။ တသ္မိယေဝ ပဒဝါရေဋ္ဌိတောယေဝ၊ အနာဂါမိဖလေပတိဋ္ဌာတိ။ ။ ဟုလာ၏။ ဤသို့ အနာဂါမိ

ဖိုလ်သို့ရောက်၍၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သောကြောင့်၊ ဤသို့ ဥဒါန်းကြူးတော်မူ၏။ ။

အလွှံ့ပလာလပုဉ္ဇာဟံ၊ သီသေနာဒါယစက်မိံ။

ပတ္တေသ္မိတတိယံဋ္ဌာနံ၊ အဟောလာဘာတေမာရိသာ၊

ဟူသောဥဒါန်းစကားကိုကြူးရင့်လေ၏။ အနက်ကား။ ။ မာရိသာ။ အိုအချင်းတို့။ အဟံ၊ ငါသည် အဟောလာဘာ တေ။ ဩော်အရတော်လေစွတကား။ အလွှံ့။ ရေစိုသော ပလာ လပုဉ္ဇ။ ပလာလပုဉ္ဇ။ ကောက်ရိုးကို၊ သီသေန။ ဦးခေါင်းဖြင့် အာဒါယ။ ယူ၍(ဝါ) တင်ဆောင်၍၊ စက်မိံ၊ စင်္ကြံသွားပြီး၊ အဟံ ငါသည်၊ ဒါနိ၊ ဣဒါနိ။ ယခုအခါ၌၊ တတိယဋ္ဌာနံ၊ အနာဂါမိ ဖိုလ်သို့၊ ပတ္တော၊ ရောက်သည် အသ္မိ၊ ကောင်းစွာမသွေ ဖြစ် ခဲ့ပေပြီ။ ။

ဤဝတ္ထုကား။ သံယုတ်အဋ္ဌကထာလာတိုင်းရေးလိုက်သ တည်း။

ပြီးပြီ။

ဤအလုံးစုံဆိုအပ်သော စကားတို့ကြောင့် စကြာဝဠာအရ တည်းလည်းမလုံးအပြားအဝိုင်းပင်ဖြစ်၏။ ။ အာဏာခေတ်ဟု ဆိုအပ်သော စကြာဝဠာကျနေထသိန်းမျှလေခံကုန်သောပျက် ဘော်ပျက်ဘက်ဖြစ်သော်ဖြစ်ဘက်ကမ္ဘာကြီးတခုသည်လည်း အပြားအဝိုင်းပင် ဖြစ်၏။ ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီး မထိမစပ် ကြောင်းကိုကား။ အာကာသပရိစ္ဆေဒ၌ပြခဲ့လေပြီ၊ ပြန်၍ရှုလေ။ ။ အကယ်၍ ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကား မစပ်မထိကြောင်းကို သိရပါပြီ၊ မြေအောက်၌မည်ကဲ့သို့ရှိသနည်း စကြာဝဠာအေခံ၌ အလုံးဖြစ်နေလျှင်အပြား အဝိုင်းဟုဆိုနိုင်ပါမည်လော၊ သည် လိုဆိုလျှင်လိမ်မော်သီးကိုထက်ခြမ်း ခြမ်းထားသလို ဖြစ်နေမှာ ပ။ ဤလိုဆိုလျှင်အပြားအဝိုင်းဟုဆိုနိုင်မည်လော၊ ဟူငြားအံ့

မြေအောက်၌လည်း အပြားအပြင်ကြီးပင်ဖြစ်၏။ အတယ်ပါ၌ ကိုထောက်၍သိသနည်းဟူမူကား၊

ဒုဝေသတသဟဿာနိ၊ စတ္တာရိနဟုတာနိစ၊

ဇ္ဈေကံဗဟလတ္ထေန၊ သင်္ခါတာယံဝသုန္ဒရာ။

တဿဇေဝသန္ဓာရကံ၊

စတ္တာရိသတသဟဿာနိ၊ အဋ္ဌေဝနဟုတာနိစ၊

ဇ္ဈေကံဗဟလတ္ထေန၊ ဇလံဝါတေပတိဋ္ဌိတံ၊

တဿာပိသန္ဓာရကော၊

နဝ, သတသဟဿာနိ၊ မာလုတောနတမုဂ္ဂတော၊

သဋ္ဌိစေဝသဟဿာနိ၊ ဇောလောကဿသဏ္ဍိတိ၊

ဟူ၍-ပါရာဇိကဏ်အဋ္ဌကထာ ဝေရဉ္စကဏ္ဍအဖွင့်၊ ဓမ္မသင်္ဂဏ်အဋ္ဌကထာ သုတ္တနိပါတ်အဋ္ဌကထာ ၁၀- ကြောင်း ပေ-ခေ-ချပ်-ဒသလသုတ်အဖွင့်၌လာသောပါဌ်ကိုထောက်၍သိရ၏။

တတ္ထတသ္မိံ စက္ကဝါဠေ၊ ထိုစကြာဝဠာတိုက်၌။ ဝသုန္ဒရာ၊ မြေထုကျောက်ထုသည်။ ဒုဝေသတသဟဿာနိ၊ နှစ်သိန်းတို့သည်၎င်း။ စတ္တာရိနဟုတာနိစ၊ လေးသောင်းတို့သည်၎င်း။ ဇ္ဈေကံဇ္ဈေကေန၊ ဤမျှလောက်သော၊ ဗဟလတ္ထေန၊ အထုအားဖြင့်၊ အယံဝသုန္ဒရာ၊ ဤမြေထုကျောက်ထုကို၊ သင်္ခါတာ၊ ရေထွက်အပ်၏။ (ဤကား-ပံသုပထဝီ။ သိလာပထဝီ နှစ်ရပ်ပေါင်းထုကို ပြခြင်းတည်း)။ တဿာဇေဝပထဝီယာ၊ ထိုမြေကိုလျှင်။ သန္ဓာရကံ၊ ခံပေတတ်သော၊ ဇလံ၊ ရေသည်ကား။ စတ္တာရိသတသဟဿာနိ၊ လေးသိန်းတို့၎င်း။ အဋ္ဌေဝနဟုတာနိစ၊ ရှစ်သောင်းတို့၎င်း။ ဇ္ဈေကံဇ္ဈေကေန၊ ဤမျှလောက်သော၊ ဗဟလိတ္ထေန၊ အထုအားဖြင့်၊ ဝါတေ၊ လေ၌၊ ပတိဋ္ဌိတံ၊ တည်၏။ တဿာပိဇလဿ၊ ထိုရေကိုလည်း။ သန္ဓာရကော၊ ကောင်းစွာခံပေသော။ မာလုတော၊ လေသည်ကား။ နဝ သတသဟဿာနိ၊ ကိုးသိန်းတို့၎င်း။ သဋ္ဌိစေဝသဟဿာနိ၊

ခြောက်သောင်းဘို့၎င်း။ နှစ်သိန်းလေးသောင်းကောင်းကင်သို့၊ ဥက္ကံတော၊
တက်၏။ သော၊ ဤမြေ-ရေ-လ-အထူသည်လျှင်။ လောကဿ၊
စကြာဝဠာတိုက်၏။ (ဝါ) လောကဓာတ်၏။ သဏ္ဍတိ၊ တည်ရာ
တည်း။ (ဝါ) ထက်ဝန်းကျင်တည်ခြင်းတည်း။ သဏ္ဍတိ၊ ဤ၊
သံကို၊ ဆရာတို့ကား သမန္တအနက်ကြံကုန်၏။ ။

သည်ကိုရည်၍။ လောကဝိဒ္ဓန္တိ။ ဝိတ်လိမ်းပထဝီ၊ ကြူးချီ
ကျော်သိန်း။ နှစ်သိန်းလေးသောင်း၊ ဧပေါင်းအစု၊ ရေထု လေထု
နှစ်ခုခံရွက်၊ နှစ်ပြန်ဘက်လော့။ ပျက်ဆဲဦးဆဲ။ ဖြစ်မြဲမချွတ်။
သံဝဋ်ဝဋ်၊ အတ္ထုတ်အညီ။ ဌာရီစဉ်ရှေး။ လေးအသင်္ချေ။ မီးရေ
လေဓာတ်၊ အာဘတ်သုဘက်ဏ်။ ဆုံးချိန်ဦးကြို။ ဝေဟဗျူဟ
ဟု။ ပျက်လိုသုံးပါး။ ဝိုင်းခြားသုံးတန်း။ ဘုမ္မန္တရ။ ထိုပြီပကား။
ဗုဒ္ဓခေတ်ပေါင်း။ တသောင်းတသိန်း။ အင်္ဂန်းမရှိ။ ဇာတိအာ
ဏာ။ မဟာဝိသယ၊ တိဋ္ဌာနတွင်။ ကျုံးချတွက်ရေ။ သိန်းကုဋေ
နှင့်။ သောင်းနေစက္ကဝါ။ ကျွန်းမျက်နှာကို။ ညီညာလွှံ့ကျော်။
တဖြိုင် ဆော်သည်။ လောင်သော်ပျက်ရာ ပျက်ဆဲတည်း။ ဟု
စပ်ဆို၏။

ဤအလုံးစုံ ဆိုအပ်ခဲ့သော စကားဘို့ဖြင့်။ လောင်သော်
လောင်ဘက် စကြာဝဠာဘို့ကို၎င်း။ အောက်၌ ကောင်းကင်
ရှိကြောင်းကို၎င်း သိမှတ်ကြလေ။ ။

ထို့ပြင်လည်း။ ထိုမြေမှအောက်၌ ကောင်းကင်ရှိကြောင်းကို
ကား။ မြင့်မီရိတောင်ပမာဏရှိသော သံတုန်းကြီးကို။ ဤမြေကြီး
ကိုထက်ချမ်းခဲ့၍။ အပေါ်ကနေပြီး ပစ်ချလိုက်လျှင်။ အောက်၌
ထောက်ရာ တည်ရာ မရှိကျသွားနိုင်ကြောင်းကို။ မွေသင်္ဂဏီ
အဋ္ဌကထာ။ ကာမာဝစရအဖွင့်(၆)နံပါတ်၁၈၂-၌။ သိနေ
ရမတ္တမ္ပိ၊ အယောကုဋ်။ ပထဝီဒ္ဓိဓာ ကတ္တာ ဟေဋ္ဌာ ဝိတ္တံ၊
ဘဿတေဝ နောပတိဋ္ဌိတံလတေထ။ ဟုမိန့်ပြီ။

အနက်ကား။ သိနေရမတ္တမ္ပိ၊ မြင့်မီရိတောင်ပမာဏ
ရှိသည်လည်းဖြစ်သော၊ အယောကုဋ်၊ သံချောင်းကို။ (ဝါ) သံ

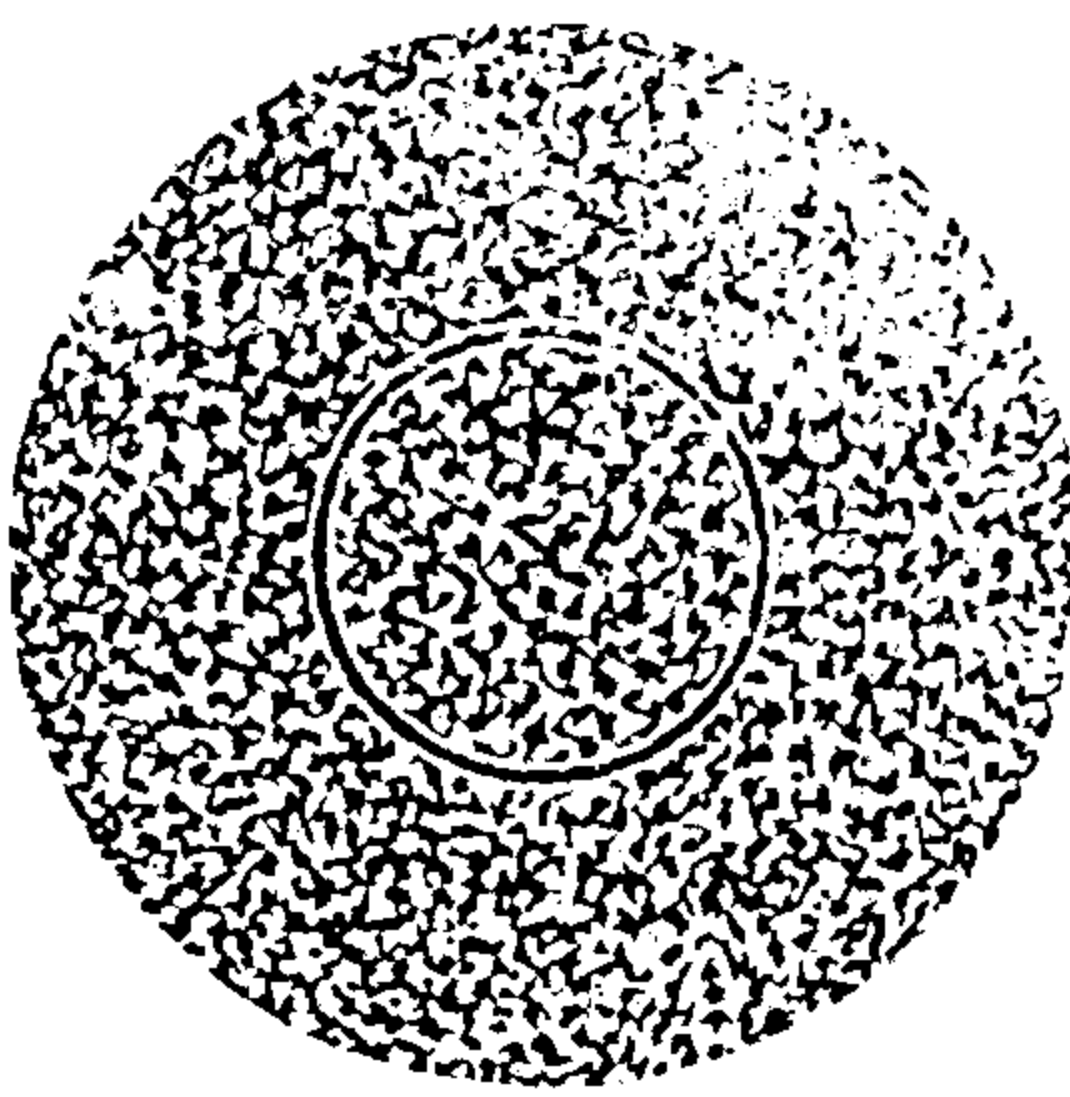
တုးကို၊ ပထဝီ၊ မြေကြီးကို။ ဒွိဓာကတ္တာ၊ နှစ်ဖြာပြု၍။ ဟေဋ္ဌာ၊ အောက်သို့။ ဝိတ္တံ၊ ပစ်ချအပ်သည်ရှိသော်။ တဿတေဝ၊ ကျသည်သာလျှင်ကတည်း။ ပတိဋ္ဌတံ၊ ထောက်ရာတည်ရာကို။ နောလဘေထ၊ မရရာ။

«ဤဆိုအပ်ခဲ့သော စကားတို့ဖြင့်၊ မြေအောက်၌လည်း။ ရေပြင်ထုကြီးညီညွတ်စွာ တပြေးတည်းရှိသောကြောင့်၎င်း။ ငါတို့နေသော အထက်၌လည်းကောင်းကင်။ အောက်၌လည်း ကောင်းကင်ဖြစ်ခြင်းကြောင့်။ အလည်၌ သာလျှင်။ ကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီးတည်ရကား။ စကြာဝဠာတခုလျှင်။ အပြားအဝိုင်း စကြာဝဠာတခုလျှင် အပြားအဝိုင်းအားဖြင့် တကမ္ဘာဟု ဆိုအပ်သော စကြာဝဠာ ကုသုတသိန်း၁၀၀၀ အောင်၌ အပြားအဝိုင်းဖြစ်ကုန်၏။

«ထို့ကြောင့် လုံးသည် ဟူသောအမှားကို မမှတ်ကြကုန်လင့်။ အမှန်ကိုသာ မှတ်သားကြကုန်။ လောက၌ အမှန်ဆုံးဖြစ်သော တရားစစ်တရားစစ်တို့ကို ယုံကြည် မှတ်သားရခြင်းသည်။ (ဝါ) တရားစစ် ဟောသော တရားမှန်ကို မှတ်သားရခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။

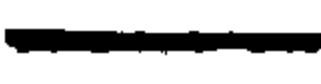
ဥပမာပုံကိုကြည့်။

၎င်းတွင်ပိန္နဲတလုံးကိုစကြာဝဠာတခုဟူ၍မှတ်ပါလေ။

၎င်းတွင်စက်ဝိုင်းအတွင်းကို၊ အာဏါခော်- ကမ္ဘာပီးလောင်သောအခါ၊ ပျက်ဖျက်ပျက်ဆက်ဖြစ်ဖျက်ဖြစ်ဆက်စကြာဝဠာတို့ဟူ၍မှတ်ပါလေ။

စက်ဝိုင်းပြင်ဘက်ကို၊ မဟာဝိသယခေတ်၊ အဆုံးအဆမ
ရှိသည့်ကိုမှတ်ပါလေ ဤပုံကားအကျဉ်းမျှသာပြထားသည်။

မဟာဝိသယခေတ်ကို၊ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က အသင်္ချေ
အနန္တမရေမတွက်နိုင်။ မဆုံးခန်းနိုင်ကြောင်းကို ဟောတော်မူ
၏။ ဤသို့မဆုံးခန်းနိုင်ဘူးဟူသော ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်၏ စ
ကားတော်ကို ဝုသွားတွက် အစရှိလျှင် အဆုံးရှိရမည်ဟူ၍
ဆိုလျှင် ထိုအဆုံးကို ၎င်းဝုသွားတို့အား ဂေါဘမ နောက်
ပေါက်ဟူ၍အမည်ပေးပြီးလျှင်။ အဟောခိုင်းမှ ဖြစ်တော့မည်
ထိုကြောင့်ဘုရားဟောတော်မူအပ်သောစကားတော် ရဟန္တာ
ကြီးတွေဟောပြော သော စကားတော်များထက်ပိုလွန်၍။ မ
ကြံစည်အပ်ပေ။ ဋီကာ၊ အနုမရ၊ ယောဇနာ၊ စသောဆရာတို့
လည်း။ ထိုဘုရားစကားတော်မှစ၍ အလုံးစုံမဆန့်ကျင်ဘဲ။
ဂင်္ဂါရေနှင့် ယမုနာရေ။ တသားတည်း အတူတူဖြစ်သကဲ့သို့
ရဟန္တာကြီးတွေမှစ၍။ ယောဇနာ ဆရာတို့တိုင်အောင် ဘု
ရားစကားတော်နှင့် တသားတည်းညီညွတ်အောင်။ ပြသပြော
ဆို သောဇနာဩရကျန်၏။

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားစကားတော်ကို၊ ဆန့်ကျင်ဘက်၊ ဘီ
လာ ကန့်လန့်၊ ပြုကျန်သောသူတို့ကား။ မိစ္ဆာဒဋ္ဌိတွေသာရှိ
ကုန်၏။ ဤကဲ့သို့--မိစ္ဆာဒဋ္ဌိအယူ(ဝါ)မှားသောအယူ၊ မှား
သောအကျင့်ကို၊ ကျင့်ကျန်ယူကုန်သောသူတို့သည် အလွန်
ဝန်လေး၏။ ဤမိစ္ဆာဒဋ္ဌိကံထက် ကြီးလေးသောကံကို ငါ
ဘုရားမြင်တော်မူဟု၊ အင်္ဂုတ္တရပါဠိတော် ဧကနိပါတ် (ဟံ)
နိပါတ် ၃၂ ၌ နာဟံဘိက္ခဝေ။ အညံဉ္ဇေဓမ္မံဝိသမနုပဿာမိ။
ယံဝေမဟာသာဝဇ္ဇံ။ ယထာယိဒံဘိက္ခဝေမိစ္ဆာဒဋ္ဌိပရမာ
နဘိက္ခဝေမဟာသာဝဇ္ဇာနံ။ ဟူ၍ဟောတော်မူ၏။

ပဉ္စာနန္တရိယကံ ထိုကံသောသူတို့သည်၊ မဟာဝိသယခေတ်ရေခွံခံ
ဩရကျန်၏။ ထိုသူတို့ကား။ ကမ္ဘာပျက်သောအခါ၌။ ကျွတ်

လွတ်ကုန်၏။ ထိုအဟောတုကဒိဋ္ဌိ။ အကြိယာဒိဋ္ဌိ။ နုတ္တိကဒိဋ္ဌိ။ တို့
 ကား ဤပဉ္စာနုန္တရိယကံထက်ကြီးလေး၏။ ။ ထို့ကြောင့်
 ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌ ပဉ္စ-ပိအနုန္တရိယကမ္မာနု၊ မဟာသာဝဇ္ဇာနိ
 နာမ။ တေဟိပိမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိယေဝ။ မဟာသာဝဇ္ဇာ ဘရာတိအဓိပ္ပာ
 ယော။ ဟူ၍ ပေါ်ပေါ် လွင်လွင် ထင်ထင် ရှားရှား ကြီးဖွင့်ဆို
 တော်မူ၏။ ။

ထိုမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူကိုယူကုန်သော။ သူတို့သည် ဆိုကဲ့
 သော စကြာဝဇ္ဇာကမ္မာကုဋေ တသိန်းမျှလောက်ကို။ ကမ္ဘာ
 ဖျက်မီးကြီးလောင်လျှင်။ ထိုသူတို့ကား။ ၎င်း ကမ္ဘာဖျက်မီး
 ကြီးအတွင်း၌ဖြစ်စေ။ သို့မဟုတ် ကုဋေတသိန်း အပြင်ဘက်
 စကြာဝဇ္ဇာတို့၏။ ငရဲ၌ဖြစ်စေ။ ခံကြရကုန်၏။ ။ ထို့ကြောင့်
 ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌။ ဘိက္ခုနုပိဋ္ဌိစက္ကဝါဠံ။ နုဗျာယတိတိဗျာယတိ။
 တသ္မိံဗျာယမာနေပိ။ သေအာကာသော။ ဧကသ္မိံ ဩကာသေ
 ပစ္စတိယေဝါတိ။ ဟုဆိုပြီ။ ။

ထို့ကြောင့် အကြင်စကားကိုတုရားဟောတော်မူ၏။ ထိုစ
 ကားနှင့် ဆန့်ကျင်၍မယူအပ်။ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ဤ၍ ဤ
 မျှ ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုဟောတော်မူသည်ထက် ပိုလွန်၍
 မကြံစည် အပ်ကုန်။ ကြံစည်သောသူတို့ကား။ ကိုယ်၏ပင်ပန်း
 မြင်း စိတ်၏ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်သည့်အပြင်။ အနူးလည်းဖြစ်ဦး
 မည်။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂုတ္တရပါဠိတော် စတုတ္ထနိပါတ် (ဟံ)
 နံပါတ် ၃၃၅-၌ စက္ကာရိမာနိဘိက္ခဝေ အဓိန္နေယျာနိ။ နုပိန္နဲ
 တဗ္ဗာနိ။ ယာနိပိန္နဲန္နော။ ဥဗ္ဗာဒဿ။ ဝိဗာတဿ။ ဘာဂီ
 အဿ ဟူ၍ တော်မူ၏။ ။

ဘိက္ခဝေ ရဟန်းတို့ စက္ကာရိ၊ လေးပါးကုန်သော။ ဣမာနိ။ အ
 ဝိန္နေယျာနိ။ စိန္နေတု အသက္ကောန္နေယျာနိ။ ဤမကြံအပ်မကြံ
 နိုင် မကြံစည်ကောင်းသော အရာတို့ကို။ နုပိန္နဲတဗ္ဗာနိ။ မကြံ
 အပ်ကုန်။ ယာနိအဓိန္နေယျာနိ။ အကြင်မကြံအပ် မကြံနိုင်
 မကြံစည်ကောင်းသော အရာတို့ကို။ စိန္နေန္နော။ ကြံစည်သော

သူသည်။ ဥဗ္ဗာဒဿ။ ရှူးသွပ်ဖေါက်ပြန်ခြင်း၏။ တာဝီ။ အဘို့သည်။ အဿဘဝေယျ။ ဖြစ်ရာ၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဘုရားမဟောမပြောအပ်သည်ကို မိမိတို့လည်းမဟောမပြောရာဟူသောပါဌ်ကား။ ။

အစိန္တေယျံ။ အစိန္တေယျ။ အပတ္တေယျံ။ အပတ္တေယျ။ (အကထေယျံ။ အကထေယျ) အသန္တေယျံ။ အသန္တေယျ။ ဟူ၍ဟောတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့်ဗုဒ္ဓဝိသယဖြစ်သော အစိန္တေယျ။ လေးပါးတို့ကို။ မကြံ့စည်အပ်ကုန်။ အစိန္တေယျလေးပါးကား။ ။ ဗုဒ္ဓဝိသယောအစိန္တေယျော။ ဣဒ္ဓိဝိသယောအန္တေယျော။ ကမ္မဝိပါကော အစိန္တေယျော လောကစိန္တာ အစိန္တေယျော။ ဟူ၍ဟောတော်မူ၏။

ဤ၌လောကစိန္တာဟူသောပုဒ်၏အရ လောကစိန္တာအကြံကိုကြံ၍နေသောယောက်ျား၏အတ္တုပ္ပတ္တိကား။ ဤသို့တည်း။

သုံးလူထွင်ထား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသခင်သည်။ တရံရောအခါ။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီးကို ဆွမ်းခံရွာအဖို့ပြု၍။ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်းသုံး၍နေတော်မူသောအခါ၌။ ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍။ ။ ဘူတပုဗ္ဗံတိက္ခဝေ။ အညတရောပုရိသော။ ရာဇဂဟနိက္ခမိတွာ။ လောကစိန္တံစိန္တေယျာမိ။ ။ အစရှိသောဒေသနာတော်ဖြင့် တန်ဆာဆင်၍။ ။ ငါ၏ချစ်သားရဟန်းများတို့။ ရှေး၌ဖြစ်ဘူးသည်ကို။ ငါဘုရားဟောတော်မူပေအံ့။ တယောက်သောယောက်ျားသည်။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှထွက်၍။ လောကစိန္တာမည်သောအကြံကို ကြံအံ့ဟုလုံးပိုက်လျက်။ အကြင်အရပ်၌။ သုမာဓာ မည်သော လေးထောင့်ရေကန်သည်ရှိ၏။ ထိုသုမာဓာမည်သောလေးထောင့်ကန်သို့ သွားလေ၍။ ကမ်းနား၌ရပ်ပြီးသော် လောကစိန္တာ မည်သောအကြံကိုကြံ၍နေ၏။ ။ ငါ၏ချစ်သားရဟန်းများတို့။ လောကစိန္တာမည်သောအကြံကိုကြံ၍နေသော ထိုယောက်ျားသည်။ သုမာ

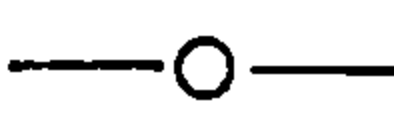
စာမည်သော၊ လေးထောင့်ရေကန်၏အတွင်းသို့။ အင်္ဂါလေးပါး
 နှင့်ပြည့်စုံသောစစ်သည်အပေါင်းသည်။ ကြာပင်၏ အရင်းသို့
 ဝင်၍သွားသည်ကိုမြင်လေလျှင်။ ငါ့အားရူးသွပ်ခြင်းသို့ ရောက်
 လေတော့သလော။ ငါ၏စိတ်သည်၊ ပြုကတေ့သောသဘော
 တရားကိုစွန့်ခြင်းသို့ ရောက်လေတော့သလော။ ။ လောကန္တ
 ကြာပင်ရင်းသို့အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော စစ်သည်တို့၏
 ငင်သွားသောအရာ မည်သည့် မရှိရာသည်တကားဟု ကြံပြီး
 လျှင်။ ။ ဇာတ္တိတ်မြို့တွင်းသို့ နှစ်ဝင်၍ လူများအပေါင်းအား။ အ
 ချင်းလူများအပေါင်းတို့၊ ငါ့အားရူးသွပ်ခြင်းသည်ဖြစ်ခဲ့ရာပြီ
 တကား။ ငါ၏စိတ်သည်၊ ပြုကတေ့သောသဘောကို စွန့်ခဲ့ရာပြီ
 တကား။ လောကန္တမဖြစ်နိုင်သောအရာကို ငါသည် မြင်ခဲ့ပြီတ
 ကားဟုကြားလေ၏။ ။ ထိုအခါ၊ လူများအပေါင်းတို့သည်။
 အမောင်ယောက်ျား သင်သည် အဘယ်သို့ ရူးသွပ်ခြင်း သို့
 ရောက်ပါသနည်း။ အဘယ်သို့သင်၏စိတ်သည်။ ပြုကတေ့
 သောသဘောကိုစွန့်သည် အဘယ်သို့သောလောကန္တမရှိသော
 အရာကိုမြင်သနည်းဟုမေးလေ၏။ ထိုအခါ ယောက်ျားသည်
 လူများအပေါင်းတို့၊ ငါသည်ရာဇာတ္တိတ်ပြည်မှထွက်၍၊ လောက
 ဝိစ္ဆာမည်သောအကြံကိုကြံလျက်နေ၏။ ထိုအခါ သုမာဗမည်
 သောရေကန်၏အတွင်း။ ကြာပင်ရင်းသို့ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်
 စုံသောစစ်သည်အပေါင်းတို့သည်။ ဝင်၍သွားသည်ကိုမြင်၏။
 လူများအပေါင်းတို့ ဤသို့လျှင်ငါသည်လောကန္တ မရှိသောအရာ
 ကိုမြင်သည်ဖြစ်၍။ ရူးသွပ်ခြင်းသို့ရောက်လေတော့သလော။ ငါ
 ၏စိတ်သည်ပြုကတေ့သောသဘောကိုစွန့်ခြင်းသို့ ရောက်လေ
 တော့သလောဟု လူများအပေါင်းကိုကြားရခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ထို
 အခါ လူများအပေါင်းတို့သည်။ အချင်းယောက်ျား။ သင်သည်
 စင်စစ်လျှင် ရူးသွပ်ခြင်းသို့ရောက်၏။ စင်စစ်လျှင် သင်၏စိတ်
 သည်၊ ပြုကတေ့သောသဘောကိုစွန့်ခြင်းသို့ရောက်၏။ လောက
 န္တသင်သည် မြင်အပ်သော ကြာပင်ရင်းသို့ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်

သင်တို့သည်။ စိန္တေယျာထ၊ ကြံကြလေကုန်။ သစ္စာလေးပါးတိုင်
အောင်၎င်းအတိုင်းပင်မှတ်လေ။

၎င်းသစ္စာလေးပါးကိုကား။ ဘုရားဟောတော်မူအပ်၏။ ၎င်း
တရားတို့ကိုကြံစည်အပ်ကုန်၏။ "ဘုရားဟောသည်မှတစ်ပါး
ဘုရားမဟောသော တရားတို့ကို မကြံစည်အပ် ကုန် ရာ သ
တည်း။

ဤအခန်းတွင် ကမ္ဘာ့ဟူသော ဝေါဟာရ ပညတ္တိကသည်
မည်၍မည်မျှဟူ၍။ ရေတွက်ပိုင်းခြားခြင်းရှိသောကြောင့်။ ထို
ပိုင်းခြား အပ်သော ကမ္ဘာကိုပင် လုံးသည် ဟူသော စကား
သည် မဟုတ်မမှန်ကြောင်းကို ပြရ-ပြကြောင်းဖြစ်သောစကား
သည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်ပြီ။

ပဠမပိုင်းပြီး၏။

ဖိစိပထဝီစာအုပ်၌ကား။ ကမ္ဘာသည် ယခုရှိမိုင်နှင့် အ
ချင်းမိုင်ပေါင်း။ ၁၉, ၅၀၀၀, ၀၀၀။ ဆယ် ကိုးကုဋေငါးသန်း
ရှိ၏ဟုဆို၏။ ဤစကားလည်း မဟုတ်မမှန်ပေ။ ဖြန်းသန်းရမ်းဆ
သောစကားမျှသာ ဖြစ်ပေ၏။ ၎င်းအချင်းမိုင်ကို ၁၃ ခုစား။
ရလာဘ် ၁, ၅၀၀၀, ၀၀၀။ တကုဋေ ငါးသန်းသည်။ ယူဇနာ
ဖြစ်၏။ ဆိုခဲ့သော ပါဠိ အဋ္ဌကထာ ဝိကာတို့၌ လာသော
စကြာဝဠာတရ၏အချင်းကား။ ၁၂၀၃၄၅၀ တသန်းနှင်သိန်း
သုံးထောင်လေးရာငါးဆယ်သာရှိ၏။ ၎င်းစကြာဝဠာ အချင်း
ထက်။ သူတို့အချင်းကပိုလွန်နေ၏။ ဤစကြာဝဠာမှ တစ်ပါးသော
စကြာဝဠာသို့ ရောက်နိုင်သော သင်္ချာဖြစ်၍နေ၏။ ဆိုခဲ့သော
ဘုရားဟောကမ္ဘာကုဋေတသိန်းသို့လည်းမရောက်။ ဟိုမရောက်
သည်မရောက်နှင့် ကြားတွင် စကော်စက ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်
မဟုတ်မမှန်ပေ။ တနည်းမှာလည်း ဤစကြာဝဠာ တခုကိုပင်
မသွားနိုင်ဘဲနှင့်။ ဤတောင်ကျွန်းတကျွန်းတည်းကို ကမ္ဘာဟူ၍
ခေါ်ဝေါ် ပြီးလျှင်။ ဤမျှလောက်အလွန်အလွန်များသော သင်္ချာ

တို့ကိုပြထားခြင်းကြောင့်မဟုတ်မမှန်ပေ။ဆိုခဲ့သော စကားတွေ ပြန်၍ကြည့်ရှုပါကုန်။ ။

ပြီး၏။

တောင်ဝင်ရိုးစွန်း၊ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းဟူ၍ ပြောဆို ပြသကြ ကုန်၏။ဤ၌လည်းမဟုတ်မမှန်ပေ။ ကမ္ဘာကြီး လည်ကြောင်းကို ပြလို၍သာဝင်ရိုးရှိသည်ဟုကြံဖန်ပြီးပြောသော စကားဖြစ်၏။ ထိုမြေပုံအရ၊ ဤတောင်ကျွန်းဟကျွန်းသာဖြစ်၍၊ လည်ဘိုရာ အလွန် ခဲယဉ်း၏။ စကြာဝဠာတခု ထို့ထက်အလွန် ကမ္ဘာ ကုဋေတသိန်းလည်းမလည်နိုင်ပေ။ထိုဝင်ရိုးဟူသောစကားကို လိုက်၍ ၊ ၎င်းဝင်ရိုးသည် သံချောင်းလား- ကြေးချောင်းလား။ သစ်သားလား- ကွန်ဂရက်နှင့်ပြုလုပ်ထားသောအရာလား အစ ရှိသဖြင့်များစွာမေးမြန်းရန်ရှိ၏။ ။ ၎င်းဝင်ရိုးကို မည်သည့် တိုင်းပြည်က မည်သည့် အင်ဂျင်နီယာကြီး သွန်းလုပ်ထားသ နည်း။ဟူသောအမေးများကိုများစွာမေးနိုင်၏။ ၎င်းနောက် ထို ဝင်ရိုးသည်။ ဤတောင်ကျွန်းဟု ဆိုအပ်သောသူတို့ ကမ္ဘာကို တည့်တည့်ခြင်း မဟုတ်။ ခက်ရွှေရွှေကလေး နံဝေးမှ ဝင်နေ ကြောင်းကိုပြထား၏။ ဤသို့ ပြရာ၌ မဟုတ်မမှန်ပေ။ နေသွား ကြောင်းကို နားမလည်မသိ၍သာလျှင် ကြံဖန်ပြီး။ ကမ္ဘာလည် ကြောင်းကိုပြလို၍ ပြောဆိုရေးသားသော စကားမျှသာ ဖြစ်ပေ သည်။နေသွားကြောင်းကိုကား၊ လောကုတ္တရာ ကျမ်းဂန်အများ ဌိပင်။ အထင်အရှားလာကုန်၏။ ဝတ္ထုသက်သေကား။ ငါတို့ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော် ဇေယျာသီဟမင်း ဖြစ်စဉ်အခါ တုန်းကနေနှင့်ပြိုင်ရာ။ ထိုနေထက် လျှင်မြန်နိုင်သော စွန်းရည် အဟုန်ရှိကြောင်းကို။ ဘုရားဖြစ်လာသောအခါ၌ ပြန်၍ ဟော တော်မူ၏။ ဤစကားတွင် နေသွားကြောင်းကို အလွန်ထင်ရှား ၍၊ အကယ်၍ ကမ္ဘာလည်က၊ လူတွေ-အိမ်တွေ-ကတောင်း

မှောက်ပြန် ဖြစ်ကုန်မှာပ။ ယခုကား ဤလိုလည်း မဖြစ်။ ထို့
 ကြောင့် ကမ္ဘာမလည်ကြောင်းကို သိမှတ်လေ။ ၊ ထိုဝင်ရိုး
 သည် သူတို့ ကမ္ဘာခေါ်သော ဓမ္မုဒိတ်ကျွန်းကိုနံ့သေးမှ ရွှေရွှေ
 ကလေးဝင်သွားပုံကိုပြထားလေသည်။ ၊ ဥပမာပုံကား။ ၊
 တောလုံးကလေးတွေကို ခတ်ရွှေရွှေကြိုးနှင့်သံပြီ။ ၊ ၎င်းကြိုး
 အရင်းနှင့်အဖျားပြန်ဆက်ထားလျှင်။ စိတ်ပုတီးပုံစံလိုဖြစ်နေ၏။
 ၎င်းတောလုံးကလေးတွေ အသီးအကုံးတွေ၊ (က)ပြင်ဘက်မှ
 စိုင်းနေပြီး။ နုကား အလည်၌ ထယ်မှမသွားကြောင်းကို ပြထား
 ၏။ နေသည် ဤကဲ့သို့အလည်မှနေပြီး။ သူတို့ ကမ္ဘာခေါ်သော
 ဤကျွန်း၏ နံ့သေးမှ နေလျှင်။ ယခု မျက်မြင်အားဖြင့် နေသည်
 တောင်ဘက်၌သာလျှင် သွားရမည်။ မိမိတို့၏ ခေါင်းပေါ်တည့်
 တည့်သို့နေသည် မရောက်နိုင်ပြီ။ ယခုကား ဤလိုလည်းမဟုတ်
 မျက်မြင်အားဖြင့်လည်း။ နေသည် ဝါဆိုလ၌ ခေါင်းပေါ်တည့်
 တည့်သို့ရောက်လာ၏။ အတွင်းဖြစ်သောလက်ဝဲဘက်၊ အနွှော
 ဝိထိသို့တိုင်အောင် ယိမ်းယိုင်၍ သွားသေး၏။ သူတို့ ကမ္ဘာခေါ်
 ဤကျွန်း လည်ရိုးမှန်လျှင်-ဤကဲ့သို့ နေသည်ခေါင်းပေါ်သို့ရောက်
 ၍။ အတွင်းဘက်ဖြစ်သော လက်ဝဲအနွှောဝိထိသို့ ငင်သွား
 ခြင်းတို့သည် မဖြစ်နိုင်ပြီ။ တောင်ဘက်ကသာလျှင် အမြဲတန်း
 သွားနေတော့မည် အကယ်၍ ခေါင်းပေါ် အမြင့်ကြီးမှနေပြီး
 နေသွားလျှင်၊ ဤလောကကြီးသည် ညဉ့်-နေ့ဟူ၍မရှိနိုင်ပြီ။ ယခု
 ကား ထိုသို့မဟုတ် ညဉ့်နေ့ ရှိချေသေး၏။ ထို့ကြောင့် ယခု
 ရှိကုန်သောသူတို့သည် မိမိတို့မျက်စိနှင့်အမြင်အားဖြင့်လည်း။
 နေသည် တောင်ဘက်သို့ထွက်သွားခြင်း။ အလည်တည့်တည့်
 မိမိတို့ခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်လာခြင်း။ အတွင်းလက်ဝဲဘက်သို့
 ဝင်သွားခြင်းတို့ကို မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တွေ့မြင်ကြရ
 ကုန်သည်မဟုတ်ပါလော့။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ အယူသည်
 မဟုတ်မမှန်။ နေသွားကြောင်းကိုမသိ၍ ကမ္ဘာလည်သည်ထင်
 ပြီး။ ပြောဆို ရေး သား သော စကားမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်ကမ္ဘာကားမလည်၊ နေ၊ လ၊ သာလျှင် လေးကျွန်း တ
မြင့်မိုရ်လှည့်၍သွားနေကြောင်းကို ကောင်းစွာမှတ်လေ။
ပြီး၏။

လောကဓာတ်ဆရာတို့ကား။ နေသည် အလွန် ကြီးမား၍
အချင်းဝက်။ သို့မဟုတ်စက်ဝိုင်း၏တဝက်မှာ။ ကမ္ဘာမြေကြီး
ထက် အဆပေါင်း ၁၀၀-ဆရှိ၏ဟုဆို၏။ ၎င်းစကားလည်း
အလွန်မှားလေသည်။ လောကုတ္တရာ ကျမ်းဂန်တို့၌ကား
နေသည် အချင်းယူဇနာ ၅၀၊ လုံးဝန်းယူဇနာ ၁၅၀။ လသည်
အချင်းယူဇနာ ၄၉၊ လုံးဝန်းယူဇနာ ၁၄၇-ရှိကြောင်းကိုသာ
လာ၏။ ထို့ကြောင့်။ ပမာဏတောစန္ဒောဥဇုကံဇောန
ပညာသယောဇနော၊ ပရိမဏ္ဍလတော၊ တီဟိယောဇနော၊
ဦနိယာဇုသတယောဇနော။ သူရိယောဥဇုကံပညာသယော
ဇနော၊ ပရိမဏ္ဍလတောဒိယာဇုသတယောဇနော ဟု။ သုတ်ပါ
ထေယျအဂ္ဂညသုတ်အဖွင့် (၈) နံပါတ် ၄၄-မိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌက
ထာ၊ အဘိညာနိဒ္ဒေသအဖွင့် (၈) နံပါတ် ၃၃၀-ပါရာဇိကဏ်
အဋ္ဌကထာ၊ ဝေရုဇ္ဇကဏ္ဍအဖွင့် (ပြည်) နံပါတ် ၇၉၊ ဓမ္မသင်္ဂ
ဏီအဋ္ဌကထာ ရူပကဏ္ဍအဖွင့် (၈) နံပါတ် ၃၁၆၊ သာရတ္ထ
ဗိပနိစသည်တို့၌လည်း၏။

၂ သူတို့ကမ္ဘာဟုဆိုအပ်သော။ တောင်စမ္မုဒိပ်ကျွန်းနှင့်တ
ကွ အရံကျွန်းငယ်တွေပါဝန်းဝိုင်းလိုက်လျှင်။ အချင်းပမာဏ
အားဖြင့်၎င်း အဝန်းလုံးပတ်အားဖြင့်၎င်း။ ထိုနေ့လ တို့ထက်
ကြီးသည်မဟုတ်တုံလော။ အကယ်၍ စကြာဝဠာ တခုကို။
ကမ္ဘာခေါ်ဆိုလိုလျှင်လည်း။ စကြာဝဠာတခု၏ အချင်းအဝန်း
အဝိုင်းသည်။ ထိုနေ့လ တို့ထက် ကြီးသည်မဟုတ်တုံလော။
ယခုသူတို့ရေးသားသော်ပြချက်ကား။ ပြောင်းပြန်-ပြန်ပြီးလျှင်။
နေ့လတို့က ကမ္ဘာထက်ကြီးမားသည်ကိုပြထားသောကြောင့်
မဟုတ်မမှန်ပေ။ မှားခြင်းကြီးမက မဟာဇမ္ဗူယားတော်ကြီးသာ

တည်း။ အမှန်ကား-နေ အချင်းယူဇနာ ၅၀။ လ ၄၉-ယူဇနာ
ယခုရှိမိင် အချင်း ၆၅၀။ နေ, လ, အချင်း ၆၃၇-မိင်ဟု သိမှတ်
လေ။ နေ, လုံးဝန်း မိင်ပေါင်း ၁၉၅၀။ လ, လုံးဝန်းမိင်ပေါင်း
၁၉၁၁-ရှိ၏ ဟု သိမှတ်လေ။

ဤကဲ့သို့သော အကြောင်းအရာတွေကို ဘုရားရဟန္တာကြီး
များသိနိုင်မြင်နိုင်သည်ဟူသော အကြောင်းအရာတွေကို နောက်
၌ ပြခဲ့ပြီ ပြန်ရှုပါကုန်။

ပုထုဇဉ်လောကီများရသော ပုဂ္ဂိုလ်များပင်လည်း ဤနေ၊
လ, ရှိရာသို့ သွားရောက်ပြီး သုံးသပ်ကစားခြင်းကို ပြုလုပ်နိုင်
သေး၏။ ဘုရားရဟန္တာကြီးတို့ကိုကား ဆိုဘွယ်ရာမရှိပြီ။

ကိလေသာ အာသဝေါတရား မကင်းသေးသော လောကီ
ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ် သာမဏေကလေးသည်။ လောကီများရ၍
နေ, လ, တို့ကို သုံးသပ်ဘူးသော ဝတ္ထု သက်သေကား။

သိဟိန္ဒိကျွန်းတွင် သာမဏေတို့နှင့် တကွ သုံးဆယ်ကျန်
သော ရဟန်းတို့သည်။ မဟာစေတီကို ဖူးမြော်ရန်။ တောလမ်း
ခရီးဖြင့် မြို့လမ်းမကြီးသို့ ဖြတ်သန်းလာကြရာ လမ်းခရီးအကြား
၌ မီးတိုက်ပြီးသော ယာခင်းတခုတွင် မိမိ၏ အလုပ်ကိစ္စကို ပြု
လုပ်၍ နေသော တယောက်သော ယောက်ျားကို တွေ့မြင်ကြ
ကုန်၏။ ထိုသူ၏ ကိုယ်၌ မီးလောင်ပြီးသော သစ်တုံးသစ်သား
တို့မှ ပြာမီးသွေးတို့ ပေကျန်လျက် ပုဆိုးကို အောက်ပိုးကျိုက်
လျက် (ဝါ) ခါတောင်းကျိုက်လျက် နေသော ယောက်ျားကို
မြင်လေလျှင် မီးလောင်ပြီးသော သစ်တုံးကဲ့သို့ ထင်ကြကုန်၏။
ထိုယောက်ျားသည် မိမိ၏ အလုပ်ကိစ္စကို ပြီးဆုံးစေပြီးလျှင်
မီးလောင်ပြီးသော ထင်းတို့ကို စည်းလျက် ကျော၌ ပိုး၍ ဖရိုဖရဲ
ကြကုန်သော ဆံပင်တို့ဖြင့် ရဟန်းသာမဏေတို့ သွားသော ခ
ရီးသို့ ရှေ့ရှုတူရှုလာလေ၏။ ထိုရဟန်းတို့တွင် သာမဏေတို့
သည် ထိုမီးလောင်ပြီးသော သစ်သားထင်းနှင့် တသားတည်း
ဖြစ်နေသော ယောက်ျားကို မြင်လျှင် တယောက်နှင့် တယောက်

ပြောင်လှောင်ပြီး ဤသို့ပြောဆိုကြကုန်၏။ သာမဏေရာ၊
 ဒိသွာ။ အညမညံ့ဩလောကယမာနော၊ အာဂုသောတုယှံပိ
 တာ၊ တုယှံမဟာပိတာ၊ တုယှံမာတုလောတိ၊ ဟူ၍ပြောဆို
 ပြောင်လှောင်ကြကုန်၏။ အနက်ကား။ သမဏောရာ၊ သာမဏေတို့
 သညံ၊ တံ။ ထိုသူကိုဒိသွာ၊ မြင်၍၊ အညမညံ့၊ အချင်းချင်း(ဝါ)တ
 ယောက်နှင့် တယောက်၊ ဩလောကယမာနာ၊ ကြည့်ကုန်
 လျက်၊ အာဂုသော၊ ငါ့ရှင်သာမဏေ၊ ဧသော၊ ဤဒီးလောင်ပြီး
 သောသစ်ငုတ်နှင့်တူသောသူသည်။ တုယှံ၊ သင်၏၊ ပိတာ၊ အဘ
 တည်း။ အာဂုသော၊ ငါ့ရှင်သာမဏေ၊ ဧသော၊ ဤဒီးလောင်ပြီး
 သစ်ငုတ်နှင့်တူသောသူသည်။ တုယှံ၊ သင်၏၊ မဟာပိတာ၊ အ
 တိုးတည်း။ အာဂုသော၊ ငါ့ရှင်သာမဏေ၊ ဧသော၊ ဤဒီးလောင်ပြီး
 သောသစ်ငုတ်နှင့်တူသောသူသည်။ တုယှံ၊ သင်၏။ မာတုလော၊
 ဦးရီးတည်း။ ဤသို့တယောက်နှင့်တယောက်ပြောဆိုကြည်
 ဆယ် ကစားကြကုန်ပြီး ရယ်၍ ကြကုန်လျက်။ ထိုဒီး
 လောင်ထားသောသစ်ငုတ်နှင့်တူသော ယောက်ျားထံသို့သွား
 လျက်၊ အချင်းဥပသကာ။ သင်၏အမည်သည် အဘယ်အမည်
 ရှိပါသနည်းဟု။ အမည်ကိုမေးကြကုန်၏။ ထိုဥပါသကာ
 သည် သာမဏေတို့ပြောင်လှောင်ခြင်းကို ခံရသောကြောင့် နှ
 လုံးမချမ်းမသာဖြစ်၍ ထင်းစည်းကိုပစ်ချလျက်၊ သုံးဆယ်ကုန်
 ကုန်သောရဟန်းတို့တွင်၊ မထေရ်ကြီးတို့ရှိရာရှေ့သို့တက်ပြီး၊ မ
 ထေရ်ကြီးတို့အားရှိခိုးလျက် အရှင်ဘုရားတို့ ရပ်တော်မူကြပါ
 ကုန်ဘုရားဟု လျှောက်ထားသောအခါ၌ မထေရ်တို့လည်း ရပ်
 တော်မူကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌ သာမဏေတို့သည်၊
 မထေရ်ကြီးတို့ရှိရာရှေ့၌လည်းရယ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါဥပါသ
 ကာသည် ဤသို့လျှောက်၏။ အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်ဘုရားတို့
 သည်။ တပည့်တော်ကိုမြင်၍ ရယ်၍ ကြကုန်၏။ အရှင်ဘုရား
 တို့သည်။ ဤမျှလောက်သော ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်းသည်။ ရှိပါ
 သေး၏တကားဟု သတိသံဇေ ယူတော်မူကြပါကုန်ဘုရား။

တပည့်တော်သည်ရှေးအခါ၌အရှင်ဘုရားတို့ကဲ့သို့။ သာမဏေ
 တဝနှင့်နေဘူးပါသေး၏။ ယခုအရှင်ဘုရားတို့စိတ်ကား တည်
 ကြည် ပြိမ်သက်ခြင်းဧကဂ္ဂတာသည် မဖြစ်ကုန်သေး။ တပည့်
 တော်သည်။ ဤအရှင်ပေါတမ သာသနာတော်အတွင်း။ ရှင်
 သာမဏေဖြစ်သောအခါ၌။ ကြီးသော ထံခိုးကြီးသောအာနု
 ဘော်ကိုဖြစ်စေအပ်ပြီဘုရား။ ထိုအခါ၌။ ကောင်းကင်ကိုမြေကြီး
 ကဲ့သို့ပြုလုပ်၍သွားနိုင်ခြင်း။ မြေကြီးကို ကောင်းကင်ကဲ့သို့ပြု
 လုပ်၍သွားနိုင်ခြင်း။ ခရီးဝေးကိုခရီးအနီးပြုလုပ်နိုင်ခြင်း။ ခရီးအ
 နီးကိုအဝေးပြုလုပ်နိုင်ခြင်း။ စကြာဝဠာတထောင်ကို ခဏခြင်း
 -ရောက်နိုင်ခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေခဲ့ ပြီဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ
 ၏။ ထိုနောက်၌မိမိ၏အကြောင်းအလုံးစုံကိုကြားလိုရကား။
 ဟတ္ထမေပဿထ။ ဣဒါနိပန မက္ကဋုဟတ္ထသဒိသာ။ အဟံ
 ဣမေပောဝ ဟတ္ထေဟိ။ ဣခနိသိန္ဓောဝ, စန္ဒသူရိယေ ပ ရာ
 မသိ။ အစရှိသော စကားဖြင့်လျှောက်ကြားလေ၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ အရှင်ဘုရားတို့။ တပည့်တော်၏ လက်
 တို့ကို ကြည့်ရှုတော်မူကြပါကုန်ဘုရား။ ယခုအခါ၌ကား အာ
 ရုံငါးပါးကိုလိုက်စားမိခဲ့သောကြောင့်။ တပည့်တော်၏ လက်တို့
 သည်။ မျောက်လက်နှင့်အတူတူ ဖြစ်နေပါပြီဘုရား။ တပည့်
 တော်သည် ဤလက်တို့ဖြင့် ဤလူ့ပြည်၌နေလျက်။ ကောင်း
 ကင်၌သွားလာနေသော။ လ, နေ, တို့ကို သုံးသပ်ခဲ့ဘူးပြီ ဘုရား။
 တပည့်တော်သည် ဤခြေတို့ဖြင့် လ, နေ, တို့ကို ခြေအောက်၌
 ထားခြင်း။ ၎င်းတို့အပေါ်၌ ထိုင်ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ပြုလုပ်
 ခဲ့ဘူးပြီဘုရား။ ။ ဤကဲ့သို့ကြီးသောတန်ခိုးကြီးသော အာနု
 ဘော်တို့သည်။ ယခုအခါ၌ကုယ်ခဲ့ လေပြီဘုရား။ အရှင်ဘုရား
 တို့သည် ဝိပဿနာစသည်တို့ကို မမေ့မလျော့ကြပါကုန်လင့်
 ဘုရား။ မေ့လျော့သောအခါ၌။ တပည့်တော်၏ မျက်ကဲ့သို့ ပျက်စီး
 ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်လိမ့်မည်ဘုရား။ အရှင်ဘုရားတို့။ အရှင်
 ဘုရားတို့သည်။ သွားလာသည့်ပတ်၌ နေကုန်သော်လည်း။ ပဋိ

သန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း စသည်တို့ကို မမေ့မလျော့သည်ကိုသာလျှင် ပြုကြပါကုန်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားပြီးမှ အရှင်ဘုရားတို့သည် ဝိပဿနာ၏အာရုံကို မမေ့မလျော့ဘဲ၊ သတိတရားနှင့်အောက်မေ့ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းသည်သာလျှင် ဖြစ်ကြပါကုန်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားသောအခါ၌၊ သာမဏေတို့နှင့် တကွသုံးဆယ်ကုန်သောရဟန်းတို့သည်၊ သတိသံဝေဂ ရကြကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဝိပဿနာကိုဆင်ခြင်သောခဏ၌၊ ကိလေသာအာသဝေဂါတရားကင်းကြကုန်လျက်၊ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်ကြကုန်၏။ ။ ၎င်းဝတ္ထုသည် အဘိဓမ္မာဝိဘင်းအဋ္ဌကထာနိပါတ်(၂၅၇)မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသအဋ္ဌကထာ(ပြည်)နိပါတ်(၁၅၃) တို့၌သာ၏။

ပြီး ပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့ ကမ္ဘာခေါ်သောစာအုပ်။ ဖီစီ ပထဝီစာအုပ်တို့၌၊ ကမ္ဘာမြေကြီးနှင့်နေသည်၊ ခိုင်ပေါင်း ၉၃,၀၀၀,၀၀၀။ ကိုးကုဋေသုံးသန်း အကွာအဝေးရှိကြောင်းကိုပြထား၏။ ဤလိုဆိုလျှင် ဘုရားဟောတော်မူသော စကြာဝဠာ အပြင်ဘက်မှ နေသွားကုန်မှာပ။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ နောက်၌ ပြခဲ့သော သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ စကြာဝဠာ အတွင်းနမ်းသို့၊ ယူဇနာ ၁၀၄၅၇၅-သာရှိ၏။ ယခုသူတို့ပြထားသော ခိုင်ကို ၁၃-နှင့် စားလျှင်၊ (၇၁၅၃၀၄၆) ယူဇနာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မဟုတ်မမှန်မှားကုန်၏။ တကြောင်းမှာလည်း သူတို့နေ့ပြထားသည့်အတိုင်းဆိုလျှင်၊ လောကန္တရိက်ငရဲ၌ သူတို့နေ့ရှိမှာပ။ သည်လို လောကန္တရိက်ငရဲ အပေါ်၌ နေ့ရှိလျှင်၊ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က လောကန္တရိက်ငရဲ၌ နေမလင်းကြောင်းကို ဟောတော်မူ၏။ သူတို့နေ့ကို ပြသည့် သင်္ချာအတိုင်းဆိုလျှင်၊ လောကန္တရိက်ငရဲ၌ နေ့ရောင်လင်းကုန်မှာပ။ ထို့ကြောင့် ဘုရားဟောနှင့် ဆန့်

ကျင်ဘက်ဖြစ်၍၊ မကိုက်မညီသောကြောင့်၊ မဟုတ်မမှန်ပေ
မှားကုန်၏။

(အမှန်ကား) လောကုတ္တရာကျမ်း အစောင်စောင်တို့၌
ကား။ နေသည် ယုဂန္ဓိရ်တောင်ဖျားနှင့် အမျှသွားကြောင်းကို
လာ၏။ ယုဂန္ဓိရ်တောင်ကား ၄၂၀၀၀ ယူဇနာ အမြင့်ရှိ၏။ ၎င်း
ယုဂန္ဓိရ်တောင်နှင့် နေလတို့ကား နီးကပ်ပြီးသွားသည် မဟုတ်၊
ယုဂန္ဓိရ်တောင်မှ ပြင်ဘက် ယူဇနာ ၁၃၆၃။ တဂါဂုတ် အ
ကွာ၌ နေလသွား၏။ တွက်နည်းကား- နောက်၌ ဆိုခဲ့သော မြင့်
မိရ်တောင်မှ အန္တောဝိသိသို့ ယူဇနာ ၁၃၆၆၃၁။ တဂါဂုတ်ကွာ
ဝေး၏။ ၎င်းတွင် မြင့်မိရ်နှင့် ယုဂန္ဓိရ်ကြား ထိဒါရှစ်သောင်းလေး
ထောင်နှုတ်။ ၎င်းနှုတ်ရက်နီးတွင် ယုဂန္ဓိရ်တောင်ထု လေး
သောင်းနှစ်ထောင် နှုတ်လျှင်။ ရလဒ် ၁၃၆၃-ယူဇနာ တဂါ
ဂုတ်သည်။ ယုဂန္ဓိရ်တောင်နှင့် နေသွားသော အန္တောဝိသိအ
ကွာအဝေးဖြစ်၏။

စကြာဝဠာတံတိုင်းကား။ ယူဇနာ ၈၂၀၀၀-အမြင့် ရှိ၏။
နေကား ယုဂန္ဓိရ်တောင်နှင့် အမြင့်ခြင်းညီမျှစွာ မြေမှ ၄၂၀၀၀
ယူဇနာ မြင့်၍ သွား၏။ ၎င်းနေသည် မြင့်မိရ်တောင်မင်း၏ ထက်
ဝက်မှ နေပြီးသွားကြောင်းကို သိမှတ်လေ။ ထိုကြောင့် လောကန္တ
ရိက် ငရဲ၌ နေရောင်မ ထိုးမလင်းပေ။ အမိက်အတိသာ ဖြစ်ကုန်
၏။ မြင့်မိရ်၏ ထက်ဝက်မှ နေသွားသောကြောင့်။ သုံးကျွန်းလင်း
ခိုက် တကျွန်းမိက်ဖြစ်ကုန်၏ဟု။ အသေအချာမှတ်လေ။
ထိုလောကဓာတ်ဆရာတို့သည်၊ ပုထုဇဉ် လောကီချာန်ရသော
ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ပင်မမြီနိုင်ပေ။ ဘုရားရဟန္တာကြီးကား။ အဘယ်
မှာဆိုသွယ်ရာ ချေတော့အံ့နည်း။

ယခုရှိသော လောကဓာတ်ဆရာတို့ကား။ ၎င်းနေလ နက္ခတ်
တို့ရှိရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလိုသော ဆန္ဒဖြင့်။ အမျိုးမျိုး အ
ဖုံဖုံကြံကြံကုန်၏။ ထိုလောကဓာတ်ဆရာတွေကား။ ယခုမှကြံ
စည်ဆဲပင်ရှိသေး၏။

ငါတို့ဗုဒ္ဓဘာသာထူးတရားဟောကျမ်းစာ အစောင်စောင်တို့
၌ကား။ ဤအကြောင်းအရာတွေအကုန်လုံးရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့်
၎င်းလောကဓာတ်ဆရာတို့၏အယူသည် မဟုတ်မမှန်၊ မှား၏။

နေနှင့်မြေ အကွာအဝေးကို လောကဓာတ်ဆရာတို့ အယူ
နှင့်။ လောကုတ္တရာ ကျမ်းလာစကားနှစ်ရပ် မညီညွတ်ကြောင်း
ကိုပြသောစကားတည်း။

ပြီးပြီ။

ဤသို့မြင်ကောင်းတွေ့ကောင်းသော နေ၊ လ၊ နက္ခတ်တို့ကို မ
ဆိုထားဘိဦး။ သမာပတ်ရှစ်ပါးကိုရသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား။ ပရ
မိတ္တဝါဒနုနညာဏ်ဖြင့်။ မမြင်ကောင်းမမြင်အပ်သော၊ သူတပါး
တို့၏စိတ်ကို ကောင်းစွာသိနိုင်မြင်သေး၏။

ဝတ္ထုသက်သေကား။ ။ ဒုဋ္ဌဂါမဏီအဘယမင်းသည်။ စူ
ဇ္ဇင်္ဂဏီယ၊ မည်သောမင်းနှင့် စစ်ထိုးကြရာ ဒုဋ္ဌဂါမဏီအဘယ
မင်းသည်။ စစ်ရေးရှုံးနိမ့်သဖြင့်။ မြင်းမတကောင်ကို စီးပြီး
ထွက်ပြေးလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဒုဋ္ဌဂါမဏီအဘယမင်း၏ ငယ်
ကျွန်အမတ်ဖြစ်သောတိဿသည်။ တသောက်တည်းနောက်မှ
မင်းကြီးရှိရာသို့ လိုက်ခဲ့လေ၏။ ဒုဋ္ဌဂါမဏီအဘယမင်းသည်
လည်းတခုသော ကောအုပ်သို့ဝင်၍ နေလေ၏။ ထိုအခါ၌ အလွန်
မွတ်သိပ်သာလောင်ခြင်းသည်ဖြစ်လတ်၍။ ။ အချင်းတိဿ။
ငါတို့အား မွတ်သိပ်ခြင်းသည် ဖြစ်ခဲ့ပြီတကား။ ဤမွတ်သိပ်
ခြင်းကိုအဘယ်သို့ပြုအံ့နည်းဟုဆို၏။ ထိုအခါ တိဿအမတ်
သည်။ မင်းကြီးအား အဟာရရှိပါ၏ဟုလျှောက်၏။ အဘယ်နည်း
နှင့်အဟာရကို ဆောင်ခဲ့ သနည်းဟုမေးသတ်သော်။ တိဿအ
မတ်လည်း။ ကျွန်တော်မျိုးသည်ပုဆိုး၏အစွန်း၌ထုပ်ထုပ်တခု
သောသုခဏ္ဍသာရကဘတ်ကိုဆောင်ခဲ့ ပေ၏။ ထိုသို့တပြီးကား
အချင်းတိဿ ဘတ်ကိုဆောင်ခဲ့လောဟုဆို၏။ တိဿအမတ်
သည် ပုဆိုးအထုပ်ကိုဖြေ၍မင်း၏ရှေ့၌ထားလေ၏။ မင်းသည်

ဘတ်ကိုမြင်၍၊ချစ်သာ၊ ဤဘတ်ကိုလေးဘို့ပြုပါလောဟုဆို၏။
ထိုအခါ တိဿအမတ်သည်၊ အရှင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်တို့ကား
သုံးဦးသာရှိပါလျက် အဘယ်ကြောင့် လေးဘို့ အပြုခိုင်းပါ သ
နည်း ဟုပေးလေ၏။ ထိုအခါမင်းကြီးသည်။ အချင်းတိဿ။
ငါသည် အကြင်အခါမှစ၍၊ မိမိကိုယ်ကိုအောက်မေ့မိ၏။ ငါ
သည်အရှင်ကောင်းအရှင်မြတ်တို့အား၊ အဦးအဖျားကို မလှူ
ဘဲ ရှေးအခါ၌လည်း မစားစား။ထို့ကြောင့် ငါသည်၊ ယနေ့
အရှင်ကောင်းအရှင်မြတ်တို့အား မပေးမည့်ဘဲ ငါမစားလိုဟု
ဆို၏။ထိုအခါတိဿအမတ်သည် လေးဘို့ပြုလေ၏။ မင်းကြီး
လည်း။ အချင်းတိဿ၊ဆွမ်းချိန်ရောက်လျှင်ငါ့အား ကြားလော
ဟုဆို၏။ တိဿအမတ်သည်။ အရှင်မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီး
လှူအပ်သောဆွမ်းကို၊ အလှူခံခြင်းငှါ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် အဘယ်
မှာရပါအံ့နည်း ဟုဆိုလေ၏။ ထိုအခါမင်းကြီးသည် အချင်း
တိဿ၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရတို့ရာကား သင်၏တာဝန်မဟုတ်ပေ။
ငါ၏သဒ္ဓါတရားသည် အကယ်၍ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ငါ့အားအလှူခံ
အရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်တို့သည် ရလတံ့ ဟုဆို၏။ ဆွမ်းချိန်
ရောက်သောအခါ၌၊တိဿအမတ်သည်လည်း။အရှင်မင်းကြီး
အချိန်ရောက်ပါပြီဟုဆို၏။ထိုအခါမင်းကြီးသည်အချိန် ကိုကြား
လောဟုဆို၏။တိဿအမတ်သည်လည်း။ «ကာလောဘန္တေ။
ကာလောဘန္တေ။ «ဟူ၍သုံးကြိမ်သုံးခါကြွေးကြော်လေ၏။ထို
အခါဂေါမိယမာလကတ်ဿမထေရ်သည်။ ဒိဗ္ဗ သောတဖြင့်
ကြွေးကြော်သောအသံကို ကြားလေ၏။ထိုသို့ ကြားသောအခါ
မထေရ်သည်ဤအသံကား။အဘယ်အသံနည်းဟုဆင်ခြင်လတ်
သည်ရှိသော၊ယနေ့ကား ဒုဋ္ဌဂါမဏိအဘယမင်းသည်။ စစ်
ရေးရှုံးနိမ့်၍၊တောအုပ်သို့ဝင်ပြီးပုန်းအောင်းနေပါတကား။ တ
ရသောသာရကဘတ်ကိုလေးဘို့ပြု၍၊တယောက်ထည်း မစား
ပေအံ့ဟု အချိန်ကို ကြွေးကြော်ပေးသော အကြောင်းကိုသိတော်
မူ၍၊ယနေ့ငါသည် မင်းကြီး၏သဒ္ဓါတရားကိုချီးမြှောက်ခြင်းငှါ

သင့်ပေ၏ဟုနှလုံးသွင်း၍။ သင်းပိုင်သင်္ကန်းတို့ကို ၊ ဝတ်ရုံလျက်
သပိတ်ကို ယူပြီးလျှင် မင်းကြီးရှိရာတောအုပ်သို့ ရှေ့ရှုကြွ
တော်မူပြီး။ ဒုဋ္ဌဂါမဏိအဘယမင်း၏ရှေ့ ကောင်းကင်၌ရပ်
လျက်နေတော်မူ၏။ မင်းကြီးသည် မထေရ်ကို မြင်သောအခါ
၌။ အလွန်ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ တိဿအမတ်အား
အချင်းတိဿ ကြည့်လောဟုဆို၍။ မထေရ်အားရှိခိုးပြီးလျှင်။
အရှင်ဘုရား သပိတ်ကို တပည့်တော်အား သနားတော်မူပါဟု
လျှောက်လေ၏။ မထေရ်လည်း သပိတ်ကို ပေးလေ၏။ မင်းကြီး
သည် မိမိ၏အဘိုးနှင့် တကွ မထေရ်၏အဘိုးကို သပိတ်တွင်
ထည့်ပြီးလျှင်။ ။ အရှင်ဘုရား အလိုရှိတိုင်း သုံးဆောင်တော်
မူပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားပြီးလျှင်။ ။ တပည့်တော်အား
ဘေးရန်သည် ဘယ်သောအခါမျှ မဖြစ်ပါစေသတည်း ဟု ဆု
တောင်းလေ၏။ ။ ထိုအခါတိဿအမတ်သည်။ အရှင်သား
အရှင်သားကို မြင်ရသောအားဖြင့်။ ကျွန်ုပ်ကား ဤသတ်ကို စား
ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါ။ သို့အတွက် ကျွန်ုပ်၏အဘိုးကို လည်း။ မ
ထေရ်၏ သပိတ်၌ ထည့်ပါဟုဆို၏။ မြင်းမသည်လည်း ဤသို့ကြံ
၏။ ငါ၏အဘိုးကိုလည်း မထေရ်အား လှူခြင်းငှါ အပ်၏ဟု နှလုံး
သွင်းစဉ်။ မင်းကြီးသည် မြင်းမကို ကြည့်သောအခါ၌။ ကိုယ်၏
အမူအရာဖောက်ပြန်ခြင်းကို မြင်၍။ ။ ဤမြင်းမ၏အဘိုးသည်
လည်း မထေရ်အား လှူခြင်းငှါ အလိုရှိ၏ဟု သိသည်ဖြစ်၍။ ။
မြင်းမ၏အဘိုးကိုလည်း မထေရ်၏ သပိတ်၌ ထည့်၍ လှူလိုက်
လေ၏။ မထေရ်သည် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားသည်ကို
မင်းကြီးသည် ရှိခိုးလျက် ကျန်ခဲ့လေ၏။ ။ ဂေါမိယမာလက
မဟာတိဿမထေရ်သည်။ မိမိနှင့် တကွ သံဃာအပေါင်းတို့
ပါသုံးဆောင်လေ၏။ ။ ထိုနောက်မှ မင်းကြီးသည် ဤသို့ကြံ
၏။ ယခုအခါ၌ ငါတို့ကား အလွန်မွတ်သိပ်ကုန်၏။ အကယ်
၍ မထေရ်သည်။ သုံးဆောင်ပြီးသော ဆွမ်းကြွင်းများကို။ ငါတို့
ထံသို့ စေလွှတ်ပေးလိုက်သည်ရှိသော် ကောင်းလေစွ တကားဟု

အကြံဖြစ်လေ၏။ မထေရ်သည်လည်း မင်းကြီး၏စိတ်ကို သိ၍၊
 အတိရေကသတ်တို့ကို ထိုသူတို့ စားလောက်မျှတအောင် ပြု၍
 သပိတ်ကို ကောင်းကင်သို့ပင့်တင်ပြီး လွှတ်လိုက်လေ၏။ ။
 မထေရ် လွှတ်လိုက်သော သပိတ်သည် မင်းကြီးရှိရာသို့လာ၍
 မင်းကြီး၏လက်၌တည်လေ၏။ ထိုထမင်းကို သုံးဦးကုန်သော
 သူတို့သည် အလုံရှိတိုင်း စားသောက်သုံးဆောင်ကြလေ၏။ ။
 ထို့နောက်မှ မင်းကြီးသည် သပိတ်ကိုဆေး၍ အကြံဖြစ်သည်
 ကား။ ဤသပိတ်ကိုအချည်းနှီးပြု၍ လွှတ်လိုက်ခြင်းငှါ မအပ်
 ပေဟု ကြံပြီးလျှင် မိမိအပေါ်ရုံပုဆိုးကို ခွါ၍ ခေါက်ပြီးလျှင်၊ သ
 ပိတ်အပေါ်၌ တင်လျက်။ ။ ဤပုဆိုးကို မထေရ်အား လှူပါ၏။
 ဤသပိတ်သည် မထေရ်၏လက်၌ တည်ပါစေ သတည်း။ ဟု
 ကောင်းကင်သို့ပစ်တင်လိုက်သောအခါ၊ သပိတ်သည် မထေရ်
 ၏အာနုဘော်ဖြင့် ကောင်းကင်မှသွား၍ မထေရ်၏လက်၌တည်
 လေ၏။ ။ ၎င်းဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးသည်။ နောက်သောအခါ
 ၌ မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်ရှစ်ဆူတို့ကို အတောင်အားဖြင့်
 နှစ်ထောင်၊ အလံအားဖြင့် ငါးရာရှိသော မဟာစေတီ၌ ဋ္ဌာပနာ
 လျက်၊ ထိုမဟာစေတီမပြီးမဆုံးခင်ပင် သေခါနီးသောအခါသို့
 ရောက်၍ မင်းကြီးအား မဟာစေတီ၏တောင်ဘက်ယင်ပြင်ပေါ်
 ၌ ညောင်စောင်းဖြင့် အိပ်စေ၍၊ ရဟန်းသံဃာတို့သည်။ ။ ဒီဃ
 နိကာယ်၊ မဇ္ဈိမနိကာယ်၊ သံယုတ္တနိကာယ်၊ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်
 ခုဒ္ဒကနိကာယ် ဟုဆိုအပ်သော နိကာယ်ငါးရပ်ကို သရဇ္ဈယ်
 ခြင်းပြုကြကုန်စဉ်၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်မှ နတ်ရထားခြောက်
 ခုတို့လာ၍ မင်းကြီး၏ရှေ့၌တည်ကုန်၏။ မင်းကြီးလည်း မိမိ
 ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြု၍ မှတ်တမ်း တင်ထားသော ရွှေပေကို
 ဆောင်ခဲ့လောဟုဆိုပြီးလျှင်၊ ထိုကုသိုလ်စာရင်းကို အဘတ်ခိုင်း
 လေ၏။ ထိုသို့ဘတ်ပြရာ၌ မင်းကြီးသည်၊ မိမိပြုအပ်သော
 ကောင်းမှုတို့တွင်၊ နှစ်သက်အပ်သောကောင်းမှုဟူ၍ တခုမျှမ
 တွေ့သေး။ ။ ထိုရွှေပေဘတ်သောသူသည်၊ ရုဋ္ဌင်္ဂဏိမင်းနှင့်

စစ်ထိုး၍၊ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းစစ်ရှုံး၍တောအုပ်တခုသို့ဝင်ပြီး ပုန်း
 အောင်နေသောအခါ။ တခုသောသာရကဘတ်ကို လေးတို့ပြု
 လျက်၊ ဂေါဓိယမာလကမဟာတိဿမထေရ်အား။ ဆွမ်းလှူ
 သောအကြောင်းကိုဘတ်ပြသောအခါ၌၊ မင်းကြီးသည် အလွန်
 နှစ်သက်ပေ၏။ ထိုနောက်ရွှေပေထတ်သောသူအား။ တော်ပြီ
 ရွှေပေကိုထားမြဲအတိုင်းထားလိုက်ပါတော့ဟုဆိုပြီး။ ရဟန်း
 တို့အား အရှင်ဘုရားတို့။ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်တို့တွင်။ အ
 ဘယ်နတ်ပြည်သည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိပါသနည်း ဟု လျှောက်
 ကြားလေ၏။ ။ ထိုအခါရဟန်းတို့သည်၊ မင်းကြီးနတ်ပြည်
 ခြောက်ထပ်တို့တွင်။ အလုံးစုံသော ဘုရားလောင်းတို့၏နေရာ။
 တုသိတာဘုံသည်။ မွေ့လျော်ဘွယ်အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏ဟု
 မိန့်လေ၏။

မင်းကြီးလည်း။ ထိုခဏ၌နတ်ရွာစံ၍၊ ဥပပါတ်-ပဋိသန္ဓေ
 အားဖြင့်။ တုသိတာဘုံမှလာသောနတ်ရထားနှင့်အတူ။ တုသိ
 တာဘုံသို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။ ။ ဤကား-အင်္ဂုတ္တရ အဋ္ဌ
 ကထာ။ ဒေဝနုတသုတ်အဖွင့်(က)နံပါတ် ၁၀၄-၌ လာသည်
 အတိုင်းတည်း။

မဟာဝင်၌ကား။ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးသေခါနီးဆဲဆဲ၌၊ နတ်
 ပြည်ခြောက်ထပ်တို့တွင်။ အဘယ်နတ်ပြည်သည်။ မွေ့လျော်
 ဘွယ်ရှိပါသနည်းဟုလျှောက်ကြားသောအခါ။ အထယမထေရ်
 သည်။ တုသိတာနတ်ပြည်ဟု ဆိုအပ်သော။ အရိမိတေယျ
 ဘုရားအလောင်းတော်၏နေရာသည်။ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိကြောင်း
 ကိုမိန့်၏ဟုလာ၏။ ။ ထို့ကြောင့်-မဟာဝင်၌။ ။ အရိမိတေ
 ယျောမောဓိသတ္တောဟိ ဝသတော တုသိတာပုရေဟု လာ
 ၏။ ။ မင်းကြီးကား။ အရိမိတေယျဘုရား၏လကျာရံ၊ ညီဟော်
 သဒ္ဓါတိဿမင်းကား-လက်ဝဲရံ။ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့
 ကား။ ဘုရား၏ခမည်းတော်မယ်တော်။ သာလိမင်းသားကား။
 ဘုရား၏သားတော်ဖြစ်အပ်ဟုလာ၏။

အနာဂတဝင်္ဃကား။ ။ အရိမိတေယျ၏ မည်းတော်
ကား။ သုဗြဟ္မာမည်သော ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်တည်း။ မယ်တော်
ကား။ ဗြဟ္မဏဝဘီမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်တည်း။ အရိမိတေယျ
ဘုရားအလောင်းတော်၏ မိဖုရားကား။ စန္ဒမုက္ခိမည်သော မိဖုရား
တည်း။ သားတော်ကား။ အဇိတအမည်ရှိသတည်း။ လင်္ကျာရံ
ကား။ အသောကအမည်ရှိသတည်း။ လင်္ကာရံကား။ ဗြဟ္မဒေဝ
အမည်ရှိသတည်း။ အလုပ်အကျွေးကား။ သီဟအမည်ရှိသော
သူတည်း။

ပြီးပြီ။

ဘုရား လက်ထက်တော်၌၊ ကိလေသာ အာသဝေါတရား
ကင်းပြီးသော ရဟန္တာကြီးတွေ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိတို့အား။ ထိုထို
သို့သော မြန်မာဘာသာပြန်ကျမ်းတို့၌၊ အလွန်ထင်ရှားကုန်၏။
ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးမှ၊ ပရမ္ပရဟန္တာအဖြစ်သို့
ရောက်ကုန်သော အကြောင်းအရာအဏုပ္ပတ္တိကိုကား။ စာပေ
ပရိယတ္တိကို အားမထုတ်နိုင်သော သူတို့အား။ ဘတ်ရှုရခြင်း
နည်းကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိတို့ကို ဘော်ပြရခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

ပထဝီ၌။ နေ, လ, တို့သည်။ တဖြောင့်တည်းသောနေရာ၌။
မြိုင်တန်းလျက်ရှိစဉ်၊ နေ၏အလင်းရောင်သည်။ လ, သို့မရောက်
မူ၍၊ ကမ္ဘာမြေကြီးအရိပ်ထဲသို့ ရောက်နေသောကြောင့်။ လ, မှာ
အလင်းရောင်မရရှိ။ ထိုသို့အလင်းရောင်မရရှိခြင်းကိုပင်။ လ,
ကြတ်သည်ဟု ခေါ်ဆိုကြောင်းကို ပုံသေးပုံကြီး အမျိုးမျိုးနှင့်
တကွ။ လ, ကတဘက်။ နေကတဘက်။ အလည်ခေါင်တွင် ကမ္ဘာ
မြေကြီးထားပြီးပြီထား၏။ ၎င်းပြင် နေ, ကြတ်သောအခါ၌။ နေ,
သည် လ, နှင့်တွေ့သောအခါ။ လ, က ဝင်၍ ဖုံးအုပ်သောကြောင့်။
နေ, ကြတ်သည်ဟု ဆိုထားပြန်၏။ ဤစကားအလုံးစုံတို့သည်
အလွန်မှားကုန်၏။

မူလအစကနဦးကပင်၊ ကမ္ဘာလုံးသည် ကမ္ဘာလည်သည် ဟူ၍ ရေးသားထားသောကြောင့်၊ အကျယ် မှားကြောင်းကို ရေးသားဖို့မလိုတော့ပေ။

စကားတရပ်မှာလည်း။ ကျွန်ုပ်တို့ကမ္ဘာဟူသော စာအုပ် စာမျက်နှာနံပါတ်(၄)၅။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမ္ဘာမြေကြီး၏ အခြင်းအရာအနေအထား အတ္ထုပ္ပတ္တိတို့ကို အကြောင်းပြသ ရှင်းလင်းနိုင်သော်လည်း။ (လုံးဝန်းသည်ဟုမဆိုလျှင် မည်သည့် အရာကိုမျှ ကျွန်ုပ်တို့အကြောင်းပြ ရှင်းလင်းအောင်မပြုနိုင်ခြေ ဟူသောစကားသည်လည်း။ တစ်စုံတစ်ခုသောကမ္ဘာ၏ အခြင်းအရာကိုကြံယိုသောကြောင့်သာလျှင်။ လုံးသည်ဟု ယူထားရ ပါသည်ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ရောက်ခဲ့သောကြောင့်။ ဤစကား ကွပ်ပင် မဟုတ်ကြောင်းကို သိမှတ်လေ။

ထို့ကြောင့် နေ-လ။ ကြတ်သောအယူမှာလည်း။ လောက ဓာတ်ဆရာတွေအလွန်မှားကုန်၏။

အမှန်ကား။ ၊ သင်္ဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၏အစိတ် ဒေဝပုတ္တသံယုတ်ပဋ္ဌဒ္ဒဝဂ် (၈)နံပါတ် ၂၅-၅ သာဝတ္ထိယံဝိ ဟရတိ တေနခေါပနသမယေနစန္ဒိမာဒေဝ ပုတ္တောရာဟုနာ အ သုရိန္ဒေန ဂဟိတောဟောတိ။ ။ အစရှိသဖြင့် ဟောတော်မူ လေသည်။ အဓိပ္ပါယ်ကား။ ဘုရားသခင်သည်။ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဝေ ပဓိတ္တရာဟုအသုရိန်သည် မြင့်မိုရ်တောင်အောက် ဒိုခနောက် သုံးခုကဲ့သို့သော မိမိတို့နေရာမှတက်လတ်၍ လနတ်သားကို ဖမ်းစဉ်ထွင်၊ လ-နတ်သားသည် ငါတို့၌ဘုရားသခင်သာလျှင် အောက်မေ့ကိုးကွယ်ရာရှိ၏ဟု-နုလုံးပြု၍။ ၊ နမောတေဗုဒ္ဓဝိ ရတ္ထ၊ ။ ဝိပုဗုတ္တောသိ သဗ္ဗမိ။ အစရှိသော ဂါထာကိုရွတ်၏။ ဘု ရားသခင်လည်း။ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တော်ကပင် သိတော်မူသည်။

ဖြစ်၍။ ။ တထာဂတံအရဟန္တံ။ စန္ဒိမာ သရဏံဂတော။ ရာ
ဟုစန္ဒံပမုဉ္ဇသယု၊ ဗုဒ္ဓေါလောကေ အနုကမ္ပကာ။ ။

ဟူသောဂါထာကိုမိန့်တော်မူ၏။ ။ လိုရင်းကား။ အချင်း
ရာဟု၊ လ-နတ်သားသည်။ ငါဘုရားသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာရှိ၏
လ- နတ်သားကိုအချင်းရာဟု လွှတ်လော့လွှတ်လော့ဟု မိန့်
တော်မူလျှင်။ ရာဟုအသုရိန်သည်။ လ-နတ်သားကို လွှတ်၍။
ကြောက်မက်ဘွယ်အဆင်းရှိသော ဝေပစိတ္တအသုရိန်သည်။
ဘုရားထံသို့ချဉ်းကပ်လျက်။ ကြောက်ရွံ့တုလှုပ်သော အား
ဖြင့် ကြက်သီး မွေးညှင်းထပြီးလျှင်။ သင့်တင့် လျှောက်ပတ်
သောအရပ်၌နေ၍။ မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ဤသို့နားတော်
လျှောက်၏။ ။

(၁) ကိံနုသန္တရမာနောဝ။ ရာဟုစန္ဒံပမုဉ္ဇသိ။ သံဝိဂ္ဂရူ
ပေါအာဂမ္မ။ ကိံနုဘိတောဝတိဋ္ဌသိတိ။ ။ (၂) သတ္တဓာ၊ မေ၊
ဖလေမုဒ္ဓါ။ ဇိဝန္တောနုသုခံလဘေ။ ဗုဒ္ဓဂါထာဘိတောဋ္ဌိ။ နော
စေမုဉ္ဇေယျစန္ဒိမန္တိ။ ။

ဟူ၍နားတော်လျှောက်၏။ ။ အနက်ကား ရာဟု၊ အချင်း
ဝေပစိတ္တအမည်ရသောရာဟု။ ကိံနု၊ အဘယ်သို့(ဝါ) အဘယ်
ကြောင့်၊ သန္တရမာနောဝ၊ လျှင်မြန်စွာသာလျှင်၊ စန္ဒံ၊ လ-ကို၊ ပ
မုဉ္ဇတိ၊ လွှတ်ခဲ့ဘိသနည်း။ သံဝိဂ္ဂရူပေါ၊ ဖောက်ပြန်ချွတ်ရှင်း
လောရုပ်ရှိသည်ဖြစ်၍ (ဝါ) ဖောက်ပြန်သောရုပ်နှင့်။ အာဂမ္မ၊
လာ၍၊ ကိံနု၊ အဘယ် ကြောင့်။ ဘိတော၊ ကြောက်ရွံ့ သည်ဖြစ်
၍သာလျှင်၊ တိဋ္ဌသိ၊ တည်ဘိသနည်း။ ဣတိစေ၊ ဤသို့အရှင်
ဘုရားမေးငြားအံ့။ ။

[၂] ဗုဒ္ဓဂါထာ၊ အရှင်ဘုရားမိန့်တော်မူအပ်သော စကား
တော်သည်။ အဘိဘိတော၊ အလွန်တရာ ကြောက်မက်ဘွယ်
ရှိသည်။ အမ္ဘိ၊ ဖြစ်၏။ စန္ဒိမံ၊ လ-ကို၊ နောစေ၊ မုဉ္ဇေယျ၊ အကယ်၍
တပည့်တော်မသွတ် ငြားအံ့။ မေ၊ ဘုရားတပည့်တော်၏။ မုဒ္ဓါ၊
ဦးခေါင်းသည်။ သတ္တဓာ၊ ခုနှစ်စိတ်—ခုနှစ်မွှာ။ ဖလေ၊ ကွေရာ၏။

ဇီဝန္တော။ အသက်ရှင်လျက်၊ သူခံ။ ချမ်းသာစွာနေခြင်းကို၊ န
လဘေ၊ မရရာ။ ဣတိ။ ဤသို့။ အဝေ၊ စ။ နားတော်လျှောက်၏။

{ မှတ်ချက် } သန္တရမာနောဝ-၌၊ လျှင်မြန်စွာဟူ၍၊ ယော
ဇနာခြင်းသည်။ အဋ္ဌကထာအလိုအတိုင်းယောဇနာ၏။ ။ ထို့
ကြောင့် အဋ္ဌကထာ၌၊ သန္တရမာနောဝါတိ။ တုရိတောဝိယ၊
ဟု မိန့်ပြီ။ ။ ပမုဗ္ဗသိ။ ။ ၌လည်း၊ လွတ်ခဲ့၊ ဘိသနည်း။ ဟုယော
ဇနာခြင်းသည် အာချာတ်-ဝတ္တမာနဝိဘတ်၊ အတိတ်-၌သက်
အပ်သော(သိ)ဟူ၍ အဋ္ဌကထာဆရာမိန့်သောကြောင့်၊ လွတ်
ခဲ့၊ ဘိသနည်းဟု ယောဇနာသည်။ ထို့ကြောင့် အဋ္ဌကထာ၌၊ ပ
မုဗ္ဗသိတိ။ အတိတက္ကောတ္တမာနဝစနံ။ ။ ဟုမိန့်ပြီ။ ။

ဤသို့ ဒေဝပုတ္တသံယုတ်ပါဠိတော်၌ လာသောကြောင့်၊ ရာ
ဟုအသုရိန်သည်- ဝေပစိတ္တံအသုရာပြည်မှလာ၍၊ တမ်း
ကြောင်းကို ဟောတော်မူ၏။ ။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသ
ခင်သည် အချင်းရာဟု-လ-နေ, တို့ကို မမျှိုလင်း, မရန်လင့် ဟု
မိန့်တော်မူကြောင်းကို ပြလိုသော အဋ္ဌကထာဆရာသည်။ ။
ဇန္တိမာတိ၊ စန္ဒရိမာနဝါသိဒေဝပုတ္တော။ (ပ) သူရိယောတိ၊ သူရိ
ယဝိမာနဝါသိ၊ ဒေဝပုတ္တော၊ မာရာဟုဂိသိစရံ အန္တလိက္ခတိ။
အန္တလိက္ခစရံ သူရိယံ။ ရာဟုမာဂိလိတိဝဒတိ။ ဟူသော
ပါဠိကိုမိန့်လေပြီ။ ။

ဤရာဟုအသုရိန်သည်။ အဘယ်သို့ လ, နေ, တို့ကို မျှိုနိုင်
သနည်းဟုမူကား။ ဩဝါ-မျှိုနိုင် ၎င်းနိုင်၏ဟူသောပါဠိကို ပြလို
သောကြောင့်၊ ။ ကံပနေသ, တံဂိလတိတိ အာမဂိလတိ-
ဟူသောပါဠိကိုမိန့်လေပြီ။

ရာဟုအသုရိန်၏ကိုယ်သည်။ အဘယ်မျှကြီးမား၍၊ လ, နေ
တို့ကို မျှိုနိုင် ၎င်းနိုင်သနည်းဟူသော အမေးကိုဖြေခြင်းငှာ။ အလို
ရှိသော အဋ္ဌကထာဆရာသည်။ ။

၁။ ရာဟုသဟိ အတ္တဘာဝေါမဟာ၊ ဥစ္စတရေန အဋ္ဌ
ယောဇနသ တာမိကာနိ၊ စတ္တာရိယောဇနသဟဿာနိ။

၁၁၂ ဝိသ္ဿာနပဟာနု, လောကောဘာသဒီပနီ၊

၂။ ဗဟန္တရမသဒ္ဓါဒသယောဇနသတာနိ၊

၃။ ဗဟလတ္တေနသယောဇနသတာနိ၊

၄။ သီသံနဝယောဇနသတံ။

၅။ နုလာဋ်တိယောဇနသတံ။

၆။ သမုကန္တရံပဏ္ဍာသယောဇနံ၊

၇။ မုခံဒ္ဓိယောဇနသတံ။

၈။ ဗာနံတိယောဇနသတံ။

၉။ မုခါဒါနံတိယောဇနသတဂန္တိရံ။

၁၀။ ဟတ္ထတလ, ပါဒတလာနံ ပုထုလုတောဒ္ဓိယောဇနသတာနိ၊

၁၁။ အင်္ဂုလိပဗ္ဗာနိပဏ္ဍာသယောဇနာနိ၊ ။ ဟူသော ပါဠိကို မိန့်လေပြီ၊ ။ ဤကား- ဒေဝပုတ္တသံယုတ်အဋ္ဌကထာ, (မြန်) နံပါတ် ၁၂၀-၌ လာသည့်အတိုင်းပင်တည်း။

အင်္ဂုတ္တရအဋ္ဌကထာ-စတုတ္ထနိပါတ်၊ စရဝဂ်အဖွင့်။ (က) ၂၅၉-၌ လာသောစကားသည်။ ဤသံယုတ်အဋ္ဌကထာစကားနှင့် တူပေ၏။ သုတ်သီလန္တရ်အဋ္ဌကထာ၊ သောဏဒဏ္ဍသုတ်အဖွင့်၊ (ပြည်) နံပါတ် ၂၀၆-၌၊ အထူးလာသောစကား (ကား၊)

၁။ ထန္တရေန သယောဇနသတာနိ။

၂။ ဂိဝါတိယောဇနသတံ၊ ။ ဟူ၍လာ၏။ ။ လိုရင်းအဓိပ္ပါယ်ကား၊ ။

(၁) ရာဟုအသုရိန်သည်၊ ကိုယ်အရပ် အမြင့်အားဖြင့်။ ယူဇနာ ၄၀၀၀-အမြင့်ရှိ၏။ (၂) ပခုံးတဘက်အစွန်းမှ ပခုံးတဘက်အစွန်းသို့ ယူဇနာ ၁၂၀၀-ရှိ၏။ (၃) လက်မောင်းလက်ရုံးသည် အထူအားဖြင့် ယူဇနာ ၆၀၀-ရှိ၏။ ထုံးပတ်အားဖြင့် ၁၀၀၀-ရှိ၏။ (ဗဟုလတ္တ) ဟူသော အထူသဒ္ဓါသို့ လိုက်၍ လက်ပြင်နှင့်ညှပ်ရိုးအထူလည်း၊ ယူဇနာ ၆၀၀-ပင်ရှိ၏။ (၄) ဦးခေါင်းကား၊ ယူဇနာ ၆၀၀-ရှိ၏။ (၅) နဖူးပြင်ကား။

ယူဇနာ ၃၀၀-ရှိ၏။(၆)မျက်ခုံးနှစ်ခုတို့၏ကြားကား၊ ယူဇနာ ၅၀ ရှိ၏ (၇) ခံတွင်းအကျယ် ယူဇနာ ၂၀၀-ရှိ၏။ (၈)နှာခေါင်းအရှည်ယူဇနာ ၃၀၀-ရှိ၏။(၉) ခံတွင်းအနက် အစောက်ကား။ ယူဇနာ ၃၀၀-ရှိ၏။(၁၀)လက်ဘဝါးခြေဘဝါး တို့၏ အထူသည် ယူဇနာ ၂၀၀-ရှိ၏။(၁၁)လက်ချောင်းတချောင်းတွင်လက်တဆစ်နှင့်တဆစ် ယူဇနာ ၅၀-ရှိ၏။ သုတ်သိလက္ခန္ဓာအဋ္ဌကထာ၌လာသော (၁၂) သားမြတ်နှစ်ခုအကြား ယူဇနာ ၆၀၀-ရှိ၏။လည်ပင်းအရှည် ယူဇနာ ၃၀၀-ရှိ၏။

[မှတ်ချက်] ဒိဗာနိကာယ်၊သံလက္ခန္ဓာအဋ္ဌကထာ၌ကား။ အသုဂါန်၏လက်ဘဝါးခြေဘဝါးအထူသည်၊ယူဇနာ ၃၀၀-ရှိကြောင်းကိုလာ၏။ ၎င်းဒိဗာနိကာယ်၊ သုတ်မဟာဝါ အဋ္ဌကထာ မဟာနိဒါနသုတ်အဖွင့် (၆)နံပါတ် ၇၁ ၌လည်း ယူဇနာ ၃၀၀ ပင်ရှိကြောင်းကိုလာ၏။ သံယုတ္တနိကာယ်နှင့်၊ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်တို့၌ကား ယူဇနာ ၂၀၀ ရှိကြောင်းကို လာ၏။ ၎င်းအဋ္ဌကထာတို့ကို။အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဗောဓိ။သုတ်သင်ဖွင့်ဆိုသည် မဟုတ်ပါလောဟုမေးမှု ဖွင့်ဆိုသည်ကားမှန်၏။ သို့သော်လည်းဘာဏကဆောင်ကုန်သောရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့၏ အလိုအတိုင်းဖွင့်ဆိုရပေ၏။ ဤကဲ့သို့သာဏကဆောင်ဆရာတို့၏ အလိုကိုလိုက်၍ ဖွင့်ရငြားသော်လည်း။ ထိုဘာဏကဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင်၊ ဒိဗာနိကာယ်ကိုဆောင်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား ရာဟုအသုဂါန်၏ ဘဝါးဆမ်းရင်းဘက်ကပြောသောစကားဖြစ်၏။သံယုတ္တနိကာယ်၊အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်တို့ကိုဆောင်ကုန်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား။ခြေဘမ်းမှ အဖျားသက်အနည်းငယ်ပါးသောနေရာကိုဆိုသောစကားဖြစ်၏။ ဤလိုယူမှလည်း။ ယမုနာ ရေနှင့်- ဂင်္ဂါရေ၊ ခွဲခြား၍မရ တသားတည်းကျသကဲ့သို့ရှိချိမ့်မည်။

ဝေပစိတ္တအသုဂါန်သည်၊ အတယ်ကြောင့် လ၊နေ၊ တို့ကို ဘမ်းသနည်းဟူမှုကား။ထိုလ၊နေ၊တို့၏အရောင်အဝါမှပတင့်

တယ်သည်ကိုမြင်သောအခါ၌၊ ညုစူစောင်းမြောင်းသောစိတ်
သဘောဖြင့်၊ ထိုနေ့၊ လတို့လာမည့်လမ်း၌ ခံတွင်းကိုဖွင့်လျက်
နေ၏။ ထိုအခါ လ၊ နေ့၊ တို့သည်၊ မိမိတို့ခရီးဖြင့်၊ အစဉ်အတိုင်း
လာကုန်၍ ထိုရာဟု၏။ ခံတွင်းသို့ရောက်သောအခါ၌၊ ယူဇနာ
၃၀၀ ရှိသော နုရက်ချောက်ကြီးအတွင်းသို့ ပစ်ချက်သကဲ့သို့
ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ နေ့၊ လ၊ တို့ကို အစိုးရသော နေ့နတ်သား၊ လ
နတ်သားတို့သည်၊ သေရမည့်ဘေးကိုကြောက်ရွံ့ရကား။ တ
မြိုင်နက်ပုတ်ခတ်သောအခါ၌ပင်လျှင်၊ အော်၍ထွက်ပြေးကုန်
၏။ ထို့ကြောင့်ဒေဝပုတ္တသံယုတ်အဋ္ဌကထာ၊ (မြန်)နံပါတ်
၁၂၁ ၌ သောစန္ဒိမသုရိယေဝိရာစမာနေ ဒိသွာ ဣဿပက
တော၊ တေသံ ဂမနဗိထိံ ဩတရိတွာ မုခံဝိဝရိတွာ တိဋ္ဌတိ၊
စန္ဒဝိမာနံဝါ၊ သုရိယဝိမာနံဝါ၊ တိယောဇန သတိကေ မဟာနု
ရကေ၊ ပက္ခိတ္တံဝိယ ဟောတိ၊ ဝိမာနေ အဓိဝတ္တော ဒေဝတာမရ
ဏာယ ယတန္တိတာ ကေပ္ပဟာရေနေဝဝိရဝန္တိ။ ။

အနက်ကား။ သောထိုငေပစိတ္တအသုရိနံသည်။ ဝိရာစ
မာနေ။ အရောင်အခါတင့်တယ်စွာနှင့် သွားလာလှည့်ပတ်ကုန်
သော စန္ဒိမသုရိယေ၊ လ၊ နေ့၊ တို့ကို။ ဒိသွာ၊ မြင်၍(ဝါ)မြင်ခြင်း
ကြောင့်။ ဣဿပကတော။ ညုစူစောင်းမြောင်းသောစိတ်ရှိသည်
ဖြစ်၍။ တေသံ၊ ထိုလ၊ နေ့၊ တို့၏ ဂမနဗိထိံ။ သွားသောခရီးသို့။
ဩတရိတွာ၊ သက်၍၊ မုခံ၊ ခံတွင်းကို။ ဝိဝရိတွာ၊ ဖွင့်၍၊ တိဋ္ဌတိ၊
တည်၏။ စန္ဒဝိမာနံဝါ လ-မိမာနံ၌နေသောနတ်သားသည် ၎င်း။
သုရိယဝိမာနံဝါ၊ နေ-မိမာနံ၌နေသော၊ နေ့နတ်သားသည် ၎င်း။
တိယောဇနသတိကေ၊ ယူဇနာသုံးရာရှိသော၊ မဟာနုရကေ။
ကြီးစွာသောနုရက်ချောက်ကြီးအတွင်းသို့၊ ပက္ခိတ္တံဝိယ၊ ပစ်
ချက်သကဲ့သို့၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဝိမာနေ။ မိမာနံတို့ကို၊ အဓိ
ဝတ္တော၊ အစိုးရသော၊ ဒေဝတာ၊ နတ်သားသည်၊ မရဏာယ
တန္တိတာ၊ သေဘေးဖြင့်ချိမ်းချောက်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်

ကောပ္ပဟာရေနေဝ။ တပြိုင်နက် ပုတ်ခတ်တမ်းသောအခါ၌ပင်
လျှင်၊ ဝိရဝန္တိ၊ အော်၍ ထွက်ပြေးကုန်၏။

ထိုဝေပစိတ္တအသုရိန်သည်၊ တခါတရံ၌လည်း။ လ၊ နေ၊ တို့
ကိုလက်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၏။ တခါတရံလည်း မေးအောက်သို့သွင်း
ထား၏။ တခါတရံလည်း လျှာဖြင့်ရင်၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ တရံတခါ
လည်း ပါးစောင်း၌ထား၍ အစာကိုစားသကဲ့သို့။ ပါးစောင်၌
ထား၏။ ။ ရာဟုအသုရိန်သည် လ၊ နေ တို့၏ လျှင်မြန်သော
အဟု ကိုကားမတားဖြစ်နိုင်ပေ။ အကယ်၍ ပါးစောင်း၌ ငုံ့လျက်
လ၊ နေတို့၏ လျှင်မြန်သော အဟု ကို တားမြစ်လျှင် ထိုရာဟုအသု
ရိန်၏ ဦးခေါင်းသည် ကွဲ၍ဖောက်ထွက်ရာ၏။ သို့မဟုတ် ရာဟု
သုရိန်၏ ဦးခေါင်းကို အောက်သို့ညွတ်စေရာ၏။ ။ ထို့ကြောင့်
ရာဟုအသုရိန်သည် လ၊ နေတို့၏ အားခြင်းအဟု နှင့် တကွသာ
လျှင်၊ တမ်း၍ ခိုက်ပါသွားရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအဋ္ဌကထာ
၌။ ။ သောပနုဝိမာနံ ကဒါစိ ဟတ္ထေနု ဆာဒေတိ၊ ကဒါစိ
ဟနုကထာပေဋ္ဌာပက္ခိပတိ၊ ကဒါစိ ဖိဋ္ဌာယပရိမဇ္ဇတိ၊ ကဒါ
စိ အဝဂဏ္ဏကာရကံ၊ ဘုဉ္ဇန္တောပိယ၊ ကပေါလန္တရေပတိ၊
ဝေဂံပနဝါရေတုံ၊ နသက္ကောတိ၊ သစောရေသမိတိ၊ ဂဏ္ဍကံ
ကတွာ တိဋ္ဌေယျ၊ မတ္တကံ တထာ ဘိန္ဒိတွာနိက္ခမေယျ၊ အာ
ကဗိတွာဝါ၊ နံ-ဩနမေယျ၊ ဟသ္မာဝိမာနေန သဟေဝ ဂစ္ဆတိ၊
ဟုမိန်ပြီ။ ။

အနက်ကား။ ။ ပန၊ စကားအထူးကိုဆိုပြီးအံ့။ သော၊ ထို
ဝေပစိတ္တအသုရိန်သည်၊ ဝိမာနံ၊ လ၊ နေတို့၏ ဦးခေါင်းကို။ ကဒါ
စိ၊ တရံတခါ။ ဟတ္ထေနု၊ လက်ဖြင့်။ ဆာဒေတိ ဖုံးလွှမ်း၏။ ကဒါ
စိ၊ တရံတခါ။ ဟနုကထာ၊ မေး၏။ ပေဋ္ဌာ၊ အောက်သို့။ ပက္ခိပတိ၊
သွင်းထား၏။ ကဒါစိ၊ တရံတခါ။ ဖိဋ္ဌာယ၊ လျှာဖြင့်။ ပရိမဇ္ဇတိ၊
လျက်၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ ကဒါစိ၊ တရံတခါ။ အဝဂဏ္ဏကာရကံ၊ ပါး
စောင်ပုံး လျက်။ ဘုဉ္ဇန္တောပိယ၊ စားသကဲ့သို့။ ကပေါလန္တရေ၊
ပါးစောင်း၏အတွင်း၌။ တပေတိ၊ ထား၏။ ဝေဂံပန၊ လနေတို့၏။

လျှင်သောအဟုန်ကိုကား၊ ဝါရေတု၊ မသွားဘဲတန်နေသည်ကို
တားမြစ်ခြင်းငှါ၊ နုသက္ကောတိ၊ မစွမ်းနိုင်၊ ဝါရေသာမိ၊ လျှင်
သောအဟုန်ကိုတားမြစ်အံ့၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ဂဏ္ဍကံ၊ ပါးစောင်း၌
ထားသည်ကို၊ ကတွာ၊ ပြု၍၊ သစေတိဋ္ဌေယျ၊ အကယ်၍ တည်
ငြားအံ့၊ တဿ၊ ထိုအသုရိန်၏၊ မတ္တကံ၊ ဦးခေါင်းကို၊ ဘိန္ဒိတွာ၊ ခွဲ၍
နိက္ခမေယျ၊ ထွက်ရာ၏၊ အာကမိတွာဝါ၊ ငင်၍၊ နံ၊ ထိုရာဟု အ
သုရိန်ကို၊ (ဝါ) ရာဟုအသုရိန်၏ဦးခေါင်းကို၊ ဩနမေယျ၊ ညွတ်
စေရာ၏၊ တသ္မာထိုကြောင့်၊ ဝိမာနေနု၊ ဗိမာန်နှင့်၊ သဟေဝ၊ တက္က
သာလျှင်၊ ဂစ္ဆတိ၊ ဘမ်း၍လိုက်ပါသွားရ၏။ ။ ဤကားအနက်။

ဤဆိုအပ်သောစကားဖြင့်၊ အသုရာပြည်မှ ရာဟုအသုရိန်
သည်၊ လ, နေတို့ကိုဘမ်းကြောင်းကို သိမှတ်လေ။ ။ ထိုရာဟု
အသုရိန်သည်။ စင်စစ်နေ့, လတို့ကိုမျှိသည်မဟုတ်။ သာမည
အားဖြင့်သာလျှင်မျှိသည်ဟု ခေါ်ဆိုကြကုန်၏။ အဋ္ဌကထာ၌
အာမဂိသတိ ဟူသောစကားသည်။ မျှိသည် ဟူသော အ
ဗိပ္ပာယ် မဟုတ်ကြောင်းကို။ ။ ၎င်းဒေဝပုတ္တသံယုတ်ဇီကာ၊
အစိုးရသားနတ်ဝိဂုဏ်တိုက်။ ပေစာနံပါတ် ၁၀၄၉-ဆယ်
ကြောင်းပေ(၈)ချပ် ကြောဘက်တွင်။ ။ ဂိလိန္တိ အဓိဗ္ဗေတံ
နုစအဇ္ဈောဟရန္တိ၊ အာဟဂိလိတိစဝုတ္တံ၊ ဟူ၍လာ၏။

ရာဟုအသုရိန်သည်၊ လ, နေ ဗိမာန်တို့ကိုဘမ်းလျှင်လည်း။
နတ်သားကိုဘမ်းသည်နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်၏ဟု။ ၎င်းဇီကာ၌။
ဝိမာနေဂဟိတေ၊ တံနိဝါသိပိ ဂဟိတော ဟောတိဟူ၍လာ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်။ မဟာသမယသုတ်ကို ဟော
တော်မူသောအခါ၊ စကြာဝဠာတသောင်း၌ နတ်တို့သည် စည်း
ဝေးရောက်လာကြလျက်၊ တရားတော်ကိုနာကြကုန်၏။ ထိုအ
ခါတုန်းကပင်လျှင်၊ ၎င်းလ, နတ်သား နေနတ်သားတို့သည်၊ သော
တာပတ္တံဖိုလ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြောင်းကို။ ၎င်းဒေဝပုတ္တသံယုတ်
အဋ္ဌကထာ၊ (၆၆) စာမျက်နှာနံပါတ် ၁၂၁-၌လာ၏။ ။ ထို့
ကြောင့်၊ စန္ဒီမသုရိယာ ကိရ ဒွေပိဒေဝပုတ္တာ မဟာသမယ

သုတ္တကထာနိဝေသ သောတာပတိဖလံပတ္တာ တေနဘဂဝါ
ပဇ်မမာတိအာဟ။ ပုတ္တောမမသောတိအတ္ထော ဟုမိနိပြီ။

အနက်ကား။ ။ ကံရ၊ ဟိုယခင်တဆင့်စကားကြားဘူး
သည်ကား။ စန္ဒိမသုရိယာ၊ လ၊ နတ်သား၊ နေနတ်သားဟုဆို
အပ်ကုန်သော။ ဒွေပိဒေဝပုတ္တာ၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော နတ်
သားတို့သည်။ မဟာသမယကထာနိဝေသ၊ မဟာသယေ
သုတ်ကိုဟောတော်မူသောနေ့၌။ သောတာပတ္တိဖလံ၊ သောတာ
တာပတ္တိဖိုလ်သို့။ ပတ္တာ၊ ရောက်ကုန်၏။ တေန၊ ထို့ကြောင့်။ ဘဂ
ဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်။ ပဇ်မမာတိ၊ ပဇ်မမာဟူ၍။
အာဟ၊ မိနိဆိုလေပြီ။ သော၊ ဤလနတ်သားသည်။ (ဝါ) နေနတ်
သားသည်။ မမ၊ ငါဘုရား၏။ ပုတ္တော၊ သားတည်း။ အတိအယံ၊
ဤသည်ကား။ အတ္ထော၊ အနက်။

(မှတ်ချက်)။ ။ ပဇ်မမာ ဟူသောစကားတော်သည်။ ရာ
ဟုအသုရိနိဘဝ်း၍။ ဗိမာန်မှထွက်ပြေးသောအခါ၌။ အချင်းရာ
ဟု ငါ၏သားတော်အားလွှတ်လောဟု မိနိတော်မူသောစကား
တည်း။

မဟာသမယသုတ်ကိုဟောတော်မူသောအခါ၌။ လကိုအဖို့
ပြု၍နေကုန်သောနတ်တို့သည်။ လနတ်သားကို ဦးစီးနာယကပြု
၍လာကြကုန်၏။ ။ နေကိုအဖို့ပြု၍နေကုန်သော နတ်တို့သည်။
နေနတ်သားကို အကြီးအကဲပြု၍ လာကြကုန်၏။ နက္ခတ်ကို
အဖို့ပြု၍နေကုန်သော နတ်တို့သည်။ နက္ခတ်တွင်အစိုးရသော
နတ်သားကိုအကြီးအမှူးပြု၍လာကြကုန်၏။ ။ ထို့ကြောင့်။
သုတ်မဟာဝါအဋ္ဌကထာ၊ မဟာသမယသုတ်အဖွင့်(၆)နံပါတ်
၂၅၃-၌။ စန္ဒသုပနိဿဒေဝါ၊ စန္ဒမာဂုပုရေက္ခိတွာတိ၊
စန္ဒနိဿိတကာ ဒေဝါ စန္ဒပုရတောကတွာအာဂတာ၊ တယာ
သုရိယနိဿိတကာ ဒေဝါ။ သုရိယံပုရေက္ခိတွာနက္ခတ္တာနိပု
ရေက္ခိတွာတိ။ နက္ခတ္တနိဿိတာပိဒေဝါ နက္ခတ္တာနိပုရတော
ကတွာအာဂတာ။ ။ ဟုလာ၏။

ဤဆိုအပ်သော စကားတို့ဖြင့်။ လ, နေ, နက္ခတ်တို့၌၊ နတ်
သားရှိကြောင်းကို သိမှတ်ကြလေ။ ။

ထိုဆိုခဲ့သော ရာဟုအသုရိန်သည်။ မိမိကိုယ်အရပ်-မြင့်
သည်ဖြစ်၍ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုကြည့်သောအခါ၊
ငါ၏ကိုယ်ကို အောက်သို့မညွတ်ဘဲ၊ ကြည့်ခြင်းငှာ တတ်နိုင်
လိမ့်မည်မဟုတ်၊ မုချအောက်သို့ညွတ်ပြီးကြည့်ရမည်ဟုကြံပြီး၊
အကြင်မျှလောက်သောအခါ၌ ဘုရားသခင်ရှိရာသို့မသွားသေး၊
ထိုမျှလောက်သောအခါ၊ တနေ့သောနေ့၌၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်
၏ဝုဏ်ကျေးဇူးတို့ကိုကြားရ၍၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို သွား
ကြည့်ပေအံ့ဟု၊ ဘုရားသခင် သိတင်းသုံးနေတော်မူသော ဇေတ
ဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရှေ့ရှုသွားလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်
သည် ထိုရာဟုအသုရိန်၏အကြံကို သိတော်မူသည်ဖြစ်၍၊ ငါ
ဘုရားသည် အသုရိန်အား၊ အဘယ်ကဲ့သို့သော ဣဒ္ဓိသာပုန်
ဖြင့် ပြုပါအံ့နည်းဟု ကြံပြီးလျှင်၊ အကယ်၍ ရပ်လျက်ပြုပါ
မူကား၊ နိမ့်သည်ကို မူလည်း၊ မြင့်သည်ဟုထင်ရ၏။ ထို့ကြောင့်
ငါသည် ငါ၏ကိုယ်ကို အိပ်လျက်၊ ရာဟုအသုရိန်ကို ပြုပေအံ့ဟု
ရှင်အာနန္ဒာအား၊ ဂန္ဓကုဋိတိုက်တော်မှ၊ ညောင်စောင်းကိုယူ၍
ဂန္ဓကုဋိပါရဝုဏ်၌ ခင်းလောဟုဆို၏။ ရှင်အာနန္ဒာလည်း ဂန္ဓ
ကုဋိတိုက်မှ ညောင်စောင်းကိုယူ၍၊ ဂန္ဓကုဋိပါရဝုဏ်၌ ခင်း
ထားတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်၊ ခြင်္သေ့မင်း
၏ အိပ်ခြင်းကဲ့သို့ အိပ်တော်မူလေ၏။ ။ ရာဟုအသုရိန်သည်
ဘုရားသခင်ရှိရာသို့လာ၍၊ အိပ်နေသောဘုရားသခင်ကို ရာဟု
အသုရိန်သည်။ ကောင်းကင်လယ်၌နေသော လ, ကို ကြည့်ရ
ဘိသကဲ့သို့၊ လည်ကို အထက်သို့မော့၍ ကြည့်ရလေ၏။ ထိုအခါ
မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်၊ အချင်းရာဟု အဘယ်သို့ ရှိပါသ
နည်းဟု ဆိုပြီးလျှင်၊ သင်သည် သင့်၏ကိုယ်- မြင့်မားသည်
ဖြစ်၍၊ ငါဘုရားအား အောက်တို့ ညွတ်ပြီးကြည့်ရမည်ဟု
သင်၏အကြံသည်၊ ယခုအဘယ်သို့ရှိသနည်း။ အချင်းရာဟု

ငါသည် သူတပါးတို့ အောက်သို့ညွှတ်သေးမျက်နှာနှင့်။ ငါ
 ဘုရားအား ကြည့်စေရန်။ ပါရဒီတော်ကိုဖြည့်ခဲ့သည်မဟုတ်။
 သူတပါးတို့သည် ငါဘုရားအား။ အထက်သို့မော်၍ ကြည့်စေ
 ခြင်းငှာသာလျှင်။ ပါရဒီတော်ကိုဖြည့်ခဲ့ပေ၏။ ထိုနေ့၌ပင်
 လျှင်။ ရာဟုအယုရိန်သည် သရဏာရု သုံးပါး၌ တည်လေ၏ဟု
 သုတ်သီလက္ခန်အဋ္ဌကထာ။ သောဏဒဏ္ဍသုတ်အဖွင့်၊ (ပြည်)
 နံပါတ် ၂၁၇-၌။ တံဒိဝသံရာဟုသရဏံအဂဗေသိ။ ဟူ၍ လာ
 ၏။ ပါဠိကို အလိုရှိက၊ ၎င်းမှာကြည့်ရှုကြပါကုန်။

၎င်း၌ပင်လျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌၊ ဗုဏ္ဏားတယောက်သည်။
 မြတ်စွာဘုရားသခင် ဆွမ်းခံကြွလာသောအခါ၌။ ဘုရား၏ အ
 ရပ်တော်ကို ဝါးလုံးနှင့်တိုင်းရာ၌။ ဘုရားသခင်၏ အရပ်တော်
 ကသာလျှင်၊ ထိုဝါးလုံးထက်မြင့်၍နေ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ဝါး
 လုံးတို့ကို သက်၍ဆက်၍တိုင်းပါသော်လည်း။ မြတ်စွာဘုရား
 ၏အရပ်တော်ကသာလျှင်၊ မြင့်၍နေကြောင်းကိုလာ၏။

ထိုဆိုခဲ့သော လ, နေ, တို့ကို အလုံးအဝန်း ဟူ၍ ပြောဆို
 ကြကုန်၏။ စင်စစ်ကား- အလုံးအဝန်းမဟုတ်ပေ။ နောက်၌ ပြခဲ့
 သော ဒိဗာနသဒ္ဒါသည်။ ဒိဗာနဟောပြစ်သောကြောင့်။ လူ့ပြည်
 ၌ရှိသော၊ ရွှေပြသဒ္ဒါ-ငွေပြသဒ္ဒါကဲ့သို့။ စူလက်မွန်စွန် အစရှိ
 သည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်၏ဟု မှတ်လေ။ ထိုလ, နေ,
 တို့ကို အဝေးမှ မြင်ရသောအားဖြင့်သာလျှင်။ ၎င်းတို့မှ ထွက်
 သောအရောင်တို့နှင့်လုံးသည်ဟူ၍ ထင်ရပေသည်။ နေ, သည်
 အတွင်းကားရွှေ။ အပကားဖလ်ဖြင့် ပြီးသောအရောင်ရှိ၏။ လ,
 သည် အတွင်းကားပတ္တမြား။ အပကား ငွေဖြင့်ပြီးသော အ
 ရောင်ရှိ၏။ မဏ္ဍလသဒ္ဒါသည် အလုံးအဝန်းဟူသော သဒ္ဒါပင်
 ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ၎င်းအလုံးအဝန်းဟူသောစကားသည်။
 နေ, ဒိဗာန-လ, ဒိဗာနတို့မှထွက်သောအရောင်ကို၊ အဝေးမှ အ
 မြင်အားဖြင့်။ သာမညဆိုသောစကားဟုမှတ်အပ်၏။

သက်သေသာဓကကား။ ။မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်။ မဟာသမယသုတ်ကို ဟောတော်မူသောအခါ၌။ တပါးသော ဘုရားတဆူက ငါ့အားမေး၍။ ငါကား-ထိုဘုရား၏အမေးကို ဖြေလျှင်။ အံ့ဘွယ်သရဲသည် ဖြစ်လတံ့။ နတ်တို့သည်လည်း။ တရားတော်ကို ထုံးတွင်၍သိကုန်လတံ့။ ထို့ကြောင့်-ငါသည် နိဗ္ဗိတရုပ်ပွားတော်ကို ဖန်ဆင်းပေအံ့ဟု။ အဘိညာဏ်ပါဒက ဈာန်ကိုဝင်စား၍။ ထိုသမာပိတ်မှ ထသောအခါ၌။ သပိတ် သက်နိုးတို့ကို ယူ၍ တူရုဏ္ဏညွှတ်ခြင်း။ နောက်သို့ ကြည့်ခြင်း။ ကွေး၍ကြည့်ခြင်း။ ဆန့်၍ကြည့်ခြင်း။ စသည်တို့သည် ငါနှင့် အတူတူဖြစ်စေသတည်းဟူ၍။ ကာမာဝစရစိတ်ဖြင့်။ ပရိကံ ကိုပြု၍။ အရှေ့လောကဓာတ် ယုဂန္ဓိရ်တောင်ဖျားမှ အခြံအရံ နှင့်တကွ။ လ,ကိုခွဲ၍ ထွက်လာဘိသကဲ့သို့။ ရူပါဝစရစိတ်ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန် ပြုတော်မူ၏။ ။ထို့ကြောင့်-သုတ်မဟာဝါ အဋ္ဌ ကထာမဟာသမယသုတ်အဖွင့်။(၈)နံပါတ် ၂၄၇-၌။ ။

အညသ္မိပနုဗုဒ္ဓေယေဝ ပုစ္ဆန္တေမယိစဝိဿန္တေ အစ္စ ရကံဘာသထိ။ သက္ခိဿန္တိ စဒဝတာပဒိုဝိဇ္ဈိတု။ တဿာ နိဗ္ဗိတဗုဒ္ဓံမာပေဿာသိတိ အဘိညာပါဒကဏ္ဍာနံ သမာပဇ္ဇိ တွာ ဝုဋ္ဌာယ။ ပတ္တစိဝရဂဟာဏံအာလောကံတဝိလောကံတံ။ သမဇ္ဈိတ ပသာရိတဉ္စ။ မမသဒိသံယေဝ ဟောတုတိကာမာ ဝစရစိတ္တေဟိ ပရိကမ္ပိကတွာ ပါစိနယုဂန္ဓရ ပရိက္ခေပတော။ ဥလ္လှယ်မာနံ စန္ဒမဏ္ဍလံ ဘိန္ဒိတွာ နိက္ခမန္တံဝိယ ရူပါဝစရ စိတ္တေနအဓိဋ္ဌာသိ။ ။ဟု လော၏။

ဤသို့ နိဗ္ဗိတရုပ်ပွားတော်ကိုဖန်ဆင်းသောအခါ၌။ အရှေ့ လောကဓာတ်မှ ကြွလာတော်မူသော နိဗ္ဗိတ ရုပ်ပွားတော်ကို နတ်များအပေါင်းတို့မြင်ကြသောအခါ။ အိုအချင်းတို့-ယခု အ ခါ၌ တပါးသော လ,သည် ထွက်လာပြန်ပြီဟု ဆိုကြကုန်၏။ ယခုဤအနီး၌ကား။ လ,သည်ရှိပေ၏။ စင်စစ်ကား လ,မဟုတ် တန်ရာ။ နေ,သာလျှင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုနေ,သည် အနီးသို့

ရောက်လာသောအခါ၊ ယခု ဤငါတို့အနည်း၌ကား။ နေ့နတ်
 သားရှိပေ၏။ သို့မဟုတ် တခုသော နတ်ဗိမာန်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
 ထိုနတ်ဗိမာန်တို့သည်လည်း။ ယခုဤအနီး၌ရှိကုန်၏။ သို့မဟုတ်
 နတ်သားတယောက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုနတ်သားတို့သည်
 လည်း။ ဤအနည်း၌ အလုံးစုံပင်ရှိကုန်၏။ သို့မဟုတ် တယောက်
 သော ဗြဟ္မာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုဗြဟ္မာတို့လည်း အလုံးစုံပင်
 ဤအနည်း၌ရှိကုန်၏။ ထို့နောက် မကြာမြင့်မှီအနီးသို့ရောက်လာ
 သောအခါ၊ အိုအချင်းတို့—တပါးသောဘုရားတဆူသည်။ ယခု
 အခါ၌ ကြွလာတော်မူ၏ဟုဆို၏။ ပုထုဇဉ်ဖြစ်ကုန်သော နတ်
 တို့သည် ကြံကြကုန်၏။ ပဋ္ဌမရှေးဦးစွာ ဘုရားတဆူသာရှိပေ၏။
 ယခုနတ်တို့စည်းဝေးသောအခါ၌။ ဘုရားကား နှစ်ပါးဖြစ်လာ
 ၏။ ထိုဘုရားနှစ်ပါးတို့တွင် အထယ်ဘုရားက ကြီးပါလိမ့်မည်
 နည်းဟုကြံကြကုန်၏။ အရိယာဖြစ်ကုန်သောနတ်တို့သည်။ ဤသို့
 ကြံစည်ကြကုန်၏။ တခုသော လောကဓာတ်၌။ ဘုရားနှစ်ဆူ
 ပွင့်ခြင်းမည်သည်မရှိပေ။ ဇောနိမုချ-ဘုရားသခင်သည်။ မိမိနှင့်
 တူသောတပါးသော ဘုရားတဆူကိုဖန်ဆင်းပေ၏ဟု သိတော်
 မူကြကုန်၏။ ထိုနိမ္မိတရုပ်ပွားတော်သည်။ နတ်အပေါင်းတို့ မြင်
 ကုန်သောအခါ၌။ ဆယ်ပါးသော အားတော်နှင့် ပြည့်စုံတော်
 မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ရှိခိုးလျက်။ ဘုရား၏ မျက်
 မှောက်တော်၌။ ညီညွတ်စွာ ဖန်ဆင်းထားအပ်သော ရှေ့ထိုင်
 နေတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သုံးဆယ့် နှစ်ပါးသော
 ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာရှိကုန်၏။ နိမ္မိတရုပ်သည်လည်း
 သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာရှိကုန်၏။
 မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ကိုယ်တော်မှ ခြောက်ပါးသော ရောင်
 ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။ နိမ္မိတရုပ်ပွားတော်၌လည်း
 ခြောက်ပါးသော ရောင်ခြည်တော် ဘုံသည်ထွက်ကုန်၏။ မြတ်
 စွာဘုရားသခင်၏ ရောင်ခြည်ဘက်တို့သည်။ နိမ္မိတ ရုပ်ပွား
 တော်၏ ကိုယ်တော်သို့ရောက်ကုန်၏။ နိမ္မိတရုပ်ပွားတော်၏

ရောင်ခြည်တော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ကိုယ်တော်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုဘုရားနှစ်ဆူတို့၏ ကိုယ်တော်မှ ထွက်ကုန် သောရောင်ခြည်တော်တို့သည်။ အထက် အကနိဋ္ဌဘုံတိုင်အောင် ထိ၍၊ ထိုအကနိဋ္ဌဘုံမှတဖန် အရောင်ပြန်ဟပ်ပြီး။ နတ်တို့၏ ဦးခေါင်းပေါ်။ ထိုနတ်တို့ဦးခေါင်းပေါ်မှ စကြာဝဠာ တသောင်း သို့ရှေ့ရှုလင်းကုန်လျက်၊ အသုံးစုံထက်ဝန်းကျင်မှ ရွှေအဆင်း တို့ဖြင့် မြှေးယွက်အပ်ကုန်လျက်၊ စေတီအိမ်ကဲ့သို့ အရောင် တို့သည် လင်းကုန်၏။ စကြာဝဠာတသောင်းမှစည်းဝေးရောက် လာကြကုန်သောနတ်အပေါင်းတို့သည်လည်း၊ မိမိတို့၏အသင်း အပင်းအကြီးအမှူးနှင့်တကွ၊ ထိုဘုရားနှစ်ဆူတို့၏ ရောင်ခြည် တော်အတွင်း၌တည်ကုန်၏။

ထို့ကြောင့်အဋ္ဌကထာ၌၊ ဒေဝသံဃောတံဒိသွာ၊ အညောဝိ နူခေါ။ ဘောစန္ဒောဥဂ္ဂတောတိအာဟ၊ အထစန္ဒြိယံဟာယ၊ အာ သန္ဓတရေ၊ ဇာတေနစန္ဒော၊ သူရိယောဥဂ္ဂဟောတိ။ ပုနအာ သန္ဓတရေ၊ ဇာတေန၊ သူရိယော။ ဒေဝဝိဇာနံဧကန္တိ၊ အစရှိသ ဖြင့်လာလေသည်။ ပါဠိအကျယ်ကိုအလိုရှိက၊ ၎င်းမှာကြည့် လေ။

ဤ၌လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ရုပ်ပွားတော်ကို၊ အဝေးမှမြင်ရ သောအားဖြင့် အလုံးအပိုင်း လ၊ နေ၊ ဟူ၍ ထင်မြင်ရခြင်းဖြစ် ပေ၏။

ထိုမှတပါးလည်း။ မဟာသုဒဿန စကြာမင်းကြီးသည် စကြာရထားကိုစီးပြီးလျှင်၊ လေးကျွန်းတဖြင့်မိရ်ကိုထည့်၍ပြန် လာသောအခါ၌ ထိုစကြာရတနာ၊ ရထားလည်သောအသံ ကိုလူတို့ကြားကုန်သောအခါ၌၊ ဤအသံကား အဘယ်အသံ နည်း၊ အဘယ်မှလာ၍ဖြစ်သောအသံနည်း။ အဘယ်အရပ်မှ ဖြစ်သောအသံနည်းဟု၊ အုပ်အုပ်-ကျက်ကျက်ဖြစ်ကြ၍၊ အ သေအချာ နားထောင်ဆင်ခြင်လက်သော်၊ အရှေ့မှဖြစ်သော

အသံကိုသိ၍၊ လူတို့သည် အရှေ့တက်သို့ကြည့်ကုန်လျက်၊
 တယောက်နှင့် တယောက် ဤသို့ဆိုကြကုန်၏။ အိုအချင်းတို့၊
 ကြည့်ကြကုန်လော့၊ ဤအရာကားအံ့ဘွယ်ရှိပေစွဟုဆိုကြကုန်
 ၏။ ဤလ၊ မင်းကြီးသည်၊ ရှေးအခါ၌ တရုသာလျှင် ထွက်ခဲ့ပေ၏
 ယနေ့ကား။ ။ လ၊ နှစ်ခုထွက်လတ်၏ဟုဆို၏။ တယောက်သော
 သူကား။ အဆွေပြောသောစကားသည်မှန်ပေ၏။ ဟင်္သာမောင်
 နို့တို့အချင်းချင်း မရှေ့မနှောင်းပျံသန်းလာတိသကဲ့သို့ လ-နှစ်
 ခုတို့သည်လည်း အချင်းချင်း မရှေ့မနှောင်း အထက်ကောင်း
 ကင်၌ထွက်လာ၏ဟုဆို၏။ ထိုအကြောင်းကိုကြားလျှင် တပါး
 သောယောက်ျားသည်။ အိုအချင်းတို့ အဘယ်မည်သောအခါ၌
 လ၊ နှစ်ခုထွက်သည်ကိုမြင်ဘူးပါသနည်းဟု ဆိုပြီးလျှင်။ ဤအ
 ရာကား ရွှေဥဒေါင်း၏အမြီးစည်းမှထွက်သောရွှေရောင်ဖြစ်၍။
 အရှေ့လောကဓာတ်မှ နေ့အလို၌ ထွက်လာသော။ နေမင်း
 ကြီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟုဆို၏။ ဤအကြောင်းကိုကြား၍ တပါး
 သောယောက်ျားသည်လည်း။ ခုယ်ခြင်းကိုပြုလျက်။ ဤသို့ဆို
 ၏။ အသင်တို့ကားရှူးခြင်းသို့ရောက်ပြီ ယခုမကြာခင်ဝေဝင်ပြီး
 ယခုတဖန် ပြန်ထွက်ရိုး ထူးစံရှိပါသလော။ စင်စစ်ကား။
 ဤလသို့အစဉ် သိုက်၍တက်လာ၏။ မချွတ်ကော်၍အရာကား။
 ရတနာတရမှ ထွက်သော အရောင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တ
 ယောက်သောသူ၏ ကုသိုလ် ကောင်းမှုကြောင့် ဖြစ်စေအပ်
 သော။ ဗိမာန်တည်းဟုဆို၏။ ထိုအလုံးစုံသောသူတို့ ကြည့်၍
 နေကုန်စဉ်၊ အနီးသို့ရောက်သောအခါ၌အချင်းတို့ ငါတို့ အား
 ပြောဆိုကြစည်ရသောကြောင့် ပင်းပန်းကုန်၏ စင်စစ်ကား။
 လ၊ လည်းမဟုတ်၊ နေလည်းမဟုတ်၊ စကြာမင်း၏ စကြာရတ
 နာ စကြာရထားဖြစ်ပေ၏ဟု။ တယောက်နှင့်တယောက်ပြော
 ဆိုကြကုန်၏။ ဤကားသုတ်မဟာဝါမဟာသုဒဿနသုတ်
 အဖွင့် (၈) နံပါတ် ၁၉၀ ၌လာ၏။ ပါဠိကို အလိုရှိကုန်
 သောသူတို့သည် ၎င်းမှာကြည့်ရှုကုန်ရာ၏။ ဥပရိပဏ္ဍာသအဋ္ဌ

ကထာ ဗာလပဏ္ဍိတသုတ်အဖွင့် (ပြည်) ၁၃၃-၌လည်း ၎င်းအတိုင်းပင်လာ၏။

ဤ၌လည်း စကြာရထားကို၊ အဝေးမှမြင်ရ၍ အလုံးအအိုင်း လ, နေဟူ၍ပင်ထင်မြင်ကြကုန်၏။

၎င်းပြင်လည်း မာတင်္ဂဇာတ်တော်၌၎င်း၊ သုတ္တနိပါတ်အဋ္ဌကထာအဂ္ဂိဘာရဒ္ဒါဇသုတ်အဖွင့်(ပြည်)နိပါတ် ၁၅၀-၌ ။ အမထမဟာပုရိသောပုဏ္ဏမဒိဝသော၊ ဂဂဏတလံဥပါရုဠေ စန္ဒေ စန္ဒိမာနံဖါလေတွာ ပဿတော မဟာဇနဿ မဟာဗြဟ္မရူပေနနိဂစ္ဆိ။ မဟာဇနောဒွေစန္ဒာဇာတာတိအတိမညိ၊ တတော၊ အနုက္ကမေနအာဂတံဒိသွာသစ္စံ ဒိဋ္ဌမဂလိကာအာဟ၊ ဟုလာလေထည်။ ။ မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသအဋ္ဌကထာ ဥပါဒိသုတ်အဖွင့်၌လည်း၊ ၎င်းအတိုင်းပင်လာ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ။ မဟာပုရိသ ယောကျ်ားမြတ်သည်။ လပြည့်နေ့၌ လူအပေါင်းတို့ကြည့်၍နေကြကုန်စဉ်။ အထက်ကောင်းကင်၌ လျှင်မြန်စွာတက်လာသော လ, ဇာမိမာန်ကိုခွဲ၍၊ ဗြဟ္မာအဆင်းဖြင့် ထွက်လာသည်ကို၊ လူအပေါင်းတို့သည်။ လ, နှစ်ခုထွက်လာသည်ဟူ၍ထင်ကြကုန်၏။ ထိုသို့အစဉ်အတိုင်းအနီးသို့ရောက်လာ၍။ ဗြဟ္မာရုပ်ကိုမြင်သောအခါ၌၊ ဒိဋ္ဌမဂ်လိကာ ပြောသောစကားသည် မှန်ပေ၏ဟုဆိုကြကုန်၏။ အကျယ်ကိုလိုက ၎င်းဇာတ်တော်မှာကြည့်ရှုပါလေ။

ဤတွင်လည်း ဗြဟ္မာရုပ်ကဲ့သို့ဖန်ဆင်းထားသော မာတင်္ဂကို၊ အဝေးမှမြင်ရသောအားဖြင့်။ အဝန်းအစိုင်းအလုံး ဟူ၍ပင်ထင်မြင်ကြကုန်၏။

တနည်းမှာလည်း။ နေမိဇာတ်အဋ္ဌကထာ၊ ကျမ်းနိပါတ် ၂၉၌။ နေမိမင်းကြီးသည် တရားစောင့်၍၊ ကောင်းသောသဘောဖြင့်၊ မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံ၍၎င်း၊ သီလ၏အစွမ်းသည် မြတ်ပေ၏။ ဒါန၏အစွမ်းသည် ထိုသီလထက် ယုတ်ပေ၏။ ဤသို့ကျေးဇူးကိုပြောဆိုသော ဆိကြားဝင်းသည်။ ထိုနေမိ

မင်းကြီးပညာရှိကြောင်းကို၊ နတ်တို့အား ပြောကြားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌။

တတ္ထဣမန္တိ ဓမ္မိကာနံ ကလျာဏဓမ္မာနံ မနုဿာနံ မယာ
ဝုစ္စမာနံ သီလဝသေနဥစ္စံ ဒါနဝသေန အဝဇံ ဗဟု ဣမံ
ဝဏ္ဏံ နိဿာမေထ သုဏာထတိ အတ္ထော ယထာအယန္တိ
အယံနိမိရာဇာယထာအတိဝိယံ။ ပဏ္ဍိတော၊ ဟူ၍လေ၏။ ။

အနက်ကား။ ။ တတ္ထာတာသုဂါထာသု၊ ထိုဂါထာတို့၌
ဣမန္တိ၊ ဣမံ၊ ဟူသည်ကား။ ဓမ္မိကာနံ၊ တရားကိုစောင့်ကုန်
သော၊ ကလျာဏဓမ္မာနံ၊ ကောင်းသောသဘောရှိကုန်သော၊
မနုဿာနံ၊ လူတို့၏။ မယာ၊ ငါသည်။ ဝုစ္စမာနံ၊ ဆိုလတံ့သော၊
သီလဝသေန၊ သီလအားဖြင့်၊ ဥစ္စံ၊ မြတ်သော။ ဒါနဝသေန၊ ဒါန
အားဖြင့်၊ အဝဇံ၊ ယုတ်ထသော။ ဗဟု၊ များစွာသော။ ဣမံဝဏ္ဏံ၊
ဤကျေးဇူးစကားကို။ နိဿာမေထ သုနာထ၊ နာကုန်လော၊
ဣတိ၊ အယံ၊ ဤသည်ကား။ အတ္ထော၊ အနက်တည်း။ ယထာအ
ယန္တိ၊ ဟူသည်ကား။ အယံ၊ နိမိရာဇာ၊ ဤနေမိမင်းကြီးသည်၊
ယထာအတိဝိယံ၊ အလွန်လျှင်၊ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိ၏။ ။ ဣတိ
အတ္ထော၊ ဤသို့သော အနက်ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗော၊ သိအပ်၏။

ဤသို့နေမိမင်းကြီး၏ အကြောင်းကို။ သိကြားမင်းပြော၍
ကြားကုန်သော နတ်အပေါင်းတို့သည်။ နေမိမင်းကြီးအား မြင်
ခြင်းငှါ အလိုရှိကုန်၏။ ဤနေမိမင်းကြီးကား ငါတို့၏ဆရာတည်း။
ထိုနေမိမင်းကြီးကို အကြောင်းပြု၍။ ဝါ၊ သူ၏အဆုံးအမကို နာခံ
၍၊ ငါတို့သည် ဤနတ်စည်းစိမ်ကို ရကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် နေ
မိမင်းကြီးအား ငါတို့မြင်ခြင်းငှါ အလိုရှိကုန်၏ဟု ဆိုပြီးလျှင်၊ အ
ရှင်သိကြားမင်း။ ထိုနေမိမင်းကြီးအား ခေါ်စေပါလောဟု ဆိုကြ
ကုန်၏။

ထို့ကြောင့် အဋ္ဌကထာ၌။ ။ ဣတိသော အပရိဟာပေ
တွာ၊ ရညောဝဏ္ဏံ ကထေသိ၊ တံသုတွာ ဒေဝသံဃာ ရာဇာနံ၊
ဒဋ္ဌကာမာဟုတွာ အမှာကံ နိမိရာဇာ အင်္ဂရိယော၊ တသော

ဝါဒေ၊ ဌတွာနိဿာယအဋ္ဌေဟိအယံ၊ ဒိဗ္ဗသမ္ပတ္တိံလဒ္ဓါတိ၊
မယံဒဋ္ဌုကာမမှာ၊ ဘံပက္ကောသာပေဟိ၊ မဟာရာဇာ၊ ဝဒိံသု၊

အနက်ကား၊ ။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ သော၊ ထိုသိကြားမင်းသည်၊
အပရိဟာပေတွာ၊ မယုတ်စေမူ၍၊ ရညော၊ မင်းကြီး၏၊ ဝဏ္ဏံ၊
ကျေးဇူးကို၊ ကထေသိ၊ ဆိုပေ၏၊ တံ၊ ထိုစကားကို၊ သုတွာ၊ ကြား
၍၊ ဒေဝသံဃာ၊ နတ်အပေါင်းတို့သည်၊ ရာဇာနံ၊ နေမိမင်းကြီးကို၊
ဒဋ္ဌုကာမာ၊ မြင်ခြင်းငှါ အလိုရှိကုန်သည်၊ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍၊ နမိရာ
ဇာ၊ နေမိမင်းကြီးသည်၊ အမှာကံ၊ ငါတို့၏၊ အာစရိယော၊ ဆရာ
တည်း၊ တဿ၊ ထိုနေမိမင်းကြီး၏၊ သြဝါဒေ၊ အဆုံးအမ၌၊ ဌတွာ
တည်၍၊ တံ၊ ထိုမိမင်းကြီးကို၊ နိဿာယ၊ ဖြစ်၍၊ အဋ္ဌေဟိ၊ ငါတို့
သည်၊ အယံဒိဗ္ဗသမ္ပတ္တိံ၊ ဤနတ်၏စည်းစိမ်ချမ်းသာကို၊ လဒ္ဓါ၊
ရအပ်၏၊ ဣတိတသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်၊ မယံ၊ ငါတို့သည်၊ ဒဋ္ဌုကာမ၊
မြင်ခြင်းကို အလိုရှိကုန်သည်၊ အမှာ၊ ဖြစ်ကုန်၏၊ မဟာရာဇာ၊
သိကြားမင်း၊ တံ၊ ထိုနေမိမင်းကြီးကို၊ ပက္ကောသာပေဟိ ခေါ်ပါ
စေလော၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ဝဒိံသု၊ ဆိုကြကုန်၏၊

သိကြားမင်းသည်၊ ထိုနတ်တို့၏စကားကို ဝန်ခံပြီးလျှင်၊ မာ
တလိနတ်သားကို ခေါ်စေ၍၊ အချင်းမာတလိ၊ ဝေဇယန္တရထား
ကိုက၍၊ ဝိတ္ထိလာပြည်သို့ သွားပြီးလျှင်၊ နေမိမင်းကြီးဆောင်ခဲ့
လောဟုဆို၏၊ မာတလိနတ်သားသည်၊ ဝေဇယန္တရထားကို
ကပြီးလျှင်၊ ဝိတ္ထိလာပြည်သွားလေ၏၊ သိကြားသည် ဤသို့သော
စကားကို နတ်တို့ပြောဆိုကုန်စဉ်၊ လူတို့ အရေအတွက်ကား
တလကိုလွန်လေ၏၊ ထို့ကြောင့် အဋ္ဌကထာ၌၊ ။ သက္ကောသာ
ရူတိသမ္ပဒိန္နိတွာမာတလိပက္ကောသာပေတွာ၊ သမ္ပမာတလိ၊
ဝေဇယန္တရထံ၊ ယောဇေတွာမိမိလံ၊ ဂတိံ၊ နိမိရာဇာနံ၊ ဒိဗ္ဗ
ယာနေ အာရောပေတွာ အာနေဟိတိအာဟ သောသာရူတိ၊
သမ္ပဒိန္နိတွာရထံယောဇေတွာပါယာသိသက္ကဿပနဒေဝေဟိ
လဒ္ဓိကထေန္တဿမာတလိ၊ အာကာပေန္တဿဝ ရထံယော
ဇေန္တဿစမနုဿဏနာယ၊ မာသော၊ အတိတ္တန္တောဟုလာ၏၊

အနက်ကား။ သက္ကော၊ သိကြားမင်းသည်။ သာရူတိ၊ ကောင်း
 ငြိဟု။ သမ္ပဒိန္နိ တွာ၊ ဝန်ခံ၍၊ မာတလိ၊ မာတလိနတ်သားကို။
 ပက္ကောသာပေတွာ၊ ခေါ်စေ၍၊ သမ္ပမာတလိ၊ အချင်းမာတလိ၊
 ဝေဇယန္တရထံ၊ ဝေဇယန္တရထားကို။ ယောဇေတွာ၊ ယှဉ်၍
 (ဝါ) က၍၊ မိမိလံ၊ မိမိလာပြည့်သို့၊ ဝတ္တံ၊ သွား၍၊ နိမိရာဇနံ၊ နေ
 မိမင်းကြီးကို၊ ဗိဗ္ဗယာနေ၊ နတ်၌ဖြစ်သော ဝေဇယန္တရထား၌။
 အာရောပေတွာ၊ တင်၍၊ အာနေဟိ၊ ဆောင်ခဲ့လော၊ အုတိ၊ ဤသို့။
 အဟ၊ ဆို၏။ သော၊ ထိုမာတလိနတ်သားသည်။ သာရူတိ။
 ကောင်းပါပြီဟု။ သမ္ပဒိန္နိ တွာ၊ ဝန်ခံ၍၊ ရထံ၊ ရထားကို။ ယောဇေ
 တွာ၊ က၍၊ ပါယာထိ၊ နှင်လေ၏။ သက္ကဿပန၊ သိကြားမင်း
 သည်ကား။ ဒေဝေဟိ၊ နတ်တို့နှင့်၊ သန္တိ၊ တကွ။ ကန္တေဿစ၊
 ပြောဆိုသောအခါ၌၎င်း။ မာတလိ၊ မာတလိနတ်သားကို။ အာ
 ကာဂေန္တေဿစ။ စေခိုင်းသောအခါ၌၎င်း။ မနုဿဂဏနာယ၊
 လတို့၏ အရေအတွက်အားဖြင့်၊ မာသော၊ တလသည်။ အ
 တိက္ကန္တော၊ လွန်၏။

ထို့ကြောင့်နေမိမင်းကြီးသည်။ လပြည့် ဥပုသ်နေ့၌ အရှေ့
 သက် ခြင်္သေ့ခံသော လေသာတံခါးကိုဖွင့်၍၊ ပြဿန်ကြီး၌။
 ထိုင်၍အမတ်အပေါင်းတို့ခြံရံလျက် သီလကို၊ ဆင်ခြင်၍နေကြ
 ကုန်စဉ်။ အရှေ့လောကဓာတ်မှ၊ တက်လာသော၊ လ၊ မင်းကြီး
 နှင့်တကွ၊ ရထားသည်။ ထွက်ပေါ်လာ၏။ လူတို့သည် ညဉ့်
 ချမ်းအခါထမင်းစားပြီး၍၊ မိမိတို့အိမ်တံခါး၌။ ထိုင်ကုန်လျက်၊
 ချမ်းသာစွာစကားစမည်ပြော၍နေကြကုန်စဉ်။ အချင်းတို့ယနေ့
 ကား။ (လ) နှစ်ခုထွက်လာ၏ဟုဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌ လူတို့
 သည်။ သဗ္ဗပ၊ အဗ္ဗာပ၊ စကားကိုပြောဆို၍နေကုန်စဉ်။ ရ
 ထားသည် အထင်အရှားဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါလူအပေါင်းတို့
 သည်။ ဤလာလတ်သည်ကား။ (လ) မဟုတ်-ရထားပေတည်း
 ဟုဆို၍ သိန္ဓော၊ မြင်းတထောင်ကသော၊ မာတလိနတ်သား
 သည်။ ကောင်းစွာယူအပ်သော၊ ဝေဇယန္တရထားသည်။ ထင်

ရှားစွာဖြစ်ပေါ်၍ လာလတ်သော်၊ ဤနတ်၏ရထားသည်၊ အ
တယ်သူ၏အလို၌ လာသနည်းဟုကြံစည်ကြကုန်၍၊ တပါး
သောသူတို့၏ အလို၌လာသည်မဟုတ်။ ငါတို့နေမိမင်းကြီး
သည်တရားနှင့်ချစ်စွာမင်းပြုတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့်သိကြား
မင်းသည်၊ ဝေဇယန္တရထားကို စေခိုင်းအပ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့။
ငါတို့၏မင်းတပါးသာလျှင် ဤရထားနှင့်လျှောက်ပတ်၏ ဟု
ပြောဆိုကြပြီးလျှင်၊ ရွှင်လမ်းဝင်းမြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဂါ
ထာကိုသိဆိုကြကုန်၏။

ထို့ကြောင့်အဋ္ဌကထာ၌၊ ။ဣတိ နိမိရညော၊ ပုဏ္ဏမာ
ယံ၊ ဥပေါသတိကဿပါစိနု၊ သီဟပဉ္စရုံ၊ ဝိဝရိတွာ၊ မဟာတ
လေ၊ နိသိတွာ၊ အမစ္စဂဏပရိဝုတော၊ သီလံ၊ ပဉ္စဝေက္ခန္ဓဿ၊
ပါစိနုလောကဓာတုယာ၊ ဥဂ္ဂန္တိန္ဒြေ၊ စန္ဒမဏ္ဍလေနု။ သံဒ္ဓိယေ
ဝ၊ သောရထော၊ ပညာယတိ၊ မနုဿာ၊ ဘုတ္တဿာယမဿ၊
ဗဟုရစ္ဆါရေသုနိသိဒိတွာ၊ သုခ၊ ကထံ၊ ကထေန္တော၊ သဇ္ဇေ၊
စန္ဒါ၊ ဥဂ္ဂတာတိ၊ အဟံသု၊ အထနေသံ၊ သလ္လာပန္တော၊ နုညော၊
ရထော၊ ပါကဇော၊ အဟောသိဟောဇော၊ နာယံစန္ဒော
ရထော တိဝတွာ၊ အနုက္ကမေန၊ သိန္ဒဝ သဟဿ၊ ယုတ္တေမာတ
လိသင်္ဂဟကော၊ ဝေဇယန္တရထေစ၊ ပါကဇေ၊ ဇာတေ နဿ
နုခေါ၊ ဣဒိဗ္ဗယာနံ၊ အာဂစ္ဆတိဘိ၊ ဝိန္ဒေတွာ၊ န၊ ကဿပိ၊
အညဿ၊ အမှာကံရာဇမ္ဗိကော၊ သက္ကေနု၊ ဝေဇယန္တရထော၊
ပေသိတော၊ ဘဝိဿတိ အမှာကညော၊ ရညော၊ အနုက္ကိကော
တိ၊ တုဋ္ဌပ္ပဟဋ္ဌော၊ ဂါထမာဟ၊ ။ဟူ၍လာ၏။

အနက်ကား၊ ။ဣတိတသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်၊ ပုဏ္ဏမာယံ၊ လ
ပြည့်နေ၌၊ ဥပေါသတိကဿ၊ ဥပုဒ်သုံးသော၊ ပါစိနုသီဟပဉ္စရုံ၊
ခြင်္သေ့ခံသောအရှေ့လေသောက်တံခါးကို၊ ဝိဝရိတွာ၊ ဖွင့်၍၊
မဟာတလေ၊ ပြဿန်မ၌၊ နိသိဒိတွာ၊ ထိုင်၍၊ အမစ္စဂဏပရိဝု
တော၊ အမတ် အပေါင်းတို့ ခြံရံလျက်၊ သီလံ၊ သီလကို၊

ပဌဝေက္ခန္ဓာသမာဆင်ခြင်၍နေသော၊ နိမိတုညော၊ နေမိမင်းကြီး
အား။ ပါဏိနုလောကဓာတုယာ၊ အရှေ့ လောကဓာတ် မှ၊
ဥက္ခန္ဓန္တေန၊ တက်လာသော၊ စန္ဒမဏ္ဍလေန၊ လပြည့်ဝန်းနှင့်၊
သန္ဓိယေဝ၊ တကွသာလျှင်၊ သောရထော၊ ထိုရထားသည်။
ပညာယတိ၊ ထင်၏၊ မနုဿာ၊ လူတို့သည်၊ ဘုတ္တသာယမဿ၊
ညဉ့်ချမ်းအခါထမင်းစားပြီးလတ်သော်၊ စာရဒ္ဒါရေသု၊ မိမိတို့
နေအိမ်ဘံခါးတို့၌၊ နိသိဒိတွာ၊ ထိုင်ကုန်၍၊ သုခကထံ၊ ချမ်းသာ
သာစွာစကားကို၊ ကထန္တော၊ ပြောဆိုလျက်၊ အဇ္ဇ၊ ယနေ့၊ ဧဒေ
စန္ဒါ၊ လ နှစ်ခုတို့သည်၊ ဥဂ္ဂတာ၊ တက်လတ်ကုန်၏တကား။
ဣတိ၊ ဤသို့၊ အဟံသု၊ ဆိုကြကုန်၏၊ အထ ထိုအခါ၌၊ နေသံ၊
ထိုလူများတို့၏၊ သလ္လာပန္တာနုညဝ၊ ပြောဆိုကုန်စဉ်လျှင်၊
ရထော၊ ရသားသည်။ ပါကဇော၊ ထင်ရှားသည်။ အဟောသိ၊
ဖြစ်ပြီ၊ မဟာဇနော၊ လူများသည်။ အယံ၊ ဤလာလတ်သည်
ကား၊ နုစန္ဒေါ၊ လမဟုတ်၊ ရထောတိ ရထားဟူ၍၊ ဝတွာ၊ ဆို၍၊
အနုက္ကဓေန၊ အစဉ်အားဖြင့်၊ သိန္ဓာ၊ သဟဿ ယုတ္တေ၊ သိန္ဓော
မြင်းဘထောင်ကသော၊ မာတလိသင်္ဂါဟကော၊ မာတလိနတ်
သားသည်။ ကောင်းစွာယူအပ်သော၊ ဝေဇယန္တရထေဝ၊ ဝေ
ဇယန္တရထားသည်သာလျှင်၊ ပါကဇော၊ ထင်ရှားသည်။ ဇာတေ
ဖြစ်လတ်သော်၊ ဣဒံဒိဗ္ဗယာနံ၊ ဤနတ်၏သဉ်သည်။ ကဿ၊
အဘယ်သူအား၊ အာဂစ္ဆတိနုခေါ၊ လာသနည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့၊
စိန္နေတွာ၊ ကြံ၍၊ ကဿစိ၊ တစုံတယောက်သော၊ အညဿ၊
တပါးသောသူအား။ နအာဂစ္ဆတိ၊ လာသည်မဟုတ်၊ အမှာ
ကံ ငါတို့၏၊ နုဇာ၊ မင်းသည်၊ ခမ္ဘိကော၊ တရားစောင့်၏၊ သက္က
နု၊ သိကြားမင်းသည်။ ဝေဇယန္တရထော၊ ဝေဇယန္တရထား
ကို၊ ပေသိတော၊ စေ့ဆွတ်အပ်သည်။ သဒိဿတိ၊ ဖြစ်လတ်၊
အမှာကညေဝ၊ ငါတို့၏သာလျှင်ဖြစ်သော၊ ရညော၊ မင်းအား။
အနုစ္ဆရိကော၊ လျှောက်ပတ်ပေ၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ တုဋ္ဌပ္ပါထဋ္ဌော၊
ရွှင်လန်းသောစိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဂါထံ၊ ဂတာကို၊ အာ

ဟ၊ မိန့်ဆိုပြီ။ အကျယ်ကို အလိုရှိက၊ ၎င်းဇာတ်တော်မှာ ကြည့် ရှုကုန်ရာ သတည်း။

ဤနေ့မင်းဇာတ်တော်၌လည်း၊ ဝေဇယန္တရထားကို၊ အလုံးအဝိုင်းဟူ၍ ပင်ထင်မြင်ကြကုန်၏။ ဤသို့ ကျမ်းဂန်အသီးသီးလားသောကြောင့်၊ နောက်၌ဆိုခဲ့သော ရဟုအသုရိန်ကိုမူလည်း၊ အဝေးမှမြင်ရသောကြောင့်၊ အလုံးအဝန်းဟူ၍ ပင်ထင်ကြကုန်၏။ သည်ကိုရည်၍လည်း ရှေးသူဟောင်းတို့သည်၊ နေကြတ်-လကြတ်ပုံကို သင်္ကြန်စာ၌ပြသောအခါ၊ ထိုရာဟုအသုရိန်ကို အဝေးမှမြင်ရသောအလုံးအဝန်းပုံကို ရေးဆွဲပြကြကုန်၏ဟုမှတ်လေ။ ။ဆိုခဲ့သော လ, နေ, တို့ကား။ အရောင်အဝါရှိကုန်၏။ ဤသို့အရောင်အဝါရှိသော ဝတ္ထုတို့တွင်၊ မည်သည့်ဝတ္ထုမျိုးမဆို အဝေးမှမြင်ရလျှင် အလုံးအဝိုင်း ဟူ၍ ပင်ထင်မြင်ရကုန်၏။ ဥပမာ တခုသောတောင်ထိပ်ပေါ်၌၊ မီးပုံကြီးတခုကို အဝေးမှမြင်ရသောသူတို့သည်၊ လုံးလုံးဝန်းဝန်းကဲ့သို့ ပင်ထင်မြင်ကြကုန်၏။ အနီးမှကပ်၍ကြည့်လျှင် ၎င်းမီးပုံကြီးသည် အလုံးအဝန်းမဟုတ်ပေ။ အဝေးမှ မြင်ရသောအားဖြင့်သာလျှင်လုံးဝန်းကုန်၏။ စင်စစ်ကား ထိုမီးအရောင်တို့သည် တခုနှင့်တခု အရှောင်ချင်း ရောရှက်လျက်၊ ပတ်လည်ဝန်းကျင်ရောင်လျှံတော့ ဖြာထွက်နေသည်ကို။ အလုံးအဝန်းဟူ၍ ထင်မြင်ကြကုန်၏။ ။ဤတောင်ထိပ်၌ မီးပုံဥပမာပြသည်ထက်၊ လ, နေ, တို့ကား ပိုမို၍ဝေးကုန်၏။ ထို့ကြောင့် လ, နေ တို့သည် အလုံးအဝိုင်းလည်းမဟုတ်။ ဗိမာန်နှင့်တကွ နေနတ်သား-လနတ်သားရှိကုန်၏။ လကြတ်သောအခါ ကမ္ဘာမြေကြီးအရိပ်လည်းမကွယ်၊ နေကြတ်ရာ၌လည်း၊ လ, ကဝင်၍ ဖုံးသည်မဟုတ်ကြောင်းကို၊ ဤတွင် နိဂုံးအုပ်စကား ပြေကြားရပေသတည်း။

၎င်းဆိုခဲ့သော လ, နေတို့သွားကြောင်းကို၊ နောက်၌လည်းပြခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း စက်နာရီတနာရီတွင် မည်၍မည်မျှသွား

၏ဟုသိတို့လိုသေးသောကြောင့်၊ ၎င်းတွင်နေသည် တရက်
လျှင် သုံးသန်းသုံးသန်းသွားကျန်၏။ ။ထို့ကြောင့် သာရတ္ထ
ဒီပနီဒီကာ(ပြည်)နံပါတ် ၂၅၂-၅။

တိ သသတသဟဿာနိ၊ယောဇနာနိပမာနတော၊
တသ္မာသောပရိတောယာတိ၊တတ္ထကံဝဒိနေဒိနေ။ ။
ဟူ၍လာ၏။ ။ထို့ကြောင့် နေမင်းတနေ့သွားသော ယူဇ
နာ ၃၀၀၀၀၀-သုံးသန်းကိုတည်၊တရက်တွင်စက် ၂၄ နာ
ရီရှိခြင်းကြောင့်၊၂၄-နှင့်စားလျှင်၊ရလတ် ၁၂၅၀၀၀ ယူဇ
နာသည်၊တနာရီတွင်နေမင်းသွားသောယူဇနာဖြစ်၏။၎င်းတ
နာရီသွားသောယူဇနာ၁၂၅၀၀၀ကိုတည်၊မိနစ်၆၀-နှင့်စား၊
ရလတ်ကား ၂၀၈၃-ယူဇနာတဂါဝတ်၊ ၁-ဗောဿ၊ ၆-
ဥဿဖ၊၁၃-တာ၊၂-တောင်၊၁-မိုက်သည်။ တမိနစ်တွင် နေ
သွားသောခရီးတာအနှုန်ဖြစ်၏။ ၁-စက္ကန့်ကိုသိလိုက။ ၎င်း
တွင် ၆၀-ထပ်၍စား၊ရလတ်ကား တစက္ကန့်တွ် နေမင်းသွား
သောခရီးဖြစ်၏။

ဤကားနေမင်းတနာရီ တမိနစ်တွင် မည်မျှသွားကြောင်း
ကိုပြခြင်းပေတည်း။

လ-သည် တနာရီတမိနစ်တွင် မည်မျှသွားကြောင်း။ သိလို
သောကြောင့်။ ။လ,သည်နေကိုမမြီမူ၍၊ တနေ့လျှင် ယူဇနာ
တသိန်းတသိန်းကျန်ခဲ့ ၏။ နေသည် တနေ့ကိုယူဇနာ သုံးသန်း
သွား၏။ ထို့ကြောင့် နေတနေ့သွားခရီးသုံးသန်းတွင်၊ လ,တ
နေ့ကျန်ခဲ့ သောယူဇနာကိုနှုတ်လျှင် ၂၆၀၀၀၀၀ နှစ်သန်းကိုး
သိန်းသည်။ လ,တနေ့သွားသောခရီးဖြစ်၏။

၎င်းကို စက်နာရီ ၂၄-နှင့်စားလျှင်၊ ရလစ် ၁၂၀၈၃၃-
ယူဇနာ ၁-ဂါဝတ် ၁-ဗောဿ၊ (၆)ဥဿဖ၊ ၁၃-တာ ၂-
တောင်၊၁-မိုက်သည် တနာရီတွင် လ,သွားသောခရီးဖြစ်၏။

ရိုင်းနှင့်သိလိုလျှင်၊ ၎င်း နေ့သွား လ၊ သွားတို့ကို၊ ၁၃-နှစ်
မြောက်ပွားလေ။

ဤကား လ၊ မင်းသည် တနာရီ တမိနစ်တွင်
မည်မျှသွားကြောင်းကိုပြခြင်းတည်း။

မြန်မာနာရီနှင့်တွက်ယူနည်းကား။

နောက်၌ပြခဲ့သော တိသ၊ သတဟဿာနိယောဇနာနိပမာ
ဏတော၊ ဟူသော သာရတ္ထဒိပနီ ကာ၌လာသော တရက်
လျှင် နေ့မင်းသွားသော ခရီးသုံးသန်း။ ။

လောကဒိပနီ ကျပ်၌လာသော။ ။ သိနေရုံ ပရိဝဠိတွာ၊
သဠိနာဒိကာ၊ သံပုဏ္ဏာယု တိသ၊ သတဟဿယောဇန မဒ္ဒါ
နံဂတိာ၊ ဟူ၍လာ၏။ ။ သိနေရုံ၊ မြင့်မီရ်တောင်မင်းကို၊ ပရိဝဠိ
တွာ၊ လည်၍-(၀၁)အိုးထိန်းစက်ပမာလည်၍၊ သဠိနာဒိကာသံ
ပုဏ္ဏာယု၊ တလိတ္တ-ဟု ဆိုအပ်သော နာရီခြောက်ဆယ်တို့
သည် ပြည့်ကုတ်လတ်သော်၊ တိသ၊ သတဟဿယောဇနံ၊ ယူ
ဇနာသုံးသန်းအတိုင်း အရှည်ရှိသော။ အဋ္ဌါနံ၊ ခရီးသို့၊ ဂတိာ-
ရောက်၏(၀၁)ရောက်ပြီ။ ။

ဤကဲ့သို့ နာရီ(၆၀) ဟု ဆိုအပ်သော တရက်တွင်၊ နေ့မင်း
သည်၊ ယူဇနာသုံးသန်းသွား၏ဟူ၍ လာခြင်းကြောင့်၊ ၎င်းခရီး
သုံးသန်းကို(၆၀)နှင့်စားလျှင် ရလဒ်ယူဇနာ ၅၀၀၀၀- ငါး
သောင်းရ၏။ ၎င်းရလဒ်သင်္ချာသည် မြန်မာနာရီ တနာရီတွင်
နေ့မင်းသွားသော ခရီးဖြစ်၏။ နေ့မင်း မြန်မာနာရီ တနာရီတွင်
သွားသောယူဇနာ ၅၀၀၀၀- ကိုတည် (၄) ခုစား။ ရလတ်
၁၂ ၅၀၀ ယူဇနာသည်။ မြန်မာနာရီ တပါးတွင် နေ့မင်းသွား
သောခရီးဖြစ်၏။ ၎င်း ၁၂ ၅၀၀-ကိုတည်(၁၅) ခုစား၊ ရလဒ်
၈၃၃-ယူဇနာ တဂါရတ်၊ တယောသ၊(၆)ဥဿသ၊(၆) တာ

(၇)နှစ်ချိက်သည်၊ မြန်မာ တဗီဇနာ တွင်နေမင်းသွားသောခရီးဖြစ်၏။

၎င်းမြန်မာတဗီဇနာတွင် နေမင်းသွားသော ခရီးသင်္ချာကို တည်(၆)ခုစား ရလဒ်ကား မြန်မာနာရီတပြန်တွင် နေမင်းသွားသောခရီးဖြစ်၏။ ။

[ကောက်နှုတ်ချက်]

မြန်မာတနာရီလျှင်၊ နေ၊ ယူဇနာ (၅၀၀၀၀) သွား၏။
မြန်မာနာရီ တပါးလျှင် နေယူဇနာ (၁၂၅၀၀) သွား၏။
မြန်မာနာရီ ၁ ဗီဇနာလျှင် နေ၊ ယူဇနာ (၈၃၃) တဂါရုတ် တယောဝါ၊ ၆ ဥဿဘ-၆ တာ၊ ၇ ချိက်၊ သွား၏။
စက်နာရီထက် မြန်မာနာရီက-အသေးစိတ်နုသည်ကို မှတ်လေ.....

- ၁။ (မှတ်ချက်) တရက်တွင် မြန်မာနာရီ ၆၀ ခုရှိ၏။ ၎င်း (၆၀)ပုံ-တပုံသည် တနာရီဖြစ်၏။
- ၂။ တနာရီလျှင် ၄-ပါးရှိ၏။
- ၃။ တပါးလျှင် ၁၅-ဗီဇနာရှိ၏။
- ၄။ တဗီဇနာလျှင် ၆-ပြန်ရှိ၏။
- ၅။ တပြန်လျှင် ၁၀-ခရာရှိ၏။
- ၆။ တခရာလျှင် ၁၀-လယရှိ၏။
- ၇။ တလယလျှင် ၁၀-ခဏရှိ၏။
- ၈။ တခဏလျှင် မျက်စိတမှိတ်ရှိ၏။

တနည်း ပဋိလုံပြန်သောအားဖြင့်၊

- ၁။ မျက်စိတမှိတ်သည် တခဏမည်၏။
- ၂။ ဆယ်ခဏသည် တလယမည်၏။
- ၃။ ဆယ်လယသည် တခရာမည်၏။

- ၄။ ဆယ်ခရာသည် တပြန်မည်၏။ (ဝါ) အသက်တရှု။
ရှိ၏။
- ၅။ ထိုအသက်ခြောက်ရှုသည် တဗီဇနာမည်၏။
- ၆။ ဗီဇနာ ၁၅-သည် တပါးမည်၏။
- ၇။ လေးပါးသည် တလ္လိတ္တာ မည်၏။ (ဝါ) မြန်မာနာရီ
တနာရီမည်၏။
- ၈။ နာရီခြေခံဆယ်သည် တရက်မည်၏။ (ဝါ) တအသံ
မည်၏။
- ၉။ အသံသုံးဆယ်သည် တလမည်၏။ (ဝါ) တရာသီ
မည်၏။
- ၁၀။ ဆဲ. နှာရာ. သီသည် တနှစ်မည်၏။

ကာလောဒ္ဓါသမယောဝေလာ၊ တဗ္ဗိသေသာခဏာဒယော၊
ခဏောဒသန္တရကာလော၊ ခဏာဒသလယောဟေဝေ၊ လယာ
ဒသက္ခဏာလယော၊ မုဟုတ္တောတေသိယာဒသ၊ ဒသက္ခဏ မု
ဟုတ္တောတေ၊ ဒိဝသေသု အဟံဒိနံ။ ။ ဤကား-အဘိဓာန်၌
လာ၏။

လိုရင်း အဓိပ္ပါယ်ကား။

- ၁။ လက်ဖျစ်ဆယ်တွက်သည် ခဏမည်၏။
 - ၂။ ဆယ်ခဏသည် တလယမည်၏။
 - ၃။ ဆယ်လယသည် တ, ခဏလယမည်၏။
 - ၄။ ဆယ်. တခဏလယသည် မုဟုတ္တမည်၏။
 - ၅။ ဆယ်မုဟုတ္တသည် ခဏမုဟုတ္တမည်၏။
- ဤကား.- အထူးတည်း။

တနည်းလည်း တနေ့လျှင် ၄-ဗဟိုရှိရှိ၏။ တရက်လျှင် ၈
ဗဟိုရှိရှိ၏။

မြန်မာနာရီ။

စက်နာရီ။

၁။ မြန်မာညဉ့် သန်းခေါင် ၂ ဗဟိုရံ	စက်ညဉ့်	၁၂	နာရီ။
၂။ ညဉ့် ၃ ချက်တီး	စက်ညဉ့်	၃	နာရီ။
၃။ နေထွက်လေးချက်တီး	နံနက်	၆	နာရီ။
၄။ နေတက်တချက်တီး	နံနက်	၉	နာရီ။
၅။ နေ ၂ ချက်တီး	နေ့	၁၂	နာရီ။
၆။ ညနေ ၃ ချက်တီး	ညနေ	၃	နာရီ။
၇။ နေဝင် ၄ ချက်တီး	ညနေ	၆	နာရီ။
၈။ ညဉ့် ၁ ချက်တီး	ညဉ့်	၉	နာရီ။

ဆိုခဲ့သော လ-ရက်-တို့နှင့်စပ်လျဉ်း၍။ ။

၁၅-ရက်ကို တပက္ခမည်၏။ တလတွင် ၂-ပက္ခရှိ၏။

ပုဏ္ဏဝါသီ-ပုဏ္ဏမာ-လပြည့်နေ့။

ပဏ္ဏရသီ၊ အမာဝါသီ-လကွယ်။

ထို့ကြောင့်။ အမာသဟာသန္တိ ရဝိစန္ဒာ ယသံ၊ သာအမာ သီမည်၏။ ယသံ၊ အကြွင်ပဏ္ဏရသီ၌၊ ရဝိစန္ဒာ၊ နေ့လ၊ တို့ သည်။ အမာသဟာ၊ တက္ခ၊ ဝတ္တန္တိ၊ ဖြစ်တတ်ဟုန်၏။ ဣတိ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သာ၊ ထိုပဏ္ဏရသီသည်။ အမာဝါသီ။ အမာ ဝါသီမည်၏။ လကွယ်နေ့ဟူလို၊ တိထိဟူသည်ကား။ ရက် ၏အမည်ဖြစ်၏။ အထွက်နှစ်ရက်သည်တိထိလည်း မည်၏။ ပဋိပဒလည်းမည်၏။ သုံးရက်ကား တိထိသာမည်၏။

ဤကား-အဘိဓာန်အလိုတည်း။

ဝိနည်း၌ကား။ အထွက်တရက်ကို၊ ကျွေးသောဆွမ်းကို၊ ပဋိ ပဒသတ်မည်၏ဟုလာ၏။

ဤစကားရပ်တို့ကား။ နေ့၊ လ၊ ရက် တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍၊ အ ထူးပြုလိုက်သောစကားပေတည်း။

“မြန်မာနာရီနှင့်လသွားသည်ကို တွက်ပြခြင်းအကြောင်း”
လ-သွားသည်ကိုကား။ ဤသို့တွက်ယူရာ၏။ လ သည်၊
နေကိုမမှီမူ၍ တနေ့လျှင် ယူဇနာ တသိန်းကျန်ခဲ့၏ ထိုကြောင့် လ
ကျန်ခဲ့သော ယူဇနာ(၁၀၀၀၀၀) ကို တည နာရီ(၆၀) စား
ရလဒ်(၁၆၆၆) ယူဇနာ ၂ ဂါရုတ် ၂၃ ဥဿဘ။ ၆ တာ
၄ တောင်။ ၂ မိုက်သည်။ မြန်မာတနာရီတွင် လသည် နေ
ကို မမှီမူ၍ ကျန်ခဲ့သော သင်္ချာနှင့်။ နေတနာရီသွားသော ယူဇ
နာ (၅၁၀၀၀) တွင် နှုတ် ရလဒ် (၄၈၃၃) ယူဇနာ တဂါရုတ်
၁ ဂေါသ၊ ၆ ဥဿဘ။ ၁၃ တာ။ ၂ တောင်။ ၁ မိုက်သည်။
လ တနာရီဆောက်သော ခရီး ဖြစ်၏။ ဗီဇနာပြန်ခရာတို့ကို၊
နောက်၌ နေတွက်နည်းမှာ ကဲ့သို့ တွက်ယူလေ။

(ကောက်နှုတ်ချက်)

မြန်မာနာရီတနာရီလျှင်၊ လမင်းသည်၊ ယူဇနာ(၄၈၃၃၃)
တဂါရုတ်-၁ ဂေါသ ၆ ဥဿဘ ၁၃ တာ ၂ တောင် ၁ မိုက်သွား
၏။ ကြွင်းသော ၃၈၆၄ ဟူး ၅ တေး ၆ ကြာ စနေ၊ နက္ခတ်
၂၇ လုံး စသည်တို့ကိုကား။ ကျယ်ဝန်းလွန်း၍ မပြုလိုက်သ
တည်း။ ဤမျှနှင့်ပင် လ, နေ, စသည်သွားကြောင်းကို၊ ကောင်းစွာ
သိအံ့ပေပြီ။

နက္ခတ်သွားသည်ကိုပြခြင်း။

ကျွန်ုပ်တို့ကမ္ဘာစာအုပ်၌၊ နက္ခတ်သည် မသွားမူ၍၊ မိမိတို့
နေရာရွှေ့ပြောင်းသောကြောင့် သာလျှင်၊ နက္ခတ်သည်လည်း။
ရွှေ့ပြောင်းသည်ဟု ထင်ရ၏- ဟူသောစကားသည်လည်း။ မ
ဟုတ်မမှန်ပေ။

(အမှန်ကား) ၎င်းနက္ခတ်တို့သည် သွားကျန်၏။ ၊ ထို့
ကြောင့် သတ္တရဒီပနီတို့ကား။ ၊ စန္ဒဿ ဥဘောသုပဿသု
နက္ခတ္တတာရကာဂစ္ဆန္တိ ဟူ၍ ၎င်း။ ၊ နက္ခတ္တနိပဒနအတ္ထ
နောဂမနဋ္ဌာနံနုပိဇဟန္တိ အတ္တနောပိထိယာဂဂစ္ဆန္တိ။ ဟူ၍

လာသောကြောင့်။ နက္ခတ်တို့သွားလာကြောင်းကို ကောင်းစွာ မှတ်လေ။

ပြီး၏။

ဝိစိနှင့်-ဝိထိအကြောင်း။

ဝိထိကို အချို့ စာစောင်များ၌ဝိထိဟူ၍ဒန္တစ စတုတ္ထအက္ခရာနှင့်ရှိ၏။ သို့သော် ဝိထိဟူသောသဒ္ဒါသည် သွားရာလမ်းပင်တည်း။ ထို့ကြောင့် ဝိယန္တိဂန္ထိန္ဒြောတိဝိထိ၊ မဂ္ဂေါဟူ၍အဘိဓမ္မာဋီကာတို့၌လာ၏။ ။ဧတ္ထံ ဤလမ်းခရီး၌၊ ဝိယန္တိဂန္ထိန္ဒြောသွားလာတတ်ကုန်၏။ ဣတိ၊ တသ္မာ။ ထိုသို့သွားလာရာဖြစ်သောသတ္တိကြောင့်၊ ဝိထိ၊ ဝိထိမည်၏။ မဂ္ဂေါ၊ ခရီးစဉ်ကို၊ လဘတိ၊ ရ၏။ အဓိကာရဏသာနေ ကိတ်ဝိဂြိုဟ်။ ။ တနည်း။ ဝိထိဝိယာတိဝိထိ၊ စိတ္တပရမ္ပရာ ဟူ၍လာ၏။ ဝိထိဝိယ၊ ခရီးစဉ်ကဲ့သို့ဖြစ်သည်တည်း။ ဝိထိခရီးစဉ်ကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ စိတ္တပရမ္ပရာ။ စိတ်အဆက်ဆက်ကို၊ လဘတိ၊ ရ၏။ ဥပမာတန္ဒိတ်ဝိဂြိုဟ်။ ၎င်းဝိဂြိုဟ်တို့သည်၊ ဝိထိလက်ရိုးကျမ်း၌လည်းပါ၏။ ထို့ကြောင့်။ ဝိထိဟူသောဒန္တစစတုတ္ထအက္ခရာ (ခ) ကိုမရေးမူ၍၊ ဒန္တစ ဒုတိယ အက္ခရာ(ထ)ကိုသာရေးအပ်၏။

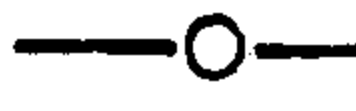
နေ့သွားလ၊ သွားဝိထိကိုတွက်ပြခြင်းအကြောင်း။

၎င်းဝိထိတွက်နည်းကို ပုစ္ဆာဝိသဇ္ဇနာနံပါတ် ၆-၌ပြခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် ထိုပုစ္ဆာနံပါတ် ၆ ၌၊ မြင့်မီရ်တောင်မှ စကြာဝဠာတံတိုင်းအထိသင်္ချာကို။ ၄ ပုံ ရမည်ဟုဆိုခဲ့ ၏။ ၎င်းသင်္ချာ ၄ ပုံ၊ တပုံကို၊ ၂ နှင့်မြှောက်ထားပြီးတွက်ခဲ့ သည်။

တနည်းလည်း။ ၎င်းမြင့်မီရ်မှ၊ စကြာဝဠာတံတိုင်းအထိသင်္ချာကို ၂ ပုံ၊ ပုံပျင်လည်း အထက်၌ပြသောနည်းနှင့်အတူတူပင်ဟူ၍မှတ်လေ။

ထို့ကြောင့်အလယ် ၂ ပုံ၊ (၂၇၆၀၆၂) ၂-ဂါရုတ်၊ ၎င်းကို၊ ဝိထိ ၃ ပါးရှိရကား။ ၃ ခုနှင့်မြှောက်၊ ရလဒ်၊ ၈၃၆၅၈၇

၂ ဂါဝုတ် ဖြစ်၏။ မြင့်မိုရ်တောင်၏အထု (၈၄၀၀၀) ကို၊
 ၃ နှင့်မြှောက်လျှင်၊ ရလဒ်(၂၅၂၀၀၀) သည်။ အခန်းဖြစ်၏။
 ၎င်းအခန်းတွင် ဝိထိ ၃ ပါးမြှောက်ရကိန်း၊ ၈၃၉၅၈၇ ၂ ဂါ
 ဝုတ်နှင့်နှောသျှင် အန္တောဝိထိစက်ဝန်းဖြစ်၏။ ၎င်းအတိုင်း။

မြင့်မိုရ်အခန်းယူဇနာ၊ ၂၅၂၀၀၀- ကိုတည်။

ဝိထိ ၃ ပါးမြှောက်ရကိန်း၊ ၈၃၉၅၈၇-၂ ဂါဝုတ်။

	၁၀၉၀၅၈၇ ၂ အန္တောဝိထိ စက်ဝန်း။
၎င်းကိန်း	၈၃၉၅၈၇-၂
	၁၉၃၁၁၇၅-၀ မန္တောဝိထိစက်ဝန်း။
၎င်းကိန်း	၈၃၉၅၈၇-၂
	၂၇၇၀၇၉၂-၂ ဗာဟိရဝိထိစက်ဝန်း
၎င်းကိန်း	၈၃၉၅၈၇-၂
	၃၃၉၁၁၃၅၀ ၀ စကြာဝဠာ အခန်း။
	၁၂၀၃၄၅၀- စကြာဝဠာအချင်း။

၎င်းအန္တော-မန္တော-ဗာဟိရတို့သည်။ နောက်၌ ပြခဲ့သော
 (စ)အမှတ်-(မ)အမှတ်(ဆ)အမှတ်တို့၏ အခန်းယူဇနာဖြစ်၏။
 ၎င်းထွက်နည်းသည် လောကဝိဒ္ဓမော်ကွန်း၌လာသော ထွက်
 နည်းတည်း။

ထို့ကြောင့်-လောကဝိဒ္ဓမော်ကွန်း၊ စာမျက်နှာနံပါတ် ၅၇-
 ပုဒ်ရေနံပါတ် ၅၂-၌။

နှစ်သိန်း ၁၂ သောင်း၊ နှစ်ထောင်ဆောင်းသား၊ သုံးလျောင်းကြီး
 ထုမေရမဏ္ဍလ၊ တောင်မှရှေ့ဖျား၊ တည်ကိန်းထား၍၊ အပွား
 ဖွင့်လှစ်၊ ခုနစ်ယူဇနာ၊ နှစ်ဂါဝုတ်မျှ၊ ငါးခုရှစ်ဆယ်၊ ကြွယ်၏
 ရှေ့နှောင်း၊ သုံးသောင်းကိုးထောင်၊ စောင့်ဆောင် ရှစ်သိန်း၊
 ရောက်နိုးရောက်၊ အန္တောရ၏၊ ထိုပမဏ္ဍ၊ ထိုတုဗာဟိ၊ ထိုဗြ
 စက္ကဝါ၊ လေးခါထိန်းကျောင်း၊ လေးကိန်းလောင်းသော်၊ အ

ပေါင်းဖြင့်အား၊လေးပါးတိထီ၊ ပရိမန်တိုင်၊ လေးဝန်းပိုင်ရှင်၊
 တစ်ရိုင်တိုက်၊ပတ်ပိုက်သွန်းသွန်း၊ လေးကျွန်းနှစ်ထောင်၊ယဉ်
 တောင်နက်ကျယ်၊ ပင်လယ်လေးစင်း၊ တောမင်းတောင်မင်း၊
 ခပင်းလုံးစုံ၊သဗ္ဗဘုဟု၊ တက်ရုံညီလျော်၊ လော်ကဓာတု၊တ
 ခုဆုံးဖြတ်၊ စိုးမိ မှတ်သား၊ မွေတ်မင်းကြီး မလန်သီးက၊ပုံဖြိုး
 ရတနာ၊ရွှေမိုးရွာသို့၊ မင်္ဂလာသစ်၊ မင်းဝံမြစ်ထက်၊ ဧကရာဇ်
 ချင်း၊သတင်းငါးပါး၊ တရားဆယ်ဆူ၊ ယူချင်းယူလည်း၊မတူ
 လွန်စွ၊တံခွန်ချလိမ့်၊လောကထုပ္ပတ်၊နက္ခတ်လနေ၊ ဖြစ်ကြောင်း
 ထွေကို၊ဥပဒေထူးနည်း၊ရွှေဘူးစည်းသည်။ ။သည်လည်း
 သာယုံ၊ချိုပျားတည်း။ ။ဟုစပ်ဆို၏။

နံပါတ် ၉-ဝိသန္ဓနာ၌ပြခဲ့သောသာရတ္ထဒီပနိ ဝိကာနည်း
 အတိုင်းကား၊

$$\begin{array}{r}
 ၄-ပုံ ၁-ပုံ \quad ၁၃၉၉၃၁ \quad ၁-ဂါဝုတ်၊ \\
 \times ၂ \\
 \hline
 ၂၇၉၈၆၂-၂-နှစ်ဘက်၊ \\
 ၈၄၀၀၀။ \\
 \hline
 ၂၉၃၈၆၂-၂ \quad \text{အချင်း၊} \\
 \times ၃ \\
 \hline
 ၁၀၉၁၅၈၇၂ \quad \text{အနှောအဝန်း။}
 \end{array}$$

$$\begin{array}{r}
 ၄-ပုံ ၁-ပုံကို ၂ ခုမြောက်ရက်နိုး ၂၇၉၈၆၂-၂။ \\
 \times ၂ \\
 \hline
 ၅၅၉၇၂၅-၀ \quad \text{နှစ်ဘက်။} \\
 ၈၄၀၀၀။ \\
 \hline
 ၆၄၃၇၂၅-အချင်း၊ \\
 \times ၃။ \\
 \hline
 ၁၉၃၁၁၇၅ \quad \text{မနှောအဝန်း။}
 \end{array}$$

၄-ပုံတပုံကို ၃-ခုမြောက်ရက်နိုး ၄၁၉၇၉၃-၃။

$$\begin{array}{r}
 \times ၂။ \\
 \hline
 ၈၃၉၅၈၇-နှစ်သက်။ \\
 ၈၄၀၀၀။ \\
 \hline
 ၉၂၃၅၈၇-၂ အချင်း။ \\
 \times ၃။ \\
 \hline
 ၂၇၇၀၇၆၂.၂ \\
 \text{ဗာဟိရအဝန်း။}
 \end{array}$$

(မှတ်ချက်)။ ။ နှစ်ဘက်ဟူရာ၌ မြင့်မိုရ်မပါဘဲ။ ၎င်းမြင့်မိုရ်မှ တဘက်တစ်ခုစီ ၈၈၈၆ ဟုဆိုလိုသည်။

ဒီထိ ၃-ပါးနှင့် လ, နေတို့သွားပုံကိုညှိ၍ပြခြင်း။

ဤယခုပြသော ဒီထိစက်ဝန်းနှင့်၊ နောက်ကပြခဲ့သော နေသည်၊ တနေ့လျှင် ယူဇနာ သုံးသန်းသွားသည် ဟူသောစကားတို့သည်၊ ဆန့်ကျင်နေပါကလားဟုမေးမူ၊ မဆန့်ကျင်ပေ။ အတယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ ။ နေမင်းသည် အကောက်တာအားဖြင့်သွား၍ သုံးသန်းပြည့်ပေ၏။ ခေါက်ရှာဌက်ကဲ့သို့ နိမ့်တုံမြင့်တုံ သွား၏ဟုမှတ်လေ။

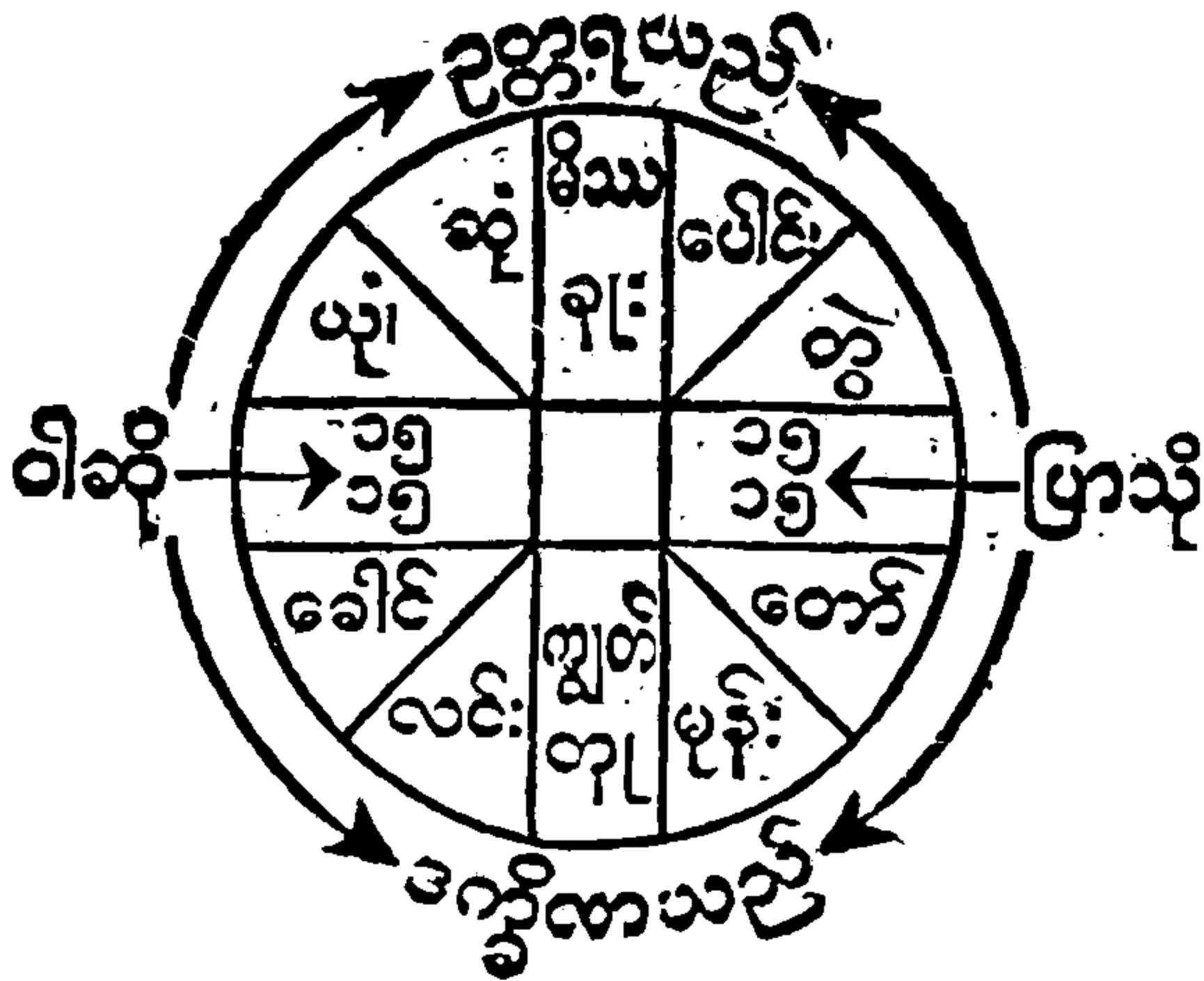
ဒီထိသုံးပါးတွင် ၁၂-ရာထီနှင့်ယှဉ်၍နေသွားပုံအကြောင်း။

နေသည် ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှစ၍၊ အနွှောဒီထိအတွင်းစွန်းမှသည်ဘီလာသက်၍ ထွက်သွားသည်ကား၊ ပြာသိုလပြည့်နေ့တိုင်ရောက်လျှင်၊ ဗာဟိရဒီထိ ပြင်စွန်းမှသည်၊ ဘီလာတက်၍ ဝင်လာသည်ကား၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့တိုင်လျှင်၊ အနွှောဒီထိအတွင်းစွန်းသို့ရောက်၏။

၎င်းကိုဒက္ခိဏယသည်၊ ဝတ္တရယသည်ခွဲလျှင်၊ အနွှောဒီထိအတွင်းစွန်းမှသက်၍ ထွက်သွားသည့်အခါ၊ ပြာသိုလပြည့်နေ့တိုင် ခြောက်လရှိ၏။ ၎င်းလသည်၊ ဒက္ခိဏယသည်မည်၏။ ။

ဗာဟိရဒိထိအပြင်စွန်းမှသည်။ တက်၍ဝင်လာသည်ကား။ ဝါဆို လပြည့်နေ့တိုင် ခြောက်လရှိ၏။ ၊ ၎င်းခြောက်လသည် ဥက္ကရယသည်မည်၏။

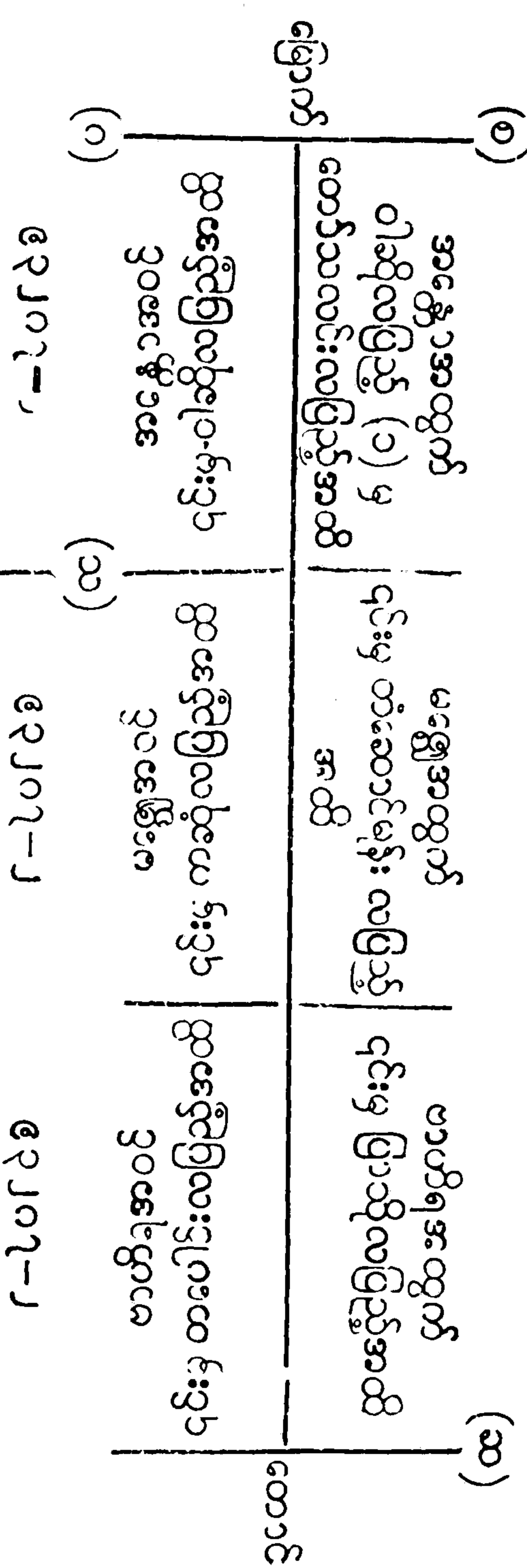
(ဥပမာပုံကား။)

လပြည့်ဟူသည်ကား။ ရာသီလပြည့်၊ ဝေါဟာရလပြည့်၊ တိထိလပြည့် ဟူ၍ သုံးပါးရှိ၏။ ၊ ထိုသုံးပါးတို့တွင် ရာသီလပြည့်ကို ယူအပ်၏။

ယည်တရတွင် ခြောက်လရှိ၏။ ထို့ကြောင့်-သာရတ္ထဒီပနိ ခုကာန္တိ။ ၊ စန္ဒိမာသုရိယာဆမာသေ သိနေရတော ဗဟိ နိက္ခမန္တိ။ ဆမာသေအန္တောဝိစရန္တိ။ ၊ ၎င်းခြောက်လတွင် လည်း။ ဝိထိသုံးပါးရှိလေသည်။ ထိုကြောင့် ယည်တရ၏ ခြေံလကို သုံးပုံပုံလျှင်။ တပုံတွင် နှစ်လရှိ၏။ ၊ ထို့ကြောင့် ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့မှ တော်သလင်း လပြည့်နေ့ အထိ၊ အန္တောဝိထိ၊ တော်သလင်းလပြည့်(၁)ရက်နေ့မှ၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့အထိ။ မဇ္ဈေပိထိ၊ အထွက်လမ်း၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်(၁)ရက်နေ့မှ၊ ပြာသိုလပြည့်နေ့အထိ၊ ဗာဟိရဒိထိ၊ အထွက်မည့်၏။

တနည်း ပဋိပုန်ပြန်သောအားဖြင့်၊ ပြာသို့လပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့မှ၊ ဘပေါင်း၊ လပြည့်နေ့အထိ၊ ဗာဟိရု
 ဝိထိ အဝင်လမ်း၊ တပေါင်း၊ လပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့မှ၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့အထိ၊ မဇ္ဈေဒိထိအဝင်လမ်း၊ ကဆုန်
 လပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့မှ၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့အထိ၊ အန္တောဇီထိ၊ အဝင်လမ်းမည်၏။ ဤသို့အားဖြင့် တဆယ့်
 လ တနှစ်၏။ အောက်၌ပုကိုကြည့်။ ။ ဤပုံကား နောက်၌ပြခဲ့ သောပုကိုချစ်ပြသားသည်။

ထိပုန်ကွန်းအနုရာမြေနှင့်ပည့်သောအရာ၊

ထိုဝိထိ သုံးပါး တို့တွင် တပိထိ၊ တပိထိ၌၊ ယူဇနာ ၆၃၂၇၇-၂ ဂါဝုတ်ရှိ၏။ ၎င်းတပိထိတွင်လည်း နေမင်းသည် နှစ်လလုံးလုံးသွားရကား၊ နှစ်လထွင် သူရိယခာသ ရက် ၆၀ ရှိ၍၊ ထိုဝိထိ၏ အနံ့ပမာဏကို ၆၀ နှင့်စားလျှင်။ ရလောက် ၁၅၅၄-ယူဇနာ၊ ၃-ဂါဝုတ် ၁ ဂေါသ၊ ၁၃ ဥဿဘ။ ၆-တာ၊ ၄ ဘောင် ၂ ချိတ်သည်။ နေမင်း တနေ့တနေ့ကို တောင်ဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်ထွက်သွားသော အနံ့ပမာဏယူဇနာသင်္ချာ ဖြစ်၏။ ။ မြောက်ဘက်သို့ အဝင်ကိုလည်း၊ ၎င်းအတိုင်းပင် မှတ်လေ၊ ခိုင်ကိုအလိုရှိလျှင်၊ ၁၃-နှင့်မြောက်ပွားလေ၊ စက်တနာရီကိုလိုလျှင်၊ ၎င်းကို ၂၄ နှင့်စားလေ။

လောကဓာတ်သမားတို့က၊ နေသွားလျှင် နေ့တာ ညဉ့်တာ နာရီမှန်နိုင်ပါမည်လောဟူသော အမေးကို၊

အဖြေကား၊ ။ နေသည် အနွှာပီသိ သွားပေ အခါ၊ အရှေ့ဗုဒ္ဓါဝိဒေဟကျွန်း၌ နေမွန်းမတည့်၌၊ မြန်မာ ၁ နာရီ၊ ဗီဇနာ ၃၀ ကပင်။ ။ ဇမ္ဗူဒီပါဘောင်ကျွန်း၌ နေထွက်၏။ မွန်းလွဲ မြန်မာ ၁ နာရီ - ဗီဇနာ ၃၀ မှာ မြောက်ဥတ္တရကျွန်း၌ နေဝင်၏။ ။ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌ မွန်းမတည့်၌၊ မြန်မာ ၁ နာရီ ဗီဇနာ ၃၀-ကပင် အနောက် အပရဂေါယာကျွန်း၌ နေထွက်၏။ မွန်းလွဲ မြန်မာ ၁ နာရီ ဗီဇနာ ၃၀ မှာ၊ ဗုဒ္ဓါဝိဒေဟ ကျွန်း၌ နေဝင်၏။ ။ အပရဂေါယာကျွန်း၌ နေမွန်းမတည့်၌၊ မြန်မာ ၁ နာရီ = ဗီဇနာ ၃၀ ကပင်၊ ဥတ္တရကျွန်းမြောက်ကျွန်း၌ နေထွက်၏။ မွန်းလွဲ မြန်မာ ၁ နာရီ - ဗီဇနာ ၃၀ မှာ၊ ဇမ္ဗူဒီပါဘောင်ကျွန်းမှာ နေဝင်၏။ ။ ဥတ္တရကျွန်းမြောက်ကျွန်း၌ နေမွန်းမတည့်၌၊ မြန်မာ ၁ နာရီ - ဗီဇနာ ၃၀ ကပင်၊ ဗုဒ္ဓါဝိဒေဟအရှေ့ကျွန်း၌ နေထွက်၏။ မွန်းလွဲ မြန်မာ ၁ နာရီ ဗီဇနာ ၃၀ မှာ၊ အပရဂေါယာအနောက်ကျွန်း၌ နေဝင်၏။ ။ ဤ

သို့အန္တောဝိထိသွားသောအခါ၊ နေ့ ၃၆ နာရီ ညဉ့် ၂၄ နာရီဖြစ်သတည်း။

အန္တောဝိထိသွားပုံ-ပြီး၏။

နေသည် မန္တောဝိထိသွားသော အခါ၊ ဗုဒ္ဓဝိဒေဟ အရှေ့ကျွန်း၌ မွန်းတည့်သောအခါ၊ မြောက်ဥတ္တရကုရုကျွန်း၌ နေဝင်ခါစ၊ ဇမ္ဗူဒီပါတောင်ကျွန်း၌ နေထွက်ခါစ၊ အနောက်အပရဂေါယာကျွန်း၌ သန်းခေါင်အမှန်ဖြစ်သတည်း။

တောင်ကျွန်း၌ မွန်းတည့်သောအခါ၊ အရှေ့ကျွန်း၌ နေဝင်ခါစ၊ အနောက်ကျွန်း၌ နေထွက်ခါစ၊ မြောက်ကျွန်း၌ သန်းခေါင်ဖြစ်၏။ ။ အနောက်ကျွန်း၌ မွန်းတည့်သောအခါ တောင်ကျွန်း၌ နေဝင်ခါစ၊ မြောက်ကျွန်း၌ နေထွက်ခါစ၊ အရှေ့ကျွန်း၌ သန်းခေါင်ဖြစ်၏။ ။ မြောက်ကျွန်း၌ မွန်းတည့်သောအခါ၊ အနောက်ကျွန်း၌ နေဝင်ခါစ၊ အရှေ့ကျွန်း၌ နေထွက်ခါစ၊ တောင်ကျွန်း၌ သန်းခေါင်ဖြစ်၏။ ။ ထိုကြောင့်- မန္တောဝိထိ သွားသောအခါ၊ နေ့နာရီ ၃၀၊ ညဉ့်နာရီ ၃၀ အညီအမျှဖြစ်၏။ ။ ၎င်းပါဠိကိုလိုက သာသနတ္ထဒီပနိဒီကာ ပြည်နံပါတ် ၂၅၀-တွင်ကြည့်လေ။

မန္တောဝိထိသွားပုံပြီး၏။

နေသည်ဗဟိရဝိထိသွားသောအခါ၊ အရှေ့ကျွန်း၌ နေမွန်းမတည့်မှီ၊ မြန်မာ ၁ နာရီ ဗီဇနာ ၃၀ ကပင်၊ မြောက်ကျွန်း၌ နေဝင်၏၊ နေမွန်းလွဲ မြန်မာ ၁-နာရီ ဗီဇနာ ၃၀ မှာ၊ တောင်ကျွန်း၌ နေထွက်၏။

တောင်ကျွန်း၌ နေမွန်းမတည့်မှီ၊ မြန်မာ ၁ နာရီ-ဗီဇနာ ၃၀ ကပင်၊ အရှေ့ကျွန်း၌ နေဝင်၏၊ မွန်းလွဲ မြန်မာ ၁ နာရီ-ဗီဇနာ ၃၀ မှာ၊ အနောက်ကျွန်း၌ နေထွက်၏။

အနောက်ကျွန်း၌ နေမွန်းမတည့်ဖို့၊ မြန်မာ ၁ နာရီ-ဗီစီ
နာ ၃၀ ကပင်၊ တောင်ကျွန်း၌နေဝင်၏။ မွန်းလွဲ မြန်မာ ၁ နာ
ရီ ဗီစီနာ ၃၀ မှာ၊ မြောက်ကျွန်း၌နေထွက်၏။

မြောက်ကျွန်း၌ နေမွန်းမတည့်ဖို့၊ မြန်မာ ၁ နာရီ ဗီစီနာ
၃၀ ကပင်။ အနောက်ကျွန်း၌ နေဝင်၏။ မွန်းလွဲ မြန်မာ ၁ နာရီ
ဗီစီနာ ၃၀ မှာ၊ အရှေ့ကျွန်း၌ နေထွက်၏။ ထို့ကြောင့်-
ဗဟိရိထိသွားသောအခါ။ နေ့ ၂၄-နာရီ ညဉ့် ၃၆-နာရီ
ဖြစ်၏။

ဗဟိရိထိသွားပုံပြီး၏။

(မှတ်ချက်)။ «ဗဟိရိထိ၌နေသွားသောအခါ၊ လူနှင့်
ခရီးဝေးသောကြောင့်၊ နေမင်း ထွက်လာသည်ကို မြင်ခဲ့၏။
ထွက်လာပြန်လျှင်လည်း နာရီ နည်းနည်းနှင့် နေဝင် သော
ကြောင့်၊ နေ့တာတို၏ဟုမှတ်လေ။

သူရိယမာသနှင့်လပြည့်သည်ကိုသာမှတ်ယူရန်အကြောင်း။
ဝိထိအပိုင်းအခြားကိုရှေးဆရာတို့သည်တခုသောလပြည့်
နေ့မှစ၍၊ တခုသောလပြည့်နေ့တို့၌အောင်၊ ရေထွက်အပ်သော
သာဝဏ မာသအားဖြင့်ပြုကုန်၏။ ထိုစကားကို မုချမမှတ်အပ်
သေး။

သူရိယမာသ, သာဝဏ၊ သုတတ္တာတိုက် ရာသီအားဖြင့်
သာမှတ်ယူရာ၏။ အန္တောဝိထိစသည်တို့၌၊ နေ့ ၃၆-နာရီ၊
ညဉ့် ၂၄-နာရီဟူသည့်တို့ကိုလည်း၊ တဒိထိလုံးမှတ်အပ်
လစဉ် ဘဝါးကဲ့သို့အန္တောစွန်းဖြစ်သော၊ ကြန့်ရာသီဦးမှစ၍
တနေ့ထက်တနေ့ဆုတ်ယုတ်သည်ကိုသိလေ။

ပြီး၏။

ဥတုပြားစက်ပြားမကြံအပ်သည်ကိုပြုခြင်း။

အချို့ဆရာတို့ကား နေဗိမာန်သည် ဝိထိသုံးပါး၌ သွား
သော်လည်း၊ မဇ္ဈေဝိထိ ပမောဏမျှသာလျှင် သွား၏ဟူသော
စကားကိုအစွဲပြု၍ ဥတုပြား စက်ပြားရှာကြံကြကုန်၏။ ။
ဥတုပြား စက်ပြား ရှာကြံသည့် အလိုကား၊ အရှေ့ကျွန်း၌
အန္တောဝိထိ သွားသောအခါ၊ အနောက်ကျွန်း၌ ဗဟိရဝိထိ။
တောင်ကျွန်း မြောက်ကျွန်းတို့၌ မဇ္ဈေဝိထိသွားကုန်၏။ ။
တောင်ကျွန်း၌ အန္တောဝိထိသွားသောအခါ၊ မြောက်ကျွန်း၌
ဗဟိရဝိထိ၊ အရှေ့ကျွန်းအနောက်ကျွန်းတို့၌ မဇ္ဈေဝိထိသွား
ကုန်၏။ ဤသို့အစရှိသဖြင့် ဥတုပြား-စက်ပြား ရှာကြံပြောဆို
ပြုသကြကုန်၏။ ။ဤသို့ဥတုပြား-စက်ပြား ရှာကြံကြံလျှင်။
အရှေ့ကျွန်း၌အန္တောဝိထိ၊ အနောက်ကျွန်း၌ ဗဟိရဝိထိသွား
သောအခါ၊ ငါတို့ တောင်ကျွန်း၌ အရှေ့ မြောက်ထောင့်မှ နေ
ထွက်၍ အနောက်ဘောင်ထောင့်၌နေဝင်ရာ၏။ ။အနောက်
ကျွန်း၌ အန္တောဝိထိ၊ အရှေ့ကျွန်း၌ဗဟိရဝိထိသွားသောကာ
လ၊ ငါတို့တောင်ကျွန်း၌နေသည် အရှေ့ တောင်ထောင့်မှထွက်၍
အနောက်မြောက်ထောင့်၌နေဝင်ရာ၏။ ။ဤသို့လည်း မထွက်
မဝင်သည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဥတုပြားစက်ပြားရှာကြံပြောဆို
ပြုသခြင်းသည်၊ မသင့်လျော်ပေ။ ကျင်းဂန်းနှင့်လည်းမညီသော
ကြောင့်မယူအပ်မမှတ်အပ်ပေ။

ဤသို့ဥတုပြားစက်ပြားမကြံအပ်သည်ကို၊ တွင်းသင်း
တိုက်ဝန်း ပညာရှိ နဝဒေးအမတ်ကြီးသည်၊ ဤသို့ဖွဲ့နွဲ့စီကုန်း
၍မှာကြားခဲ့ပေ၏။ ။ပါဠိအဋ္ဌကထာ၊ သဒ္ဓါပရမတ်၊ စာ
တတ်ဘုန်းရှိ၊ ဆိုထူးသိတို့၊ ပုဒ်ဝိဂ္ဂဟ၊ ပဒတ္တိဖြင့်၊ နေယျနိ
တတ်၊ စက်မှန်ဖြတ်သား၊ တိုက်မြတ်စက္ကဝါ၊ သင်္ချာကံန်းရေ၊
သိန်းကုဋေဝယ်၊ ချိမ်းနွေဆောင်းအား၊ ဥတုပြားကို၊ ထားဘိထို
မြို့ရက်အဘို့မျှ၊ ယွင်းချိုချွတ်လွတ်၊ မရှိတတ်လိမ့်၊ ဣပတ်
အာဏာ၊ ပဋ္ဌာနစက်၊ ဇာတိခေတ်တို့၊ တူဖြစ်တူပျက်၊ တနေ့

နက်ဖြင့်၊ စဉ်းလက်နာရီ၊ နာရီသံဝင်၊ ဝိဝဋ်ပြိုင်မျှ။ ညီညွတ်
 စွရှင်၊ သရဒရာသီ၊ ရိုက်ချီစွေချွန်း၊ တန်ဆောင်မုန်း၌၊ အနှုန်းမ
 လွန်၊ ချိမ်းဆုံစွန်ဖြင့်၊ ရွသွန်ထွံ့ထွံ့၊ လေးကျွန်းနှံ့ဟု၊ လွတ်စုံ
 စံထား၊ တုရားရှင်ပင်၊ ပညတ်တင်၏၊ ထိုဟွင်တပါး၊ ဆရာများ
 တို့၊ စက်ရှားမတူ၊ ယူဟန်သဘော၊ ဇမ္ဗူကြောဝယ်၊ အန္တောဝါ
 ဆို၊ ပြာသိုဥတ္တရာ၊ ပြင်ဗာဟိရ၊ ဂေါယာန၌၊ ဝါလကျွတ်ထွေ၊
 လယ်မဇ္ဈေတိ၊ ဝိဒေကျွန်းဦး၊ တန်ခူးမ ဇ္ဈိ၊ တနေ့ရှိကို၊ ဝိထိသုံးချ၊
 ရာပြန်လှ၍၊ ရတုမမြ၊ လေးကျွန်းလွှဲသည်။ ။ ဆိုကွဲနည်းနာန
 ယန်းတည်း။ ။ ဟုစပ်ဆိုမှာကြားခဲ ပေ၏။

နေထွက်ပုံကို အမှန်ပြခြင်းအကြောင်း။

နေသည် အန္တောဝိထိသွားသောအခါ၊ ဝါဆိုလ၌ အရှေ့
 မြောက်ထောင့်မှထွက်၍ အနောက်မြောက်ထောင့်၌နေဝင်၏။

မဇ္ဈေဝိထိသွားသော တန်းခုးလ ။ သိတင်းကျွတ်လတို့၌ အ
 ရှေ့စူးစူးမှ နေထွက်၍ အနောက်စူးစူး၌နေဝင်၏။ ။

ဗာဟိရဝိထိသွားသော ပြာသိုစသည်တို့၌ အရှေ့တောင်
 ထောင့်မှ နေထွက်၍ အနောက်တောင်ထောင့်၌နေဝင်၏။ ။

ဤလိုယူမှ ကျမ်းဂန်နှင့် ညီညွတ်၏ ဥတုပြား။ စက်ပြား။
 ကြံခြင်းသည်၊ မသင့်လျော်ပေ။ ။

ဥတုတုစက်တုကြံခြင်းသည်သာ သင့်မြတ်လေသည်။ မျက်
 မြင်နှင့်လည်းညီပေသည်။ နေသွား။ လသွား။ ဘဝါး။ နာရီ။
 အင်သာ၊ လိက္ခာ၊ စသည်တို့ကိုဆိုသောလောကဝိဒ္ဓ၊ ၎င်းအဖွင့်
 လောကဒီပနီ၊ လောကပညတ္တိ၊ စန္ဒသူရိယဆင်းတိဒီပနီ၊ စသော
 ကျမ်းတို့နှင့်လည်းညီလေသည်။ ။ ထိုကြောင့်၊ နေသည် ဝိထိ
 သုံးဗီးလုံး၌သွားသော်လည်း။ မဇ္ဈေဝိထိ ငမာဏာမျှသာလျှင်
 သွား၏ဟူသော သာရတ္ထ ဒီပနီဒီကာ၏ စကား အရကား။
 အန္တောဝိထိ သည် ကျဉ်း၏ ဟူ၍လည်း ယူဇနာ သုံးသန်း

အောက်ယုတ်၍မသွား။ ဗာဟိရဒိထိကျယ်၏ဟူ၍လည်း ယူဇ
နာသုံးသန်းထက်လွန်၍ မသွား။ မဇ္ဈေဝိထိပမာဏမျှသာလျှင်။
(ဝါ)မဇ္ဈေဝိထိကဲ့သို့။ ။ အကောက်တာအားဖြင့် သုံးသန်းသာ
သွားကုန်၏ ဟုဆို၏။

ပြီး၏။

ရာသီဥတုဖြစ်ပုံအကြောင်း။

ဝိထိသည်(၁)အဇဝိထိ(၂)နာဂဝိထိ(၃)ဂေါဝိထိ ဟူ၍
သုံးပါးရှိ၏။ သုံးပါးတို့တွင် အဇဝိထိဟု ဆိုအပ်သော ဆိတ်တို့
သည် ရေကိုစက်ဆုတ် ရွံ့ရှာကြောက်ကုန်၏။ နာဂဝိထိ ဟု ဆို
အပ်သော ဆင်နဂါး တို့သည် ရေကို နှက်သက်ကုန်၏။ ။
ဂေါဝိထိဟုဆိုအပ်သော၊ နွားတို့သည် အချမ်းအပူ မျှတသော
အခါ၌ ချမ်းသာစွာနေရ၍နှစ်သက်ကုန်၏။ ။ ထို့ကြောင့် သာ
ရတ္ထဒီပနီဋီကာ [[ပြည်]]နံပါတ် ၂၄၈-၌ ဣမေသံပန။ အဇဝိ
ထိ၊ နာဂဝိထိ၊ တိ တိသောဂမနဝိထိယောဟောန္တိ။ တတ္ထအ
ဇာနံဥဒကံပဋိကူလံဟောတိ။ ။ ဟတ္ထိနာဂါနံ။ မနာပံ၊ ဂုန္တံသိ
တုဏှသမတာယဟသုဟောတိ။ ။ ဟူ၍လာ၏။ ထိုသို့သော
အခြင်းအရာဖြင့်၊ နေသည် အကြင်ဗာဟိရဒိထိ၌ မြေနှင့်နီး၍
ယူဇနာ လေးသောင်းတထောင်အမြင့်တွင် နေသွား၏။ ထိုအခါ
၌ မိနပ်းနတ်သားသည် နေ၏အပူကို ကြောက်ရွံ့ရကား မိမိမိမာန်
မမြှူထူးပျော်ပါးခြင်းငှါ မထွဋ်လည်ကုန်။ ထိုသို့ မိနပ်းနတ်သား
မမြှူထူး မပျော်ပါးသောအခါ၌၊ မိနပ်းရွာနည်းကုန်၏။ ထိုသို့
မိနပ်းမရွာဘဲ နေပူများသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဆိတ်တို့နှင့်
လျှောက်ပတ်ရကား။ အဇဝိထိဟူ၍ ခေါ်ဆိုကြကုန်၏။ နေ
သည် အောက်သို့နိမ့်၍ လ, လည်းနေအောက် တယူဇနာ
နိမ့်၍သွား၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းဋီကာ၌ တထာစယာယဝိထိယာ
သုရိယေ ဂန္ထန္တေဝသလဟကဒေဝပုတ္တာ၊ သုရိယာဘိ

တာပသန္တတ္တာ။ အတ္တနောဝိမာနတော။ နနိက္ခမန္တိ။ ကိဠာပသု
တာဟုတွာနဝိစရန္တိ တဒါကိရသုရိယဝိမာနံပကတိမဂ္ဂတော။
အစောဩတာရိတွာဝိစရတိ။ တဿဩရူပ္ပစရဏေနေ နေဝ
စန္ဒဝိမာနမ္ပိ အစောဩရူပ္ပစရတိ တဂ္ဂတိကတ္တာ။ တသ္မာသာ
ဝိထိ။ ဥဒကာဘာဝေန။ အဇာနူပတာယ။ အဇဝိထိတိသာ။
မညာဂတာ။ ဟုမိန့်၏။ ။

အကြင်ဝိထိ၌ နေသည်အလွန်မြင့်သောအရပ် လှည့်လည်
၍သွား၍ ထိုအခါ၌မိုးနုတ်သားသည် မိမိမိမာန်မှထွက်၍ မြူး
ထူးကစားခြင်းကြောင့်၎င်း။ လေ၏အဟုန်ဖြင့် မိမာန်ကိုတိုက်
ခတ်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၎င်း။ ထိုအခါ၌ မိုးနုတ်သား
သည်အလွန်းမြူးထူးပျော်ပါးရကား။ မိုးရေမိုးပေါက်တို့သည်
များစွာရွာသွန်းကုန်၏။ ဤသို့မိုးများစွာရွာသွန်းသောကြောင့်။
နဂါးတို့နှင့်လျှောက်ပတ်ရကား။ နာဂဝိထိဟုခေါ်ဆိုကြကုန်၏
နေသည် အထက်သို့မြင့်၍သွားလျှင် လလည်း နေနှင့်တယူစ
နာအကွာ အထက်သို့မြင့်၍သွား၏။ ။

ထို့ကြောင့် - ၎င်းငြိကော၌ ယာယပနဝိထိယာ သူရိယေ
ဂန္ထန္တေ။ ဝဿဝလာဟကဒေဝပုတ္တာ။ သူရိယာတိတာ။ ပါ
ဘာဝတော။ အဘိဏ္ဍာ အတ္တနောဝိမာနတော ဗဟိနိက္ခမိတွာ။
ကိဠာပသုတာ ဣတော စိတောစ ဝိစရန္တိ။ တဒါ ကိရ သူရိ
ယဝိမာနံ ပကတိမဂ္ဂတော ဥဒ္ဓံ အာရူဟိတွာဝိစရတိ။ တဿ
ဥဒ္ဓံ အာရူပ္ပစရဏေနေဝစန္ဒဝိမာနမ္ပိ။ ဥဒ္ဓံ အာရူပ္ပစရတိ။ တဂ္ဂ
တိကတ္တာ။ တဂ္ဂတိကတာစ။ သမာနဂတိနာမဝါတမဏ္ဍလေနဝိ
မာနဿဖေလ္လိတဗ္ဗတ္တာ။ တသ္မာသာဝိထိ။ ဥဒကာဗဟုဘာဝေန။
နာဂါနူပတာယ။ နာဂဝိထိတိ သမညာဂတာ။ ဟုမိန့်ပြီ။

အကြင်ဝိထိ၌ နေသည် မြေမှမနိမ့်မမြင့်သွား၏။ ထိုအခါ၌
မိုးနုတ်သားသည် မိမိမိမာန်မှထွက်၍ ချမ်းသာစွာ လှည့်လည်
မြူးတူးကစား၏။ ထိုအခါ၌ မိုးရေတို့သည် များသည်လည်း
မဟုတ်။ နည်းသည်လည်းမဟုတ်သောကြောင့်။ ဥတုညီမျှပေ၏။

ထိုသို့ဥတုညီမျှသောအခါ၌။ နွားတို့နှင့် လျှော်ပတ်ကုန်ရကား။
ဂေါဏဝိထိဟု ခေါ်ဆိုကြကုန်၏။ နေ့မြင့်သလောက် လ, မြင့်၍။
နေ့နိမ့် သလောက် လ, လည်း တယူဇနာ အကွာမှ လိုက်၍
သွား၏။ ။ ထို့ကြောင့်- ၎င်းဇိုကာ၌။ ။

ယဒါသုရိယောဥဒ္ဓ အနာရောဟုန္တောအဝေစ။ အနောတ
ရန္တော ပကတိမဂ္ဂေနေဝ ဝန္တတိ တဒါ ဝဿဝလာဟကာ။
ယထာကာလံ ယထာ ရုစိဉ္စဝိမာနတော နိက္ခမိတွာ သုခေန
ဝိစရန္တိ။ တေနကာလေန ကာလံ ဝဿနတော။ လောကေ ဥတု
သမတာဟောတိ။ တာယ ဥတုသမတာယ ဟောဘုဘူတာယ
သာစန္ဒိမသုရိယာနံဂတိ ဂဝါနုရူပတာယ ဂေါဝိထိတိ သပ
ညာဂတာ။ ။ ဟုမိနိပြီ။

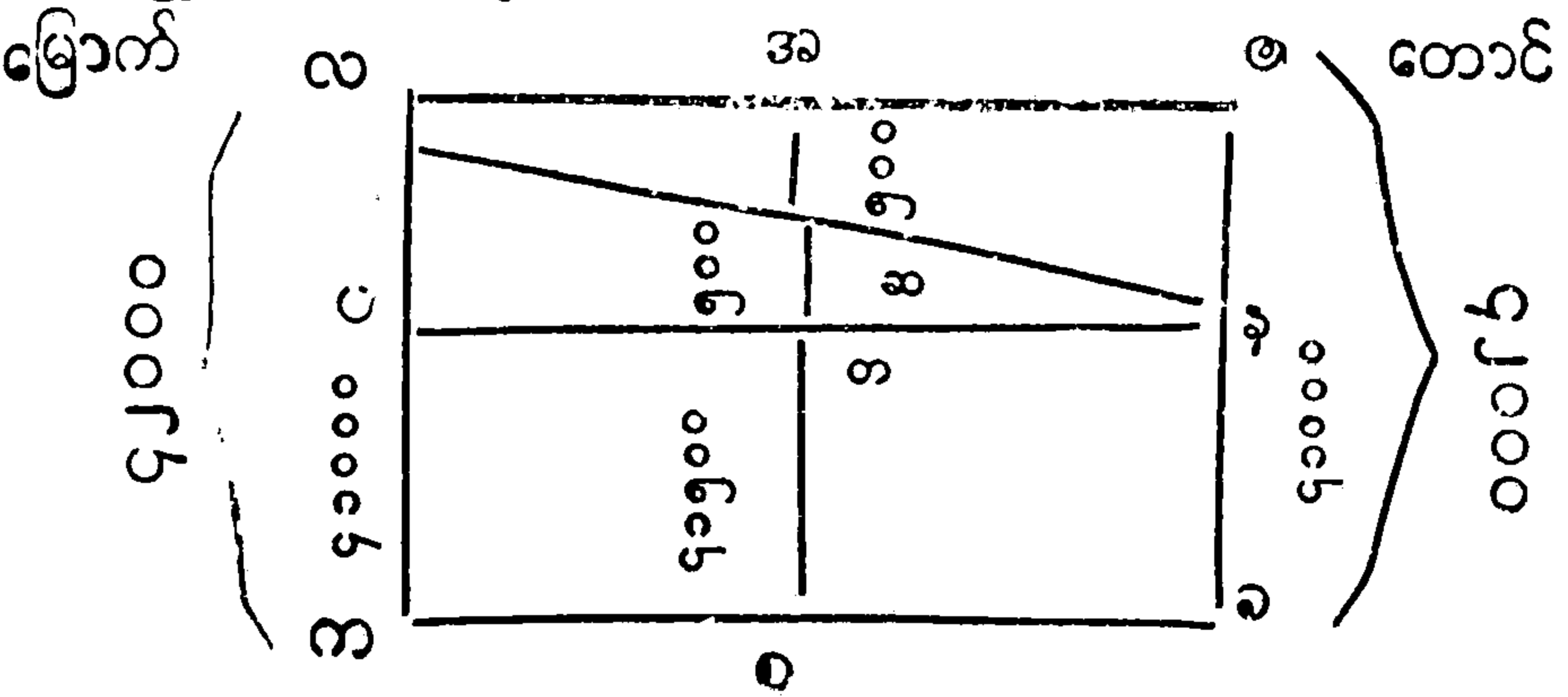
ဤဆိုအပ်ခဲ့သော ဝိထိသုံးပါးကိုရည်၍။ လောကဝိဒူမော်
ကွန်း ပုဒ်ရေနံပါတ် ၄၇-၌။

အဇ နာဂ။ ဂေါဏသုံးအင်၊ ဒွါရသင်ဖြင့်၊ ထိုတွင်ခါပြု၊
မြိစ္ဆာလုသာ၊ ဓနုမကာရ၊ ကုန်လေးလမှု၊ အဇဝိထိ၊ မိဗ်းမရှိ
တည့်၊ ထိုပြသ့်ပမာ၊ ကန်ချာထိချိန်၊ တူမိနိမိဿ၊ လေးလဖြင့်
အား၊ ဆင်နဂါးဟု၊ မိဗ်းသားလုံးခဲ၊ ကောင်ကင်ကွဲမျှ၊ ဆဲဆဲမြိုင်
နူး၊ လွှံ့ ရိုက်မြူးစွ၊ ထစ်ကြူးကဆုန်၊ နယုန်နွယ်တာ၊ နံကားလေး
ပါး၊ နွားဂေါစရ၊ ဂိမှဝသနု၊ ဥဏှသိတဂူ၊ ဥတုတုဖြင့်၊ ချမ်းပူရီး
ရော၊ နှိုးကြနှော၏၊ ဓမ္မောရက္ခတိ၊ စောင့်သိကျင့်ညီ၊ ထိုခါပြီကား၊
မိဂသိအဒြ၊ အသလိဿ၊ ဟဿတက၊ စိတြိဝိသာခါ၊ နုရာဇာ
နှင့်၊ ဇေဋ္ဌာမူလ။ ဒွယအာသန်၊ ဝေထန်ဖွဲကုန်း၊ ဆဲ တလုံးကား၊
သွားထူးတန္တ၊ လက်ဝဲပြု၏၊ ဖုဿပုဏ္ဏ၊ ဖုဿကြယ်မင်း၊ အ
လယ်တွင်း၍၊ အကြွင်းဆဲ လေး၊ လကျာပြေးရှင့်၊ တဝေးတပြား
ဂြိုဟ်ရှစ်ပါးလည်းညွှန်သားလက္ခဏာ၊ စက်ဗျူဟာဖြင့်၊ မှန်လာ
မှန်ဆုံး၊ ပြန်ပြေးသည်၊ လက်သုံးကြိုးသွယ်တန်တားတည်း။ ။
ဟုစပ်ဆို၏။

ထိုးကြောင့် အကြင်အခါ၌ လ, နေတို့သည်။ အဇာပိထိ၌ သွား
 ကုန်၏။ ထိုအခါ၌ မိုးတပေါက်မျှ မရွာကုန်။ ။ အကြင်အခါ
 ၌ လ, နေတို့သည်။ နာဂပိထိ၌ သွားကုန်၏။ ထိုအခါ ကောင်းကင်
 ကွဲသကဲ့သို့ မိုးရေမိုးပေါက်တို့သည် ရွာသွန်းကုန်၏။ ။ အကြင်
 အခါ၌ လ, နေတို့သည်။ ဂေါပိထိသို့ သွားကုန်၏။ ထိုအခါ၌
 မိုးအရွာညီမျှ၍ ဥတုလည်းညီမျှကုန်၏။ ။ ထိုကြောင့် သာ
 ရတ္ထဒီပနီ ငိုကာ၌။ ။ တသွာယံကာလံ စန္ဒိမသုရိယာ အဇ
 ဝိထိ အာရဟန္တိ၊ တဒါဒေဝေါ ကေဗိန္ဒုဗ္ဗိ နဝဿတိ။ ။ ယ
 ဒါနာဂပိထိ အာရောဟန္တိ၊ တဒါဘိန္ဒု ဝိယနဘံ ပဋ္ဌရတိ။ ။
 ယဒါဂေါပိထိ အာရောဟန္တိ၊ တဒါဥတုသမဘာသမ္ပန္နတိ။ ။
 ဟုမိနိပြီ။

(မှတ်ချက်)။ ။ ဤ၌ လ, နေတို့က အထက် မိုးနတ်သားမြို့
 ထူးသည်ကား အောက်၊ ထို့ကြောင့် မိုးရိပ်တက်သောအခါ လ,
 နေတို့ကို ဖုံးအုပ်ကုန်၏ ဤဆိုအပ်ခဲ့သော ဥတု၏ အကြောင်းကို
 အောက်ပိုင်းတွင် တွင်ကြည့်လေ။

၎င်းပိနည်းကို ကာဆရာ၏အလိုကား။ အန္တောပိထိကို ယူ၍
 နာ ၄၂၀၀၀ အမြင့်၊ ဗဟိရပိထိကို ၄၁၀၀၀-အမြင့်ကို
 သာပြု၏။ ဤကဲ့သို့ ပိထဝလဉ္စန နည်းကို ပြသောကြောင့်။
 မန္တောပိထိကို သိလိုရကား။

(က လ-၄၂၀၀၀၊ ခ န-၄၀၁၀၀)

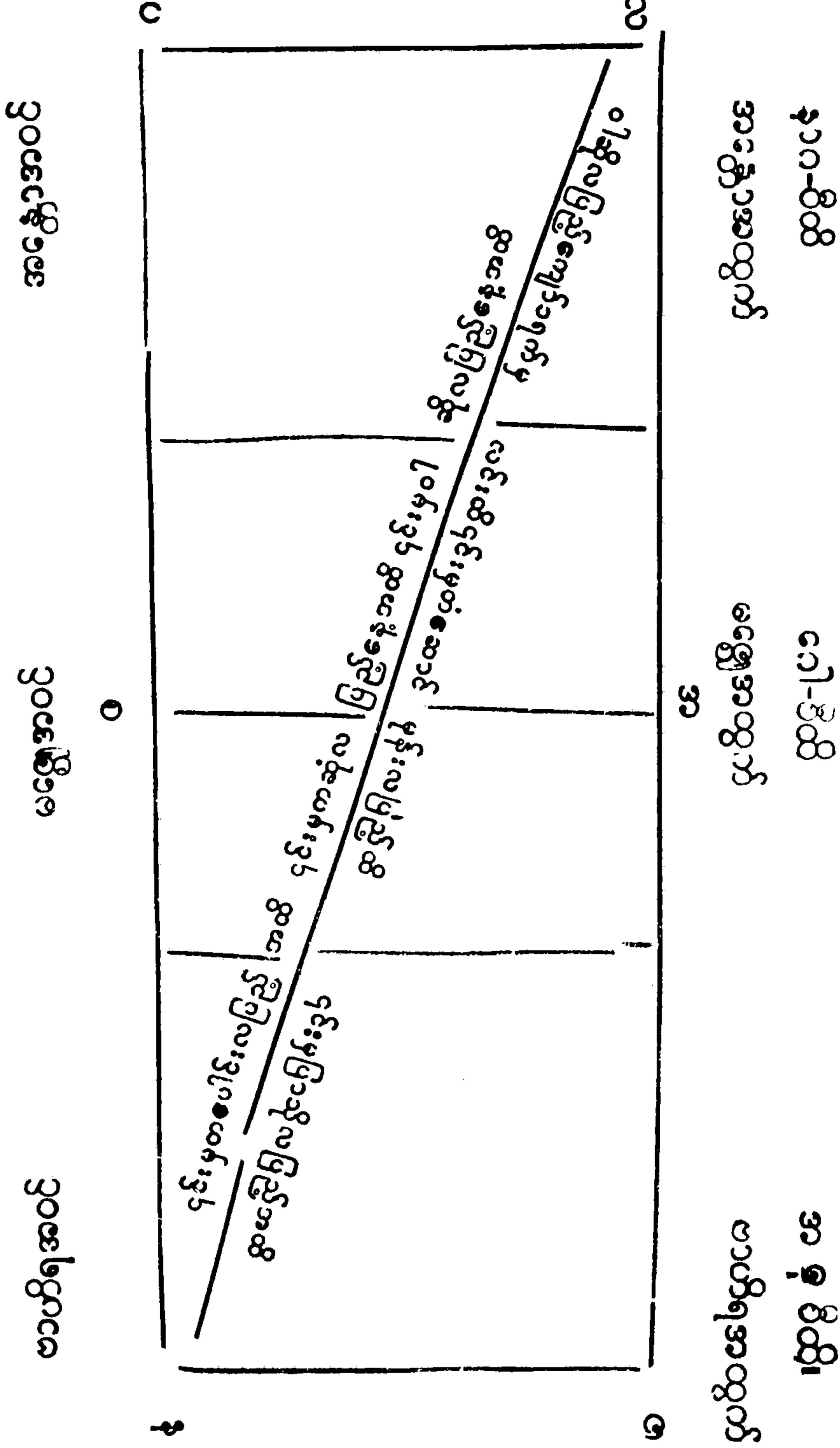
ထို့ကြောင့်(ခ-န)သည်(က-လ)ထက် ၁၀၀၀-နိမ့်၏။ အကယ်၍(က-လ)နှင့်အညီ (ခ-န)ကိုဆက်ဆွဲသော် (ခ-ဇ)ဖြစ်၏။ တဖန်(န)မှ(က-လ)မှဦးဆွဲလျှင် (န-ပ)မျဉ်းဖြစ်၏။ (ခ-န)မျဉ်းသည် ၄၁၀၀၀-ရှိ၍(က-ပ)မျဉ်းသည်လည်း ၄၁၀၀၀ ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် (လ-ပ) မျဉ်းသည် ၁၀၀၀-ရှိ၏။ (န-ဇ) မျဉ်းလည်း ၁၀၀၀-ပင်ရှိလေသည်။ အကယ်၍ လိုသောဗဟိုရ် (စ-ဆ)မျဉ်းကိုဆက်ဆွဲသော် (လ-ဇ)တွင်(အ)နှင့်ဆုံလေ၏။

တနည်း(စ-ဆ)မျဉ်းကို(အ)သို့ဆက်ဆွဲ။ ထိုအခါ(လ ဇ)မျဉ်းတွင်ဆုံးလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ (တ-အ)မျဉ်းလည်း ၁၀၀၀ ပင်ရှိလေသည်။ တဖန်(လ-န)မျဉ်းသည် (အ-တ)ကို(ဆ)နှင့်ထက်ထက်ပိုင်းလေသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၀၀၀ + ၂-၅၀၀ ၊ တာအမြင့် (စ-ဆ) ၄၁၁၀၀ + ၅၀၀-၄၁၅၀၀-သည်မဇ္ဈေဝိထံအမြင့်ယူ၏နာဖြစ်၏။

.. (မှတ်ချက်)။ ၎င်းပုံသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဟော်ဂျက်ဇု'ခေါ် မိုးကုတ်စက်ပိုင်းသို့လိုက်၍ ငိုထိမှဦးတောင်ထက်၌နိမ့်သည် မဟုတ်။ ရာသီဥတုလိုက်၍သာ တောင်ထက်၌ နိမ့်လေသည်။

လောကအလင်းပြကျမ်း

နောက်နားက စကေးပုံကိုချွဲ၍ပြထားသည်။

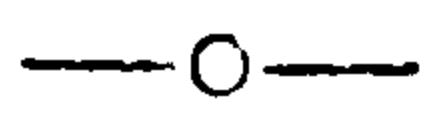
ဥတုမှန် နှစ်မှန်၌ (လ)အမှတ်မှ-(အ)သို့မိုးနည်းလာပုံ တ
ဖန်-(စ)မှ-(ပ)သို့၊ မိုးတဖြည်းဖြည်းများလာပုံ။

၎င်းတွင်ရေးထားသောလကိုသုတ်၍ မည်သည့်လ၌ မိုးစ
ပြီးရွာလျက် မည်သည့်လ၌ မိုးများလာသည်ကို၎င်း။ ထိုမိုး
များသောလမှ မည်သည့်သသို့ကျရောက်လျှင် မိုးနည်းသည်
ကို၎င်း လကိုကြည့်ရှုရေတွက်ပြီး၊မိမိတို့မျက်မြင်ဒိဋ္ဌနှင့်လိုက်
ကြည့်လေ။

(ပ-န) မျဉ်းသည် မိုးနုတ်သားဘို့ မြူးထူးပျော်ပါးသော ဝိ
ထိ ဟုဆိုသည်။

၎င်းပုံကိုကြည့်၍ ကြံကြံကုန်၊ နေ-နှင့် မိုးနုတ်သား မြူးထူး
သောဝိထိနှင့်နည်းလျှင် မိုးနည်း၍၊ နေနှင့်-မိုးနုတ်သားပျော်မြူး
သောဝိထိနှင့်ဝေးလျှင် မိုးရွာများကြောင်းကို နောက်၌လည်း
ပြခဲ့ပြီ။

ဤပုံကိုကြည့်ပြီးစာရေးသောသူ၏အပေါ်၌အပြစ်မတင်စေ
လိုကြောင်း ။၎င်းကိုဒိုကာဆရာအလိုအတိုင်းသာပြရခြင်းဖြစ်
လေသည်။ သို့သော်၎င်းရာသီဥတုမိုးရွာပုံအကြောင်းကို ဆုံး
ခန်းတိုင်အောင်သတ်ရှုစေလိုကြောင်း သတိပေးလိုက်ပါသည်။

မိုးအန္တရာယ်ငါးပါးရှိခြင်းအကြောင်း။

မိုးအန္တရာယ်ငါးပါးဟူသည်တို့ကား(၁)အထက်အာကာ
သကောင်းကင်၌ တေဇဇာဓာတ်ပျက်၍ မိုးရွာသော်လည်း၊
ဖောက်ပြန်၍ အချိန်အခါမဟုတ်ရွာကုန်၏။ (၂) အထက်
ကောင်းကင်၌၊ ဝါယောဓာတ် ပျက်ခြင်းကြောင့် ရွာသောမိုး
သည်အချိန်အခါမဟုတ်ဖောက်ပြန်၍ရွာကုန်၏။ (၃)ရာဟု
အသုဂိန်သည်၊ ယူဇနာသုံးရာရှိသောလက်ဖြင့် မိုးရေကိုခံ၍-
မဟာသမုဒ္ဒရာ၌သွန်းလောင်းသောကြောင့် မိုးမရွာခြင်း၊(၄)မိုး
နုတ်သားမေ့လျော့နေခြင်းကြောင့် မိုးမရွာခြင်း (၅) မင်းတို့တ

ရားမစောင့်သောကြောင့် မိုးမရွာခြင်းတို့ဖြင့် မိုးအန္တရာယ်ငါး
ပါးရှိကုန်၏။ ၎င်းမိုးအန္တရာယ်ငါးပါးတို့ကို မိုး၏လက္ခဏာ
ကိုသိ၍ နိမိတ်ဘတ်တတ်သောသူတို့မသိနိုင်မမြင်နိုင်ကုန်။

ထို့ကြောင့်အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်(ဟံ)စာအုပ်နံပါတ်(၁၀၄)
၌။ ပဉ္စိမေသိက္ခဝေ၊ဝဿဿအန္တရာယာ။ ယံနေမိတ္တာနုဇာ
နန္တိ၊ယတ္ထနေမိတ္တာနံ၊စက္ခုနကမတိ၊ကတမေပဉ္စ။ ဥပရိဘိက္ခ
ဝေ။အာကာသေ၊တေဇောဓာတုပကုပ္ပတိ၊တေန၊တေန၊ဥပ္ပန္နာ
မေဃာပဋိဝိဂစ္ဆတိ၊အယံဘိက္ခဝေ၊ပဉ္စမောဝဿဿအန္တာရာ
ယော၊ယံနေမိတ္တာနုဇာနန္တိ၊ယတ္ထနေမိတ္တာနံ စက္ခုနကမတိ၊ ပု
နစရံဘိက္ခဝေ၊ဥပရိအာကာသေ၊ဝါယောဓာတုပကုပ္ပတိ၊တေ
နဥပ္ပန္နာမေဃာပဋိဝိဂစ္ဆန္တိ။ အယံဘိက္ခဝေ၊ဒုတိယော၊ဝဿ
ဿအန္တရာယော၊ ယံနေမိတ္တာ၊ နုဇာနန္တိ၊ ယတ္ထနေမိတ္တာနံ။
စက္ခုနကမတိ၊ပုနစပရံဘိက္ခဝေ၊ရာဟုအသုရိန္ဒာ၊ ပါဏိနာ၊
ဥဒကံ၊သံပဋိန္ဒိတ္တာ၊ မဟာသမုဒ္ဒေဆဋ္ဌတိ၊ အယံဘိက္ခဝေ၊
တတိယောဝဿဿ အန္တရာယော၊ ယံနေမိတ္တာ နုဇာနန္တိ၊
ယတ္ထနေမိတ္တာနံ၊စက္ခုနကမတိ၊ပုနစပရံဘိက္ခဝေ၊ဝဿဝလာ
ဟကာ။ ဒေဝါ၊ပမတ္တာဟောန္တိ။ အယံဘိက္ခဝေ၊ စတုတ္ထော
ဝဿဿအန္တရာယော၊ယံနေမိတ္တာနုဇာနန္တိ၊ယတ္ထနေမိတ္တာနံ
စက္ခုနကမတိ၊ ပုနစပရံဘိက္ခဝေ၊မနုဿာအဓိဋ္ဌိကာ၊ဟောန္တိ။
အယံဘိက္ခဝေ၊ပဉ္စမောဝဿဿအန္တရာယော၊ယံနေမိတ္တာ နု
ဇာနန္တိ၊ယတ္ထနေမိတ္တာနံ၊ စက္ခုနကမတိ၊ ဣမေခေါဘိက္ခဝေ၊
ပဉ္စဝဿဿအန္တရာယာ၊ယံ။ နေမိတ္တာ။ နုဇာနန္တိ။ ယတ္ထနေ
မိတ္တာနံ။စက္ခု-နကမတိတိ။ ။ဟူ၍ဟောတော်မူ၏။

နောက်နားက မြန်မာပြန်ထားရာ၌ (၃)ရာဟုအသုရိန္ဒာသည်
ယူဇနာသုံးရာရှိသော လက်ဘဝါးဟုဆိုရာ၌ ၎င်းစကားကို
နောက်၌လည်းပြခဲ့ပြီ။ ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌လည်း။ ။ပါဏိနာ
ဥဒကံသမ္ပဋိန္ဒိတ္တာတိ၊ဥပ္ပန္နံ ဥတုသမုဋ္ဌာနံ၊ဥဒကံ၊ တိယောဇ

နုသတေန၊ ဟက္ကေန၊ ပဋိဂ္ဂဟေတွာ၊ ဟုဗ္ဗင်္ဂဆို၏ ထို့ကြောင့် အဋ္ဌကထာသို့လိုက်၍ ထားပြန်သည်ဟုမှတ်လေ။

ဤအင်္ဂုတ္တရ ပါဠိတော်၌လည်း။ တေဇောဘတ် ပျက်လျှင် မိုးရွာကြောင်းကိုဟောတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့်-ဝိနည်းသာရတ္ထဒီပနီဒီကာဆရာစကားကိုနှစ်သက်အပ်၏။

ဤကဲ့သို့မိုးအန္တရာယ်ငါးပါးကို သံယုတ်ပါဠိတော်၌လည်း ဟောတော်မူ၏။ ပါဠိအနည်းငယ်ကွဲ၍ အဓိပ္ပါယ်ကား အတူတူပင်ဟူ၍မှတ်လေ။ ။

(၄) မိုးနုတ်သားမေ့လျော့နေခြင်းကြောင့်ဟုဆိုရာ၌လည်း။ ကစားမြူးတူးခြင်းငှာ မေ့လျော့၍နေခြင်းပင်တည်း။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌၊ ပမတ္တာဟောန္တိတိ အတ္တနော ကိဇ္ဇာယပမတ္တာဟောန္တိ ဟုတွင်ဆို၏။

၎င်းမိုးနုတ်သားတို့သည်။ မိမိတို့စိတ်၌ မွေ့လျော်ပျော်ပါးလာသောအခါ မြူးတူးကစားခြင်းကြောင့်၊ အချိန်အခါ မဟုတ်သည်၌လည်း။ မိုးရွာတတ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် အဋ္ဌကထာ၌၊ ။ တေသဉ္စိသကာယ ရတိယာ၊ ရမာမာတ်စိတ္တဥပ္ပန္နေအကာလေပိ ဒေဝေါဝဿတိ၊ ဟု မိန့်ကြား။

ဥတုသမုဋ္ဌာန်ကြောင့် မိုးရွာသည်ဟုဆိုရာ၌လည်း။ မိုးလေးလမျှသာ ဥတုသမုဋ္ဌာန်ကြောင့်ဖြစ်၍၊ တန်ခူးကဆုံ၊ ၎င်းပြင်ဆောင်းလတို့၌ကား၊ အကာလ မိုးဟု ၎င်းအင်္ဂုတ္တရဒီကာ၌လား၏။ "ထို့ကြောင့်-ဥတုသမုဋ္ဌာန်နန္တိ၊ ဝဿိကေ စတ္တာရောမာသေ ဥပ္ပန္နံ၊ အကာလေပိတိ စိတ္တဝေသာစမာသေသုပိ၊ ဝဿဝလာဟက ဒေဝပုတ္တာနံဟိ၊ အတ္တနော-ရတိယာ၊ ကိဉ္စိတုကာမတာစိတ္တေ၊ ဥပ္ပန္နေအကာလေပိ ဒေဝေါဝဿတိ၊ ဟုလော၏။

မိုးနုတ်သားအထင်အရှားရှိသည်ကိုပြခြင်း။

မိုးနုတ်သား ရှိကြောင်းကိုကား။ ဝါကရကုဋက-အရပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော ရဟန္တာ အရှင်မြတ်ကြီး တပါးထံ သို့၊ တယောက်သောနုတ်သားသည်။ လာ၍ရှိခိုးလျက်နေ၏။ ထိုအခါ မထေရ်သည်၊ အသင်ကား အသူနည်းဟုမေးလေ၏။ တပည့်တော်မိုးနုတ်သားပါဘုရားဟုလျှောက်ထားလေ၏။ အသင်မိုးနုတ်သားသည် အသင်တို့၏စိတ်ဖြင့်။ မိုးကို ရှာစေနိုင် သလောဟုမေးလေ၏။ မိုးနုတ်သားသည် ရှာစေ နိုင်ကြောင်းကို ပြန်၍လျှောက်ကြားလေ၏။ «ဤကဲ့သို့ ရှာစေနိုင်လျှင်။ ငါတို့ မိုးရှာသည်ကို မြင်လို၏ဟုဆို၏။ «မိုးနုတ်သားလည်း ထိုသို့ တပြုံးကား။ ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံလျက်။ အရှင်ဘုရားတို့သည် ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်ကြပါကုန်ဟု ဆို၏။ မထေရ်တို့လည်း ကောင်းပြီဟု ဆို၍ ခြေဆေးပြီးလျှင်။ ကျောင်းတံစက်မိတ် အတွင်းသို့ဝင်ကြလေ၏။ ထိုအခါ မိုးနုတ်သားသည် တခုသော မိုးရှာစေတတ်သော သီချင်းကိုသီလျက်။ လက်ကို အပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်သောအခါ။ ထက်ဝန်းကျင် သုံးယူဇနာအရပ်၌၊ မိုးတို့သည် တပြိုင်နက်ရွာကုန်၏။ ထိုအခါ မထေရ်၏ ကိုယ်သည်။ တခြမ်းမျှသာ ကျောင်း တံစက်မိတ်သို့ ရောက်သေးကြောင်းကို။ ပဉ္စဂုံတ္ထိရ်ဒီကာ၊ ဗြဟ္မဏဝဂ်(က)နံပါတ် ၂၂၄ ၌ လာ၏။ ကေဂုံတ္ထိရ်ဒီကာ၊ သမဝိတ္တဝဂ်အဖွင့်၊ (က)နံပါတ် ၃၁၆ ၌လည်းပါ၏။ သို့သော်-၎င်း၌ကား ထိုမထေရ်နေသော အရပ်သည်။ တကရကုဋအရပ်ဟူ၍လာ၏။ ပါဠိကို အလိုရှိသောသူတို့ သည်၊ ၎င်းဒီကာတို့၌ ကြည့်ရှုကုန်ရာ၏။

မင်းတို့တရားမစောင့်လျှင် ဥတုရာသီ
မမှန်သည်ကိုပြခြင်း။

အကြင်အခါ၌ ရေမြေကို အစိုးရသောမင်းတို့သည်။ တရားမစောင့်အမှားနောက်သို့ လိုက်ကုန်၏။ «ထိုမင်းတို့ တရားမ

စောင့်ခြင်းကြောင့်။ အိမ်ရှေ့မင်း- စစ်သူကြီး- မှူးကြီးမတ်ရာ
 သေနာပတိ အစရှိသည်တို့ တရားမစောင့်ကုန်။ ထိုသူတို့တရား
 မစောင့်ခြင်းကြောင့်။ တိုင်းသူပြည်သား လူအများ တို့လည်း
 တရားမစောင့်ကုန်။ လူတို့ တရားမစောင့်ခြင်းကြောင့်။ လူကို
 စောင့်ရှောက်ကုန်သော နတ်တို့လည်း တရားမစောင့်ကုန်။ လူ
 ကိုးစောင့်ရှောက်သော နတ်တို့ တရားမစောင့်ခြင်းကြောင့်။ ထို
 နတ်တို့နှင့် အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေဖြစ်ကုန်သော၊ ရုက္ခစိုး-
 ဘုမ္မစိုးအစရှိကုန်သော နတ်တို့လည်း တရားမစောင့်ကုန်။ ထို
 နတ်တို့တရားမစောင့်ကုန်သောကြောင့်။ လ, နေ, တို့သည် သွား
 မြဲတိုင်းသော ခရီးမှ၊ ဧညီဥတ္တတ် သွားကုန်၏။ ထိုအခါ၌
 မိုးတို့သည် ရွာမည့်အချိန်၌ မရွာမူ၍၊ မရွာအပ် မရွာထိုက်
 သော အခါ၌ရွာကုန်၏။ ထို့ကြောင့် လူတို့သည် အချမ်းအပူ
 မမျှ တကုန်သည်ဖြစ်၍ ၎င်း။ အဟာရပျက်စီးခြင်း တည်းဟူ
 သော အနိဗ္ဗာန် အနာရောဂါတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ တရား
 မစောင့်သောသူတို့သည် ပြုအပ်သော အကုသိုလ်ကံ၏ အစွမ်း
 ကြောင့်၊ ဥတုမညီညွတ်သဖြင့် ဖြစ်သော လေအဟုန်တို့သည်၊
 တိုးဌေတိုက်ခတ်ရကား။ နတ်၏ဗိမာန်တို့သည်။ လည်မြဲတိုင်း
 သောခရီးဖြင့်မလည်နိုင်။ နေ, လ, နှစ်ပါးတို့သည်လည်း။ သွားမြဲ
 တိုင်းသောခရီးတို့ဖြင့်မသွားနိုင်ကုန်။ လေတို့သည်လည်း လာမြဲ
 တိုင်းခရီးတို့ဖြင့် ၎င်း။ အရပ်တို့ဖြင့် ၎င်း မလာကုန် ဖောက်ပြန်
 ကုန်၏။

ထို့ကြောင့် အင်္ဂုတ္တိုရိအဋ္ဌကထာ၊ သာရတ္ထသင်္ဂဟ၊ သာ
 သာရတ္ထဒီပနီတို့၌၊ ယဒါပန၊ ရာဇာနော အဓိက္ခိကာဟောန္တိ၊
 တေသံအဓိက္ခိကတာယ၊ ဥပရာဇာသေနာနာပတိ၊ ပဘုတယော
 သဗ္ဗမနုဿာသဗ္ဗေဒေဝဗြဟ္မာစနာစ၊ အဓိက္ခိကာဟောန္တိ၊ တဒါ
 တေသံ အဓိက္ခိကတာယ၊ ဝိသင်္ခန္ဓိမသုရိယာပရိဟရန္တိ၊ တ
 ဒါဟိဗဟ္မာဗာတောဒိ အနိဗ္ဗုဗလူပနိဿ ယထာဂုတ္တအဓိက္ခိ
 ကတာသညိတဿ သာဓာရဏဿ ပါပကမ္မဿ ဖလေနု

ဝိသမံ ပါယန္တေန ဝါယုန ဖေဗ္ဗိယမာနာ စန္ဒိမသုရိယာ သိ
 နေရုံ ပရိက္ခိပန္တာဝိသမံပရိဝတ္တန္တိ ယထာ မဂ္ဂေန နပတ္တန္တိ
 ဝါတောယထာမဂ္ဂေန နဝါယတံ။ ။ဟုမိနိပြီ။ (တနည်း) ဤ
 သို့လေတို့သည်ဖောက်ပြန်၍လာကုန်သောကြောင့်။ကောင်းကင်
 နှိုနေကုန်သောနတ်မိမာန်တို့သည်ချောက်ချားကုန်၏။နတ်မိမာန်
 တို့ချောက်ချားကုန်လျှင်၊ ထိုနတ်တို့သည် မြူးတူး ပျော်ပါးလို
 သောစိတ်မရှိကုန်။ ဤကဲ့သို့နတ်တို့ ပျော်ပါးလိုသောစိတ်သို့မ
 ညွတ်ခြင်းကြောင့်။ အချမ်းအပူတို့သည် မမျှဘကုန်သည်ဖြစ်
 ၍။ပူသောအခါ၌ဇွေ၊ မေည့်အခါ၌ပူကုန်၏။ ထိုသို့အချမ်းအ
 ပူမမျှတသောအခါ၌၊မိုးတို့သည် ရွာသွန်းရမည့်အချိန်၌ မရွာ
 မူ၍၊မရွာသွန်းရမည့်အချိန်၌ရွာသွန်းကုန်သောကြောင့်။ ဥတုတို့
 သည်မမှန် ဖောက်ပြန်၏။ ရွာပြန်သော်လည်းမိုးကွက်ကျားရွာ
 ကုန်၏။ကောက်ပင်စိုက်သောအခါ အရှက်အဖူး၊ အပွင့်အသီး
 စသည်တို့ဖြစ်သောအခါ၌၊ ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ မိုးတို့
 သည် မရွာသွန်းကုန်။ ထိုသို့မရွာသွန်းခြင်းကြောင့် အသီးအနှံ
 တို့သည် မညီမညွတ်မှည့်ရင့် ကုန်၏။ ဤသို့ မညီမညွတ်မှည့်
 ရင့်ကုန်သောကြောင့်။အဆင်းအနံ့ အရသာတို့သည် ပျက်ကုန်
 ၍။ထိုသို့အရသာပျက်သောကောက်ပဲ အသီးအနှံတို့ကို လူတို့
 စားသုံးခြင်းကြောင့်။ ထိုလူတို့၏ဝမ်း၌လည်း မညီမညွတ်ဘဲ
 အစာကြေကျက်ကုန်၏။ ဤသို့မညီမညွတ်ဘဲအစာကြေကျက်
 ကုန်သောကြောင့်။ရောဂါဘယများကုန်၏။ ဤသို့ရောဂါဘယ
 များခြင်းကြောင့် လူတို့သည်အသက်တိုကုန်၏။ ။ထို့ကြောင့်
 သာရတ္ထဒီပနီဋီကာ၌။

ယထာမဂ္ဂေန ဝါယန္တောအာကာသဋ္ဌိမနာနိ ခေါတေတိ
 ဝိမာနေသုခေါဘိတေသု ဒေဝတာနံကိဋ္ဌနတ္ထာယ စိတ္တာနိ-နုန
 မန္တိ စိတ္တေသု အနုမန္တေသု သီဘုဏှတေဒေါ။ ဥတုယထာ
 ကာလေန နသမ္ပန္နတိ တသ္မိ အသမ္ပန္နန္တေန နသမ္ပာဒေဝါဝယာ

၁၆၀ ဝိသ္ဿာနပဟာနု၊ လောကောဘာသဒီပနီ၊

တိကဒါစိဝဿတိကဒါစိနဝဿတိကတ္ထစိဝဿတိကတ္ထစိနဝ
တိဿဝဿန္တောပိဝပ္ပကာလေအင်္ဂါရကာလေနာဠကာလေပုဗ္ဗ
ကာလေ၊ ဝိရဂဟာဏာဒိကာလေသု ယထာ ယထာသဿာနံ
ဥပကာရောနဟောတိ တထာ တထာဝဿတိစ ဝိဂစ္ဆတိစ
တေနသဿာနိ ဝိသမပါကာနိဟောန္တိ ဝိဂတဂဗ္ဗရသာဒိ
သမ္ပဒါနိ ဧကဘာဇနေ ပက္ခိတ္တတဏှုလေသုပိ ဧကသ္မိံပဒေ
သဘတ္တံ ဥတ္တဏှုလံဟောတိ ဧကသ္မိံအတိကံလိန္နု ဧကသ္မိံ
သမပါကံ တံပရိဘုတ္တံ ကုန္တိယန္တိသဗ္ဗသော အပရိဏတံ
ဧကဒေသေနပရိဏတံ သပရိဏတန္တိ ဝေတိဟိယေဝ ပကာ
ရေဟိပစ္စတိ ပက္ခာသယံ နသမ္ပာဥပဂစ္ဆတိ တေနသတ္တာ
ဗဟ္တာဗခာစေဝ ဟောန္တိ အပ္ပါယုကာစ၊ ၊ဟုဒိန္နိဗြိ၊

သည်ကိုရည်၍ သောကဝိဒုမော်ကွန်း စာမျက်နှာနံပါတ်
၅၅၊ ပုဒ်ရနံပါတ် ၄၀-၅။

တရားနှင့်လူ၊ တအ၊ ဖြောင့်ဖြောင့်၊ ကိုယ်စောင့်မှန်သုံး၊ နှလုံး
နှုတ်ပီ၊ တံသုတ်ညီက၊ ပထဝီနှစ်၊ မြေဆီ သစ်လျက်၊ တူးချစ်မ
ခါး၊ လူဘို့စားလည်း၊ ဆေးဝါးပါစဉ်၊ အချဉ်အမျို၊ နာဂုတ်မြို့၍၊
ထိုထိုချာခါ၊ တရိဒေါသ၊ ခွေးဝမ်းစသား၊ မြူမျှမရိပ်၊ ရေနယ်နှိပ်၏၊
တက်ဆိပ်မလူ၊ ဝဲမကူလျင်၊ မိုးဦးလယ်နှောင်း၊ ခန့်တိုင်းကောင်း
၏၊ ပဲပြောင်းစပါး၊ ဇလားတောင်းဘင်း၊ စာရင်းမရှိ၊ ကြွယ်ခေါင်
ထိစွ၊ အဓမ္မမင်း၊ တရားကင်းမှု၊ ခပင်းလူမျိုး၊ မှောက်သည်အိုး
သို့၊ စောက်ထိုးစောက်ထီး၊ ဂြိုဟ်အစီးတုံ၊ ခရီးငါးပါး၊ အကောဝံ
သွားရှင်၊ ပတ္တမြားဆန်ရှည်၊ ပေးတည့်ငါးလက်ထွမ်း၊ ကွမ်းကမ်း
လိပ်၊ သွားတမ်းနက္ခတ်၊ နတ်လည်းမမှန်၊ သယ်ပြန်ညာကြော့၊
ဘိလာဆော့၍၊ သော့သော့ပျက်သိုး၊ သီးပွင့်မျိုးလည်း၊ ဆစ်
မိုးဆွံအ၊ တံခွန်လွှနှင့်၊ သိမ်ပြရည်သဲ၊ ထဲနက်မဲ၏၊ သုံးဆဲ တ
တိုက်၊ ဘဝရိုက်ကို၊ စိုးပိုက်ပိုင်သိ၊ ထွက်တိုင်းထိဖြင့်၊ အဓိက
ဂိုဏ်း၊ ဂုဏ်ဖြင့်လှိုင်းသည်၊ ဟောတိုင်းသစ္စာမု်တွားတည်း။ ၊

ဟူစပ်ဆို၏။ တဖန်သည်းလောကသာရဆုမွစာ စာကိုယ်နံပါတ်
 ၄၃ တွင်၊ မဟိပတိ၊ ယသသိဟု ပြည်ကြီးသခင်၊ စည်းစိမ်ဖျင်
 လျက်၊ ကျော်ထင်လူ့ပြည်၊ မင်းတို့သည်ကား၊ အရှည်မမျှော်၊
 မတော်မလျား မေ့လျော့ငြား၍၊ တရားမစောင့်၊ မဖြောင့်မစင်း၊
 အကျင့်ယွင်းမှု၊ ထိုမင်းလက်ထက်။ မြေကြီးလျက်လည်း။ သက်
 ခဲ့၊ ဩဇာ၊ အောက်မှာရွှေလေ၊ ထဲတော့၌ နေထိရကား၊ အ
 များပည်းဖျင်း၊ နောက်လှည့်ချင်းလည်း၊ သစ်ပင်သစ်သီး၊ မကြီး
 လုံးဖန်၊ အမွန်ရသာ၊ ဩဇာမရှိ၊ ပျက်သိသိတည်း၊ ထိုပြီးအပ၊
 ဆေးဝါးမှလည်း၊ တေဇာထက်၊ ပျက်ခဲ့ရသား၊ စားလေပါ
 လည်း၊ အနာလွတ်ခဲ့၊ ရွှေရွှေကဲလျက်။ ကောင်းမြဲမကောင်း။ မိုး
 လည်းအောင်း၍၊ သောင်းခွဲကောက်ပင်၊ ပျိုးမရှင်တည့်၊ ပြည့်ရှင်
 မင်းကြီး၊ တရားမိုးမှု၊ မြေကြီးရသာ၊ ဩဇာတိုးထက်၊ ချိုမြစ်
 သစ်သီး၊ အလုံးကြီးလှ။ ဆေးဝါးစသည်။ တေဇာထက်မြတ်၊
 ရောဂါလွတ်၍၊ ရွာမှတ်မိုးကောင်း။ ကောက်မသောင်းတည့်၊
 မင်းကောင်းထို့ကြောင့်၊ တရားစောင့်၍၊ တသောင်းမြေပြင်၊ ရန်
 ကိုသင်လျက်၊ ပြင်တွင်ပြည်သူ၊ ခင်သိမ်းလူလည်း။ ဆုယုများ
 စွာ။ ချစ်ကျင်နာ၍။ မေတ္တာမိုးကြီးရွာစေမင်း။ ။ ဟူ၍စပ်ဆို၏။
 ဤလင်္ကာကိုကား မဟုသုတများစေခြင်းငှါ ရေးထည့်လိုက်
 သတည်း။

ထိုကြောင့်-တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ကုန်သော သူတို့
 နှင့်တကွ၊ အတွင်းဝန်အပြင်ဝန် မှူးကြီးမတ်ရာသေနှာပတိ၊ အ
 စရှိသည်တို့ မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးကို လက်ကိုင်ထား၍၊
 တိုင်းသူပြည်သားလူအများတို့၏အပေါ်၌၊ ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့
 သနားကရုဏာကို အမြဲရှေ့ဆောင်၍ထားအပ်၏။ ။ ယခုကာ
 လအခေါ်ကား အထက်လွတ်တော်- အောက်လွတ်တော် ၌ရှိ
 ကုန်သော အမတ်တို့နှင့်တကွ၊ နန်းရင်းဝန် စသော အစိုးရ အ
 မတ်စသည်တို့ပါ၊ ဆင်းရဲသားဖြစ်ကုန်သော တိုင်းသူပြည်သား

လူအများတို့အား။ အစဉ်သနားခြင်းနှင့်ယှဉ်အပ်၏။ ဤကဲ့သို့
မေတ္တာတရားရှေ့ မထားမူ၍။ ဆင်းရဲသားတို့အပေါ်၌ ချင်ချယ်
ကျဉ်းမြောင်းစွာ။ အနိုင်အထက် အခွန်တဏှာတို့ကို ရှေးက
ထက်ပိုမို၍ စည်းကြပ်ခဲ့လျှင်။ တိုင်းသူပြည်သားတို့သည်။ ထို
အခွန်တဏှာစသည်ကို မဆောင်နိုင်ခြင်းကြောင့်။ မိမိတို့စိတ်
ထင်ရာပြုလုပ်ကုန်၏။ အစိုးရမင်းတို့၏ ဒဏ်ထားသည်ကို။
တိုင်းသူပြည်သားတို့ကြောက်ရွံ့သည်လည်း တဘက်။ မိမိတို့
၌ စားစရာမရှိသည်လည်း တဘက်။ ဤကဲ့သို့ အလုံးစုံသော အ
ကြောင်းတို့ကြောင့်။ တိုင်းပြည်ကြီး၌ ခိုးသူ ထားပြုသူ ပုန်မှစ၍
ထကြွကုန်၏။ ဤသို့ ခိုးသူ ထားပြုသူ ပုန်တို့ ထကုန်သောအခါ။
အစိုးရမင်းတို့လည်း ပင်ပန်း အလုပ်များလျက်။ စရိတ်စက
လည်း မူလထက်ပိုမို ကုန်ကြရကား။ မည်သူမျှ မသက်သာ။ အ
စိုးရနှင့် ဆင်းရဲသားပါ နှစ်နာကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ရှေးမင်းကောင်း
မင်းမြတ်တို့၏ နည်းကို မှီလျက်။ အမတ်များနှင့် တကွ အစိုးရ
မင်းတို့ပါ။ ဆင်းရဲသားများအပေါ်၌ မေတ္တာတရားကို ရှေ့ထား
အပ်ပေ၏။

ဤစကားရပ်ကား ပုဂ္ဂလဒိဋ္ဌာန်မဟုတ်။ ယခုတကမ္ဘာလုံး
ရှိ။ အသီးသီး မိမိတို့ပိုင်သစိုးအုပ် မင်းလုပ်ကုန်သောသူတို့ကို
ဆိုလိုသည်။ ငါတို့လောကုတ္တရာကျမ်းဂန်၌လည်း။ ဤသို့ ဖြစ်
ဘူးကြောင်းကို လာ၏။

ထို့ကြောင့်- အင်္ဂုတ္တရအဋ္ဌကထာ - ဝဇ္ဇိသတ္တကဝဂ်အဖွင့်
သုတ်မဟာဝါ အဋ္ဌကထာ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ် အဖွင့် (၈)
နံပါတ် ၆၈-၌။

အပညတ္တန္တိ အာဒိသု ပုဗ္ဗေအကတံ သုက်ဝါ ဗလိ
ဝါဒဏ္ဍံဝါ။ အာဟာရာပေန္တိ အပညတ္တံ ဗညပေန္တိ နာမ။ အနက်
ကား။ အပညတ္တန္တိ အာဒိသု။ ဤသို့ အစရှိသည်တို့၌။ ဝိနိစ္ဆ
ယော။ အဆုံးအဖြတ်ကို။ ဝေ ဤသို့။ ဝေဒိတဗ္ဗော။ ဝိအပ်၏။

ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌၊ အကတံ၊ မပြုအပ်သော၊ (ဝါ) မဖြစ်ဘူးကုန်သေး
 သောဥပဒေဟုဆိုအပ်သော၊ သုက်ံဝါ၊ ကင်းခွန်ကို၎င်း။ (ဝါ)
 ကာစတန်၌ကောက်သောအခွန်ကို၎င်း။ (ဝါ) ကူးသန်းရောင်း
 ဝယ်ရေး၌ကော်ဝံသောအခွန်ကို၎င်း။ (ဝါ) နိုင်ငံတခုမှနိုင်ငံတခု
 သို့ယူဆောင်လာသောကုန်၌ကောက်သောအခွန်ကို၎င်း။ ဗလိံ
 ဝါ၊ အခွန်အထုတ်ကို၎င်း။ (ဝါ) သဿမေဓအခွန်၊ လူခွန်၊ မြေခွန်၊
 အမြတ်တော်ကြေးအခွန် အစရှိသည်တို့ကို၎င်း။ ဒဏ္ဍံဝါ၊ အ
 ဖြစ်အားလျော်စွာယူအပ်သော ဆယ်သပြာကိုးသပြာနှစ်ဆယ်
 စသောဥစ္စာဒဏ်ထားခြင်းကို၎င်း။ အဟာရာပေန္တာ၊ ဆောင်စေ
 ကုန်သောမင်းတို့သည်၊ အပညတ္တံ၊ ရှေးမင်းကောင်းတို့မှပပ
 ညတ်အပ်သည်ကို။ (ဝါ) ဥပဒေထေးအပ်သည်ကို။ ပညာပေ
 န္တိနာမ၊ ဥပဒေပညတ်သည်မည်ကုန်၏။

၎င်း၌လိုရင်းအဓိပ္ပါယ်ကား ရှေးမင်းကောင်း၊ မင်းမြတ်တို့မ
 ပြုမလုပ်သော- ဥပဒေကို။ နောက်မင်းတို့လည်း မပြုအပ်မပြု
 ထိုက်။ မပြုသင့်။ ဟုဆိုလို၏။

တနည်းလည်း၊ ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌ပင်။ ။ စောရောတိဂဟော
 တွာဒဿိတော အဝိစိနိတွာဝ ဆေဇ္ဇဘေဇ္ဇံ အနုဿာသေန္တာ
 ပေါရာဏံဝဇ္ဇိဓမ္မံ သမာဒါယ နဝတ္တန္တိနာမ တေသံအပ
 ညတ္တံပညာပေန္တာနံ အဘိနဝ သုကာဒိဟိ ဝိဠိတာ၊ နုဿာ
 အတိဥပဒ္ဒုတမှာ၊ ဟုလာ၏။ ။ အနက်ကား၊ ။ စောရောတိ။
 ခိုးသူဟူ၍၊ ဂဟောတွာ၊ ဘမ်း၍၊ ဒဿိတော၊ မင်းအားပြုအပ်
 သည်ရှိသော် (ဝါ) တရားစီရင်ဆုံးဖြတ်သော မင်းအားပြုအပ်
 သည်ရှိသော်၊ အဝိစိနိတွာဝ၊ ဥာဏ်ဖြင့်မဆုံးဖြတ်မပိုင်းခြားမူ
 ၍သာလျှင်။ (ဝါ) တံစိုးလက်ဆောင်စားလျက်၊ အမှုကိုသေချာ
 စေ့င၊ ဥာဏ်ဖြင့်ရှု၍၊ စစ်ကြောမေးမြန်းပြီး၊ မဆုံးဖြတ်မပိုင်းခြားမူ
 ၍သာလျှင်။ ဆေဇ္ဇဘေဇ္ဇံ၊ တရားဥပဒေကိုဖြတ်ခြင်းပျက်ဆီးခြင်း
 လွန်ကြူးခြင်းကို ရောက်လျက်- အနုဿာသေန္တာ။ ဆုံးမကုန်
 သောမင်းတို့သည်၊ ပေါရာဏံ၊ ရှေး၌ဖြစ်သော၊ ဝဇ္ဇိဓမ္မံ၊ ငန္ဒီမင်း

တို့၏ ကျင့်သောသဘောကို။ သမာဒါယ၊ ဆောက်တည်၍၊
နဝတ္တန္တိ နာမ၊ မကျင့်သည်မည်ကုန်၏။ အပညတ္တံ၊ ရှေးမင်း
ကောင်းမင်းမြတ်တို့ဥပဒေ မပြုအပ်သည်ကို (ဝါ) ဥပဒေဖြင့်
မပညတ်သည်ကို။ ပညာပေန္တာနံ၊ ဥပဒေပညတ်ကုန်သောမင်း
တို့သည်။ တေသံထိုဥပဒေပြုမင်းအစိုးရတို့၏။ မနုဿာ၊ တိုင်းသူ
ပြည်သားလူအများတို့သည်။ အဘိနဝသုကာဒီဟိ၊ အသစ်ဖြစ်
သော။ ဥပဒေကြောင့်ဖြစ်သော။ အိမ်ခွန်-လူခွန်-မိန့်လာခွန်စ
သည်တို့ဖြင့်။ ဝိဠိတာ၊ နှလံမထူနိုင်အောင်။ ဥပဒေဖြင့်နှိပ်
စက်ခြင်းကိုခံရကုန်သော။ မနုဿာလူတို့သည်။ ပဟရန္တိ၊ ဥပ
ဒေကို မနှစ်သက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ စီးလုံးညီညွတ်ပြီးလျှင် ဥပ
ဒေကိုကန့်ကွက်ဆုပူပုတ်ခတ်ပြောဆိုကြကုန်၏။ ဣဒံပညတ္တံ၊
ဤဥပဒေသည်။ အမ္ဘာကံ၊ ငါတို့အား။ အတိဥပဒ္ဒုတာ၊ နှလံမထူ
နိုင်အောင်အလွန်နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည်။ အမ္ဘ၊ ဖြစ်ကုန်၏။
ဤကား အနက်အဓိပ္ပါယ်ပေါ်လွင်ထင်ရှား၏။

တဖန်လည်း ၎င်းသုတ်မဟာဝါ အဗ္ဗကထာ (၉) နံပါတ်
၆၈ တွင်ပင်။ ။ ကောဣမေသံဝိဇိတေ ဝသိဿတီတိ။ ပစ္စန္တံ
ပဝိသိတွာ။ စောရာဝါ စောရသဟာယာဝါ ဟုတွာ ဇနပဒံ
ပဟရန္တိ။ ။ ဟူ၍မိန့်၏။

အနက်ကား။ ။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ ဣမေသံ၊ ဤဥပ
ဒေဖြင့် လွန်စွာနှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းကုန်သောမင်းတို့၏။ ဝိဇိတေ၊
နိုင်ငံ၌။ ဝသိဿတီ၊ နေလထံနည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့လုံးပိုက်၍။
ပစ္စန္တံ၊ မြို့ရွာနိဂုံး ဇနပဒံ၏ အဆုံးစွန်ဖြစ်သောတောသို့။ ပဝိ
သိတွာ၊ ဝင်၍။ စောရာဝါ၊ ခိုးသူထားပြုတို့သည်၎င်း။ စောရ
သဟာယာဝါ၊ ခိုးသူထားပြုတို့၏ အပေါင်းအဖော်တို့သည်၎င်း။
(ဝါ) သူငိုတို့သည်၎င်း။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ ဇနပဒံ၊ ဥပဒေပြုမင်းတို့
ပိုင်သောဇနပဒံကို။ ပဟရန္တိ၊ ပုတ်ခတ်ကုန်၏။ (ဝါ) အတင်း
အဓမ္မလုယက်ဖျက်ဆီးကုန်၏။ ။ ဤကား- အနက်အဓိပ္ပါယ် ပေါ်
လွင်ထင်ရှားပေ၏။

ထိုသို့တိုင်းသူပြည်သားတို့သည်။တိုင်းပြည်မှထွက်၍ ခိုးယူ
လုယက်—သူပုန်ထကုန်သောကြောင့်။ထိုဥပဒေပြုမင်းတို့သည်
မူလ မိမိတို့ရရှိသော အခွန်ဘဏ္ဍာများကို မရရှိသည့်အပြင်။
မိမိတို့သို့စားဝတ်တွား၍နေသောသူတို့ပင်မရှိရကား။ ဘဏ္ဍာ
တိုက် စစ်သည်ဗိုလ်ပါ၊ လတ်သတ်ပကာတို့ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း
ကိုပြုလိုသောအဋ္ဌကထာဆရာသည်။ ။

ကောသော ပရိဟာယတိ၊ တတောဟတ္ထိ အဿ ဗလကာ
ယာဩရောဓာဒယော ယထာနိဗဒ္ဓံ ဝတ္တံအလဘမာနာ ထာ
မေန ပရိဟာယန္တိ။ တေနော ယဒ္ဓက္ခမာဟောန္တိ။ နပါရိစရိ
ယက္ခမာ ပေါရာဏံ ငဇ္ဇိဓမ္မံသမာဒါယ အဝတ္တန္တာနံ။ ဝိဇိတေ
မနုဿာအမှာကံယုတ္တံ ဝိတရံဘာတရံ အစောရံယေဝ စော
ရောတိ ကတွာ ဆိန္ဒိယု၊ ဘိန္ဒိယုတိ ကုဏ္ဍိတွာ ပစ္စန္တံ ပဝိ
သိတွာ စောရာဝါ စောရသဟာယာဝါ ဟုတွာ၊ ဇနပဒံ ပဟ
ရန္တိ၊ ဝေရာဇူနံပရိဟာနိ ဟောတိ။ ။ဟူသောပါဌ်ကို မိန့်
လေပြီ။

အနက်ကား။ ။ကောသော၊ ဘဏ္ဍာတိုက်သည်။ ပရိဟာ
ယတိ၊ ယုတ်၏။ တတော၊ ထိုသို့ဘဏ္ဍာတိုက်ယုတ်ခြင်းကြောင့်။
ဟတ္ထိအဿဗလကာယာ၊ ဆင်ခြင်းဗိုလ်ပါ အပေါင်းတို့သည်
၎င်း။ ဩရောဓာဒယော၊ မောင်းမစ်သောသူတို့သည်၎င်း။ ယထာ
နိဗဒ္ဓံ၊ တည်မြဲတိုင်းသော၊ ဝတ္တံ၊ ဝတ်ကို။ အလဘမာနာ၊ မရ
ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ထာမေန၊ အစွမ်းမှ၊ ဗလေန၊ ခွန်အားမှ။ ပရိဟာ
ယန္တိ၊ ယုတ်ကုန်၏။ တေနော၊ ထိုအစွမ်းခွန်အားမှ ဆုတ်ယုတ်
သောကြောင့်သာလျှင်။ ယဒ္ဓက္ခမာ၊ စစ်ထိုးခြင်း၎င်း၊ ကုန်သည်။
(ဝါ) တပါးသော ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ခြင်း၎င်း၊ ခံ ကုန်သည်။ န
ဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ ပေါရာဏံ၊ ရှေး၌ဖြစ်သော၊ ဝဇ္ဇိဓမ္မံ၊ ဝဇ္ဇိ
မင်းတို့၏အကျင့်သဘောကို။ သမာဒါယ၊ ဆောက်တည်၍။
(ဝါ) အတုယူလိုက်၍။ အဝတ္တန္တာနံ၊ မကျင့်ကုန်သော၊ တေသံ၊

ထိုသူတို့၏။ ပိဇိတေ၊ နိုင်ငံ၌၊ မနုဿာ၊ လူတို့သည်၊ အမှာကံ၊
ငါတို့၏။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ ပိတရံ၊ အဘကို။ သာတရံ၊ အစ်ကိုကို။
အစောရံယေဝ ခိုးသူမဟုတ်ဘဲကိုသာလျှင်။ စောရောတိ၊ ခိုးသူ
သူဟူ၍၊ ကတွာ၊ ပြု၍။ ဆိန္ဒိံ သု၊ ဖြတ်ကုန်၏။ တိန္ဒိံ သု၊ ဖျက်ဆီး
ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ကုဇ္ဈိတွာ၊ အမျက်ထွက်၍။ ဗစ္စန္တံ ။ မြို့ရွာ
တို့၏အဆုံးစွန်ဖြစ်သောတောသို့၊ ပဝိသိတွာ၊ ဝင်၍၊ စောရာဝါ၊
ခိုးသူတို့သည်၎င်း။ စောရသဟာယာဝါ၊ ခိုးသူတို့၏အဖော်တို့
သည်၎င်း။ (ဝါ) သူပုန်တို့၏အဖော်တို့သည်၎င်း၊ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။
ဇနပဓံ၊ ဇနပုဒ်ကို။ ပဟရန္တိ၊ ပုတ်ခတ်တိုက်ခိုက်လုယက် ဖျက်
ဆီးကုန်၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့ဖျက်ဆီးကုန်သည်ရှိသော်၊ ရာဇုနံ၊ ဥပဒေ
ပြုကုန်သောမင်းတို့၏။ ပရိဟာနိ၊ ယုတ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊
ဖြစ်၏။

ဤကား တိုင်းသူပြည်သားတို့ကို ညှင်းပန်းသောမင်းတို့၏
အကြောင်းပေတည်း။ ဤကဲ့သို့ဟရားမစောင့် အမှားနောက်သို့
လိုက်ကုန်သော မင်းတို့လက်ထက်၌၊ မိုးလေဝ သ မမှန်ခြင်း
ကြောင့်၊ တောင်သူလယ်သမားမှစ၍၊ အလုံးစုံသောသူတို့
သည်၊ အတိဒုက္ခရောက်ကြောင်းကိုပြခြင်းပေတည်း။

မင်းကောင်းမင်းမြတ်တို့ လက်ထက်၌ကား။ တိုင်းသူပြည်
သားလူအများတို့သည်၊ မိုးလေဝသမှန်မှန်ကန်ကန် ရွာသွန်း
ခြင်း၊ ဥတုသပ္ပာယတို့လည်းမျှတလေခြင်းကြောင့်၊ အလုံးစုံဝ
ပြောသာယာကုန်၏။

နောက်နားကပြဆိုခဲ့ သောရာသီဥတုပီထိမျဉ်းသည်၊ မင်း
ကောင်းမင်းမြတ်တို့လက်ထက်၌ ရွာသွန်းပုံကိုဆိုလိုသည်ဟု
သာရတ္ထဒိပနီဋီကာဆရာမိန့်၏။

ဥတုသမုဋ္ဌာန်ကြောင့်မိုးရွာခြင်းမိုးတက်ခြင်းတိန်တက်ခြင်း
အစရှိသည်တို့ကိုပြခြင်းအကြောင်း။

ထိုမိုးရွာခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သောမိုးတိန်မိုးရိပ်တို့သည်၊
ဥတုသမုဋ္ဌာန်ကြောင့်ဖြစ်ကြောင်းကို၊ ဓမ္မသင်္ဂဏီအဋ္ဌကထာ

(ဇ)နံပါတ် ၃၃၆-၅။ ဥတုသမုဋ္ဌာနောနာမ။ ဝလာဟ
ကော ဥတုပစ္စ သာနာမဝုဋ္ဌိဓာရာ။ ။ဟုလာ၏။

ကောင်းကင်၌ဆင်ရုပ်မြင်းရုပ် ရထားသုံးစုံတို့နှင့်။ စစ်သည်
ဗိုလ်ပ လိုပုံသဏ္ဍန်ကိုမြင်ရခြင်းသည်။ စိတ္တပစ္စယဥတု သမု
ဋ္ဌာန်ကြောင့်ဤကဲ့သို့ထင်မြင်ရကြောင်းကိုလာ၏။ ထို၎င်း-၎င်း
အဋ္ဌကထာ၌။

ပစ္ဆာဇာတစိတ္တေစေတသိကာ၊ ခန္ဓာပုရေဇာတသမ္ဘမဿ
ကာယဿ ပစ္ဆာဇာတပစ္စယေန ပစ္စယာဟောန္တိတိ။ ဣဒံစိတ္တ
ပစ္စယံနာမ။ ။အာကာသေ အန္တလိက္ခေ ဟတ္ထိဓိဒဿေတိ
အဿဓိဒဿေတိရထဓိဒဿေတိဝိဒိဓိဒဿေနာယု။ ဟံ ဒဿေ
တိတိ။ ဣဒံစိတ္တပစ္စယ-ဥတုသမုဋ္ဌာန်နာမ။ ။ဟုလာ၏။

အတိဓမ္မာ ဟဒသဝိဘင်းအဖွင့်၌လည်း။ သီတဝလာဟ
က ဥဏှဝလာဟက-ဟူ၍လာ၏။

အတိဓမ္မာပုဂ္ဂလ ပညတ်အဋ္ဌကထာ၊ စတုက္ကနိဒ္ဒေအဖွင့်။
(ည)နံပါတ် (၆၈)၌ကား။ ။ဝလာဟကူပမေသု ဝလာဟ
ကာတိမေဃာ ဂဇ္ဇိတာတိ ထနိတာ တတ္ထဂဇ္ဇိတွာ နောဿ
နဘာဝေါနာမ ပါဝကော၊ မနုဿာဟိ ယထာဒေဝေါဂဇ္ဇတိ၊
သုဝုဋ္ဌိကာသဝိဿ ဘိတိ ဗိဇာနိ နိဟရိတွာ ဝပန္တိ။ အထဒေ
ဝေ အာဿန္တေ ခေတ္တေဗိဇာနိ ခေတ္တေ သဝနဿန္တိ။ ဂေဟေ
ဗိဇာနိ ဂေဟေ သဝနဿန္တိတိ ဒုန္တိက္ခံဟောတိ။ ။အစရှိ
သဖြင့်လာ၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ချွန်းရုံသာချွန်း၍ မရွာသော မိဗန်း
သည်၊ လူယုတ်မာနှင့်တူ၏ဟု ဥပမာပြုလေသည်။ ထိုသို့ မိဗန်း
ချွန်းသောအသံကို လူတို့ကြားသောအခါ။ ဤမိဗန်းသည် မုချ
ကောင်းစွာရွာမှာဘဲဟု မျိုးစေ့တို့ကို ထုတ်၍။ စပါး အစရှိ
သည်တို့ကို စိုက်ကြံကုန်သောအခါ။ မိဗန်းမလာခြင်းကြောင့်။
ထိုလယ် အစရှိသည်တို့၌ ကြံထားကုန်သော မျိုးစေ့တို့သည်

ပျက်စီးကုန်၏။ ဤနည်းအားဖြင့် မိမိ၏ချမ်းသာခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း၊ မိမိတို့ သိဒ္ဓါးထားသော ကောက်စပါးတို့ကို ထုတ်၍ ကြံကြံ ကုန်၏။ ဤ သူ ကြံတိုင်းကြံထိုင်းလည်း ပျက်စီးကုန်၏။ နောက် ဆုံး၌ မိမိတို့တွင် ဝမ်းစာမရှိ ဖြစ်ကုန်သောကြောင့်။ ဒုက္ခိက္ခ ဆိုက်ရောက်ကုန်၏။

ဤမိုးကား- တရားမစောင့်သောမင်း။ တရားမစောင့်သော လူတို့လက်ထက်၌ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်။ စသုတ္တန်နိပါတ် ဝလာဟကဝဂ်(သု)နိပါတ် ၃၅၄-၌ ။ စက္ကာရောမေတ္တိက္ခ ဝေ ဝလာဟကာ ကတမေစက္ကာရော၊ ဂဇ္ဇိတာနော ဝသိတာ ဝသိတာနော ဂဇ္ဇိတာ၊ နေဝဂဇ္ဇိတာနော ဝသိတာ။ ဂဇ္ဇိတာစ ဝသိတာစ။ ဣမေခေါတိက္ခဝေ စက္ကာရော ဝလာဟကာ။ ။ ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ ချစ်သားရဟန်းတို့။ မိုးလေးပါး ရှိကုန် ၏။ မိုးလေးပါးတို့ဟူသည်ကား ။ ချမ်းရုံသာချမ်း၍ မရွာသော မိုး။ ရွာကား- ရွာ၏။ မချမ်းမချမ်းသောမိုး။ ချမ်းလည်း မချမ်း။ ရွာသည် မရွာသောမိုး။ ချမ်းလည်း ချမ်း- ရွာလည်း ရွာသော မိုး။ ။ ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်နှိုင်းယှဉ်၍ ဥပမာဟော။ ။ ၎င်းမိုးလည်း နောက်၌ပြန် သည့်နည်းတူ၊ တရားမစောင့်သောသူတို့ လက် ထက်၌။ ဥတုသမုဋ္ဌာနိကြောင့် ပျက်စီး ချွတ်ယွင်းဖောက်ပြန် ကုန်သည်ကိုရည်၍ဟောတော်မူ၏။

၎င်းပြင်လည်း။ သံယုတ်အဋ္ဌကထာ၌။ တေပနုသိဘဝလာ ဟက ဥဏဝလာဟက အတ္တဝလာဟက ဝါတဝလာဟက ဝသဝလာဟက ဒေဝတာနံစိတ္တာဝသေန ဘဝန္တိ။ ။ ဟူ၍ လာ၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ အချမ်းအပူဖြစ်ခြင်း။ မိုးရွာခြင်း။ မိုး တိမ်တက်ခြင်း။ လေလာခြင်းတို့သည်။ အချမ်းကို ဖြစ်စေတတ်

သောသိတဝလာဟကနတ်။ အပူကို ဖြစ်စေတတ်သော ဥဏှ
ဝလာဟကနတ်။ မိုးကိုရွာစေတတ်သောဝသဝလာဟကနတ်။
တိပ်တိုက်တိမ်ခိုးကိုဖြစ်စေတတ်သော အဟ္တဝလာဟကနတ်။
လေကိုလာစေတတ်သော ဝါတဝလာဟကနတ်တို့၏ အစွမ်း
အင်းဖြင့်လည်း ဖြစ်ကုန်၏။ မြေငွေ့ ရေငွေ့၊ မြေခိုး ရေခိုးတို့
ကြောင့်လည်း ဖြစ်ကုန်၏ ဤကဲ့သို့အခိုးအငွေ့ကြောင့် ဖြစ်ခြင်း
ကိုဥတုသမုဋ္ဌာန်ကြောင့်ဖြစ်၏ဟူ၍မှတ်။

ထိုသိတဝလာဟကစသောနတ်တို့သည်။ သုမ္ပစိုး အာကာ
သစိုးနတ်တို့၌ အကျုံးဝင်ကုန်၏။ ထိုနတ်တို့သည် မိမိတို့
စိတ်၌၊ ရွာစေလိုသောအရပ်မျှသာရွာကုန်၏။ ရံဖန်ရံခါလည်း
ထိုနတ်တို့သည် ကိုယ်တိုင်ကောင်းကင်သို့ လှည့်လည်ကုန်၏။
ကြွင်းသော ဥဏှဝလာဟက အဟ္တဝလာဟက နတ်တို့ကို
လည်း ၎င်းအတိုင်းမှတ်လေ။ ဓမ္မသင်္ဂဏီဋ္ဌကထာ၌ လာသော
ဥတုသမုဋ္ဌာန်ကြောင့်ဖြစ်သောမိုးဟူရာ၌လည်း။ နေသည် ပြင်း
စွာပူသဖြင့်။ သမုဒ္ဒရာစသောအရပ်တို့မှ။ ရေခိုးရေငွေ့ တို့သည်။
ထွက်လတ်၍ လေအဟုန်ဖြင့် မှုန်ဆောင်တိုက်ခိုက်၍။ ဇေယျာ
ခတ်တို့နှင့် တွေ့ထိခိုက်သောအခါ။ မိုးရေဖြစ်၍ ရွာသွန်းခြင်း
သည်။ ဥတုသမုဋ္ဌာန်ပင်ဖြစ်၏။

ဤဥတုသမုဋ္ဌာန်သည်လည်း။ လူတို့ တရား မစောင့်လျှင်
ချွတ်ယွင်းပျက်စီးကုန်၏။ အံဇောတ်နှင့်တွေ့လျှင် မိုးမရွာ
နိုင်ပေ။ နေသည် လူတို့နေသောမြေနှင့် အလွန်မြင့်သော အန္တော
ဝိထိခေါ်-နာဂဝိထိ၌သွားလျှင်။ မြေနှင့် အဝေးဆုံး အမြင့်ဆုံး
သောအခါဖြစ်၏။ ထိုသို့နေနှင့် မြေဝေးလျှင် အဇောတ်ကို များ
စွာရနိုင်၏။ ဤကဲ့သို့အဇောတ်ကိုများစွာရခြင်းကြောင့်။ နာဂ
ဝိထိ၌နေသွားလျှင် မိုးများကုန်၏ဟူသော ဝိနည်းသာရတ္ထဒီပနီ
ဓိကာဆရာ၏ စကားကို နှစ်သက်အပ်၏။ သဘောကျအောင်
နောက်၌ပြန်ကြည့်ပါလေ။

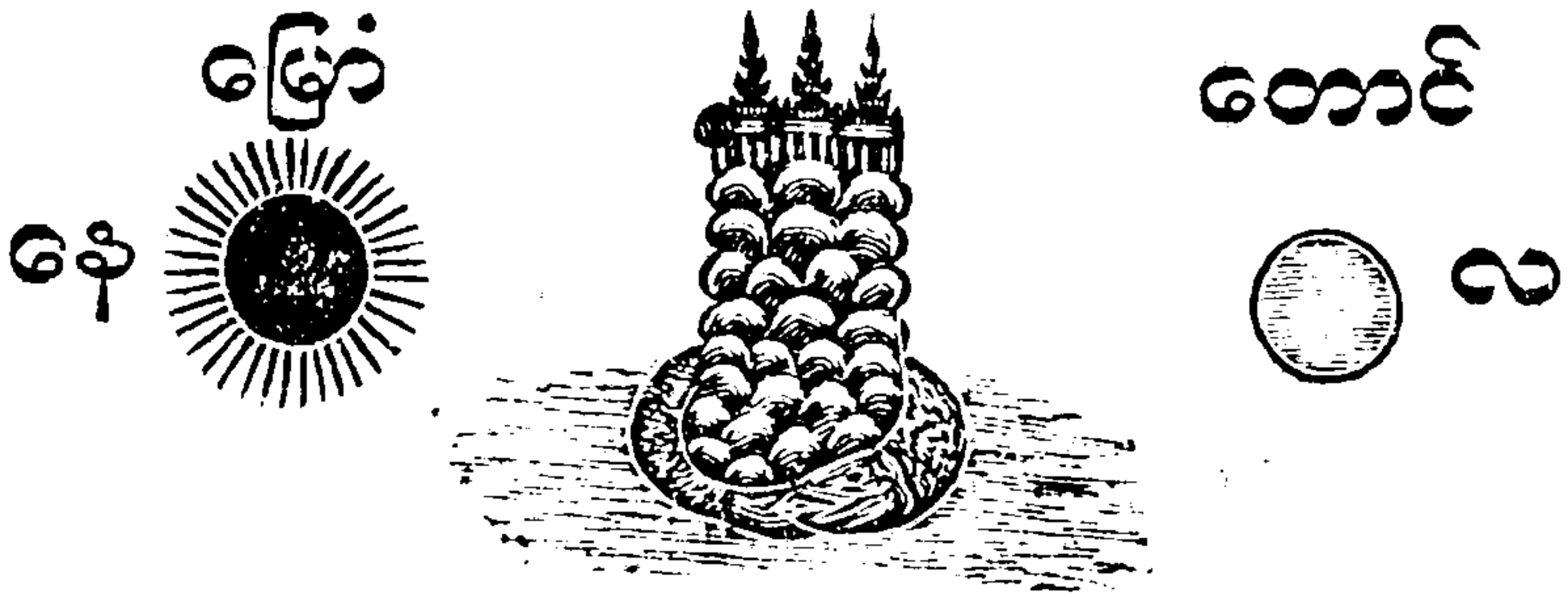
ထိုမိုးရွာခြင်း၏အထူးကား။ (၁) နဂါးတို့၏ တန်ခိုး
ကြောင့်ရွာ၏။ (၂) ဂဠုန်တို့၏ တန်ခိုးကြောင့်ရွာခြင်း။ (၃) နတ်
တို့၏ တန်ခိုးကြောင့်ရွာခြင်း။ (၄) ဘုန်းရှိသောသူတို့၏ တန်ခိုး
ကြောင့်ရွာခြင်း။ (၅) သူတော်ကောင်းတို့ သစ္စာပြု၍ ရွာခြင်း။
(၆) မာန်နတ်ထွဋ်ပတ်၍ရွာခြင်း။ (၇) ကန္တာပျက်လို၍ ရွာခြင်း
စသော များစွာသော အကြောင်းတို့ကြောင့်လည်း မိုးရွာကုန်
၏။ ။ ဤကား-အထူး။

လ, ရောင်ရှိသည်ကိုပြခြင်း။

လောကဓာတ်ဆရာတို့ကား လ, တွင် အရောင်အလင်းမရှိ
နေရောင်ထိုး၍သာ ထိုလ,၌ အရောင်လင်း၏ဟုဆို၏။ ဤသို့ဆို
ခြင်းသည်လည်း အလွန်မှားကုန်၏။

အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ လ, ပြည့်နေ့သန်းခေါင်အ
ချိန်သို့ရောက်သောအခါ။ နေသည် မြောက်ကျွန်း နေ့မွန်းတည့်
ဖြစ်၍နေ၏။ ထိုအခါ၌ နေ၏အရောင် သည် လ, သို့မထိုးဘဲနှင့် အ
ဘယ်ကြောင့် လ, သည်လင်း၍နေသနည်း။ ထို့ကြောင့်၎င်းတို့
အယူသည် မဟုတ်မမှန်မှားကုန်၏။

အမှန်ကား။ လ, ပြည့်နေ့ သန်းခေါင်အချိန်သို့ရောက်သောအ
ခါ။ ရှေ့ ၅၄-နဝင်း။ နောက် ၅၄-နဝင်ရှိ၍ နေကားတဘက်
လ, ကားဘဘက်ဖြစ်၍နေ၏။ ထိုအခါ၌ လ, သည်လုံးဝန်းညီ
စွာနှင့်။ ဆီးနှင်းမြှူတိန် သုရိန်မီးခိုး၊ ညစ်မျိုးငါးဝ ကင်းစင်သော
အခါ၌။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာထွန်းလင်းတောက်ပနေသည်ကို
တွေ့မြင်ရပေလိမ့်မည်။ နောက်ကပြခဲ့သောစကားတို့၌လည်း။
လ, သည် အတွင်းကားမြဲ အပကားငွေရောင်ဖြင့် ပြီးကြောင်း
ကိုများစွာဆိုခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် လ, တွင် အရောင်အလင်းရှိ
သည်ကို အသေအချာမှတ်လေ။ ။ ဥပမာပုံကိုကြည့်။

မြင့်စိုင့်။

စကြာဝဠာထက်ခြမ်းခြမ်းထားပုံ။

လပြည့်နေ့သန်းခေါင်အချိန် ၎င်းနေ့၎င်းအချိန်မှတစ်ပါးသော အချိန်အခါတို့၌။ လ, ကိုနေ့ရောင်အနည်းငယ်အနည်းငယ်ထိုး၍ လာသည်ဟုမှတ်လေ။

တနည်းမှာလည်းအရောင်အဝါမရှိမနေသော အလုံးကလေး တစ်ခုကိုတစ်ဘက်ကထား။ မီးခွက် ဖယောင်းတိုင်တစ်ခုကို တစ်ဘက်ထားပြီး၍ အလည်ခေါင်တွင်ထိုမီးခွက် ဖယောင်းတိုင်ထက် တထွာတတောင်မြင့်သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကိုထား။ ထိုအလည်ခေါင်တွင်တားသော အရာဝတ္ထုသည်၊ လုံးပတ်အားဖြင့် ထိုမနေသော အရာဝတ္ထုအလုံးကလေးထက် ဆပေါင်း ၁၆၈၀-ကျော်ကျော်လောက် ကြီးစေရမည်။ ထိုအခါ၌ တစ်ဘက်တွင်တားသောမီးရောင်သည်၊ ထိုအမဲလုံးကလေးတွင် မလင်းနိုင်ကြောင်းကိုကောင်းစွာသိရလိမ့်မည်။

(မှတ်ချက်)။ ဖယောင်းတိုင်မီးခွက်ကိုနေ့ဟုမှတ်။ တစ်ဘက်ကအမဲလုံးကလေးတစ်ခုကို လ, ဟုမှတ်။

ထိုလောကဓာတ်ဆရာတို့ပြောတိုင်း လ, တွင် အရောင်အဝါမရှိလျှင်၊ လပြည့်နေ့သန်းခေါင်အချိန်၌။ ငါတို့ခေါင်းပေါ်တွင် ယခုပြခဲ့သော အမဲလုံးကလေး အတူမလင်းဘဲ မပွောင်နေမှာပေါ့။

ယခုကားဤလိုမဟုတ်။ ငါတို့ခေါင်းပေါ်၌လင်းနေသည်ကို၊ ကလေးသူငယ်မှစ၍အကုန်လုံးမြင်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ ပြောသောစကားသည်၊ မဟုတ်မှန် မှား၏။

လ, ရံခါငယ်၍, ရံခါ ကြီးသည်ကို, လောကဓာတ်ဆရာတို့ အယူမဟုတ်မမှန် သည်ကို, ပြဆိုခြင်း။

လဆန်း ၃-ရက်နေ့မှအစ၊ လ, ကိုတွေ့မြင်ရာ၌, ထိုလ တွင် လင်းနေသော အရောင်ကို, လောကဓာတ်ဆရာတို့ကား, နေ ရောင်ဟုဆို၏။ ဤသို့ဆိုခြင်းသည်လည်း, မဟုတ်မမှန်မှား၏။ လ ရောင်ရှိကြောင်းကို, နောက်ကပြခဲ့ပြီ။

(အမှန်ကား) လဆန်း ၃ရက်-၄ ရက်စသည်တို့၌, မြင်ရ သော လ, ရေးကလေး အလင်းရောင်သည်, လရောင်ပင်ဖြစ်၏။ လ၏တခြမ်းတွင် ပိန်ငြိုးဝါးမှု နေသော အရောင်ကား, နေရောင် ထိုးသောအရောင်ဖြစ်၏။ လရောင်သည် နေရောင်နှင့်တွေ့ထိ သောအခါ, မည်သည့်အခါမျှ, ထိုလရောင်သည်မလင်းနိုင်ချေ။ လ, နှင့် နေတို့သည် နေကားအထက် လ ကားအောက် တယူ စနာကွာမှသွားကြောင်းကို, နောက်၌ပြခဲ့ ပြီ။ နေ၏အရောင်သည်, လ, ရောင်ထက် ပိုမိုစူးရှသောအရောင်အလင်းရှိခြင်းကြောင့်, လ, ၏အရောင်ကိုကောင်းစွာဖုံးလွှမ်းနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် လ, ကွယ် နေ့ နေနှင့်လ, အထက်အောက် အရောင်ချင်း ထင်မိသောအခါ, လသည်, လုံးလုံးပျောက်ကွယ်၍နေခဲ့ ၏။ ရက်မစုံသောလ၌, လဆန်း ၁ ရက်နေ့မှ, နေနှင့်လ ထင်မိပေ၏။ နေ့အခါ၌, နေရောင် သည်, လ, ၏အရောင်ကို, ဖုံးလွှမ်းထား၍မြင်ရာ၌, ယခုအခါ လ, စသောဂြိုဟ်တို့သည်, ယခုအခါ မည်သည့်နေရာ၌ရှိသနည်း ဟု, တွက်ယူသောနည်းကို, အာယုဒါယ လက်ရိုးကျင်း၌, အတ္တ တွက်နည်းဟုလင်၏။ ထို့ကြောင့်, နေနှင့်လတို့သည်, လဆန်း ၁- ရက်နေ့မှစ၍, မရှေးမနှောင်း, အရှေ့လောကဓာတ်မှ ထွက်ပြီး

လျှင်၊ နေကား လ ထက်၊ တနေ့လျှင်၊ ယူဇနာတသိန်းတသိန်း
 လျှင်မြန်၍ သွားသောကြောင့်၊ လ၊ သည် တရွေ့ ရွေ့ ကျန်ခဲ့ ပြီး
 လျှင်၊ လဆန်း ၃ရက်-၄ရက်သို့ ရောက်သောအခါ၌၊ နေဝင်
 သည့်နှင့်တပြိုင်နက်၊ အနောက်ဘက်တွင်။ လ၊ ရေးကလေးကို
 တွေ့မြင်ကြရကုန်၏။ ထိုသို့လဆန်း ၃ရက်နေ့၌၊ လ ကိုမြင်ရသော
 အခါ၊ နေနှင့်လသည်။ ယူဇနာသုံးသိန်းကွာဝေး၏။ မိုင်နှင့်ကား
 သုံးသန်းကိုးသိန်းမျှကွာဝေး၏။ ထိုမိုင်ပေါင်း သုံးသန်းကိုးသိန်း
 အတွင်း၊ လနှင့်နေ ခြုံနေလျှင်၊ လရောင်ကို၊ ဘယ်တော့မှ မမြင်ရ
 ပေ။ ယခုပြသောမိုင်-၄င်းထက်လွန်လျှင်၊ လရောင်ထွက်၍နေ
 သည်ကိုမြင်နိုင်၏။ လဆန်း ၄ရက်- ၅ရက် အစဉ်အတိုင်း၊ လ
 ပြည့်နေ့သို့ရောက်သောအခါ၊ လသည်၊ လုံးဝန်းညီညာစွာရှိ၏။

ဤသို့လဆန်းမှလပြည့်နေ့တိုင်အောင်၊ လရောင်တိုးပွား၍၊ အ
 လုံးအဝိုင်းညီညွတ်သည်ကို။ ကသာပသံယုတ်ပါဠိတော်၊
 (ဇ)နံပါတ်၊ ၂၆ ဇ-၌၊ ရှင်မဟာကသာပဘုရားကို။ လျှောက်
 ထား၏။

ထို့ကြောင့်

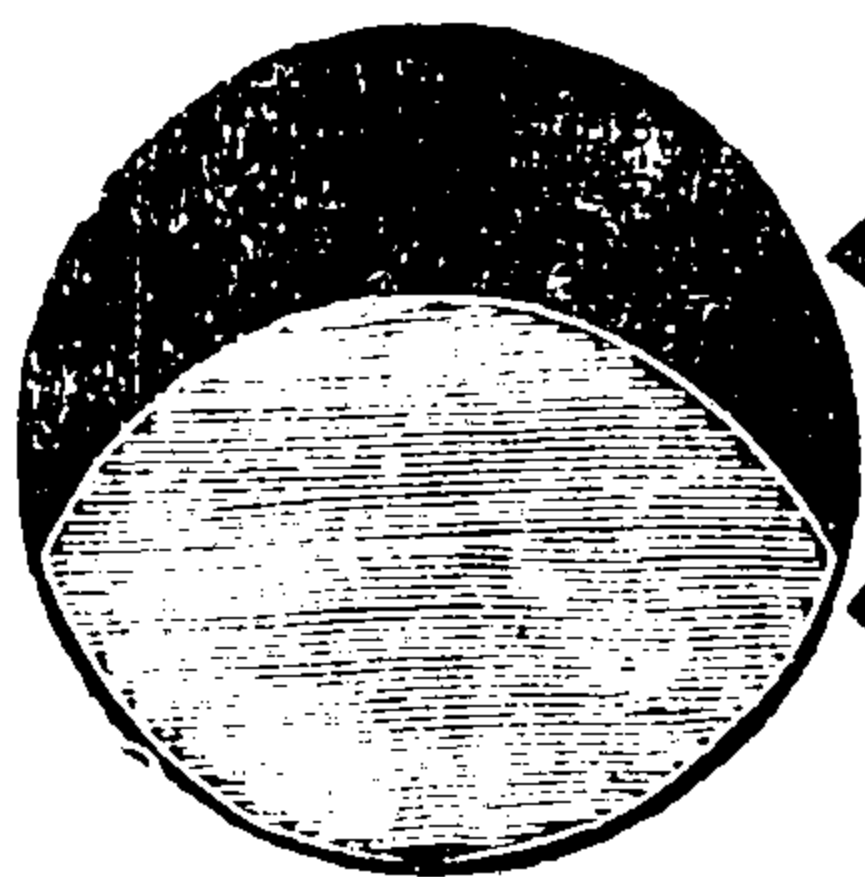
သေယုထာဝိဘန္တေ ဇုဏ္ဏပက္ခေ စုန္ဒဿ ယာရတ္ထိဝါ
 ဒိဝသောဝါ၊ အာဂစ္ဆတိ၊ ငမုတေဝ ဝဏ္ဏေန ငမုတိ။
 မဏ္ဍလေန ဝမုတိ၊ အာဘာယဝမုတိ။ ။ ဟုလာ၏။ ။
 သဒ္ဓါတရားရှိသောပုဂ္ဂိုလ်နှင့်၊ ယှဉ်၍ပြသောဥပမာဟော
 တည်း။ ။

သာရတ္ထဒီပနိဒိကာ၌လည်း၊ ထိုဆိုခဲ့သော စကားအတိုင်း
 ပင်လာ၏။ ။ ထို့ကြောင့်၊ သူရိယောကာဠပက္ခေ ဥပေါသထေ
 စန္ဒေန သဟောဝ ဂတိံ။ တတောပရံ ပါဠိပဒဒိဝသေ ယောဇနာ
 နံ၊ သတသဟသံ၊ စန္ဒမဏ္ဍလံ ဩဟာယဂစ္ဆတိ။ အတ္တနောသိ
 စာဂါမိတာယ တဿစ ဒန္ဒဂါမိတာယ။ အထစန္ဒော လေခါပိ
 ယ ပညာယတိ၊ တတောပရတ္ထိ ပက္ခဿဒုတိယာယယောဇနာ
 နံ၊ သတသဟသံ၊ စန္ဒမဏ္ဍလံ ဩဟာယဂစ္ဆတိ။ ဝေဒိဝသေ

ယာဝသုက္ကပက္ခပေါဒိဝသော၊ သတသဟသံ ဩဟာယ
ဂစ္ဆတိ၊ အထစန္ဒေါ အနုက္ကမေန ဝဇိတွာ ဥပေါသထဒိဝသေ၊
ပရိပုဏ္ဏော ဟောတိ အနုက္ကမေန ဝဇနုဗ္ဗေတ္ထ ဥပရိဘာဂ
တော၊ ပတိတသုရိယာလောကတာယ ဟေဋ္ဌတော ပဝတ္တာ
ယ သုရိယသ နုရသာဝေန ဒိဝသေဒိဝသေ အနုက္ကမေန ပရိ
ဟာယ မာနာယ အတ္တနာ ဆာယာယဝသေန အနုက္ကမေန၊
စန္ဒမဏ္ဍလပ္ပဒေသသ၊ ဝဇမာနသ္မာဝိယ၊ ဒိသမာနတာယာ
တိ၊ ဝေဒိတဗ္ဗံ၊ တသ္မာအနုက္ကမေန ဝဇိတွာဝိယ၊ ဥပေါသထ
ဒိဝသေ၊ ပုဏ္ဏမာယံ၊ ပရိပုဏ္ဏမဏ္ဍလောဟုတ္တာဒိသတိ။ ။
ဟူ၍လာ၏။ ၊ ၎င်းအဓိပ္ပာယ်ကား နောက်ကန့်အတုတုပင်
ဖြစ်၏။

သည့်ကိုရည်၍လောကဝိဒုန္တိ။ ၊ ပုဏ္ဏမာသိ၊ နက္ခတ်ညီ၍၊
တိသိပြည့်တွန်း၊ ငန်းသည့်အပ၊ စန္ဒရကို၊ နေကကိုင်းလှိုင်း၊ တ
ပြန်ခိုင်းဖြင့်၊ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ ပတ်လှိုင်းရစ်ကြိုက်၊ လိုက်စများ
သီး၊ နိုး၍ထပ်ရှိ၊ မိလတ်သကား၊ ထက်ကြပ်အားဖြင့်၊ နှစ်ပါးဆိုင်
လှည့်၊ မြိုင်ကြရည့်သော် မွန်းတည့်ဦးထိပ်၊ အရိပ်ပျောက်ပျက်၊
ခွက်ကြီးအုတ်က၊ ခွက်နှုတ်အငယ်၊ ကွယ်လေခဲ့ ဘိ၊ နေ့ဝယ်ညှိ
သည်၊ ဆီမီးအသွင်၊ မထင်ဝေးက၊ လလည်းမျက်နှာ၊ အဝါမ
ပြောင်၊ မှိတ်တုတ်မှောင်၏၊ မြောက်တောင်ထုတ်ချင်း၊ ဘီလာနင်း
လျက်၊ နေမင်းသုရိယ၊ သွားခြောက်လကို၊ စန္ဒရစက်၊ လခွဲရက်
ဖြင့်၊ ထွက်တုဝင်ရော၊ မိုးမျက်နှာကား၊ စက္ကဝါမေရာ၊ နှစ်ခုအ
ကြား၊ ငါးသိန်းငါးသောင်း ကိုးတောင့်ခုနစ်ရာ၊ ပဉ္စာဒိသ၊ ပမာ
ဏတွင်၊ စိကြနက္ခတ်၊ နှစ်ပါးဒ်ထွက်ပြု၊ ကန်တုမြိုင်ညီ၊ မိန်ရာသီ
ဝယ်၊ ရေပတိနတ်၊ နှစ်၍ပြတ်သား၊ သမသတ်ပိုင်း၊ မဇ္ဈေတိုင်း
ဖြင့်၊ နေ့တိုင်းလွတ်ကျွန်း တရွန်းရွန်းသည်။ တန်ဝန်းငွေယန္တ
ရာတည်း။ ၊ ဟုစပ်ဆို၏။ ။ ထို့ကြောင့် ဥပမာပုံကိုကြည့်
လေ။

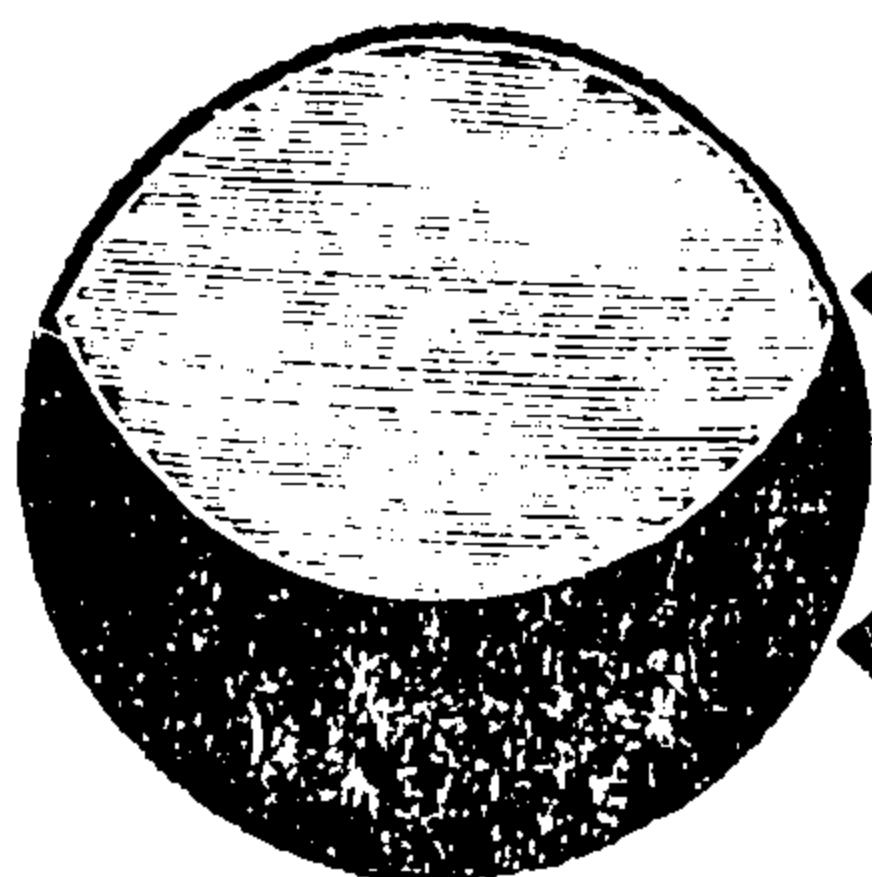
ဆွန်း ဂ ရက်နေ့
အရှေ့ဘက်၌
မြင်ရပုံ။

← လ, အလင်းရောင်။

← နေရောင်ထိုးသော
နေရာ။

အနောက်ဘက်တွင်
မြင်ရပုံ။

← နေရောင်ထိုးသော
နေရာ။

← လ, အလင်းရောင်။

ဤကဲ့သို့အနောက်ဘက်၌မြင်ရခြင်းသည် မျက်စိနှင့် အမြင်
အားဖြင့် ကောင်းကင်သည် ဒယ်အိုးကြီးကို မှောက်ထားသလို
မြင်ရသောကြောင့်သာ မြင်ရပေ၏။ စင်စစ်ကား ကောင်းကင်
သည် ထိုသို့မဟုတ်ပေ။ နောက်အာကာသပရိစ္ဆေဒ၌ပြခဲ့ပြီ။

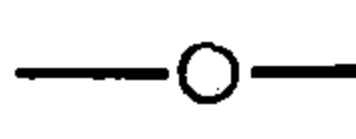
ထို့ကြောင့် ဤအကြောင်းကို သိလိုသောသူတို့သည် ဥပမာ
စက္ကူပိုင်းကလေးတစ်ခုကို ဖြစ်စေ၊ အရောင်ထွက်နေသော အရာ
ငတ္တုတစ်ခုကို ဖြစ်စေ၊ မီးရောင်နေရောင်ထိုးသော နေရာ၌ထား
လျက် လက်တစ်ဘက်ကား ပိုင်းသော အရာ ငတ္တုတစ်ခုကို ကိုင်
ပြီး ထိုမီးရောင်နေရောင်နှင့် စက္ကူပိုင်းကလေးကြားတွင် အပေါ်
သို့မြှင့်၍ ထိုပိုင်းသော အရာ ငတ္တုကလေးကို လက်တစ်ဘက်က
အနည်းသို့ ကပ်ခြင်း အဝေးသို့ ခွာထုတ်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်
လျှင် ထိုစက္ကူပိုင်းကလေးတွင် ဆိုခဲ့သော လ, ကို နေရောင်ထိုးပုံ
ကဲ့သို့ တွေ့ရလိမ့်မည်။

(မှတ်ချက်)။ စက္ကူပိုင်းကလေးကို လ, ဟူ၍မှတ်။
ထိုစက္ကူပိုင်းတွင် ကျရောက်သော အရိပ်ကို နေရောင်ဟု မှတ်
လေ။ ။

(တနည်းမှတ်ချက်) ဆိုခဲ့သော နေမင်းတရက်သွားသော ယူဇနာသုံးသန်းကို တည်။ (လ)မင်းတနေ့ကျန်ခဲ့သော ယူဇနာ တသိန်းနှင့်စားလျှင်။ ရလဒ်(၃၀)သည်။ တလခေါ် ရက်သုံး ဆယ်ပြည့်သောအခါ၌ နေနှင့် လ၊ အရောင်ခြင်း ထပ်မံကြောင်း ကို ကောင်းစွာသိလေ။ ။ဝေါဟာရအားဖြင့် လကွယ်၏ဟု ခေါ်ဆိုကြကုန်၏။

ထိုမှတပါးလည်း ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာရေသည်၊ အလည် ခေါင်၌ ခုံးမောက်၍ နေကြောင်း။ အစရှိသည် တို့ကို မူလည်း။ မဟုတ်မမှန်ကြောင်းကို သိလေ။ ကျယ်အံ့စိုး၍ မရေးလိုက်သ တည်း။

ဤတွင်၍ကား။ လောကဓာတ်သမားဘို့
အယူမဟုတ်ကြောင်းကို ပြသော စကားသည်
ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ပြီ။
(ဒုတိယပိုင်းပြီး၏။)

မြန်မာဗေဒင်ဆရာဘို့ကား၊ ဗေဒင်ကျမ်းနှင့် ဓမ္မသတ်ကျမ်း တို့သည်။ မူလကမည်သူပြုသနည်း။ စကြာဝဠာတံတိုင်းမှဆရာ မနုသည် ကူးယူ၍လာသည်ဟုသော စကားကို အမှန်မှတ်ရ မည်လောဟုမေးရာ၌။ ။

အဖြေကား။ ။ဗေဒင်ကျမ်းကို စကြာဝဠာတံတိုင်းမှ ကူး ယူလာသည်ဟု လောကီလောကုတ္တရ ကျမ်းတို့၌ မလာမရှိ ချေ။ ။လာရှိသည်ကား။ လောကီကျမ်း အစောင်စောင်တို့၌ ဗေဒင်ကိုစီရင်ကုန်သောရသေ့ ဆရာတို့ဟူ၍ အသီးသီးလာ၏။

- (၁) ဝကျဆရာ၊ (၂) ဝဂ္ဂဆရာ၊ (၃) ဟရိဆရာ၊ (၄) တမ ဆရာ၊ (၅) ယဝနဆရာ၊ (၆) ဝရာမိဟိရဆရာ၊ (၇) ဗျာသ ဆရာ၊ (၈) ဘာရိဘဆရာ၊ (၉) နာဒိပတိဆရာ၊ (၁၀) ဇရိ ဆရာ၊ (၁၁) ဂိရိဆရာ၊ (၁၂) ဂိရိဒိသဆရာ၊ (၁၃) ဂိရိ ဒဏ္ဍဆရာ၊ (၁၄) ပဝနေရသဆရာ၊ (၁၅) ဗာရာဏသဆရာ၊

(၁၆) ပရာသဆရာ၊ (၁၇) သဗ္ဗဆရာ၊ (၁၈) ဇိဝဆရာ၊ (၁၉) ယုဇဆရာ၊ (၂၀) သာမိတဆရာ။

ဤသို့အစရှိသောဆရာတို့စီရင်ကုန်၏ဟု လာ၏။ လောကသာရဆုံးမစာ၊ စာကိုယ်နံပါတ် (၄၅)တွင်လည်း။ ။

ဆရာမနှု၊ ရသေ့ ပြုသား၊ လူမှုဆုံးဖြတ်၊ ဓမ္မသတ်နှင့် ဟုစပ်ဆိုလေသည်။ စကြာဝဠာတံတိုင်းမှ၊ ကူးယူလာသည်ဟုမလာပေ။ ။

လောကုတ္တရာကျမ်းဂန်တို့၌ကာ၊ ဤသို့လာ၏။ ။

ဝေမေဝခေါတ္ထံ၊ အဗ္ဗဋ္ဌ ယေတေ အဟောသုံ ဗြဟ္မဏာနံ ပုဗ္ဗကာဏ္ဍသယော မန္တာနံ ကတ္တာရော မန္တာနံ ပဝတ္တာရော ယေမိဒံ တေရဟိဗြဟ္မဏာ ပေါရာဏံ မန္တပဒံ ဂိတံပရုတ္တံ သမိဟိတံ တဒါနုဂါယန္တိ တဒါနုဘာသန္တိ ဘာသိတံ မနုဘာသန္တိ ဝါပိတံ မနုဝါစေန္တိ သေယျလိဒံ အဋ္ဌကော ဝါမကော ဝါမဒေဝေါ ဝေသာမိတ္တောယမဒဂ္ဂိ အင်္ဂီရသော ဘာရဒ္ဒါဇော ဝါသေဋ္ဌော ကဿဂေါ သဂူတိ ဟူ၍၊ သုတ်သီလက္ခန္ဓာပါဠိတော်(ပြည်)၇၆ မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်ဝင်္ကီသုတ်တို့၌လာ၏။

အနက်ကာ။ ။ အဗ္ဗဋ္ဌ၊ ချစ်သားအဗ္ဗဋ္ဌ။ တွံ။ သင်သည်။ ဝေမေဝ၊ ထိုရှေး၌ဖြစ်သောရသေ့တို့သာလျှင်၊ မန္တာနံ၊ မေဒင်တို့ကို၊ ကတ္တာရော၊ ပြုတတ်ကုန်သော၊ ပဝတ္တာရော၊ ဖြစ်စေတတ်ကုန်သော၊ ဗြဟ္မဏာနံ၊ ပုဏ္ဏားတို့၏။ ပုဗ္ဗကာ၊ ရှေး၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ယေဣသယော၊ အကြင်ရသေ့တို့သည်၊ အဟောသုံ၊ ဖြစ်ကုန်ပြီး၊ ပေါရာဏံ၊ ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ယံမန္တပဒံ၊ အကြင်မေဒင်သုံးပုံသည်၊ ယေသံဣသိနံ၊ အကြင်ရသေ့တို့၏ သန္တကံ၊ ဥဋ္ဌာသည်၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ယံမန္တပဒံ၊ အကြင်မေဒင်ကိုဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သောပုဒ်ကို၊ ယေဟိဣသိဟိ

ပိန္နဲပဟာနု, လောကောဘာသဒီပနီ၊

အကြင်ရသေ့တို့သည်။ ဂိတံ။ ရွတ်တတ် သရဏ္ဍယ်အပ်၏။
ပဝုတ္တံ။ စီရင်လေ ကျင့်ပို့ချအပ်၏။ သမိဟိတံ။ ပေါင်း၍ထားအပ်
၏။ တံမန္တပဒံ ထိုဗေဒင်ကို။ တေရဟိ။ သရအခါ၌။ တေဝိဇ္ဇာ။ ထို
ဗေဒင်သုံးပုံကိုသင်ကုန်သော။ ဗြဟ္မာဏာ။ ပုဏ္ဏားတို့သည်။ တေ
သံဇ္ဇသီနံ။ ထိုရသေ့တို့၏။ အနုပတိဘာဂံ။ အတုကို။ ကတ္တာ။ ပြု
၍။ ဝါယန္တိ။ သရဏ္ဍာယ်ကြကုန်၏။ တံမန္တပဒံ။ ထိုဗေဒင်ကို။
တေသံဇ္ဇသီနံ။ ထိုရသေ့တို့၏။ အနုပတိဘာဂံ။ အတုကို။
ကတ္တာပြု၍။ ဘာသန္တိ။ ရွတ်ကုန်၏။ တေဟိ။ ဣသိဟိ။ ထိုရသေ့
တို့သည်။ ဘာသိတံ။ ဆိုတိုင်း ပြောတိုင်းကို။ အနုပလက္ခဏံ
ကတ္တာ။ အမှတ်ပြု၍။ ဘာသန္တိ။ ဟောပြောကုန်၏။ တေဟိဇ္ဇာ
သိဟိ။ ထိုရသေ့တို့သည်။ ဝါစိတံ။ သင်တိုင်းပို့ချတိုင်းကို။ အနု
ပလက္ခဏံကတ္တာ။ အမှတ်ပြု၍။ ဝါစေန္တိ။ သင်စေကုန်၏။ ဣဒံ
တေဇ္ဇသယော။ ထိုရသေ့တို့သည်။ သေယျထာကတမေ။ အ
တယ်သည်တို့နည်းဟူမူကား။ အဋ္ဌကောဝ။ အဋ္ဌက-အမည်ရှိ
သောရသေ့ ၎င်း။ ဝါမကောစ။ ၎င်းဝါမဒေဝါစ။ ၎င်း။ ဝေဿ
မိတ္တောစ။ ၎င်း။ ယဒဒိစ္စ။ ၎င်း။ အင်္ဂီရသောစ။ ၎င်း။ ဘာရဒ္ဒါ
ဇောစ။ ၎င်း။ ဝါသဋ္ဌေစ။ ၎င်း။ ကဿပေါစ။ ၎င်း။ ဣတိဇ္ဇမေ။
ဤရသေ့တို့တည်း။

—:၀:—

ဤဆယ်ရောက်သော ရသေ့တို့သည်။ ရှေးရှေးသောအခါ
ကာလကးဗေဒင်ကိုစီရင်ပို့ချသင်ကြား သရဏ္ဍယ်ကုန်သော။
ရသေ့တို့တည်း။ ၎င်းအဋ္ဌကတာ၌လည်း။ ၁၀ ယောက်ပင်
လာ၏။

—:၀:—

အင်္ဂုတ္တိရ်ပါဠိတော်။ ပဉ္စကနိပါတ်။ (ကံ) ၁၇၀ ၌လည်း။
အဋ္ဌကော ဝါမကော။ အစရှိသဖြင့်(၁၀)ယောက်ပင်သာ၏။
အဘိဓာန်၊ သဋ္ဌဝဂ် ပိုဒ်ရေ၊ ၁၀၂ တွင်လည်း။ ၁၀ယောက်
ပင်လာ၏။ အချို့ဋီကာ၌-၁၀ယောက်ဟုဆို၏။ ၎င်းကိုဆရာ

မြတ်တို့ကား၊ အသင်္ချေ၌။ တကျိုင်သာရှိရကား၊ ကေဒသ၊မလို
ဟုဆုံးဖြတ်ကြကုန်၏။ ။

၎င်းအသင်္ချေယူကပ်၌၊ သရဏ္ဍာယ်ကြောင်းကိုကား၊ ။
သုတ်သီလက္ခန္ဓာအဋ္ဌကထာ၌။ ။ အဏ္ဍာယကောတိ၊ ဣဒံ နဒါ
နိ မေဈာယန္တိ။ နဒါနိမေ ဈာယန္တိတိခေါဝါသေဋ္ဌ၊ အဏ္ဍာယ
ကာ၊ အဏ္ဍာယကာတွေဝ တတိယံ အက္ခရံ ဥပနိဗ္ဗတ္တန္တိ။ ဝေံ
ပဋ္ဌမကပ္ပိက၊ ကာလေ၊ ဈာနဝိရဟိတာနံ ဗြဟ္မဏာနံ ဂရဟဝ
စနံ။ ။ ဟုလာ၏။

အနက်ကား၊ ။ အဏ္ဍာယကောတိဣဒံ၊ သည်၊ ဂရဟဝစနံ၊
ကဲ့ရဲ့ ရှုပ်ချအပ်သောစကားတည်း။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ဣမေ၊
ဤသူတို့သည်။ နဈာယန္တိ၊ ဈာန်ကိုမပွားများကုန်။ ဣဒါနိ၊ ယခု
အခါ၌။ ဣမေ၊ ဤရသေ့ တို့သည်။ နဈာယန္တိ၊ ဈာန်မှကင်းကုန်၏။
ဣတိခေါ၊ ထိုကြောင့်လျှင်။ ဝါသေဋ္ဌ၊ ဝါသေဋ္ဌ၊ အဏ္ဍာယကာ-
အဏ္ဍာယကာတွေဝ။ မည်ကုန်သည်သာလျှင်ကတည်း။ တတိ
ယံ၊ သုံးလုံးမြောက်သော။ အက္ခရံ၊ (ဈ)အက္ခရကို။ ဥပနိဗ္ဗတ္တိ
ထဝိတံ၊ ထားအပ်၏။ ဣတိဝေံ၊ ဤသို့။ ပဋ္ဌမကပ္ပိကကာလေ၊
ကန္တုဗြီးဖြစ်သော အခါကာလ၌။ ဈာနဝိရဟိတာနံ၊ ဈာန်မှ
ကင်းကုန်သော၊ ဗြဟ္မဏာနံ၊ ပုဏ္ဏားတို့အား၊ ဂရဟဝစနံ၊ ကဲ့ရဲ့
သောစကားတည်း။

ဤ၌လည်း။ ဈာန်ကိုမပွားမူ၍။ ကဲ့ရဲ့ခြင်းစကားနှင့်တကွ။ ပ
ဋ္ဌမကပ္ပာဗြီးအစ၊ အသင်္ချေယူ၌။ ထိုရသေ့ တို့ပေဒင်သရဏ္ဍာယ်
ကြောင်းကိုမိန့်၏။ ။ သုတ္တနိပါတ်အဋ္ဌကထာ-မဇ္ဈိမ
ပဏ္ဏာသအဋ္ဌကထာ(ပြည်) ၂၂၁-တို့၌လည်း။ ။ တထာဂ
တောကိရ ဥပ္ပဇ္ဇတိတိ။ ပဋိကစ္ဆေဝ၊ သုဒ္ဓါဝါသဒေဝါ။ ပေဒေသု
လက္ခဏာနိ၊ ပက္ခိပိတွာ။ ။ အစရှိသည်ဖြင့်လာ၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား၊ ။ ဂြေးဦးအစကပ္ပာ၌၊ သုဒ္ဓါဝါသတုံမှ၊ ရွှေ
လျှောဆင်းသက်လာကုန်သော၊ ဗြဟ္မာကြီးတို့သည်၊ ပေဒင်တို့

၌၊ လက္ခဏာကျမ်းကိုတင်ညွှန်၍၊ ရေတွက်ရွတ်ဘတ် သရဏ္ဍာယ်
ကြကုန်၏။ ဤ၌လည်း၊ ပဋ္ဌမ, အသင်္ချေယျ ကပ်၌ဟူ၍ပင် မှတ်
လေ။ ။

ပြီး၏။

တပါးသောရသေ့ များအကြောင်း။

ထိုဆိုခဲ့သော ရသေ့ တို့မှတပါး။ များစွာသောရသေ့ တို့
လည်းရှိကြကုန်သေး၏။ ထို့ကြောင့်၊ သုတ်သီလက္ခန္ဓာအဋ္ဌက
ဘာ(ပြည်)နံပါတ်-(၁၉၃)၌၊ ဒက္ခိဏဗထေ၊ ဗဟူဗြဟ္မဏ တာ
ဘသာဟောန္တိ။ ။ အစရှိသဖြင့်လော၏။

အ. ဝိပ္ပာယ်ကား။ ။ ဂင်္ဂါမြစ်၏တောင်ဘက်ဖြစ်သော၊ ဒက္ခိ
ဏပထတိုင်း၌၊ များစွာကုန်သောရသေ့ တို့သည်၊ နေကြကုန်၏။
ဤများစွာကုန်သောရသေ့ တို့တွင်၊ တယောက်ယောက်သော
ရသေ့၏အထံ၌။ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ကိုဖြည့်၍၊ ကဏ္ဍမည်
သော လုလင်သည်၊ မေဒင်စသော၊ အထူးထူးအပြားပြားသော
အဟတ်တို့ကို သင်ယူ၏။ ။ ၎င်းကဏ္ဍမည်သောလုလင်သည်၊ ငါ
တို့ဘုရားလက်ထက်၌၊ အမွတ္တလုလင်ဖြစ်လာ၏။ အမွတ္တလုလင်
၏အတိတ်အကြောင်းကား ဤသို့တည်း။ ။ ငါတို့ဘုရားအ
လောင်းသည်၊ ဩက္ကာကမင်းကြီးဖြစ်တော်မူသောအခါ၌၊ ထို
ဩက္ကာကမင်းကြီး၏-ကျွန်မသားကား၊ ကဏ္ဍမည်၏။ ။ ထို့
ကြောင့်၊ သုတ်သီလက္ခန္ဓာပါဠိတော်(ပြည်)နံပါတ် (၆၈)၌။ ။

ပေါရာဏံခေါပန၊ တေအမွတ္တမာတာပေတ္တိကံ၊ နာမဂေါတ္တံ၊
အနုဿရတော အယုပုတ္တာ၊ သကျာဘဝန္တိ။ ဒါသိပုတ္တော
တွ မသိသကျာနံ။ ။ ဟူ၍ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ အမွတ္တ၊ အမွတ္တ၊ ခေါပန၊ စင်စစ်သော်ကား။
ပေါရာဏံ၊ ရှေး၌ဖြစ်သော၊ မာတာပေတ္တိကံ၊ အမိအဘတို့၏
ဥစ္စာဖြစ်သော၊ နာမဂေါတ္တံ၊ အမည်အမျိုးကို၊ အနုဿရတော၊

အောက်ပေ့သော၊ တေ၊သင်၏၊ အယျပုတ္တော၊ အရှင်သားတို့
သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏၊ တွံ၊ သင်သည်။ သကျာနံ၊ သာကီဝင်
မင်းတို့၏။ ဒါသိပုတ္တော၊ ကျွန်မသားသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ကဏ္ဍ
၏အမိကား။ ဒိသာအမည်ရှိသောကျွန်မတည်း။ ၎င်းဒိသာကား။
ဩက္ကာကမင်း၏ ကျွန်မတည်း။ သာကီဝင် မင်းမျိုးတို့တွင်။
ဩက္ကာကား။ ရှေးဦးစွာသောယောကျ်ားတည်း။ ၊ ထို့ကြောင့်။
ပါဠိတော်၌။ သောစနေသံ ပုဗ္ဗပုရိသော။ ဟူ၍ဟောတော်၏။

ထိုဆိုခဲ့ သောကဏ္ဍသည်ကား။ ဘွားဆဲ၌ပင်။ စကားပြော
၏။ အဘယ်စကားကိုပြောသနည်းဟူမူကား။ မိခင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်
၌ မစင်ကြယ်သော အညစ်အကြေးမှ။ စင်ကြယ်အောင်ပြုပါ-
လော။ အို-မိခင်၊ ကျွန်ုပ်သည် သင်မိခင်၏၊ အကျိုးကိုဖြစ်ပါစေ
အံ့ဟု၊ မွေးလျှင်မွေးခြင်းစကားဆို၏။ ။

ထို့ကြောင့်ပါဠိတော်၌။ ဇာတောကဏ္ဍော ပဗျာဟာသိ ခေါ
ဝထ၊ ဓံအဗ္ဗ နာဟာပေထ၊ ဓံအဗ္ဗ ဣမသ္မာမံ အသုစိသ္မာပရိ
မောစေထ အတ္ထာယခေါသဝိသာမိ။ ။ ဟူ၍ ဟောတော်
မူ၏။ ။

ဤသတို့သားသည်အဘယ်ကြောင့် ကဏ္ဍမည်သနည်းဟူ
မူကား။ မွေးဘွားသောအခါ၌ ဘီလူးနှင့် တူသည်၏ အဖြစ်
ကြောင့်တည်း။ ။ ။ ထို့ကြောင့် မိခင်သည်သုက်သင်ဆေးကြော
ခြင်းငှါမဝံ့ သတည်း။

ထို့ကြောင့် ယထာခေါပန အဗ္ဗဋ္ဌတေရဟိမနုဿာ ပိသာ
စေ ဒိသ္မာ ပိသာစာတိ သဗ္ဗာနန္တိ ဝေမေဝ ခေါအဗ္ဗဋ္ဌ တေန
ခေါပန သမယေန မနုဿာ ပိသာစေ ကဏ္ဍာတိ သဗ္ဗာနန္တိ။
ဟူ၍ဟောတော်မူ၏။ ။

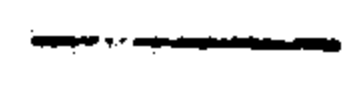
အနက်ကား။ ။ ယထာခေါပန၊ အကြိုင်အခြင်းဖြင့်ကား။
အဗ္ဗဋ္ဌ၊ ချစ်သား။ အဗ္ဗဋ္ဌ တေရဟိ၊ ယခုအခါ၌။ မနုဿာ၊ လူတို့
သည်။ ပိသာစေ၊ ဘီလူးဘို့ဟူ၍။ သဗ္ဗာနန္တိ၊ သိကုန်သကဲ့သို့။
ဝေမေဝ၊ ဤအတူသာလျှင်။ အဗ္ဗဋ္ဌ၊ ချစ်သား။ အဗ္ဗဋ္ဌ၊ တေနခေါပန

သမယေန၊ ထိုအခါ၌၊ မနုဿာ။ လူတို့သည်။ ဝိသာစေ။ တီလူး
တို့ကို။ ကဏ္ဍာ၊ ကဏ္ဍဟူ၍။ သဗ္ဗာနန္တိ။ သိကုန်၏။

ထိုအခါတုန်းက တီလူးကိုကဏ္ဍဟုခေါ်ကြကုန်၏ဟု မှတ်
လေ။ ၎င်းကဏ္ဍသဒ္ဓါသည် အညှိအမဲဟူ၍ရ၏။

သုတ်မဟာဝါ၊ အဋ္ဌကထာမဟာပဒါနသုတ်အတွင်း၊ ဝိနည်း
တေရသကဏ်ဋီကာတို့၌ကား။ ငါတို့ သုရားအလောင်းတော်
သည်။ သုရားဖြစ်ခါနီးမြင်မက်သောအိပ်မက်၌၊ ကိမိကဏ္ဍ။ ညှိ
သောပိုးပိုင်းကိုချုံ့ရသည်ဟုမြင်မက်ကြောင်းကိုလော၏။

၎င်းကဏ္ဍသဒ္ဓါသည်။ မကောင်းမှု အကုသိုလ်လည်းရ၏။
ဟု ပုဂ္ဂလပညာတ်ပါဠိတော် ၎င်းအဋ္ဌကထာတို့၌လော၏။ ။
တနည်းကား ၎င်း ကဏ္ဍသဒ္ဓါသည်။ မာန်နာတ်-ဗိဿနိုးနတ် စ
တို့လည်းဟော၏။

ထိုကဏ္ဍသည်။ မွေးသွားစကပင် မည်းသောအဆင်းရှိ၏။
ပေါက်သော သွားလည်းရှိ၏။ ပေါက်သော မုဆိပ် ကျင်စွယ်
လည်းရှိ၏။ ။ ထို့ကြောင့်အဋ္ဌကထာ၌ (ပြည်) ၁၆၁-၌။ က
ဏ္ဍနာမစနေသီတိ ကာဠဝဏ္ဏံ အန္တောကုန္တိ ယံယေဝ သဗ္ဗာ
တဒန္တံ ပရုဠမဿုဒါဠိကံ ပုတ္တံဒိဇာယိ။ ။ ဟုတွင်ဆို၏။

အနက်ကား။ ။ ကဏ္ဍနာမ စနေသီတိ။ ကား ကာဠဝဏ္ဏံ
မည်းသောအဆင်းရှိသော။ အန္တောကုန္တိ ယံယေဝ။ အမိ၏ဝမ်း
တွင်း၌ပင်လျှင်။ သဗ္ဗာတဒန္တံ ။ ပေါက်သောသွားရှိသော။ ပရုဠ
မဿုဒါဠိကံ။ ပေါက်သောမုတ်ဆိပ်ကျင်စွယ်ရှိသော။ ပုတ္တံ
သားကို။ ဒိဇာယိ။ သွား၏။

၎င်းကဏ္ဍမည်သောသူသည်။ ကဏ္ဍအနွယ်တို့တွင် ရှေးဦး
စွာသောယေကျားတည်း။ ။ ထို့ကြောင့် သောစ ကဏ္ဍသ
နာနံ ပုဗ္ဗပုရိသော။ ။ ဟုဟောတော်မူပြီ။

ကဏ္ဍသည် အရွယ်ရောက်သောအခါ၌၊ ဆိုခဲ့သောဒက္ခိဏ
ပထာဘိုင်း။ ရသေ့တပါးထံမှ၊ အထူးထူးသော အတ်တ်တို့ကို

တတ်မြောက်၍ ရသေ့ပြုလုပ်ပြီးလျှင်။ ဩက္ကာက မင်းကြီး၏ မဒ္ဒရူပအမည်ရှိသော သမီးတော်ကို တောင်းလေ၏။ ။ ဤသို့ သမီးတော်ကိုတောင်းလာခြင်းကြောင့်၊ မင်းသည် ပြင်းစွာအ မျက်ထွက်၍။ လေးကိုတင်ပြီးသျှင် မြှားဖြင့်ပစ်အံ့ဟု အားထုတ် လတ်သည်ရှိသော်။ မင်းကြီးသည် မြှားကို လွှတ်မိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်ပေ။ တဖန်ပြန်၍လေးကိုရုပ်သိမ်းခြင်းငှါလည်းမတတ် နိုင်ရကား။ ။ မှူးကြီးမတ်ရာသေ့နာပတိနှင့်တိုင်းသူပြည်သားတို့ သည်။ ကဏ္ဍရသေ့အား။ အရှင်ဘုရား မင်းကြီးအားအသက် ကိုချမ်းသာပေးတော်မူပါဟု တောင်းပန်လေကြကုန်၏။ ရသေ့ လည်း။ မင်းအားချမ်းသာပစေဟု ဆိုပြီးလျှင်။ အသင်မင်းကြီး အသင်မင်းကြီး၏မြှားကိုအောက်သို့လွှတ်သည်ရှိသော်။ အကြင် မျှလောက်သော အပိုင်းအခြားဖြင့်အသင်မင်းကြီးအစိုးရ၏။ ထို မျှလောက်သော အပိုင်းအခြားဖြင့် ပျက်စီးလတ်ဟု။ ကဏ္ဍ ရသေ့ဆိုလတ်သော်။ မှူးကြီးမတ်ရာသေ့နာပတိနှင့်တကွ တိုင်း သူပြည်သားတို့သည်။ အရှင်ရသေ့ မင်းကြီးအား ချမ်းသာ သည်ဖြစ်ပါစေလော့-ဟုဆိုကြကုန်၏။ ။ ကဏ္ဍရသေ့လည်း မင်းကြီးအားချမ်းသာပါစေ မြို့ရွာဖုန်အစရှိသည်တို့လည်း ချမ်းသာပါစေသတည်းဟုကဏ္ဍရသေ့ဆို၏။ သို့သော်မင်းကြီး သင်မင်းကြီး၏မြှားကို အထက်ကောင်းကင်သို့ လွှတ်သည်ဖြစ် အံ့။ သင်မင်းကြီး၏ပိုင်ဆိုင်သောနယ်ပယ်အတွင်း၌၊ ခုနနှစ်ကာ လပတ်လုံး၊ မိဗန်းမရွာပြီဟု ကဏ္ဍရသေ့ဆိုသောအခါ။ မှူးကြီး မတ်ရာသေ့နာပတိတို့လည်း အရှင်ရသေ့ မိဗန်းကိုရွာစေပါ ဟုတောင်းပန်ကြကုန်၏။

ကဏ္ဍရသေ့လည်း မိုးရွာစေသတည်းဟုတဖန်ဆို၏။ ။ မင်းကြီး- စင်စစ် သော်ကား။ သင်မင်းကြီး၏ သားတော် ကြီးချက်၌၊ မြှားကိုတည်စေလော့ဟု ကဏ္ဍရသေ့ဆို၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုအမိန့်ပေးပြီးလျှင်။ ကဏ္ဍရသေ့လည်း မင်းသားသည်

ချမ်းသာပါစေသတည်းဟု ဆိုပြီးလျှင်၊ မင်းကြီးအား မြားကို လွှတ်လော့ဟု ကဏ္ဍရသေ့ ဆိုသော အခါ၌၊ မင်းကြီးသည် မြားကိုလွှတ်လေ၏။ မြားသည် မင်းသား၏ချက်၌ မစူးမရှုတ် အသာကျလေ၏။ ထိုအခါ၌ မင်းကြီးသည် အလွန်တရာ ကြေငံ ရွံ့တုယ့် ရကား၊ မဒ္ဒရူပသွီးတော်ကို ကဏ္ဍရသေ့အား ပေး အပ်လေ၏။

ဤကဏ္ဍရသေ့ကား ဗေဒင်နှင့်တကွ၊ အတတ်အမျိုးမျိုး ကိုတတ်သောကြောင့်၊ တန်ခိုးအုဒ္ဓါပါဒ် ကြီးကြောင်းကို ဟော တော်မူ၏။

ထိုမှ တပါးလည်း ကိသဝဏ္ဏ ရသေ့ကို ပြစ်မှားသော ဒဏ္ဍာကီမင်း၏တိုင်းပြည်အလုံးစုံသည်၊ လက်နက်မီး ပေါက် ကျသောကြောင့် ပျက်စီးဘူးကြောင်းကို၊ ၎င်းသီလာကျွန် အဋ္ဌ ကထာ(ပြည်)နံပါတ် ၁၉၃-၌ ၊

ဒဏ္ဍာကီရညော ကိသဝဏ္ဏတာပသေ သပရဒ္ဒဿ အာဝ ခေဋ္ဌိယာသကလ-ရဋ္ဌ ဝိနဋ္ဌ ၊ ၊ ဟုမိန့်ပြီ။

အနက်ကား၊ ။ ကိသဝဏ္ဏတာပသေ၊ ကိသဝဏ္ဏ ရသေ့ အား။ အပရဒ္ဒဿ၊ ပြစ်မှားခြင်း ရှိသော။ ဒဏ္ဍာကီရညော၊ ဒဏ္ဍာကီမင်း၏။ သကလရဋ္ဌ ၊ အလုံးစုံသော တိုင်းနိုင်ငံသည်။ အာဝခေဋ္ဌိယာ၊ လက်နက်မီးပေါက်ဖြင့်၊ ဝိနဋ္ဌ ကိရ၊ ပျက်စီး ဘူးသတဲ့။ ။ ဤစကားကိုကား၊ ဩက္ကာကမင်း၏ ဗျားကြီး မတ်ရာ သေနာပတိနှင့် တိုင်းသူပြည်သားတို့သည်၊ ရှေးအခါက ဖြစ်ပျက်ခဲ့ ဘူးသောအကြောင်းကိုပြောဆိုကြကုန်၏။

(တေသကုဏ) ဇာတ်တော်၌ကား၊ ဒဏ္ဍာကီမင်းသည်၊ ပြည်သူနှင့်တကွ၊ ကိသဝဏ္ဏရှင်ရသေ့ကို၊ တံတွေးဖြင့် ထွေး ခြင်း၊ အစရှိသည်တို့ကိုပြစ်မှားသောကြောင့်၊ နတ်တို့သည် မနှစ် သက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ လက်နက်မီးပစ် - မီးကျိုးစုမိပစ်၊ ရွာစေ လျှင်၊ ယူဇနာခြောက်ဆယ်ရှိသော တိုင်းပြည်အလုံး ပျက်ပြိုနိုး

ကြောင်းကိုလာ၏။ ။ပါဠိတော်တော် မမ္ဘိမပဏ္ဍာသ အဋ္ဌကထာတို့၌လည်း။ ။ ၎င်းအတိုင်းပင်လာ၏။

ထို့ပြင်လည်း ရသေ့ ငါးရာတို့ကို ပြစ်မှား သောကြောင့်။ နာဠိကေရမင်း ယျက်စီးဘူးကြောင်းကို ၎င်း။ ။ အင်္ဂီရ ရသေ့ ကိုပြစ်မှားသောကြောင့်။ အဇ္ဈနမင်း မြေမျိုခံရ၏ဟု ထိုအခါက ဩက္ကာကမင်းကြီး၏ အသင်းအပင်းဖြစ်သောသူများ ဆိုဘူးကြောင်းကို အဋ္ဌကထာ၌လာ၏။ ။ နာဠိကေရော ပဉ္စသုဘာပသ သတေသု အဇ္ဈနောစ အင်္ဂီရသေ အပရဒ္ဓေါ ပထဝီတိန္ဒြိယာနိရယံပဗ္ဗိဋ္ဌောတိ စိန္တာယန္တာ။ ။ ဟုလာ၏။ [အနက်လွယ်၏။]

တေသကုဏ ဇာတ်တော်၌ကား။ ။ အင်္ဂီတိုင်း-ဒန္တပူရ မြို့၌။ နာဠိကေရမင်းသည်။ သီလရှိသော ရသေ့ တို့ကိုသတ်၍။ ခွေးတို့ကိုစားစေသောကြောင့်။ ငရဲသို့လားရကြောင်းကိုလာ၏။

အဇ္ဈနမင်းကား။ မဟိံ သကတိုင်း၌ မင်းပြု၍။ သီလရှိသော အင်္ဂီရရသေ့ ကို လေးနှင့် ပစ်မိသောကြောင့်။ မြေမျို၍ ကြီးစွာ သောဆင်းရဲဖြင့် ငရဲ၌ခံရကြောင်းကို သာရသင်္ဂဇာတ်တော်၌ လာ၏။

ဤကားသီလရှိသောရသေ့ တို့တည်း။ ။ သီလရှိသောရသေ့ တို့ကိုပြစ်မှား၍။ ယျက်စီးဘူးသောဇာတ်တော်တို့ကားများစွာရှိကုန်၏။ ဤဆိုခဲ့ သောစကားရပ်တို့ကား သုတ်သီလကွန်အဋ္ဌကထာ၌ လာသောစကားနှင့် သက်ဆိုင်၍ သာပြဆိုလိုက်သတည်း။

ပြီး၏။

ဩက္ကာဟူသောအမည်ဖြစ်ရာပုံအကြောင်း။

ဩက္ကာဟူသောမည်ဖြစ်လာပုံကိုကား။ ဤသို့သိအပ်၏။ ထိုဩက္ကာကမင်းသည်။ စကားပြောဆိုသောအခါ၌။ ဥက္ကာကု

သို့ အရောင်တို့သည်အာခံတွင်းမှထွက်ကုန်၏။ထို့ကြောင့် ၎င်း
မင်းကို ဩက္ကာဟု ခေါ်ဝေါ်ပညတ် သမုတ်အပ်ကုန်၏။ ထို့
ကြောင့်၎င်းအဋ္ဌကထာ (ပြည်)နံပါတ် ၁၈၇-၌။ ။တဿ
ကိရ ရညောကထနကာလေ ဥက္ကာဝိယ မုခတော ပဘာနိစ္ဆ
ရတိ တဿ ဩက္ကာကောတိ သဉ္ဇာနိံသု။ ဟုမိနိပြီ။ ။
အနက်ကား။ ။တဿရညော၊ ထိုဩက္ကာကမင်း၏။ကထန
ကာလေ၊စကားပြောဆိုသောအခါ၌။ ဥက္ကာဝိယ၊ ဥက္ကာကဲ့သို့။
မုခတော၊ခံတွင်းမှ၊ပဘာ၊ ထွန်းပင်းပြောင် အရောင်တို့သည်။
နိစ္ဆရတိ ကိရ၊ထွက်ကုန်သတဲ့။ တဿ၊ ထိုသို့အလှုံ့ပြောင်
ပြောင် အာခံတွင်းမှ အရောင်တို့ ထွက်လေသောကြောင့်။ တံ၊
ဩက္ကာကဟုနာမမည်ဟီး။ ထိုမင်းကြီးကို၊ ဩက္ကာကောတိ၊
ဩက္ကာကဟူ၍။ သဉ္ဇာနိံသု၊ ခေါ်ဝေါ်ပညတ်သမုတ်အပ်
တုန်၏။

ဤကားအဋ္ဌကထာဆရာအလိုတည်း။

ဇိကာဒ္ဓိကား။ ဩက္ကာကဟူသည် တုတ်လှံတံ၌ညှိထွန်း
ထားအပ်သောဆီမီးဟူ၍တွင်ဆို၏။ ။ထို့ကြောင့်၊ ဥက္ကာတိ
ဒဏ္ဍဒိပိကာ ဟုမိနိပြီ။

၎င်းဩက္ကာကဟူသောအမည်သည်၊မြို့ကိုတည်ရန် မြေကို
သုတ်သင်သောနေ့၏ ညဉ့်၌။ ကောင်းသောနက္ခတ်၊ ကောင်း
ခဏကိုမလွန်ရလေအောင်၊ညဉ့်၌ဖြစ်သောဘေးတို့မှ ကင်းဝေး
ကြရလေအောင်၊အစောင့်အရှောက်တို့သည်၊အလင်းရောင်ကို
ရစေခြင်းငှါညှိထွန်းထားအပ်သောဆီမီးကို အစွဲပြု၍၊ ထိုမြို့၌
စိုးမိုးအုပ်ချုပ်သော မင်းကိုလည်း (ဥက္ကဋ္ဌ) ဩက္ကာက ဟုအ
မည်ပေးကြောင်းကိုလာ၏။

ထို့ကြောင့် ၎င်းဇိကာ(ဇ)နံပါတ် ၁၉၈-၌။ ။အဂ္ဂဟေ
သုန္တိ အဇ္ဈမင်္ဂလဒိဝသော တဿာသုနက္ခတ္တ တတ္ထာပိ အ

ယံသုခဏော မာဇာတိတ္တာဒိတိ ရတ္တိယယာနံ အနုရက္ခန္ဓာ
ရတ္တိယံအာလောက ကရဏတ္တာယ ဥက္ကာထပေတွာ ဥက္ကာသု
ဇလမာနေသု နာဂရဿဝတ္ထုအဂ္ဂဟေသံ တေနေတံဒီပေတိ
ဥက္ကာသု ဌိတာတိ ဥက္ကဋ္ဌာ။ ။ဟုလာ၏။ ။ဤကာဒိကာ
အလိုတည်း။

၎င်းဒိကာ၌ပင် မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာ၌လည်း။ ဤဒီ
ကာအရှင်၏ ဝါဒနှင့်တူကြောင်းကို ပြလိုသောကြောင့်။ မဇ္ဈိမ
ပဏ္ဏာသအဋ္ဌကထာယံပန ဇေဝံရတ္တံ တဉ္စနဂရံ မင်္ဂလဒိဝသေ
သုခဏောသုမဟုတ္တံ မာဇာတိတ္တာဒိတိရတ္တိယံဥက္ကာ သုထ
ပိတတ္တာ တိရတ္တံဟောတိတိ တဒပိမိနာ သံသန္ဓတိစေဝ သ
မေတိစ နဂရဝတ္ထုပရိဂ္ဂဟဿာပိ နဂရမာပန ပရိယာ
ပန္နတ္တာတိ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ။ ။ဟုညွှန်ပြလေသည်။

အပရေဆရာတို့ကား။ ထိုဩက္ကာကမင်းကြီးမြို့တည်သော
နေရာသည်။ မြေအားဖြင့်၎င်း အကြောင်းအားဖြင့်၎င်း။ လူတို့
သည်၎င်း ပြည့်စုံကုန်သောကြောင့်။ ၎င်းမြို့သည် ဂုဏ်အားဖြင့်
မြင့်မြတ်သည်ဖြစ်၍။ ထိုမြို့ကို ဥက္ကဋ္ဌဩက္ကာကဟူ၍ ဥ-ကိုဩ
ဟုသဒ္ဒါနည်းဖြင့် ဝတ္ထုဖောက်ပြန်ပြီး ခေါ်ဝေါ်ကြောင်းကို ပြပြန်
၏။ ။ထို့ကြောင့်။ ။

အပရေပန တဏန္တိဘူမိတာဂသမ္ပတ္တိယာ ဥပကာရဏ
သမ္ပတ္တိယာ မနုဿသမ္ပတ္တိယာစ တံနဂရံ ဥက္ကဋ္ဌဂုဏယော
ဂတော ဥက္ကဋ္ဌာတိနာမတဘတိတိ။ ။လောကိယာပန ဝဇန္တိ
ဥက္ကာဝာရိယတိတေသံ မာပိတကာလေတိဥက္ကဋ္ဌာ။ ။
ဝတ္ထုပိကာရော ယန္တိ ဟုလာ၏။
ပြီး၏။

မဟာသမတမင်းမှစ၍ မဋ္ဌဒေဝမင်းဖြစ်လာသည်
တိုင်အောင်၊ မင်းဆက်တို့ကို ညှိနှိုင်း၍
ပြုခြင်းအကြောင်း။

ဘဒ္ဒကမ္ဘာဝိဝဇ္ဇဋ္ဌာယဓိကင်္ဂအစ၌၊ ငါတို့ဘုရားအလောင်း
တော်သည်၊ မဟာသမတမင်းဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုမဟာ သမတ
မင်း၏သားကား၊ (၂) ရောဇမည်၏၊ ၎င်းရောဇ၏သား။ (၃) ဝရ
ရောဇ၊ ၎င်း၏သား။ (၄) ကာလျာဏ၊ ၎င်း၏သား။ (၅) ဝရကာ
လျာဏ၊ ၎င်း၏သား။ (၆) မန္ဒာတု၊ ၎င်း၏သား။ (၇) ဝရမန္ဒာတု၊
၎င်း၏သား။ (၈) ဥပေါသထ၊ ၎င်း၏သား။ (၉) ဝရ၊ ၎င်း၏သား။
(၁၀) ဥပဝရ၊ ၎င်း၏သား။ (၁၁) မဋ္ဌဒေဝ ဟူ၍ သီလက္ခန္ဓာ အဋ္ဌ
ကထာ၌လာ၏။ ဤသို့ အဋ္ဌကထာဆရာဆိုခြင်း သည်လည်း။
ပေါ်လွင်ထင်ရှားသောမင်းတို့ကိုသာတွင်ဆို၏ဟု ပိဋကဓာရ
ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များဆုံးဖြတ်သည်ကို နာခံမှတ်သားသိုက်ရပေ၏။
ဤဆရာတို့လိုယူမှလည်း၊ ဒီပဝင်စာကိုယ်၊ မဟာဝင်စာကိုယ်၊
ဗောဓိဝင်စာကိုယ်၊ ၎င်းဒီကာတို့၌လာသောစကားနှင့် တသား
တည်းရှိချိမ့်မည်။

(မှတ်ချက်) ဒီပဝင်ကို သီဟိုဠ်ကျွန်း အနုရာဇမြို့ တောင်
တက်မေဃဝနံ၊ ဥယျာဉ်တွင်း၌ တည်ထောင် ဘန်ဆင်းထား
အပ်သော မဟာဝိဟာရ ကျောင်းတိုက်နေ မထေရ်တပါးပြု
သည်။ မဟာဝင်ကို သီဟိုဠ်ကျွန်း ရှင်မဟာနာမပြုသည်။ ။
ဗောဓိဝင်ကို သီဟိုဠ်ကျွန်း ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့၊ သီဟိုဠ်
ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသည်ကို၊ သီဟိုဠ်ကျွန်းနေ အရှင်
မဟာ ဥပတိဿမထေရ်၊ မာဂဓဘာသာ ပြန်ဆို ရေးသား
ကြောင်းကို မိုင်းခိုင်းမြို့စား အတွင်းဝန်မင်း ရေးသားစီစဉ်အပ်
သောပိဋကတ်သမိုင်း၌လာ၏။ ၎င်းကျမ်းတို့ကို နိဂုံး၌လည်းပါ၏။
ဤဗောဓိဝင်ကျမ်းကို ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ သီဟိုဠ်ဘာသာ

ဖြင့် ပဋ္ဌမရေးသားသည်ဟု လာသောကြောင့်၊ ခိုင်လုံသော ကျမ်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ဒီပဝင်စသောစာကိုယ်ကျမ်းများအရကား။ မဟာသမတ မင်းမှသည်။ မဇ္ဈဒေဝမင်းတိုင်အောင်။ ၁၆၈၅၅၆-တထိန်း ခြောက်သောင်း ရှစ်ထောင် ငါးရာငါးဆဲ့ခြောက် ရှိကြောင်းကို ဒီပဝင်စာကိုယ် [၁၀]ကြောင်းပေ(ထ)အချပ် ဝမ်းဘက်တွင် လာသည်။ ရှည်အံ့မည်စိုး၍ပါဠိကို မရေးလိုက်သတည်း။

ထို မဇ္ဈဒေဝ မင်းမှသည်။ ဩက္ကာကမင်း တိုင်အောင်။ (၈၄၀၀၀)ရှိကြောင်းကို၊ သိလက္ခနံအဋ္ဌကထာ၌။ ။မဇ္ဈ ဒေဝသံ ပရမ္ပရာ ယ စတုရာသီတိ ခတ္တိယ၊ သဟဿာနိ အ ဟောသုံ-ဟုလာ၏။ ။ဤအတူ ဒီပဝင်စာကိုယ်[၁၀]ကြောင်း ပေ(ထာ)အချပ်၌။ ။မဇ္ဈဒေဝါ မဟာဒါနပတိအာဟု စတု ရာသီတိ သဟဿာ။ ။ဟူ၍လာ၏။ ကြွင်းသောကျမ်းတို့၌ လည်း။ ၎င်းနည်းအတူပင်လာ၏။

မဟာသမတမင်းမှသည်။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းတိုင်အောင် ပြခြင်းအကြောင်း။

မဟာသမတမင်းမှသည်။ မဇ္ဈဒေဝမင်းတိုင်အောင် မင်း၊ ဆက်ပေါင်း။ (၁၆၈၅၅၆)ရှိခြင်းကြောင့်၎င်း။ မဇ္ဈဒေဝမင်းမှ သည်။ ဩက္ကာကမင်းတိုင်အောင်။ [၈၄၀၀၀]ရှိခြင်းကြောင့်။ ၎င်းနှစ်ရပ်ပေါင်း (၂၅၂၅၅၆) နှစ်ထိန်းငါးသောင်းနှစ်ထောင် ငါးရာငါးဆဲ့ ခြောက်ရှိ၏။ ။ထိုဒီပဝင်စာကိုယ်၌ လာသော။ ဩက္ကာကမင်း၏သား။ ဩက္ကာမုခမင်းမှစ၍။ ငါတို့ ဘုရားအ လောင်း။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းတိုင်အောင် [၃၃၄၅၆၆]သုံးထိန်း သုံး သောင်း လေးထောင်ငါးရာ ခြောက်ဆယ်ကိုးဆက်ရှိ၏။ ။ သည်ကိုရည်၍ သံတော်ဆင့် စိန္တကျော်သူ စပ်ဆိုသော မင်း ဆက်လက်၌။ ။သဒ္ဓကပ်ကမ္ဘာ၊ ပေါ် ဦးခါက၊ ပြဟ္မာ့သား

မြေး၊ စုရုံးဝေး၍၊ ဘုန်းမွေးပွင့်မှု၊ ဗောဓိဇုန်ကို၊ ကြည်ယုံနှင်လန်း၊
ဘိသိက်သွန်းလျက်၊ ဦးစွန်းထိပ်ဗွေ၊ စိုးရှပ်စေကာ၊ ချမ်းမြေ့လယ်
ယာ၊ သိုင်ချုပ်ချာသည်၊ မဟာသမ္မတ၊ ပေါ်စမှန်ဘူး၊ လူထိပ်မှူးမှ၊
ချီးကြူးရိုက်ထိန်း၊ နှစ်ထိန်းငါးသောင်း၊ နှစ်ထောင်ငါးရာ၊ ဆက်
ကာစံမြောက်၊ ငါးကျိပ်ခြောက်တည့်၊ နှစ်ထောက်စဉ်ရှည်၊
ဆယ် ကိုးပြည်ဝယ်၊ ငါးမည်အင်္ဂါ၊ မင်းတန်းသာနှင့်၊ ဥက္ကာ
ကရာဇ်၊ တိုင်အောင်ဖြစ်၏။ ရင်နှစ်သည်းချာ၊ ထိုကဖြာသား၊
ဥက္ကာမုခ၊ မင်းကစ၍၊ လောကသုံးပိုင်၊ မင်းဆုံးတိုင်အောင်၊
ခရိုင်သုံးဝ၊ ကပိလဝယ်၊ သကျမျိုးပေါင်း၊ ဖြန့်မိုးဆောင်းသား၊
ရှစ်သောင်းနှစ်ထောင်၊ ရန်အောင်ရွှေမှောက်၊ ကျိပ်သုံးယောက်
တည့်၊ ရှေ့နောက်တွက်ကျုံး၊ နှစ်စုရုံးမှု၊ သုံးသိန်းသုံးသောင်း၊
လေးထောင်ငါးရာ၊ စဉ်လဆက်စိုး၊ ခြောက်ကျိပ်ကိုးသည်၊
နောက်မိုး-ငါတို့၊ ထိပ်ပန်တည်း။ ၊ ဟု စပ်ဆိုလေသည်။

တတိယ ဩက္ကာကမင်းဆက်မှစ၍၊ သကျသာကီဝင်မင်း
ဖြစ်ပုံအကြောင်းကိုကား—ရှည်အံ့စိုး၍မရေးလိုက်သတည်း။

သုတ်သီလက္ခန္ဓာအဋ္ဌကထာ၌လာသော
ပါပဗာဟိရ ရံသေ တို့၏ အသုံးအဆောင်ကို
ပြခြင်းအကြောင်း။

ဤရံသေ တို့၏အကြောင်းကို၊ နေဝံနားက ဗေဒင်သရဏ္ဍာယ်
သောရံသေ တို့နှင့်စပ်လျဉ်း၍သာ ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ပါပဗာဟိရ ရံသေ တို့၏အသုံးအဆောင်ဟူသည်တို့ကား
(၁)ရံသေ မီးပွတ်၊ (၂)ရေသောက်ကရား၊ (၃)ယစ်ပူဇော်သော
အခါ၌အသုံးပြုသောယောင်းမ၊ (၄)သားမြီးယပ်၊ အစရှိသည်တို့
တည်း။ အကြောင်းကို အာဒိလဒ္ဓါနှင့်ယူလေ။

ထို့ကြောင့်—အဋ္ဌကထာ (ပြည်)နံပါတ် ၁၉၅-၅။ ခါရီ
ဝိမောဒါယာတိဇ္ဈေ ခါရီတိ အရဏီ ကမဏ္ဍာလု သုဇာ စာမ
ရာဒယော တာပသပရိက္ခာရော။ ၊ ဟု မိန့်ပြီ။

အနက်ကား။ ခါရိဝိမောဒါယာတိ ဣတ္ထိ။ - (၅) ခါရိတိ။
ခါရိဟူသည်ကား။ အရဏီ၊ ကမဏ္ဍလု၊ သုဇာစာမရာဒယော၊
ရသေ့ မီးပွတ်၊ ရေသောက်ကရား၊ ယစ်ပူဇော်သောအခါ၌ အသုံး
ပြုသောယောင်းမ၊ သားမြီးယပ်၊ အစရှိသည်တို့သည်။ တာပသ
ပရိက္ခာရော၊ ရသေ့ တို့၏ ပရိက္ခရာမည် ကုန်၏။

အစိအရင်ဟူရာ၌လည်း။ ရသေ့ တို့၏ ထမ်းပိုးပင်တည်း။
၎င်း ထမ်းပိုးကိုလည်း။ အဒိသဒ္ဓါဖြင့် ပရိက္ခရာထံသို့ သွင်း၍
ရေတွက်အပ်၏။ ။ ထို့ကြောင့်- အဋ္ဌကထာ၌။ ဝိမောတိ
ကာဇော တသ္မာခါရိသရိတံကာဇမာဒါယာတိအတ္ထော- ဟု
မိန့်ပြီ။ ။ သုဇာ၊ ဟူသောပါဌ်ကိုအချို့ စာစောင်တို့၌ သုစိဟု
ရှိ၏။ ဤစကားကို ဝိကာ၌ထင်ရှားလတ် သတည်း။

အဋ္ဌကထာစကားပြီး၏။

၎င်းဝိကာ၌လာသော ပါပဗာဟိရ၊ ရသေ့ တို့၏အသုံးအဆောင်
ကိုပြခြင်းအကြောင်း။

၎င်းရသေ့ တို့၏အသုံးအဆောင်ပရိက္ခရာကား။ (၁) မီးပွတ်
နှင့်မီးခံ နှစ်ခုတို့၏အပေါင်း။ ။ ဤမီးခံဟူရာ၌လည်း။ ကြူပင်
ဝါးခေါက် စသောတရားဟုမှတ်လေ။ (၂) ရေကရား။ (၃) ယစ်
ပူဇော်သောအခါ၌အသုံးပြုသောယောင်းမ။ (၄) သားမြီးယပ်။
အဒိသဒ္ဓါဖြင့် (၅) တောင်ဌေး။ (၆) အိုး- အစရှိသည်တို့တည်း။
ထို့ကြောင့် ဝိကာ၌။ ။

ခါရိတိ တာပသပရိက္ခာရသေတံအဓိဝစနံ သောစအနေ
က ဘေဒေါတိ ဝိဘဇိတွာ ဒသေတု အရဏီတိ အာဒိဂုတ္တံ
တတ္ထ အရဏီတိ ဟေဋ္ဌိမုပရိမဝသေန အဂ္ဂိမေနက အရဏီ
ဒ္ဓယံ ကမဏ္ဍလုတိ ကုဏ္ဍိကာ သုဇာတိ ဟောမဒဗ္ဗိ။ ။ ဟု
မိန့်ပြီ။

အနက်ကား။ ခါရိတိတေ၊ ခါရိဟူသောဤစကားသည်
တာပသပရိက္ခာရဿ၊ ရသေ့ ပရိက္ခရာ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်

တည်း။ သောစ၊ ထိုပရိက္ခရာသည်လည်း။ အနေကတေဒေါ၊ များသောအပြားရှိ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝိဘဇိတွာ၊ ဝေဖန်၍။ ဒသေ တုံ၊ ပြုခြင်းငှါ။ အရဏီတိအာဒိ၊ ဤသို့ အစရှသောစကားရင်းကို၊ အာစရိယေန၊ အဋ္ဌကထာဆရာသည်။ ဝုတ္တံ၊ မိန့်အပ်ပြီ။ တတ္ထ၊ ထိုပရိက္ခရာဟူရာ၌။ အရဏီတိ၊ အရဏီဟူသည်ကား။ ဟေဋ္ဌိမု ပရိမဝသေန၊ အထက်အောက်တို့၏အစွမ်းအားဖြင့်၊ အဂ္ဂိမ မနက အရဏီဒွယံ၊ မီးပွတ်မီးခံနှစ်ခုတို့၏အပေါင်းတည်း။ ကာ မဏ္ဍလူတိ၊ ကာမဏ္ဍလူဟူသည်ကား။ ကုဏ္ဍိကာ၊ ရေကနား တည်း။ သုဇာတိ၊ သုဇာဟူသည်ကား။ ဟောမဒဗ္ဗိ၊ ယစ်ပူဇော် သောအခါ၌အသုံးပြုသောယောင်းမတည်း။

သုဇာသဒ္ဓါသည် ယစ်ပူဇော်သောအမှု၌၊ ယစ်ထမင်းကို ထုတ်အပ်သောယောင်းမဖြစ်ကြောင်းငိုကာ၌လာ၏။

ထိုယောင်းမအကောက်ယောက်သွားအပြားဖြင့်၊ တကြိမ် ၎င်း ၂-ကြိမ်၎င်းယစ်ထမင်းကိုယူ၏။ ထို့ကြောင့်ငိုကာ၌။ ၊ ယထာတံ ကုဋ္ဌဒန္တသုတ္တေ ပဋ္ဌမောဝါဒု တိယော သုဇာ ပဂ္ဂ ဟန္တန္တနန္တိ၊ ၊ ဟုမိန့်ပြီ။

ထိုအခြင်းအရာအားဖြင့်ဤယစ်အမှု၌ပြုသောသုဇာသည် ယောင်းမဖြစ်ကြောင်းကိုဆရာမိန့်၏ဟု၊ ထပ်ကွန့်၍ပြလိုသော ငိုကာ ဆရာသည်။ ၊ တထာဟိဣမသ္မိံ ယေဝဋ္ဌာနေအာစရိ ယေန ဝုတ္တံ သုဇာတိဒဗ္ဗိတိ၊ ၊ ဟုမိန့်ပြီ။

ထိုသုဇာဟူသောပါဌ်ကိုငိုကာ၌ဤသို့ဝိဂြိုဟ်ပြု၏။ ဟဗျန္နာ ဒိနံ သုခဂဟဏတ္ထံ ဇာတိတိဟိ သုဇာဟဗျန္နာဒိနံ၊ ယစ်ထမင်း အစရှိသည်တို့ကို၊ သုခဂဟဏတ္ထံ၊ ချမ်းသာစွာယူနိုင်စေခြင်း ငှါ။ ဝါ၊ အယူလွယ်စေခြင်းငှါ။ ဇာတိ၊ ဖြစ်သည်တည်း။ ဣတိ၊ ကြောင့်၊ ဟိသုဇာ၊ မည်၏။

ကေဓိဆရာတို့သည်၊ ယခုဆိုအပ်သောစကားမျှကို မမှတ် မူ၍၊ သုဓိ-ဟု ပါဌ်ထားကြကုန်၏။ ဤသို့ထားခြင်းသည် မသင့် လျော်ခြေ၊ အတယ်ကြောင့်နည်းဟုမူ၊ အဋ္ဌကထာဆရာ ဖွင့်အပ်

သည်၏အဖြစ်ကြောင့်တည်းဟု သိလက္ခဏာနိကာ စာမျက်နှာနံ
ပါတ် ၂၅၁-၌၊ ကေဗိပနုဗ္ဗမမတ္တမဝိစရေတွာ တုန္ဒုတ္တမေဝ
ဂဟေတွာသုစိတိ ပဋ္ဌန္တိ၊ တဒယုတ္တမေဝအာစရိယေနတထာ
အဝဏ္ဏိတတ္တာ၊ ။ဟုမိနိပြီ။

(တပါးသောရသေ့တို့အကြောင်း။)

ဤဆိုခဲ့သောပရိက္ခရာကိုဆောင်ကုန်သော ရသေ့တို့သည်
ကား၊ရသေ့ယုတ် ရသေ့မိက်တို့ဟည်း။ ထိုရသေ့တို့မှတပါး
အကြင်သူသည် ရဟန်းပြု၏။ထိုသူသည် အဓိသီလ၊ အဓိစိတ္တ
အဓိပညာဟုဆိုအပ်သော သုံးပါးသော သီလတို့ကို ဖြည့်ခြင်း
ဌာမစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍၊ သာသနာတော်၌ အလန္တူကျင့်၍နေ၏။
ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုလန္တုပေသလ၊ သိက္ခာကာမ၊ သီလဝန္တ ပုဂ္ဂိုလ်တို့
သည်၊ စက်ဆုတ်ရှံရှာသည်ဖြစ်၍၊ ငါတို့သည် အသင်နှင့်အတူ၊
ဥပုသ်ပြုခြင်း၊ ပဝါရဏာပြုခြင်း၊ သံဃာကံစသော အမှုတို့ကို
မပြုလိုဟုဆို၍၊ ထိုရဟန်းကို နှင်ထုတ်ခြင်းသော်၎င်း၊ ကြံဉ်
ထားခြင်းကိုသော်၎င်း ပြုကြကုန်၏။ ထိုသီလသုံးပါးကို ဖြည့်
ခြင်းဌာမစွမ်းနိုင်သောရဟန်းသည်၊ သာသနာတော်၌ ပဋိပတ်
ကိုဖြည့်ခြင်းဌာမစွမ်း၏။ သင်ရုံးသွားနှင့်တူ၏။ ဆင်းရဲ၏။
ရသေ့အဝတ်ဖြင့် နေရသည်ကား။ ဖြည့်ခြင်းဌာလွယ်၏။ လူ
အများလည်းချီးမွမ်း၏ဟု ကြံပြီးလျှင်၊ လူထွက်ပြီးရသေ့ ပြု
လုပ်၏။ထိုရသေ့ပြုလုပ်နေသောသူကို၊ တပါးသော ရဟန်းတို့
မြင်၍၊ သင်သည် အဘယ်အထွက်ကြောင့် လူထွက်ပြီးရသေ့
လုပ်သနည်းဟု မေးသောအခါ၌၊ ထိုရသေ့သည် သာသနာ
တော်၌၊ ရဟန်းပြု၍ ရွက်ဆောင်ရသောအမှုသည်၊ အလွန် ဝန်
လေးကြောင်းကိုပြော၏။ ဤရသေ့ ဝတ်နှင့်ကား၊ မိမိအလိုရှိတိုင်း
နေရ-ကျင့်ရ-သွားရ-လာရကုန်၏ဟုဆို၏။ ထိုအခါ၌ ရဟန်း
တို့သည်၊ ဤရသေ့၏အဖြစ်သည်ကား။ မိမိအလိုရှိတိုင်း သွား

ရ,လာရ,ကျင့်ရသည်ဖြစ်အံ့။ ငါတို့လည်း ဤရသေ့နှင့်အတူ ပြုလုပ်အံ့ဟုကြံပြီး။ လူထွက်၍ ရသေ့ရဟန်း ပြုကြကုန်၏။ အတူလိုက်၍ကျင့်ကုန်၏။ အတူလိုက်၍နေကုန်၏။ ဤသို့သော နည်းအားဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်မှ ရသေ့အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သော သူတို့များကုန်၏။ ထိုအခါ၌ သာသနာတော်ကြီးသည်။ ဆုတ်ယုတ် ပျက်စီး ပြီးလျှင်၊ ဤအမည် ရှိသော ဘုရားသည် လောက၌ပွင့်တော်မူ၏။ ဤအမည်ရှိသော သာသနာတော်ကြီးသည်ဖြစ်၏ဟုရှင်လူတို့၏နား၌ ကြားဘူးကာမျှသာ ရှိတော့မည်။ ထိုကြောင့်-ရသေ့တို့သည်။ သာသနာကြီး၏ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းမည်၏ဟု ဘုရားဟောတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့်- သုမင်္ဂလဝိလာသိနိမည်သော ဒိဗ္ဗဒါနိကာယ အဋ္ဌကထာ၊ အဗ္ဗဋ္ဌသုတ်အတွင်စာမျက်နှာနံပါတ် ၁၆၅-၌ ။

ဣမသိဉ္စိသာသနေး၊ ပဗ္ဗဇိတွာတိသော သိက္ခာပူရေတု ။ အသက္ကေန္တံ လဇ္ဇိနောသိက္ခာ ကာမာနတ္ထိ တယာ သဒ္ဓိဉ္စပေါ သထောဝါ ပဝါရဏာဝါ၊ သံဃာကမ္ပံဝါဇိဂုတ္တိတွာ ပရိဝဇ္ဇိန္တိ သောဒုက္ကရံ ခုရဓာရူပမံ သာသနေး ပဒိုပတ္တိပူရဏံဒုက္ခံ တာ ပသပဗ္ဗဇ္ဇာပန သုကရာစေဝ ဗဟုဇနသမ္ပတာ စာတိဝိဗ္ဗ မိတွာ တာပသော ဟောတိ အညေသံဒိသွာ ကိတယာက တန္တိပုစ္ဆန္တိ သောသာရိယံတုမ္ဘာကံ သာသနေးကမ္ပံ ဣပေန သဆန္ဒစားရိနော မယန္တိ ဝဒတိ သောပိယဒိဇံအဟာမ္ပိ ဧတ္ထေဝ ပဗ္ဗဇာပိတိ တဿ အနုသိက္ခန္တော တာပသောဟောတိ ဝေ မညေပိအညေပိတိ ကမေန တာပသာဝ ဗဟုကာဟောန္တိတေ သံဗုဒ္ဓကာလေ သာသနံဩသက္ကိတံနာမ ဘဝိဿတိ လော ကေဝေရူပေါဗုဒ္ဓေါနာမ ဥပ္ပဇ္ဇိ တဿ ဤဒိသံနာမ၊ သာသနံ အဟောသိတိ သုတမတ္တမေဝ ဘဝိဿတိ ဣဒံသန္ဓာယ သဂ ဝါ တာပသပဗ္ဗဇ္ဇံ သာသနုဿဝိနာသန မုခန္တိအာဟာ။ ။ဟု မိန့်ပြီ

အနက်ကား။ ။ဟိ၊ဝိတ္ထာရေမိ၊ထိုစကားကိုအကျယ်ချဲ့၍
 ဆိုဦးအံ့။ ဣမသ္မိံသာသနော၊ ဤဘုရားသာသနာတော်ကြီး အ
 တွင်း၌၊ပဗ္ဗဇိတွာ၊ရဟန်းပြု၍။ တိသော၊သုံးပါးကုန်သော။ ဝါ
 အမိသီလ၊အမိစိတ္တ၊အမိပညာဟု ဆိုအပ်ကုန်သော။ သိက္ခာ၊
 သိက္ခာတို့ကို။ပူရေတု၊ဖြည့်ခြင်းငှာ။အသက္ကောန္တံ၊ မစွမ်းနိုင်
 သောရဟန်းကို။လဇ္ဇိနော၊မကောင်းမှုကို စက်ဆုပ်လေ့ ရှိကုန်
 သော။ သိက္ခာကာမာ၊ သိက္ခာသုံးပါးကိုအလိုရှိကုန်သော။ ဝါ၊
 အမိသီလ၊အမိစိတ္တ၊အမိပညာဟုဆိုအပ်သော သိက္ခာသုံးပါး
 ကိုအလိုရှိကုန်သော၊ဘိက္ခု၊ရဟန်းတို့သည်။ (ထည့်)တယာ
 သင်နှင့်၊သန္တံ၊တကွ၊ဥပေါသထောဝါ၊ ဥပုသ်ကိုမူလည်း၎င်း။
 ပပါရဏာဝါ၊ပဝါရဏာကိုမူလည်း၎င်း။ သံဃာကမ္ပံဝါ၊ သံဃာ
 ကံကိုမူလည်း၎င်း။က-ထံ၊ပြုခြင်းငှာ။ နုတ္တိနုတ္တိသိ၊ အလိုမရှိ။
 ဣတိ၊ဤသို့။ဇိရုန္တိတွာ၊စက်ဆုပ်၍။ပရိဝဇ္ဇန္တိ၊ ကြဉ်ထားကြ
 ကုန်၏။ သော၊ ထိုသာသနာတော်ကြီး၌။ သိက္ခာ သုံးပါးကို
 ကောင်းစွာဖြည့်စွမ်းနိုင်သောသူသည်။ သာသနော၊ သာသနာ
 တော်၌။ပဋိပတ္တိပူရဏံ၊နိဗ္ဗာန်ရောက်ရာရောက်ကြောင်းအကျင့်
 မြတ်ပဋိပတ်ကိုဖြည့်ရခြင်းသည်။ဒုက္ကရံ၊ခဲယဉ်းလှချေ၏။

(၁) (ချရဇာရူပမံ၊သင်ရုံးသွားပေါ်မှာနင်း၍သွားရသည်
 နှင့်တူ၏။)ဒုက္ခံ၊ဆင်းလည်းဆင်းရဲ၏။တပသပဗ္ဗဇ္ဇာပန၊ရသေ့
 ရဟန်းတို့မည်သည်ကား။ သုကရာစေဝ။ ဖြည့်ခြင်းငှာလွယ်
 သည်လည်း။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ဗဟုဇနသမ္ပတာစ၊ လူအများချီး
 မွမ်းသမုတ်အပ်သည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။
 စိန္တေတွာ၊ကြံ၍။ဝိဗ္ဗမိတွာ၊လူထွက်၍။တာပသော၊ ရသေ့ပြု
 လုပ်သည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။

(၂) (အညော၊တပါးကုန်သောရဟန်းတို့သည်။)တံ၊ ထို
 ရသေ့ကို။ ဒိသွာ။ မြင်၍။ ကိံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ တယာ၊သင်
 သည်။ဣဒံကမ္ပံ၊ဤအမှုကို။ကတံ၊ပြုအပ်သနည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။

ဝုစ္ဆန္တိ၊ မေးကြကုန်၏။ သော၊ ထိုရသေ့သည်။ သာသနော၊ သာသနာတော်၌၊ တုမှာကံ၊ သင်တို့၏၊ ကမ္ပံ၊ အမှုသည်၊ ဘာရိယံ၊ ဝန်လေးစွာ၏။

(၃) (အုပနု၊ ဤရသေ့ရဟန်း၏၊ အဖြစ်၌ကား။) ယေံ၊ ငါတို့သည်။

(၄) (သဆန္ဒစာရိနော၊ အလိုအတိုင်းသွားလာကျင့်ကြံရကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ဝဒတိ၊ ဆို၏။ သောပိ၊ ထိုရဟန်းသည်လည်း။ အုပ၊ ဤရသေ့ရဟန်း၏။

(၅) (အနုသိက္ခန္တော၊ အတုကိုကျင့်သည်ဖြစ်၍။) တပသော၊ ရသေ့သည်၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဝေံ၊ ဤအတု၊ အညေဝိ။ တပါးကုန်သောရဟန်းတို့သည်လည်း။

(၆) (အနုသိက္ခန္တော၊ အယူကို အစဉ်တစိုက် လိုက်၍ ကျင့်ကုန်သည်။) ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ကမေန၊ အစဉ်အားဖြင့်၊ တာပသာဇ၊ ရသေ့တို့သည်သာလျှင်၊ ဗာဟုကာ၊ များကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုရသေ့တို့၏။ ဥပ္ပန္နံကားလ၊ များစွာဖြစ်သောအခါ၌၊ သာသနံ၊ သာသနာတော်သည်၊ သြသက္ကိတံနာမ၊ ဆုတ်ယုက်သည် မည်သည်၊ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ်၊ လောကေ၊ လောက၌၊ ဝေရူပေါ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော၊ ဗုဒ္ဓေါနာမ၊ ဘုရားမည်သည်၊ ဥပ္ပန္နံတိပွင့်တော်မူ၏။ တဿ၊ ထိုဘုရား၏။ ဤဒိသံနာမ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော၊ သာသနံ၊ သာသနာတော်ကြီးသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ သုတမတ္တမေဝ၊ ကြားဘူးမျှသည်သာလျှင်၊ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ်၊ ဣဒံဘာဝနံ၊ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းကို၊ သန္ဓာယ၊ ရည်၍၊ ဆဂဝ၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်၊ တာပသပဗ္ဗန္တံ၊ ရသေ့ရဟန်းပြုသည်ကို၊ သာသနဿ၊ သာသနာတော်၏။ ဝိနာသနမုခန္တိ၊ ပျက်ကြောင်းဟူ၍အာဟ၊ ဟောတော်မူ၏ဤကားအနက်၊ ကွင်းပြထားသောနေရာတို့၌၊ ဝိကာကိုမှီ၍ အနက်ယောဇနာပုံကိုပြထားသည်။

- (၁) ခုရစာရူပမန္တိ။ ခုရစာရူ နံ မတ္တကောနေဝ အတ္တံမိ
တွာဂမနူပမံ။
- (၂) အညေတိ အပရေဘိက္ခူ။
- (၃) ဣစာတိတာ ပသပဇ္ဇာယ။
- (၄) ဆန္ဒေနသဟစရံန္တိတိ၊ သဆန္ဒစာရိနော ယထာ
ကာမံပဋိပန္နာကာဟိဝုတ္တံဟောတိ။
- (၅) အနုသိက္ခန္တော။၌၊ အဋ္ဌကထာအနက်။.....
- (၆) အနုသိက္ခန္တော၌၊ ဝိကာအနက်။ထို့ကြောင့် ဝိကာ
၌အနုသိက္ခန္တောတိ ဒိဋ္ဌာနုဂတိယာ သိက္ခန္တော၊ ဟုမိန့်ပြီ။

ဤဆိုခဲ့သောစကားရပ်တို့သည်ကား။ သာသနာတော်အ
တွင်း၌၊ ဉာဏ်မှောက်မှား၍၊ ရသေ့ ပြုလုပ်မိသောသူတို့၏။ အာ
ဒိနဝကိုထုတ်တော်ပြခြင်းတည်း။

ကျမ်းတတ်အကျော် ဆရာတော်တို့ကား။ ဤစကားရပ်၌၊
မူလဘူတဖြစ်သော၊ ရဟန်းဘောင်မှ၊ ရသေ့ ဘောင်သို့၊ ကူး-
မြောက်ခြင်းကြောင့်၊ သာသနာပျက်စီး၏။ ထိုရသေ့ မူလအခြေခံ
မရှိလျှင်၊ သာသနာတော် ပျက်စီးမည်မဟုတ်၊ အကယ်၍ရ
ဟန်းဘောင်မှ၊ ရွှေ့လျောသော၊ ရသေ့ မရှိသော်လည်း။ လူ့
ဘောင်မှ၊ ရသေ့ ပြု၍နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ ရဟန်းတို့ မြင်၍၊ ထိုရ
သေ့ အတူကိုလိုက်သဖြင့်။ သာသနာတော်ကြီး၊ ထိခိုက်ပျက်
စီးနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ရသေ့ တည်းဟူသော၊ ဇနကာဝိနာသန
သတ္တိသည်၊ ပျက်ပြားစေတတ်သောကြောင့်။ သာသနာတော်
ကြီးအတွင်း၌၊ ရသေ့ ပြုခြင်းသည်၊ အလွန်ဉာဏ်မှောက်မှားကြ
ကုန်၏။ ဘုရားသာသနာတော်ကြီး အတွင်း၌၊ ကြိုကြိုက်ကုန်
သောသူတို့သည်၊ ဘုရားဟောတော်မူအပ်သော။ သုတ် ဝိနည်း
အဘိဓမ္မာတို့၌လာသော၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရာရောက်ကြောင်းတရား
တို့သည်။ များစွာရှိကုန်၏။ ထိုတရားတို့ကို၊ ကျင့်သုံးဆောက်
တည်လျှင်၊ နိဗ္ဗာန်သို့လည်းရောက်စေနိုင်၏။ သို့မဟုတ်၊ မဂ်ဖိုလ်

၏အခြေခံလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ဗာဟိရ-ရသေ့တို့မှာ၊ ထိုသို့ဟော
 ကြားမည့်သူမရှိ၍ မိမိဥာဏ်စွမ်းဖြင့်၊ မိမိ သိသမျှသောတရား
 တို့ကိုသာ၊ ကျင့်သုံးဆောက်တည်နေရ၏။ ထိုသာသနာအပ၊ ဗာ
 ဟိရ-ရသေ့တို့သည်၊ ဥပေါသထင်္ဂံ၊ ဗြဟ္မဝိဟာရမျှ ကိုသာ၊
 ကျင့်သုံး ဆောက်တည်၍၊ နေရသဖြင့်၊ မြတ်သောအရိယာ
 ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်သို့လည်း မရောက်နိုင်၊ မဂ်ဖိုလ်၏အခြေလည်းမ
 ဖြစ်နိုင်။ လောကီဈာန်တို့၏၊ အခြေမျှသာဖြစ်ပြီး နေရလေသည်။
 ထိုရသေ့တို့သည်၊ အထက်တန်းစား ကျင့်သုံးဆောက်တည်
 သော၊ ဥပေါသထင်္ဂံ၊ ဗြဟ္မဝိဟာရများနှင့်သာ၊ ဆောက်တည်၍
 နေရခြင်းကြောင့်၊ ရဟန်းတို့နှင့်၊ ထောက်ဆလျှင်၊ ဝိဇ္ဇာစရဏ
 နှင့်၊ ပြည့်စုံကုန်သော ရဟန်းတို့၏၊ ယုတ်ညံ့သောကပ္ပိယမျှ
 သာတည်း။ ထို့ကြောင့်၊ သုတ်သီလက္ခာန် အဗ္ဗဋ္ဌသုတ်ပါဠိတော်
 ၌၊ သောအညဒတ္ထုဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နသေဝံ။ ပရိစာရိကော
 သမ္ပန္နတိ။ ။ ဟု၍ဟောတော်မူ၏။ ။ အဗ္ဗဋ္ဌ၊ အဗ္ဗဋ္ဌလုလင်၊
 အညဒတ္ထု၊ စင်စစ်သော်ကား။ သော၊ ထိုဝိဇ္ဇာစရဏကို မပြီးစေ
 နိုင်၍။ တောအရပ်၌၊ ရသေ့တရားကိုသာ အားထုတ်၍နေကြ
 ကုန်သော ရသေ့အပေါင်းတို့သည်၊ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နသေဝံ။
 ဝိဇ္ဇာစရဏတရားနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော ရဟန်းကောင်းရဟန်း
 မြတ်တို့၏သာလျှင်ပရိစာရိကော၊ အလုပ်အကျွေးကပ္ပိယသည်။
 ဝါ၊ ကပ္ပိခြင်းကိုပြုရခြင်း။ သပိတ်ကိုခရီးဦးကြိုယူခြင်း။ တဖန်
 ကပ်ခြင်း။ ခြေဆေးရခြင်း စသောဝတ်ကိုပြုရခြင်း၏ အစွမ်း
 အားဖြင့်၊ ယုတ်ညံ့သောအလုပ်အကျွေးသည်။ သမ္ပန္နတိ၊ မ
 ချွတ်ကေန်အမှန်ဖြစ်ရလေ၏။

ပရိစာရိကော၌ ပဋ္ဌမအနက်ကား ပါဠိတော် အနက်မြတ်
 တည်း။ ဒုတိယအနက်ကား အဋ္ဌကထာအနက်တည်း။ ထို့
 ကြောင့် သုသီလက္ခာန်အဋ္ဌကထာ စာမျက်နှာနံပါတ် ၁၉၅-၌၊
 ပရိစာရိကောတိ ကပ္ပိယကရဏပတ္တံပဒိုဂ္ဂဟဏ ပါဒဇောဝ
 နာဒိဝတ္ထကရဏဝသေန ပရိစာရိကော။ ဟုဖွင့်ပြတော်မူပြီး

လျှင် ဂုဏ်အားဖြင့်လည်းယုတ်ညံ့ကြောင်းကို၊ ဂုဏ်ဝသေခံ
ပိဝေယျာဝစ္စကရဏဝသေနေပိ လာမကောသေဝ။ ဟုပြုပြန်
လေသည်။ အနက်လွယ်၏။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဘုရားသာသနာ
တော်နှင့်ကြိုကြိုကြက်ကုန်သောရသေ့ တို့သည်။ မိမိတို့၏အပြုအ
မူယုတ်ညံ့ သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ရဟန်းပြုကြကုန်၏။

အဘယ်မည်သောရသေ့ တို့သည်၊ ဘုရားရှင် သာသနာ
တော်အတွင်း၌ ရသေ့ အဖြစ်ကိုယုတ်ညံ့ ကြောင်းသိ၍ ရဟန်း
ပြုကုန်သနည်းဟူမူကား။ မဟာဝါပါဠိတော် ၎င်းအဋ္ဌကထာ
တို့၌၊ ဥရုဝေဠကဿပ နဒိကဿပ ဂယာကဿပ တို့သည်
ငါတို့ဘုရားရှင်ထံတော်၌ မိမိတို့၏ရသေ့ အယူကို စွန့်လွှတ်၍
ရဟန်းပြုကြကုန်၏။ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌၊ ဗောဓိသကသုဋ္ဌေးကိုး
ကွယ်သောရသေ့ ငါးရာတို့သည်။ ဟိမဝန္တာတောဝ ကဿက
ရက္ခဓိုးထံမှဘုရားပွင့်တော်မူကြောင်းကိုကြားသိရ၍၊ မြတ်စွာ
ဘုရားထံသို့ လာရောက်ပြီး တရားတော်ကို နာကြားရသော
ကြောင့်။ မိမိတို့၏ ရသေ့ အဖြစ်ယုတ်နိမ့်သည်ကိုသိ၍။ ထိုအ
ယူကိုစွန့်ပြီး။ ဘုရားထံ၌ရဟန်းပြုကြကုန်၏။

သုတ္တန်နိပါတ်အဋ္ဌကထာ။ အာမဂန္ဓသုတ်အတွင်း၌။ အာမ
ဂန္ဓရသေ့ သည်။ (အာမဂန္ဓဟူသောစကားကိုငါးအမဲထင်မှတ်
၍။ သက်သတ်ရှောင်ပြီးလျှင် ကျင့်၍နေ၏။ ထိုအခါ ဘုရားပွင့်
တော်မူလာ၍ အာမဂန္ဓဟူသောစကားကိုမကွဲပြား၍ လျှောက်
ထားရာ။ အာမဂန္ဓဟူသည် ကိလေသာ အညစ်အကြေး ဖြစ်
ကြောင်းနှင့် ဘုရားဟောတော်မူသောစကားတော်မြတ်စသည်
တို့ကိုနာကြားရ၍။ မိမိ၏အယူကိုစွန့်ပြီး ရဟန်းပြု၏။ ၎င်းအဋ္ဌ
ကထာ၌ပင်။ ကဿပမြတ်စွာဘုရားလက်ထက် အာမဂန္ဓကို
မေးလာ၍ဘုရားဟောတော်မူမှ မိမိအယူမဟုတ်ကြောင်းသိ၍။
ရသေ့ အဖြစ်ကိုစွန့်ပြီးလျှင်ရဟန်းပြု၏။ ထိုမှတစ်ပါး ကျမ်းဂန်
တို့၌ များစွာလာကုန်၏။ ပျာဒိတ်ခံမည်ဖြစ်သော ဘုရားအ
လောင်းတို့ကား။ ရှစ်ပါးသော အင်္ဂါတို့တွင် ရသေ့ရဟန်း တ

ပါးပါးဖြစ်မှ။ ဗျာဒိတ်ခံအပ်သောကြောင့်၊ သာသနာအတွင်း၌ ရသေ့ ရဟန်းပြုသည်ကိုသတိပြုသင့်၏။

သုမေဓာရသေ့ သည်။ဒီပင်္ကရာဘုရားမပွင့်မှီကပင် ရသေ့ ပြုသည်ကိုသတိချပ်လေ။

ထိုမှတပါး။ ဘေဓိဇာတ်တော်၊ သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်တော်၊ နာရဒဇာတ်တော်၊ ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်၊ မဒဒင်္ဂဇာတ်တော် ၎င်းဇာတ်တော်တို့၌၊ သာသနာထင်ရှားစွာမရှိ၍၊ မိမိတတ်သမျှ နှင့်သာကျင့်သုံးဆောက်တည်ပြီး။ သူတော်ကောင်း အသွင်ကို ယူ၍နေရ၏။

စကားတခုပြီး၏။

—:၀:—

ရသေ့ (၈)မျိုးရှိခြင်းအကြောင်း။

ရသေ့ အပြား ရှစ်ပါးရှိကြောင်းကို သုတ်သီလက္ခန္ဓာ အဋ္ဌက ထာအဗ္ဗဋ္ဌသုတ်အတွင်း၌ ၊ အဋ္ဌဝိဇာဟိ တာပသာ သယုတ္တ တရိယာ ဥဗ္ဘစရိယာ အနုဂ္ဂိပက္ကိကာ အသမပါကာ အယ မုဋ္ဌိကာ ဒန္တဝဏ္ဏလိကာ ပဝတ္တဖလဘောဇနာ ပဏ္ဍုပလာသိ ကာတိ။ ၊ ဟူ၍လာ၏။

အနက်ကား။ ၊ တာပသာ၊ ရသေ့တို့သည်။ သယုတ္တ တရိယာ၊ သားမယားတို့နှင့်တကွ။ ပုစ္ဆာဆည်းပူး၍ နေကုန် သောရသေ့တို့၎င်း၊ ဥဗ္ဘစရိယာ၊ လူတို့စွန့်ပြီးသောစပါးပဲနောံ စသည်ကိုရှာ၍စားသောက်ရသော ရသေ့တို့၎င်း။ အနုဂ္ဂိပက္ကိ ကာ၊ မီးဖြင့်မချက်သေးသောဆန်စသည်ခံ၍၊ မိမိအလိုလို ချက် ၍စားသောက်သော ရသေ့တို့၎င်း။ အသမပါကာ၊ မိမိတို့ မချက်သော အစာကိုသာ စားသောက်သော ရသေ့တို့၎င်း။ အယမုဋ္ဌိကာ၊ သစ်ပင်ကိုသာ ခွါ၍ စားသောရသေ့တို့၎င်း။ ဒန္တဝဏ္ဏလိကာ၊ သစ်ခွံကို သွားဖြင့်သာ ကိုက်၍ စားသော

ရသေ့တို့၎င်း၊ ပဝတ္တဖလဘောဇနာ၊ အလိုလိုဖြစ်သော သစ်
သီးကို သုတ်ခတ်၍ စားသောရသေ့တို့၎င်း၊ ပဏ္ဍုပလာသိကာ၊
အလိုလိုကြွသော သစ်ရွက်စသည်ကို စားသောရသေ့တို့၎င်း၊
ဣတိ၊ ဤသို့၊ အဋ္ဌဝိခာ၊ ရှစ်ပါးအပြားရှိကုန်သည်၊ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်
ကုန်၏။ ဤကား အဋ္ဌကထာအနက်တည်း။

သုတ္တနိပါတ်အဋ္ဌကထာ။ ၁၀ကြောင်းပေ။ ပေ။ ချပ်ဝမ်း
ထက်။ ၆-ကြောင်းခွဲ-ဟိရိသုတ်အတွင်း၌ လည်းရသေ့အပြား
ရှစ်ပါးတနည်းလာ၏။ အဋ္ဌဝိခာတာပသာ၊ သပုတ္တဘရိယာ၊
ဥဇ္ဇာစာရိကာ၊ (သမ္ပတ္တကာလိကာ) အနုဂ္ဂိပတ္တိကာ အယမုဋ္ဌိ
ကာ၊ (ဒန္တိလုယျကာ) ပဝတ္တဖလိကာ၊ (ဝဏ္ဏမုတ္တိကာစာတိ။)
ဟူ၍လာ၏။ တာပသာရသေ့တို့သည်။ သပုတ္တဘရိယာစ၊
သပုတ္တဘရိယရသေ့တို့၎င်း။ ဥဇ္ဇာစာရိကာစ၊ ဥဇ္ဇာစာရိက
ရသေ့တို့၎င်း။ ။

(၁) (သမ္ပတ္တကာလိကာစ၊ အဟာရကို စားသော အချိန်၌
ရောက်လာသော သောဇဉ်ကို ခံယူသုံးဆောင်သော ရသေ့တို့
၎င်း။) အနုဂ္ဂိပတ္တိကာစ၊ ၎င်း။ အကမုဋ္ဌိကာစ၊ ၎င်း။

(၂) (ဒန္တိလုယျကာစ၊ သွားတို့ဖြင့် သစ်ခွံတို့ကို ကိုက်
ခွါပြီးစားသောရသေ့တို့၎င်း) ပဝတ္တဖလိကာစ၊ ၎င်း။

(၃) (ဝဏ္ဏမုတ္တိကာစ၊ အညွှာမှလွတ်ကင်း၍ မြေသို့ကျ
ရောက်သော သစ်ရွက်တို့ကို စားသောရသေ့တို့၎င်း။) ဣတိ-
သို့။ အဋ္ဌ-ရှစ်ပါးအပြားရှိကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ကုန်၏။

နိပါတ်-၁-၂-၃-ကား။ သဒ္ဓါသင်္ဂဏ်းသည်။ သဘောမှာ
ရှေ့ဆိုခဲ့သော ရသေ့တို့နှင့် အတူတူပင်တည်း။ ဤဆိုခဲ့သော
ရသေ့တို့တွင်၊ ရှေးရှေးသောရသေ့တို့ထက်- နောက်နောက်
သောရသေ့တို့သည်၊ အဆင့်ဆင့်မြတ်ကုန်၏။

ထိုရသေ့ ၈-ပါးတို့မှတစ်ပါး၊ သုတ်သီလက္ခနိပါဠိတော် စာ
မျက်နိပါတ်-၇၁-၌လာသော ရသေ့လေးပါးကား၊ လူနှင့်တူ

သောအဂါရ-ရသေ၊ ဝိးတင်းကုတ်တို့ဖြင့် ချက်ပြုတ်စားသော။
အဂျာဂါရ-ရသေ၊ အဋ္ဌအမြစ်အသီးတို့ကို ရှာဖွေ၍စားသော-
ကန္ဓမူလဖလဘောဇနရသေ။ အလိုလိုကြွေကျသောအသီးကို
စားသော၊ ပဝတ္တဖလဘောဇန၊ ရသေ၊ အားဖြင့်လေးပါးတည်း
၎င်းလေးပါးတို့တွင်၊ ဆိုခဲ့ သောရသေ၊ တို့ကို ထည့်၍ ရေတွက်
အပ်၏။ ထိုကြောင့် သီလက္ခန္ဓာအဋ္ဌကထာ၊ စာမျက်နှာနံပါတ်
၁၉၇၅၊ တောသုဟိသပုတ္တဘဂိယာစ၊ ဥဉ္ဇာစ၊ အဂါရံသဇန္တိ။
အနုဂ္ဂိပက္ကိကာစ အသမပါကာယ အဂျာဂါရံသဇန္တိ အယ
မုဋ္ဌိကာစ၊ ဣန္ဒြိယိကာစ ကန္ဓမူလဖလဘောဇနံ သဇန္တိ
ပဝတ္တဖလဘောဇနိစ ပဏ္ဍုပလာသိကာစ ပဝတ္တဖလဘော
ဇနံသဇန္တိ။ ဟုတွင်ပြီပြီ။ အနက်ကား၊ ဟိသဝံ၊ ထိုစကားသည်
မှန်၏။ တောသု ဣသိပဗ္ဗဇ္ဇာသု၊ ထိုရသေ တို့တွင်၊ သပုတ္တဘဂိ
ယာစ၊ ၎င်း၊ ဥဉ္ဇာစ၊ ဂိယာစ၊ ၎င်း၊ အဂါရံ၊ သို့၊ သဇန္တိ။ ရေ
တွက်ထည့်သွင်းအပ်ကုန်၏။ အနုဂ္ဂိပက္ကိကာစ၊ ၎င်း၊ အသမ
ပါကာယစ၊ ၎င်း၊ အဂျာဂါရံ၊ သို့၊ သဇန္တိ။ ရေတွက်ထည့်သွင်း
အပ်ကုန်၏။ အယမုဋ္ဌိကာစ၊ ၎င်း၊ ဣန္ဒြိယိကာစ၊ ၎င်း၊ ကန္ဓ
မူလဖလဘောဇနံ၊ သို့၊ သဇန္တိ။ ရေတွက်ထည့်သွင်းအပ်ကုန်၏။
ပဝတ္တဖလဘောဇနိစ၊ ၎င်း၊ ပဏ္ဍုပလာသိကာစ၊ ၎င်း၊ ပဝတ္တဖ
လဘောဇနံ၊ သို့၊ သဇန္တိ။ ထည့်သွင်းရေတွက်အပ်ကုန်၏။

(စကားတရပ်ပြီး၏။)

ဘုရားအလောင်းစသော သူတော်ကောင်းတို့ ဆောင်အပ်
သော ရသေ၊ ပရိက္ခရာအကြောင်းကိုကား အဋ္ဌသာလိနိအဋ္ဌ
ကထာ၊ စာမျက်နှာနံပါတ် ၃၅-၅၊ အန္တောပဏ္ဍိသာလာယံ
ဇရာမဏ္ဍလဝါကစိရ၊ တိဒဏ္ဍ ကုဏ္ဍကာဒိကေ တာပသပ
ရိက္ခာရေ၊ မဏ္ဍုပ၊ ပါနိယဗာဠုးပါနိယသင်္ခ၊ ပါနိယသရာဝါနိ
အဂ္ဂိသာလာယံ၊ အင်္ဂါရကပလ္လဒါရုအာဒိနိတိဇဝံယံ ယံပဗ္ဗဇိ

တာနံ ဥပကာရာယသံဝတ္တတိ။ (အနက်ကား) အန္တောပဏ္ဏ
 သလ္လယံ။ သစ်ရွက်ရိုးသောဇရပ်အတွင်း၌၊ ဇရာမဏ္ဍလဝါ
 က၊ စိရ တိဒဏ္ဍ။ တုဏ္ဍိကာဒိကေ။ ဆံကျစ်ဝန်း။ လျော်တေ
 သက်န်း။ သစ်သားသုံးခွ။ အစရှိကုန်သော၊ တာပသပရိက္ခာရေ
 ရသေ ပရိက္ခရာတို့ကို၎င်း၊ မဏ္ဍပေ။ မဏ္ဍင်၌၊ ပါနိယဗာဓု။ ပါနိ
 ယသင်္ခံ၊ ပါနိယသရာဝါနိ။ သောက်ရေအိုးသောက်ရေခရုသင်း၊
 သောက်ရေခွက်စသည်တို့၎င်း။ အဂ္ဂိသာလာယံ၊ မီးတင်းကုတ်
 ၌။ အင်္ဂါရကပလ္လဒါရူအာဒိနိ။ မီးအိုးကင်း။ ထင်းစသည်တို့
 ၎င်း။ ဣတိဇေံ၊ ဤသို့။ ယံယံ—အကြင်အကြင်အသောက်အဦး
 သည်။ ပဗ္ဗဇိတာနံ၊ ရသေ့ ရဟန်းတို့အား။ ဥပကာရာယ။ ကျေး
 ဇူးများစေခြင်းငှါ။ သံဝတ္တတိ။ ဖြစ်၏။

ဤအဋ္ဌကထာ၌၊ ဒါရူအာဒိနိ။ ဟုအဒိသဒ္ဓါနှင့်ပြခြင်းကြောင့်
 ဆိုခဲ့ သည်မှတစ်ပါးများစွာရှိသေးသည်ဟုမှတ်လေ။

ဤအတူ ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ။ သုမေခာ၊ ကဿူ နှိလည်းတွင်
 ပြလေသည်။

ပြီးပြီ။

မေဒင်သုံးပုံအကြောင်း။

ထိုမေဒင်သုံးပုံကြောင်းကို အဘိဓာန်သဂ္ဂဝဂ်။ ပုဒ်ရေ။
 (၁၀၀)၌ ဣရူနာရိ၊ ယဇုဿာမ၊ မိတိ ဝေဒေါတယောသိယံဟု
 လာ၏။ ။ ဣရူ။ ဣရူမေဒင်၎င်း။ အယံ-ဤ- ဣရူမေဒင်သည်။ နာ
 ရိ။ ဣတ္ထိ။ လိင်တည်း။ ယဇု။ ယဇုမေဒင်၎င်း။ သာမ။ သာမမေဒင်
 ၎င်း။ ဣတိ ဤသို့။ ဝေဒါ။ မေဒင်တို့သည် တယော သုံးပါးတို့
 သည်။ သိယံ။ ဖြစ်ကုန်၏။ ဣကားအဘိဓာန်အလိုတည်း။

အနည်း ၄-ပုံ။ ၅-ပုံကြောင်းကို အင်္ဂုတ္တိုရ် ပါဠိတော်
 ပဉ္စကနိပါတ်(ဟံ)နိပါတ်-၁၇၀။ ၎င်းပါဠိတော် တိကနိပါတ်
 ဗြဟ္မဏဝဂ် သုတ်သီလက္ခနိဋ္ဌိတော် သောဏဒဏ္ဍသုတ်။ ၎င်း

ကုဋဒန္တသုတ်၊ သုတ္တနိပါတ် အစရှိသည်တို့၌။ ၊ တိဏ္ဍံဗေဒါနံ၊ ပါရဂူ-သနိဗ္ဗဏျံ။ ကေဠုဘာနံ၊ သက္ကရပ္ပဘေဒါနံ။ ဣတိဟာသဉ္စ၊ ပဉ္စမာနံ၊ ပဒကော ဝေယျကရဏော၊ လောကယတ၊ မဟာပုရိသ။ လက္ခဏေသု၊ အနဝယော။ ဟူ၍ဟော်တော်မူ၏။

အနက်ကား၊ ၊ သနိဗ္ဗဏျံ၊ ကေဠုဘာနံ၊ နိဗ္ဗဏျံ၊ ကျမ်း၊ ကေဠုဘ ကျမ်းနှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော။ ဣတိဟာသပဉ္စမံ ဣတိဟာသကျမ်းလျှင်။ ၊ ငါးခုမြောက်ရှိကုန်သော။ တိဏ္ဍံ၊ သုံးပါးကုန်သော။ ဗေဒါနံ၊ ဗေဒင်တို့၏ ပါရဂူ အဆုံးတိုင်အောင် တတ်၏။ ပဒကော၊ ဗေဒင်သုံးပုံကိုလည်းသင်၏။ ဝေယျကရဏော၊ ဗေဒင်မှ ကြွင်းသောဗျာ ကရုဏ်းကျမ်းကိုလည်းသင်၏။ လောကယတမဟာပုရိသလက္ခဏေသု၊ လောကယတကျမ်း သုရားတို့၏လက္ခဏာကို ပြသောကျမ်းတို့၌။ အနဝယော၊ အကြွင်းမဲ့ တတ်၏။

ဤစကားရပ်၌၊ သုံးပါး-၅-ပါးဟူ၍ ဟောတော်မူအပ်သောကြောင့်၊ မိဂပဒဝလဉ္စန နည်းအားဖြင့် ဟောတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ၃-ပါး ၄-ပါး ၅-ပါးဟူ၍မှတ်။

၎င်းအဋ္ဌကထာတို့၌ကား။ ၊ တိဏ္ဍံဗေဒါနန္တိ ဣရုဗေဒယဇဗေဒ သာမဗေဒါနံ ဩဠပဟတကရဏဝသေန ပါရဂူတောတိပါရဂူ သဟနိဗ္ဗဏျံ၊ နာစ ကေဠုဘေဒနစ သနိဗ္ဗဏျံ၊ ကေဠုဘာနံ နိဗ္ဗဏျံ၊ တိ၊ နိဗ္ဗဏျံ ရုက္ခာဒိနံ ဝေဝစနပကာသနတ္ထံ၊ ကေဠုဘန္တိ ဩယာကပ္ပိကပ္ပေါကဒိနံ ဥပကာရာဝဟံ သတ္ထံ သဟအက္ခရပ္ပဘေဒေန သက္ကရပ္ပဘေဒါနံ အက္ခရပ္ပဘေဒေါတိသိက္ခာစ နရုတ္တိစဣတိဟာသပဉ္စမာနန္တိ အထပ္ပဉ္စဝေဒစတုတ္ထံ ကတ္တာ ဣတိဟာသာသ ဣတိဟာသာသတိ၊ ဤဒိသဝစနပဋိသံယုတ္တော ပုရုဏကထာသင်္ခါတော။ ဣတိဟာသောပဉ္စမောတေသန္တိ၊ ဣတိဟာသပဉ္စမာ တေသံဣတိဟာသပဉ္စမာနံဝေဒါနံ ပဒံတဒပသေသဉ္စဗျာကရဏံ အမိယတိ

ဝေဒေတိ စာ, တိပဒကောဝေယျကရဏော လောကယတံ ဝုစ္စ
တိ, ဝိတဏှဝါဒသတ္ထံ မဟာပုရိသလက္ခဏန္တိ, မဟာပုရိသာနံ
ဗုဒ္ဓါနံ လက္ခဏဒီပကံ ဒွါဒသသဟာသ။ ဟု ဘွင်ပြတော်
မူပြီ။

တိဏှံဗေဒါနန္တိ၊ တိဏှံဗေဒါနံဟူသည်ကား။ ဣရုဗေဒ
ယဇုဗေဒသာမဗေဒါနံ၊ ဣရုဗေဒင်- ယဇုဗေဒင်- သာမဗေဒင်
တို့၏။ ဩဠပဟတကရဏဝသေန၊ နှုတ်တိုက်အာဝုဆောင်
သည်၏အစွမ်းဖြင့်။ ပါရံ၊ အဆုံးသို့။ ဂတော၊ ရောက်သည်
တည်း။ ဣတိတသ္မာ၊ ထိုကြောင့်၊ ပါရဂူ၊ ပါရဂူမည်၏။ ယေဗေဒါ၊
အကြင်ဗေဒင်တို့သည်။ နိဗ္ဗာဏုနာစ၊ နိဗ္ဗာဏုဟုဆိုအပ်သော
ကျမ်းနှင့်၎င်း။ ကေဠုဘေဒနစ၊ ကေဠုဘကျမ်းနှင့်၎င်း။ သဟ၊
တက္က၊ ပဝတ္တန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ တေဗေဒါ၊
ထိုဗေဒင် တို့သည်။ သနိဗ္ဗာဏုကေဠုဘာနံ၊ မည်ကုန်၏။
နိဗ္ဗာဏုတိ၊ ဟူသည်ကား။ နိဗ္ဗာဏုရက္ခာဒိနံ၊ နိဗ္ဗာဏုဟု ဆို
အပ်ကုန်သော။ ကြည်းပင်အစရှိသည်တို့၏။ ဝေဝစနပကာသ
နတ္ထံ၊ ဝေဝစကို ပြတတ်သောကျမ်းတည်း။ ကေဠုသန္တိ၊ ဟူ
သည်ကား။ ကြိယာကပ္ပဝိကပ္ပေါ၊ အမူအရာအသွင်အကြိုကို
သိစေတတ်သော။ ကပိနံ၊ ကဗျာလင်္ကာ၊ ဖွဲ့ကုန်သော ပညာရှိ
တို့အား။ ဥပကာရာဝဟံ၊ ကျေးဇူးကိုဆောင်တတ်သော။ သတ္ထံ၊
ကျမ်းတည်း။ ယေဗေဒါ၊ အကြင်ဗေဒင်တို့သည်။ အက္ခရပ္ပဘေ
ဒေန၊ အက္ခရာအပြားနှင့်။ သဟ၊ တက္က၊ ပဝတ္တန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။
ဣတိတသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ တေဗေဒါ၊ ထိုဗေဒင်တို့သည်။ သာက္ခ
ရပ္ပသေဒါနံ၊ သာက္ခရပ္ပဘေဒမည်ကုန်၏။ အက္ခရပ္ပဘေဒေါတိ-
ဟူသည်ကား။ သိက္ခာစ၊ အတတ်ပညာသင်ရာသည်ကို ဆို
သောကျမ်းသည်၎င်း။ နိရုတ္တိစ၊ သဒ္ဓါအပြားကို ဆိုသော ကျမ်း
သည်၎င်း။ အက္ခရပ္ပဘေဒေါ၊ မည်၏။ ဣတိဟာသပဉ္စမာနန္တိ၊
ဟူသည်ကား။ အထဗ္ဗနဝေဒံ၊ အထဗ္ဗနဗေဒင်ကို။ စတုတ္ထံ၊
လေးခုမြောက်ကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ ဣတိဟာသာ၊ ဤသို့ ဝိတ်၏

ရွှင်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ဣတိဟအာသ-၏။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ဤဒိသ
 ဝစနပဒိုသံယုတ္တော၊ ဤသို့သဘောရှိသော စကားနှင့်စပ်သော၊
 ပုရာဏကထာသင်္ခါတော၊ ရှေးသူဟောင်းတို့၏ စကားဟု ဆို
 အပ်သော၊ ဣတိဟာသော၊ ဣတိဟာသကျမ်းသည်လျှင်၊ ပဉ္စ
 မော၊ ငါးခုမြောက်သည်၊ ဧတေသံဗေဒါနံ၊ ထိုဗေဒင်တို့အား၊
 အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်၊ တေဗေဒါ၊ ထိုဗေဒင်တို့
 သည်၊ ဣတိဟာသပဉ္စမာ၊ ဣတိဟာသပဉ္စမမည်ကုန်၏။ တေ
 သံဣတိဟာသပဉ္စမာနံ၊ ထိုဣတိဟာသကျမ်းလျှင် ငါးခုမြောက်
 ရှိကုန်သော၊ ဗေဒါနံ၊ ဗေဒင်တို့၏၊ ယောဇနော၊ အကြင်သူသည်၊
 ပဒဉ္စ၊ ဗေဒင်အစုကို၎င်း၊ တဒဝသေသံ၊ ထိုဗေဒင်မှတစ်ပါးကုန်
 သော၊ ဗျာကရဏဉ္စ၊ ဗျာကရိဏ်းကို၎င်း၊ အဓိယတိစ၊ ခိမိလည်း
 သင်၏။ ဝေဒေတိစ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း သင်စေတတ်၏။ ဣတိ
 တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်၊ သောဇနော၊ ထိုသူသည်၊ ပဒကော၊ ပဒက
 မည်၏။ ဝေယျကရဏော၊ ဝေယျကရဏလည်းမည်၏။ ဝိတဏှ
 ဝါဒသတ္ထံ၊ သာသနာတော်နှင့်ဆန့်ကျင်သောစကားကိုဆိုသော
 ကျမ်းကို။ လောကယတံဣတိ၊ လောကယတဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ၊ ဆို
 အပ်၏။ မဟာပုရိသလက္ခဏန္တိ၊ ကား၊ မဟာပုရိသာနံ၊ မြတ်
 သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကုန်သော။ ဝါ၊ ပူဇော်ထိုက်ကုန်သော။ ဗုဒ္ဓါဒိနံ၊
 ဘုရားရှင်တို့၏။ လက္ခဏဒီပကံ၊ လက္ခဏာကိုပြတတ်သော။
 ခွါဒသသဟဿဂန္ထပွမာဏံ၊ တသောင်းနှစ်ထောင်သော ဂန္ထ
 ပမာဏရှိသော၊ သတ္ထံ၊ ကျမ်းတည်း။ ။ ၎င်းလက္ခဏာကျမ်း၌
 ဝါထာပေါင်း တသောင်းခြောက်ထောင်ရှိ၏။

လိုရင်းအဓိပ္ပါယ်ကား။ ဣရု-ယဇု-သာမ၊ အထဗ္ဗနဟုဆိုအပ်
 သောဗေဒင် ၄-ပုံ၊ ဣတိဟာသကျမ်းကိုထည့် ငါးပုံဟူလို။

ဣရု-ကိုအချို့ စာများတွင် ဣဿုဟု ရေးသားကြကုန်၏။
 ဆိုခဲ့သောပါဠိတော် အဋ္ဌကထာဋီကာ အဘိဓာန်စသည်တို့
 ၌ကား၊ ဣရုဟူ၍ပင်လာလေသည်။ ဣဿုဟုဆိုလျှင် သက္ကဋ
 အသံဖြစ်လေသည်။ ဗေဒင်သည် များသောအားဖြင့် သက္ကဋ

ကျမ်းမှ မာဂဓတာသာသို ပြန်ထားသောကျမ်းများ ဖြစ်လေသည်။

ဣရု-၌ ဣသဒ္ဒါသည်၊ သွားခြင်း၊ ရောက်ခြင်း၊ လာခြင်းတို့၌ ဖြစ်၏ဟု၊ ဧကက္ခရကောသ ကျမ်း၌သာ၏။ သွားခြင်းအနက်၌ ရအပ်သောဣသဒ္ဒါ၏ဥဒါရုဏ်ကား။ အပေတိ အန္တေတိတည်း။ အပေတိအပဏ္ဍတိ ဝစ္ဆတိ၊ ဘဲ၍သွား၏ ဟုသမ္ပန္နံလေ။ ၎င်းအပေတိကို၊ အပဏ္ဍတိ ဟူ၍ပုဒ်ဖြတ်ရာ၌။ ကွစာသဝဏ္ဏလုတ္တေ၊ အစိအရင်တည်း။ ဗန္ဓုသေဝသမာဂမောက္ခသို။ ဣ၊ ကိုပေ၊ ပြု၍၊ ပ၊ သိုကပ်လျှင်၊ အပေတိဟူ၍ရုပ်ပြီး၏။

ရောက်ခြင်းအနက်၌ ဥဒါဟရုဏ်ကား။ အတ္ထမေန္တမိသုရိယေ တည်း။ သူရိယေ၊ နေသည်။ အတ္ထံ၊ ဝင်ခြင်းသို့။ ဇေန္တမိ၊ ရောက်သည်ရှိသော်ဟု သမ္ပန္နံလေ။ ဇေန္တမိ-၌။ ဣသဒ္ဒါမှတ်။ ၎င်းဣသဒ္ဒါသည် ရောက်ခြင်း၌ဖြစ်၏။

လာခြင်းအနက်၌ ဥဒါဟရုဏ်ကား။ အယံသောသာရထိတေ တည်း။ အယံသောသာရထိ၊ ထိုရထားထိန်းသည်။ ဇေတိ အာဂစ္ဆတိ၊ လာ၏။ ဇေတိ၌၊ ဣဓာတ်၊ တိ၊ ကား၊ အာချာတ်ဝိသတ်တည်း။ ဤကား ထာခြင်းအနက်၌ဖြစ်သော ဣ၊ တည်း။

ထို့ကြောင့်ဣရုပေဒင်သည်၊ နေလတို့အသွားအလာနှင့်၊ ရာဟုအသုရိန်ထွေဆုံခြင်းကို တွက်၍၊ မည်သည့်အခါ၌ နေ၊ လ၊ ကြပ်မည်၊ မည်ကဲ့သို့အကျိုးအပြက်ရှိမည်ဟု ဟောပြောသော သရကျမ်းစသည်တို့တည်း။ ကြွင်းသောကျမ်းများကို သဘောတူလျှင်၊ လက္ခဏာဟာရနည်းအားဖြင့်ယူပါလေ။

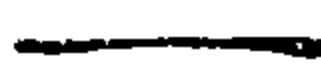
ဤကားဣရုပေဒင်အကြောင်းတည်း။

ယဇု၊ ပေဒင်၌၊ ယသဒ္ဒါသည် အသက်ရှည်ခြင်းအနက်၌ဖြစ်ကြောင်းကို၊ ဧကက္ခရကောသကျမ်း၌၊ ဒိဗောယောအာယုယေသန္တေတိဒိဗာယာ ဟုမိန့်၏။ ယေသံဇနာနံ၊ အကြင်သူတို့အား၊ ဒိဗော၊ ရှည်သော၊ ယောအာယု၊ အကြင်အသက်သည်။

အတ္ထိ၊ရှိ၏။ဣတိတသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ တေ၊ထိုသူတို့သည်။ဒိဗ
ယာ၊မည်ကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ယဇုပေဒင်သည်။ မကောင်းတေးအန္တရာယ်
တို့မှလွတ်ကင်း၍ အသက်ရှည်စွာနေရအောင်။ ဂြိုဟ်ယတြာပြု
ခြင်းအစရှိသော အဋ္ဌသာခါကျမ်းတို့ကဲ့သို့တည်း။ ဤ၌သည်း
သဘာတူကိုထည့်၍ရေတွက်လေ။

ဤကားယဇုပေဒင်အကြောင်းတည်း။

သာမပေဒင်ကား၊နေ့၊လ၊တို့၏ သွားရာ ကောင်းကင်လမ်း
ကို ၁၂ရာသီပြုလုပ်ပြီး။ ထိုရာသီတို့တွင် မည်သည့်ဂြိုဟ်ရပ်
တန်သည်ကို ကြည့်ရှုတွက်ဆပြီးလျှင်၊ဟောရတ် တြှင်း၊နဝင်း
တို့ဖြင့်၊အကောင်းအဆိုးတို့ကိုဟောပြောသောပေဒင်ကျမ်း၊ဝါ၊
ဗြိုဟဒ် အစရှိသည်တို့ကဲ့သို့တည်း။ ဤသာမပေဒင်၌ အဋ္ဌ
ကထာအလိုအားဖြင့်၊ သစ်ပင်အဆိုးအကောင်းကိုဟောသော
နိဗ္ဗာန်ကျမ်း။ အမူအရာအသွင်အပြင်ကို သိစေတတ်သော
ပညာရှိတို့အား ကျေးဇူးများစွာရှိ၍၊ကဗျာလင်္ကာ၊ဖွဲ့သော၊သု
ဗောဓလင်္ကာရ အစရှိသည်ဟုဆိုအပ်သောကြိယာကပ္ပကျမ်း
အက္ခရာအပြားကိုဆိုသော သာက္ခရပ္ပတေဒကျမ်း။ ဤကျမ်း၌
ကား၊အတတ်သင်ခြင်းကိုဆိုခြင်းနှင့်၊နရုတ္တိစသောသဒ္ဒါကျမ်း
တို့ပါဝင်လေသည်။ ၎င်းကျမ်းတို့ကား၊ သာမပေဒင်၌၊ ပါ
ဝင်ကုန်၏။ကြိယာကပ္ပကျမ်း၌အကျုံးဝင်သော၊ ဝါ၊ရေတွက်
အပ်သောကျမ်းများ၊ သုသိလက္ခန္ဓိ၊က၊ စာမျက်နှာ ၂၀၉
၌။ ကောပနေသောတိ ကဗျာဗန္ဓနံဝိဝိဝိဝါယကော ကဗျာ
လင်္ကာရဂီတာသုဗောဓာလင်္ကာရာဒိ ဣဒံပနမူလကြိယာကပ္ပ
ဂန္ထံသန္ဓာယဝုတ္တံဟုမိန့်ပြီ။

သက္ခရပ္ပပေဒကျမ်းကိုကား၊ဇိကာ၌ တတ္ထသိက္ခန္တိ အက္ခရ
သမယမေတာယတိ သိက္ခာ အာကာရာဒိဝဏ္ဏာနံ ဋ္ဌာနကရ
ဏပယတနပဒိုပါဒက သတ္ထံ နိစ္ဆယေန နိဿသတောဝါ

ဥတ္တိနိရုတ္တိ ဝဏ္ဏာဂမဝဏ္ဏာဝိပရိယာယာဒိလက္ခဏံ။ ။
ဟုမိနိပြီ။

စကားထရပ်ပြီး၏။

၄။ အာထဗ္ဗဏ။ ဗေဒင်ကား။ သူသပါးတို့ကိုအနိုင် အထက်နှိပ်စက် သတ်ဖြတ်အပ်သော မန္တာန်ကျမ်းတည်း။ ထို့ကြောင့်၊ သိလက္ခဏာ၊ စာမျက်နှာ-၂၁၀၅။ အာထဗ္ဗဏဗေဒေါနာမ အာထဗ္ဗဏဝေဒိကေဟိ ဝိဟိတော ပရူပဃာတကရောမန္တေ။ ဟုမိနိပြီ။ ထိုမှတပါးလည်း။ သမန္တပါသာဒိကအဋ္ဌကာ [၃၄] တတိယသိက္ခာပုဒ်အဖွင့်၌ (အာထဗ္ဗဏိကာ အာထဗ္ဗဏံပယောဇေန္တိ နဂရေဝါ ရုဒ္ဓေ သင်္ဂါမေဝါ ပစ္စုပဋ္ဌိတေ ပဒိုသေနာယ ပစ္စတ္တိကေသု ဤတိ ဥပ္ပါဒေန္တိ ဥပဒ္ဒဝံ ဥပ္ပါဒေန္တိ ရောဂံ ဥပ္ပါဒေန္တိ ပဇ္ဇရကံ ဥပ္ပါဒေန္တိ သူစိကံ ကရောန္တိ ဝိသုစိကံ ကရောန္တိ ပက္ခန္ဓိယံကရောန္တိ ဟူ၍လာ၏။

အ နက်ကား။

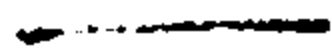
အာထဗ္ဗဏိကာ။ အာထဗ္ဗဏဗေဒင်တတ်သောသူတို့သည်။ အာထဗ္ဗဏံ။ အာထဗ္ဗဏဗေဒင်၌လာသော အစိအရင်ကို။ ပယောဇေန္တိ။ ရှည်စေကုန်၏။ နဂရေ။ မြို့ကို။ ရုဒ္ဓေဝါ။ ဝန်းရံလတ်သော် ၎င်း။ သင်္ဂါမေ။ စစ်ထိုးခြင်းသည်။ ပစ္စုပဋ္ဌိတေဝါ။ ရှေ့ရှုတည်လာကုန်သော် ၎င်း။ ပဒိုသေနာယ။ တဘက်စစ်သည်၌ ပစ္စတ္တိကေသု။ ဆန်းကျင်သက်ဖြစ်ကုန်သော။ ပစ္စာမိတ္တေသု။ ရန်သူတို့၌။ ဤတိ။ ဘေးရန်ကို။ ဥပ္ပါဒေန္တိ။ ဖြစ်စေကုန်၏။ ဥပဒ္ဒဝံ။ ဘေးရန်ကို။ ဥပ္ပါဒေန္တိ။ ဖြစ်စေကုန်၏။ ရောဂံ။ အနာကို။ ဥပ္ပါဒေန္တိ။ ဖြစ်စေကုန်၏။ ပဇ္ဇကံ။ ဖျားသောအနာကို ဥပ္ပါဒေန္တိ။ ဖြစ်စေကုန်၏။ သူစိကံ။ တကိုယ်လုံးထိုးကျင်သောအနာကို။ ကရောန္တိ။ ပြုကုန်၏။ ဝိသုစိကံ။ ထိုးကျင်ခြင်းနှင့် တကွဖြစ်သော အမာ-၊ သရည်နာကို။ ကရောန္တိ။ ပြုကုန်၏။ ပက္ခန္ဓိယံ။ ဝမ်းသျှောခြင်း ဝမ်းသွေသွန်ခြင်းအနာကို ကရောန္တိ ပြုကုန်၏။ ဤသို့အားဖြင့် အာထဗ္ဗ

က ပေဒင်၏ လုံးလ, ပရောဂကြောင့် ဖြစ်သော အနာတို့ပင် တည်း။

ထို့ပြင်လည်း။ ၊ဓမ္မသင်္ဂဏီအဋ္ဌကထာ(၆)နံပါတ် ၁၁၉ သာရတ္ထဒီပနီဋီကာ တဟိယသိက္ခာပုဒ်အဖွင့် နံပါတ် ၂၃၉ ၌လည်း(တတ္ထ အာထဗ္ဗဏီကာတိ။)အထဗ္ဗဏဝေဒ,ဝေဒိနော (အထဗ္ဗဏံပယောဇေန္တိတိ။) အထဗ္ဗဏဝေဒဝိဟိတံ မန္တံ၊ တတ္ထ၊ဝုတ္တဝိမိနာပရောဇေန္တိ။ ။အနက်ကား။ တတ္ထဝေဒော၊ထို စကားရပ်၌။ အာထဗ္ဗဏီကာတိ၊ အာထဗ္ဗဏီက ဟူသည် ကား။ အထဗ္ဗဏဝေဒ,ဝေဒိနော၊ အာထဗ္ဗဏပေဒင်တတ်သော သူတို့တည်း။ အထဗ္ဗဏံပယောဇေန္တိတိ။ ပ။ဟူသည်ကား။ အထဗ္ဗဏဝေဒဝိဟိတံ၊အထဗ္ဗဏပေဒင်တို့ဖြင့်စီရင်အပ်သော မန္တံ၊မန္တရားတည်း။တတ္ထဝုတ္တဝိမိနာ၊ ထိုဆိုအပ်သောအစီအ ရင်နှင့်။ ပယောဇေန္တိ၊ ယှဉ်စေကုန်၏။

ထိုမှတပါးလည်း။ အာထဗ္ဗဏီက ပေဒင်တတ်သောသူတို့ သည် ၎င်းအတတ်ကိုပြုလုပ်လိုလျှင် ခုနှစ်ရက် ဆားမရှိသော အစာကိုစားပြီး၊ သမန်းမြက်ကိုမြေမှာခင်ပြီးအိပ်လျက် ခုနှစ် ရက်ကျင့်၍နေရ၏ ထိုထို့ကျင့်၍၊ ခုနှစ်ရက် ပြည့်သောနေ့၌၊ သုဿနံမြေကို စီရင်းပြီး ထိုအိပ်ရာနေရာမှ ခုနှစ်ဘွား လှမ်း လျက်၊လက်နှင့် သုဿာနံမြေကိုလက်ဝဲလက်ျာထိုမှ ဤမှစိုင်း လျက် ခံတွင်းမှမ နှိန်ကိုရွတ်ပြီးအတတ်ကိုလွှတ်လိုက်ခြင်းအ တတ်ပေတည်း။ မှတ်ချက် လက်ကိုထိုမှဤမှ စိုင်းသည်ဟုဆို ရာ၌၊ လက်ကိုဆံကောစိုင်းများထိုးသလိုပြုလုပ်ခြင်းဟု မှတ် လေ။ ထို့ကြောင့်သာရတ္ထဒီပနီဋီကာ၌၊ အာထဗ္ဗဏီကာဟိ သတ္တာဟံအလောဏံကံဘုဉ္ဇိတ္တာ ဒဗ္ဗေအတ္ထရိတ္တာ၊ ပထဝီယံ သယမာနောတပံစရိတ္တာ၊ သတ္တပေဒိဝသေ၊ သုဿာနာပိ သဇ္ဇေတ္တာ၊ သတ္တမေပဒေ၊ ဌတ္တာဟတ္တံဝဇ္ဇေတ္တာ ဝဇ္ဇေတ္တာ မုခေဝိန္ဒံ ပရိဇေပ္ပန္တိ၊ ဟူ၍မိန့်ပြီ။ ၊

ဤအာထပ္ပဏပေဒင်၌၊ ဝိက်န္တာနာဂဇ္ဇုနိရ၊ဆေးကျမ်း
စသည်တို့ကိုလည်းရေတွက်သင်္ဂြိုဟ်အပ်၏။
အာထပ္ပဏပေဒင်အကြောင်းပြီး၏။

၅။ ငါးခုမြောက်သောပေဒင်ကား။ ။ ဣတိဟာသကျမ်းပင်
တည်း။ ၎င်းကျမ်း၌-ရှေးပေါရာဏလည်းပါဝင်၏။ နောက်က
ပြခဲ့သော-သီလက္ခန္ဓာအဋ္ဌကထာ၌ဆိုခဲ့ ပြီ ပြန်၍ရူပါကုန်၊
ဤသို့လျှင်ပေဒင် ၃-ပုံ၊ ၄-ပုံ၊ ၅-ပုံ ဖြစ်သတည်း

ပြီး ၏ ။

နာမရုဋ္ဌတ္တပါဗောဋ္ဌိ။

အထွဋ်မြတ်ဦး။ အာဒိဋ္ဌိးသား။ အထူးဒန္တဇာ။ ပါကားပါ၏။
ငင်၌မပါ။ ထိုခရာကို။ သေချာရှုကာ။ မှတ်လိုက်ပါလေဘု။ လမှာ
ဝိမုတ်။ ကျန်တပုဒ်တည်းရသာ၊ သရာ၊ အညွန့်လာ၏။ အထက်
ဒန္တဇာ။ တတိယာအက္ခရော။ ညေယောဣတိ။ မှတ်ကျန်ဘိလေဘု။
ပဋ္ဌမသင်္ဂဟတနာ။ တင်သောခါ၌။ ပုစ္ဆာပါဋ္ဌိ။ ဖော်ထုတ်သိသား
နဂါးများတွင်။ ထိုအရှင်၏။ နာမအာဒိ။ လိုမရှိပြန်။ အဝသံလည်း
ထိုနည်းနှင်နှင်။ ပြုစေချင်၏။ ဘဒ္ဒဤကန္တာ။ နောက်ပုံ အာဖူး။ အ
ပွင့်မြူးသား။ ထိုဖူးပွင့်ရာ။ ပင်ရုက္ခာ၏။ အစပါဋ္ဌိ။ လိုရှိပြန်ရာ။
အာမှာလောပ။ ပုစ္ဆာမျှကို။ တစမကြွင်း။ ဉာဏ်ဖြင့်ခွင်း၍။ မရှင်း
ရှေ့နောက်။ ဝိပျာယ်ပေါက်အောင်။ တွန်းတောက်ဝဇီရာ။ အာဂု
ဓာဟု။ ဉာဏာရိန္ဒမာ။ ဉာဏ်စကြာဖြင့်။ မကြာချက်ခြင်း ခွင်း
စေမင်း။

နိဂုံးဂါထာ။

- ၁။ တနုသ်ာရီရဋ္ဌန္တရေ၊ မာရိတ်နာဂရနာမကော။
ဒါနိတိတ္ထိအယံဟောတိ၊ သဗ္ဗန္တုဗိတာတိတေ။
- ၂။ တဿဥတ္တရဘာဂမိ၊ ဝနာဒိဟိဝိစိတ္တကော။
ဂါမောသစ်ရာဝနာမေန၊ နဒိတိရေပဋ္ဌိတော။
- ၃။ တသ္မိံ ဂါမေဖလာဒိဟိ၊ သရသေနသမိန္ဒိတာ။
အယံဂန္တမဟံကာရော၊ သောဂါမမိသုဇာယတေ။
- ၄။ သုနိဋ္ဌိတောအယံဂန္တော၊ နိဗ္ဗယောရဋ္ဌိစေပမိ။
မာသေကတ္တကသံယုတ္တေ၊ ဇုဏှပက္ခဿတတိယေ။
ဝေဏန္တိတံပတ္ထိတံ၊ သီဗု သိန္တုန္တုပါဏိနံ။

၁။ တနုသ်ာရီရဋ္ဌန္တရေ၊ ရာဇဝင်သမိုင်း၊ သံပိုင်းထိုဤ၊ တနုသ်ာရီဟု၊ အမည်ထင်ရှားသောတိုင်ကြီး၊ တွင်း၌။ မာရိတ်နာဂရနာမကော၊ မာရိတ်မြို့ဟု၊ ခေါ်ဝေါ်ပညတ်၊ သမုတ်အပ်သော။ (ဝါ) အဂ္ဂအထိပ်၊ မြို့မာရိတ်၊ ဗျာဒိပ်အလား၊ ကြွက်နေရာ၊ ယခုခေါ်ကြ၊ ဝေါဟာရ၊ မြိတ်ကျနောက်နောက်ဆုံး၊ မှတ်ယူကျုံးသည့်၊ ခေါ်ထုံးပြုသောမြို့၌။ ဒါနိဏ္ဏဒါနိ၊ ယခုအခါ၊ အယံ၊ ဤမြိတ်မြို့သည်။ တိတ္ထိ၊ ထွက်ကုန်ရောင်းဘွယ်၊ အသွယ်သွယ်နှင့်၊ ကုန်သွယ်ကူးစား၊ လူအများတို့၊ သွားလာရင်းနှီး၊ သင်္ဘောကြီးဆိုက်ရာ၊ ဆိပ်ကင်းသာသည်၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ထိုသို့ ထွက်ကုန်ပေါများ၊ ရောင်းဝယ်စားသူ ပေါလေ သောကြောင့်။ တေ၊ ထိုမာရိတ်ပဒ၊ ဝဏ္ဏဝိကာ၊ ပြောင်းခါတံဆိပ်၊ မြိတ်ဟုခေါ်သောမြို့၌။ (ဝါ) ဒိစကြိတ်အတွင်း၌။ သဗ္ဗန္တုဗိတာ၊ စလုံးစုံသောသတ္တဝါတို့သည်။ ဖိတာ၊ ဝပြောသာရာကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

ပဋ္ဌမ(တ)ကာရဝိပုလပတျာဝတ္တဂါထာ၊ အနုဋ္ဌုဿဆန်းတည်း။

မာရိတ်-ဟုသောပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝတ္ထဝိကာရဖြစ်ပုံကား၊ ရှေ့မာဏီ
အစိတ်-ကိချေ၍၊ ရ ကိုရစ်ပြီးလျှင်၊ မ-နောက်ဆိုကပ်၊ မြိတ်ဟု
ပြီး၏။ ။ ဤကားအမှာ။

၂။ တဿနာဂရဿ၊ မြိတ်မြိတ်။ ဥတ္တရဘာဂါဒြိ၊ မြောက်
အရင်တို့၌၊ ဝနာဒိဟိ၊ တောတောင်စရှိသည်တို့သည်။ ဝိစိတ္တ
ကော၊ ပွင့်ဖူးရွက်ညှာ၊ ခက်အမှာတို့၊ ရှက်ဖြာငုံငိုက်ရုံကာရိက်
၍၊ အလိုက်ဘာသာ၊ ဓမ္မတာရိ၊ ညှာပရစ်ဖြော့၊ သစ်သစ်ကျော့
လျက်၊ တောလုံးရှက်မှု၊ ဆန်းကျယ်ထွသော၊ (ဝါ) ပင်နန်းရိပ်
မြို့၊ စိမ့်ရဂုံလည်း။ နွယ်ချုံထွေးယွက်၊ မှင်ဆေးစက်နှင့်၊ ရေး
ချက်ပလီ၊ ချယ်ကာစီသို့၊ တညီတညာ၊ မြင်းရိ၊ ကာဖြင့်၊ ဝဇီရာ
ရွက်၊ နီလာခက်နွယ်၊ လိပ်ရှက်စပ်ကူး၊ မြင်သူမူးမျှ၊ ချီးကြူးအံ
ဘွယ်၊ လွန်ဆန်းကြယ်ထွသော၊ ဌာနေ၊ အရပ်၌၊ သစ်ရာဝနာမေ
န၊ သစ်ရာဇဟု ခေါ်ဝေါ်ပညတ် သမုတ်အပ်သော။ ဂါမော၊ မ
ဟာဂါမော၊ ရှာကြီးသည်။ နဒီတီရေ၊ စိမ်းလဲ ညိုမြ ရေယာဉ်ခ၊
သည်၊ မြစ်ကမ်းပါး၌ ပတ်ဉ္စိတော၊ ဘူမိနက်သံ။ ကေနဟုတ်ဘိ၊
အမှန်ရှိသောနေရာ၌တည်ရှိ၏။

(ပထျာဝတ္ထဂါထာအနုဋ္ဌ၊ တဆန်းတည်း။)

၃။ တသ္မိံ ဂါမေ၊ ထိုသစ်ရာဝဟု၊ အနုတ္တသညာ၊ ခေါ်ဆိုရာ
ဖြစ်သောရွာ၌၊ ဖလာဒိဟိ၊ နူးရင်းဩဇာ၊ မာလကာဝိနွံ၊ န ရှမ်း
ကွတ်၊ လမုတ်လမတ်။ ထုံးပတ်ထွာဆိုင်၊ မွှေးကြိုင်ထွစွာ၊ အ
ညှာဖြတ်ဆိုင်၊ ပင်လုံးယိုင်မျှ၊ သီးကုန်ကြေးသော။ သစ်သီးအစရှိ
သည်တို့သည်။ (ဝါ) ခနိအုံးထန်း၊ ရေမ်းသခွား၊ စပါးပရုံ၊ သီးမျိုး
စုံအစရှိသောသစ်သီးတို့သည်။ သရသေန၊ အမြိတ်အရသာ
နှင့်တကွ၊ သမိဒ္ဓိတာ၊ ပြည့်စုံကုန်၏။ အယံဂန္ထံ၊ မိစ္ဆပဟာန၊
လောကောဘာသဒိပနီ အမည်ရှိသော ဤကျမ်းကို၊ ကာရော၊
ကြိုးပန်းတကုတ်၊ ရေးသားအားထုတ်သော၊ အဟံ၊ ငါသည်။

သောဂါမမိ၊ သစ်ရာဝဟု နာမည်ဟီး။ ထိုရွာကြီး၌၊ သုဇာယ
တေ၊ မီးရှူးသန့်စင်၊ ကောင်းစွာဘွားမြင်ပေ၏။

(ပတျာဝတ္တဂါထာ အနုဋ္ဌ၊ တဆန်းတည်း။)

၄၊ အယံဂန္တော၊ သုံးပိုင်းသုံးဌာန၊ သုံးကဏ္ဍတို့ဖြင့်၊
ကောင်းစွာတန်းဆာဆင်အပ်သော၊ မိစ္ဆာပဟာနု၊ လောကော
တာဒီပနီ၊ အမည်ရှိသောဤကျမ်းသည်၊ ရဋ္ဌိခေပမိ၊ သက္ကရာဇ်
၁၂၆၆-နှစ်၌၊ ကတ္တိကသံယုတ္တေ၊ ကြတ္တိကာနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်
သော၊ မာသေ၊ ဇမ္ဗူဥတ္တရ၊ နေ့ညဉ့်မျှသော နာရီရှိသောသီတင်း
ကျက်လ၌၊ ဇုဏ္ဍပက္ခဿ၊ ဣန္ဒြိယ၊ တတိယေ၊ ရွှေမျက်ခုံ
ကြော့၊ ဖြော့တော့အရောင်၊ မိုက်မှောင်ပယ်စ၊ စန်းပြူပသည့်၊
ဆန်းထသုံးချက်၊ ကြွက်မင်းနေ၌၊ နိဗ္ဗယော၊ ဘေးရန်ကင်းကွာ၊
အနာတမိ၊ မရှိလည်းကောင်း၊ မထောင်းမတာ၊ ကင်းစင်ကွာ
လျက်၊ သုနိဋ္ဌတော၊ ကောင်းစွာပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက် ပြီ။

ဝေ၊ ဤကျမ်းဘေးလျှမ်းကင်းလျက်၊ ပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်
သည့်အတူ၊ ပါဏိနံ၊ သက္ကဝါတို့၏၊ ဣန္ဒြိယံ၊ အလိုရှိအပ်သော၊
ပတ္တိတံ၊ တောင်းတအပ်သော အမှုကိစ္စအဝ ဝတို့သည်၊ သိ
ဗံ၊ မကြာမတင်၊ ဆောလျင်မြန်စွာသာလျှင်၊ သိဇ္ဈန္နံ၊ ပြည့်
စုံကြပါစေကုန်သတည်း။ 'နိဗ္ဗာနပစ္စယောဟောတု။

ပြီ : ပြီ ။

သက္ကရာဇ် ၁၂၆၆-ခု သီတင်ကျွတ်ဣန္ဒြိယ ၃-ရက် ကြာ
သပတေးနေ့၊ နံက်၊ စက် ၈-နာရီထွင်ပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်၏။

အမှားပြင်ချက်။

ကြောင်းရေ။	အမှား။	မျက်နှာနံပါတ်။	အမှန်။
၁၁	ဖစ်ကလပ်	၂	(၅)စ-ကလပ်။
၁၆	ကျဉ်းကုန်း	၂	ကြည်းကုန်း။
၂၃	ယုဇနာ	၇	ယူဇနာ။
၁	နုတွေစ	၁၈	နုတွေ၁။
၂၀	ထံအာဝါဠု	၁၆	တံအာဝါဠု။
၁၂	စက္ကဝါဠုသု	၂၀	စက္ကဝါဠုသု။
၁၅	ကာဝစရ	၂၀	ကာမာဝစရ။
၂၄	ဒသေ	၂၀	ဒသေတိ။
၂၀	မြတ်စွာဘုရား	၂၁	ဆရာမြတ်။
၂၅	ဘုန်းကံတူ	၂၁	ဘုန်းတူကံတူ။
၇	ကိလေသာမီးချုပ်		ကိလေသာမီး ချုပ်
	ငြိမ်းငြိမ်းသည်	၂၂	ငြိမ်းငြိမ်းသည်ဖြစ်၍။
၂	မဟာရာထေရာ	၂၃	မဟာထေရာ။
၆	ဇာတိခေတ်ဟူ		ဇာတိခေတ်ဟူသည်
	သည်	၂၄	ကား။
၁၈	ဂိရိ	၃၀	ဂိရိ။
၂၄	တေနေဝ	၃၃	တေနေဝ။
၅	ဟောန္တိ	၄၁	ဟောန္တိ။
၈	ဒဿ	၄၁	အဿ။
၁၄	အနှိုင်းချင့်သည်း	၄၁	အနှိုင်းချင့်သည်။
၂၁	အတ္ထိဂိကုန်၏	၅၁	အတ္ထိသန္တိ၊ဂိကုန်၏။
၂၂	” ”	၅၁	” ”
၃	ယုဇနာ		
	(၁၂၂၇၆၃၈)	၅၆	(၁၂၂၆၃၈)

အမှားပြင်ချက်။

ကြောင်းရေ၊ အမှား မျက်နှာနံပါတ်၊ အမှန်။

၁	တာယာဝ	၇၅	ယာဝတာ
၈	လျှပ်စစ်ပြသောရောင်။	၇၅	လျှပ်စစ်ပြက်သောအရောင်
၁၀	သန္တာနံယေဝ	၇၅	သဏန္တာနံယေဝ။
၁၇	မရဏိယေန	၇၆	ရမဏိယေန။
၂၄	ဗဟလိတ္တေန	၈၆	ဗဟလတ္တေန။
၄	သမဏောရာ	၉၉	သာမဏောရာ။
၂၂	ရဟန္တာကြီးကား	၁၀၂	ရဟန္တာကြီးတို့မှာကား
၉	အတ္တပ္ပတ္တိတို့အား	၁၀၈	အတ္တပ္ပတ္တိတို့ကား။
၁၅	ပထဝီ၌	၁၀၈	ပထဝီမြေပုံ၌။
၁၅	ဗုဒ္ဓဇော	၁၁၃	ဗုဒ္ဓဇောထ။
၂၇	ဒေဝေဟိလဒ္ဓိ	၁၂၆	ဒေဝေဟိသဒ္ဓိ။
၁၁	နေတွက်နည်း	၁၃၆	နေတွက်နည်း။
၈	ထည်လည်၍သွား၍	၁၄၉	ထည်လည်သွား၍။
၁	ခ-န-၄၀၁၀၀	၁၅၂	ခ-န-၄၁၀၀၀။
၂	ထားပြန်သည်	၁၅၆	ပြန်ထားသည်။
၂၂	ပေးတည့်စားသက် လှမ်းကွမ်းလိပ်။	၁၆၀	ပေးတည့်လက်လှမ်း ကွမ်းစာကမ်းလိပ်။
၁၉	နာမတဘတိတိ	၁၈၇	နာမံလဘတိတိ။
၃	စကားရင်းကို	၁၉၂	စကားရပ်ကို
၄	ပဇ္ဇာယ	၁၉၇	ပပဇ္ဇာယ။
၂၃	သဒ္ဓါသာထူး	၂၀၁	သဒ္ဓါသာထူး။
၁၅	အနည်း	၂၀၃	တနည်း။
၃	မကောင်းသေး	၂၀၈	မကောင်းသောသေး။

